

ХРОНІКА

І Р И Н А В О В К

НА ЩИТІ

Спогади родин загиблих воїнів

ДОНЕЦЬКИЙ АЕРОПОРТ

Харків
«Фоліо»
2020

УДК 821.161.2+355.12
В61

Серія «Хроніка»
заснована у 2018 році

Літературний редактор
О. І. Думанська

Художник-оформлювач
О. А. Гугалова-Мешкова

У книзі використані фотографії з родинних архівів

Вовк І.

В61 На щиті. Спогади родин загиблих воїнів. Донецький аеропорт / Ірина Вовк; літ. ред. О. І. Думанська; худож.-оформлювач О. А. Гугалова-Мешкова. — Харків: Фоліо, 2020. — 572 с.: іл. — (Хроніка).

ISBN 978-966-03-8215-2 (Хроніка).

ISBN 978-966-03-9215-1.

Друга книга тритомника — про загиблих у «котлі» Цвітних Пісків (цей епізод війни чомусь лишився непоміченим), про розстріляну Луганщину під містом промовистого імені — Щастя, про донецький форпост — ДАП, що у свідомості громадян постає «символом», за який полягли герої-кіборги, полонені й розстріляні після тортур.

Спогади про загиблих українських вояків, що захищали нашу землю в перші дні, тижні, місяці й роки російсько-української війни, зібрані й художньо адаптовані, — це потреба людської пам'яті, пам'яті серця про незабутніх. Це непроминальний біль живих, їхня туга за втраченим, а також нагадування людям цивільним, хто заплатив найдорожчу ціну за їхній спокій і добробут.

У виданні використані фотоматеріали з родинних архівів.

УДК 821.161.2+355.12

© І. О. Вовк, 2020

© О. А. Гугалова-Мешкова; художнє оформлення, 2020

© Видавництво «Фоліо»,
марка серії 2018

ISBN 978-966-03-8215-2 (Хроніка)

ISBN 978-966-03-9215-1

МЕТАЛІСТ (ЦВІТНІ ПІСКИ)

Андрій Юркевич («Грізлі»)

18.04.1982 — 05.09.2014

Батальйон «Айдар»

Про засідку між Цвітними Пісками й Веселою Горою на Луганщині, яка перетворилася на ще один «котел», у якому загинули десятки українських вояків, говорять мало й рідко. Ще зовсім не оговтавшись після Іловайської трагедії й шалених боїв за Луганське летовище, десятки українських добровольців загинули й зникли безвісти того страшного 5 вересня 2014-го — дня початку «перемир'я» і припинення вогню на Донбасі. Насправді ж версій трагедії кілька, але основною є все ж та, що блокпост поблизу Цвітних Пісків був напередодні покинутий українськими силами, тільки не всі підрозділи були про це сповіщені. І це попри те, що блокпост був по суті єдиним для виїзду українських вояків із Металіста.

Тим часом ворог дізнався, що блокпост «пустий» і рушив туди зі своїми силами — сотнею бойовиків, танками, БТРами та мінометами. А «перемир'я» лише сприяло цьому — терористи без бою взяли блокпост. Близько обіду ж сюди залетіли три автомобілі «Айдару»: хлопці не знали про ворога й потрапили в їхню засідку.

— Кто? — спитав терорист на тому блокпосту у водія автівки українських добровольців.

— «Айдар» — спокійно відповів водій, який встиг помітити наче намальований український стяг на блокпосту.

— «Айда-а-ар!» — заричав терорист, і бойовики пішли в наступ.

Добровольців почали розстрілювати впритул. Але відчайдухи-«айдарівці» прийняли бій. Троє вижили й забили на сполох. Невдовзі, дізнавшись про біду, на блокпост рушила рота львівської 80-ки з танком першої танкової бригади. Почався запеклий бій, важкий, «на відстані витягнутої руки». Наші вояки провалилися, хоч і зазнали втрат, але ще більшими були втрати ворога, тому, очевидно, терористи так жорстоко повелися з тими, кого, за правилами війни, беруть у полон. Хлопцям розрізали животи, запихаючи туди українські стяги, підпалювали живцем і завдавали страшних тортур. То були оскаженілі бойовики «Русича» під командуванням садиста-неонациста з Пітера Олексія Мільчакова. Вони гордо заявляли: «полонених не беремо» — і добивали контрольними впритул.

Після цього страшного бою близько десятка українців досі вважаються зниклими безвісти, хоча дотепер точного числа загиблих і полонених немає. Зрештою, як і немає точного відтворення бою, тож 5 вересня 2014-го під Цвітними Пісками — чорна незвідана й страшна трагедія нашого війська, яка ще потребує відповідей на безліч питань, як і свідчень очевидців.

Мені вдалося поспілкуватися з родинами одинадцяти загиблих у тому страшному бою вояків «Айдару» та 80-ї бригади, а також львівського тербату «Воля».

«Грізлі» — позивний сміливця-командира 2-го взводу 2-ої роти «Айдару», який одним із перших заїхав на уже ворожий блокпост і прийняв бій. Андрій був із тих відчайдушних «майданівців», які не входили до радикальних рухів, але ризикували життям в епіцентрах гарячих подій Революції Гідності. Він був не мітингувальником, адже в грудні 2013-го сказав дружині Христині, що йому там нічого робити й повернувся додому з подарунками. Та Андрій був революціонером: на Майдані був не зі стягом, а зі щитом з бляхи і в старезній брудно-оливковій металевій касці. На відеозаписах розстрілів на Інститутській Андрій у перших рядах — рятує поранених, витягує один за одним мертвих із поля бою в центрі Києва. Як він тоді вцілів — одному Богові відомо. Але тоді Андрій вижив — вижив і написав про все це спомини «Моя революція». Книгою їх потім видасть його дружина Христина, уже після загибелі «Грізлі».

— Так от воно співпало, що як тільки на Водохреща людей стали з водометів обливати, то ми з Андрієм саме відлетіли на давно спланований відпочинок до Шрі-Ланки, про який так давно мріяли, — пригадує Андрієва Христина, з якою вони зналися, мабуть, півжиття і з якою одночасно так подорослішали в часі революції, у часі тривожних ночей за Крим і непростих

телефонних розмов «Тернопіль-Донбас». — Два тижні... під час нашого відпочинку Андрій не випускав із рук телефон: читав новини, дивився трансляції й сильно картав себе за той відпочинок. А тоді ми повернулися додому, і 17 лютого, коли назрівало найстрашніше, Андрій поїхав до Києва. Тільки нічого мені не сказав.

Христя тоді ненадовго після роботи зайшли до косметичного салону й звідти набрала чоловіка.

— Андрію, а ти купив усе що я просила? — без жодного застереження спокійно розпитувала вона. — Можеш мене забрати? Я тут..

— Я не був у магазині, — якось неохоче й зовсім стомлено відповідав Андрій.

— Ну, нічого, — засміялася жінка, навіть не спробувавши дорікнути. — То приходь за мною і разом підемо в магазин, все купимо.

— Мабуть, ти сама... — ніяково відповів Андрій. — Мене немає: я в дорозі до Києва.

— Андрію! Ти на Майдан? — розхвилювалася Христя.

— Туди...

Андріїв зимовий день 2013—2014-го починався з перечитування новин, на той час то була «Українська правда», яка в режимі онлайн стежила за подіями Революції Гідності. Андрій читав й аналізував: кожне повідомлення, кожен пост у соцмережі. І найстрашнішим для нього було — а що, коли убиватимуть людей? Навіть уже з війни дружині часто наголошував — там гинуть люди, жінки й діти. А вона розгублено слухала й не знала, що на це відповісти.

— Під час цих гарячих подій Майдану я працювала в банку, і доступ до соцмереж в мене був дуже обмежений. Тому Андрій часто дзвонив.

Але раптом дзвінок переляканої матері.

— Доця, там стріляють! — голосно скрикнула в слухавку, і Христина одразу зрозуміла, про що йдеться.

— Зараз... я набираю Андрія. Чорт, що ж він не бере...

— Христю... — за кілька хвилин Андрій сам віддзвонився. — Вибач, не було зв'язку.

— Андрію! Ти так довго не виходив на зв'язок. Мама каже, що у вас там стріляють.

— Христуню, успокойся, нічого тут нема, то все перебільшення журналістів, спокійним врівноваженим голосом відповів Андрій.

— Добре... бережи себе, — трохи сердито мовила Христина.

— Мамо... знову Христя дзвонила до матері. — В Андрія там все гаразд, чуєш?

— Та стріляють, доцю, і вбивають людей...

З'ясувалося уже згодом, що коли він витягував поранених на Інститутській, то до дружини хіба в перерві дзвонив, аби сказати, що все добре. Між тих от стрілянин...

Мабуть, революцію Андрій пережив як власне переродження, повного усвідомлення себе й країни, в якій він живе.

— Я знав його з іншого боку — не воєнного, а сімейного, бо він був такий ближчий до дружини, до дому, — згадує Андріїв батько, Михайло Сафронівич, на якого Андрій так схожий.

Він сидів біля Христини, сумно листаючи книгу сина, кожен сторіночку перегортав як вперше, хоча насправді перечитав її вже десятки разів, і ще читатиме, і очі його ставатимуть ще сумнішими.

— Але Майдан його дійсно поміняв, як і багатьох людей, у різні сторони. Бо після Майдану одні скиглили: «я нічого не можу зробити чи змінити, то все надурно», а інші стали воїнами й волонтерами. І Андрій був думки такої: якщо воно варте, то за це треба боротися, і він боровся за це. Мене ж Майдан заскочив як грім серед ясного неба: я не чекав, що він поїде туди, а тим більше, на Інститутську, і показуватиме там такі вчинки, яким дивувалися журналісти і наші, і закордонні, бо потім там французи ж після Майдану в нього братимуть інтерв'ю у Львові. Цього я передбачити не міг. А війну я міг уже після тих подій спрогнозувати. Знаєте, як він казав мені? «Якщо там є наш українець, який хоче, щоб йому допомогли, бо він не може говорити українською, то я буду там». Хоча, як він поїхав, то я не знав: він мене навколо пальця обвів, що він нібито в Чернівцях, бо розширення фірми його й все таке... А потім до мене то все дійшло, і я хіба молився за нього й просив Бога...

Новин з фронту він батькові розповідав небагато, більше Христині: із дружиною Андрій і передзвонювався більше, і листувався, коли зв'язку майже не було.

— Андрійку, сину, вважай, бо я служив в армії і троха знаю, що то таке, — переживав батько, як тільки Андрій поїхав на війну.

— Тату, тут такі хлопці загинули... — голос Андрія ніби подорослішав там на фронті, він говорив зовсім

не так, як ще навіть півроку тому. — Тату, ти собі не уявляєш, тату: танк підірвався, наші сказали, що дорога чиста, а вони проїхали 500 метрів, і танк злетів.

— Сину... ти цілий?

— Цілий, тату, цілий, — коротко заспокоював тоді вже командир «Грізлі».

Хоча про сам від'їзд Андрій і Христині сказав годин за шість, коли рюкзак стояв спакований біля виходу з хати. А Христя продовжувала вірити, що це чоловік лиш готується до війни, що вся та амуніція, що була нього вдома — то це або волонтерська, або «на потім». Тим більше, що Андрій завжди вмів згасити Христин сплеск переживань словами: як дійдуть до Києва, то я піду, а зараз не переживай. І вона була спокійна, бо ж чоловік наче дав слово. Ну але ж...

Андрій Юркевич із дружиною

На війні Андрій вів щось подібне на щоденник: у соцмережах дописував про кожну його битву на Сході й планував написати ще одну книгу — «Моя війна». Але дописи не збереглися, і тепер Христині дуже тяжко їх відтворити.

— Хіба наше листування у Вайбері. Але то скоріше листування дружини й чоловіка: чи ти поїв, чи не холодно.

Христина увімкнула свій телефон і щось наче шукала, певно, ті короткі листи часто читає; і раптом показує мені одного з них, а тоді ще одного, і ще...

— Звідтіля дзвонив певно кожні 2—3 години, писав смс: «сонечко, люблю тебе, у мене все добре», а бувало, і з номерів РФ, бо, як я розумію, наші оператори там просто часом не «тягнули» мережі. Іноді я чула багато, бо чоловік мав таку дурну звичку не класти слухавку, а просто кидати. Чула про мізки на берцях якогось хлопця і наказ капці від крові повитирати. А єдиний раз Андрій зник зі зв'язку на три доби, бо пішов на завдання. Дзвонив і в ніч на те страхіття п'ятого вересня; планував днів за кілька приїхати додому. Так і приїхав... Коли мені подзвонили, то я одразу відчула, що це вже все. Та чого лукавити: вже коли він туди йшов, то я відчувала, що це уже все, і він це знав. Мабуть.

П'ять днів родині не віддавали Андрієве тіло, його важко було опізнати. Більшість хлопців після трагедії поховали на кладовищі в Старобільську —

серед лісу: ряди могил із написом «Тимчасово невідомий Герой України». Христина змогла впізнати Андрія тільки по татуюванню на вцілілій частині тіла.

— Татуювання він намагався робити двічі. Спершу, здається, у 2011 році, хотів «набити» три черепи з голими дівчатами, та тоді я його відмовила мало не погрозами розлучитися. Але відмовившись від тату, він написав у соцмережі статус: «Якщо твої рідні проти, щоб ти набив татуювання, то скажіть їм, що по ньому легше тіло впізнати». 2011 рік. Уявіть собі. А перед війною прийшов мені на електронку візерунок отакий чорно-білий, — Христина показує першу сторінку «Моєї революції» — кольорове абстрактне зображення наче птаха з великими крилами. — Мені воно видалося симпатичним, але звідки я знала, що то майбутнє його татуювання. Тоді Андрієві вистачило мого слова — симпатичне. І за кілька днів, 30 травня, він приїхав додому уже з контурним татуюванням. Татуювання було на грудях ліворуч, на сердечку, трохи нижче і на руку крила йшли. Пам'ятаю, спершу відмовлялася йому ті перев'язки робити, але потім подумала: та ж уже зробив, хіба я можу щось вдіяти? Він навіть зміг мене вмовити через місяць поїхати з ним і «замалювати» його в колір. Але ми не встигли: 16 червня він вже поїхав на фронт.

— Знаєте, я чого найбільше боявся, те й сталося, — батько сидів непорушно, ніби кожної секунди докладав сотні зусиль, щоб не заплакати, не здригнутися, ніби Андрій бачить його — і він має триматися. — Я боявся,

аби їх не вбили в спину, а вийшло як: перший день перемир'я, а хлопцям треба на завдання. Коли йшли на завдання, то стояв наш блокпост, а коли верталися — терористи під нашим стягом. Вони нічого не знали, ніхто їх не попередив, і прийняли нерівний раптовий бій, до якого не були готові. Хоча загинули хлопці в тім бою такою смертю, за яку варто людей шанувати й показувати за приклад — до останнього, один за одного, плече до плеча, і так має бути побудована армія і суспільство, без усіх отих утікань й переховувань: а може, мене — а може, до Польщі. Треба йти самому на свою смерть, якщо вона тебе там чекає. А син смерті не боявся. Хоча й ніколи нікого не засуджував, бо хтось не такий, як він. Щоправда, уже на війні, коли я питаю, чи є ще хто з Тернополя, то він відповів трохи сумно так: «Тату, нема. Значить, так має бути. Зате, які коло мене є донецькі й луганські хлопці, яких ти ще не бачив: іноді й мені тернопільському до них далеко».

— Його більше якісь справи політики дратувати хіба, — додає Христина. — У травні перед виборами навіть мені сказав, що як проголосую за одного кандидата, то «ти мені більше не жінка». І хабарництво його бісило, і дискотеки й марнотратство молоді під час війни. Навіть не дратувало... боліло. Оце останнє — від молоді — найбільше. А щодо смерті, то так як тато каже, — не боявся.

— Я як умру... то молодим, — казав Андрій Христині, коли вони почали зустрічатися.

— Не кажи такого, у нас ще ж дітки будуть, — усміхалася Христина.

— Памперси — це не для мене, — голосно сміявся Андрій.

— Ох, Андрію, побачимо-побачимо, — відповідала Христя.

Але попри те, що дітлахів у Христини з Андрієм так і не було, за його життя вони були разом довше, аніж не разом.

— Пригадую його малим хлопчиком, — Андріїв батько усміхнувся й глянув на Христину, а потім на

Андрій Юркевич, його батьки і сестра

мене. — Не проявляв він такої цікавості до війська та й до спорту також. Фізкультура в нього через силу була, хоча я завжди просив: «Андрійку, та відтиснися, та підтягнися трошка». Але був страшенно допитливий, його цікавило все потрошки: читати, писати й навіть міг почути від бабці чи мами якого віршика і з одного разу запам'ятав — отак схоплював скоренько. Була в нього, щоправда, така армія олов'яних солдатиків. Тільки от росли вони з сестричкою, і ті солдатики трохи з переїздами погубилися. А син завжди мене перепитував, чи я кудись їх не заховав. А ще — у кожному зошиті його, у кожній книжці він малював якусь зброю: кулемети, шаблі, пістолети... Чи то всі діти так роблять, чи тільки Андрійко... Справедливості завжди хотів: міг постояти і перед викладачами за свою думку, і перед нами. А потім настав час — і він пішов у спорт: гирі, тренажери, біг, бойові мистецтва, належав до спортивного клубу «Характерник», та й привів себе до ладу — зі своїх 120 кілограмів залишив тільки 75. Ну, можете собі уявити.

Але батько й досі картає себе, що не дослухався уважніше до думки сина при виборі професії: Андрій і вірші складав, і писати любив. І хотів він бути журналістом, але якось воно, каже батько, з «часом призабулося». Й Андрій пішов вчитися на фінансиста, хоч і не з особливим ентузіазмом: так по спеціальності й не працював.

— Знаєте, я ніколи не афішую, хто мій син і як він загинув, не ходжу з піднятими руками, що він герой — не кричу й не лементую за це ніде. Але от син загинув, а доня мені подарувала онука, і я прошу Бога тільки

одного: «дай йому здоров'я і щоб він жив на радість тобі, Господу Богу нашому». Я гадаю, що Андрій мій таку свою місію виконав, і я таки горджуся тим.

Михайло Сафронович голосно схлипнув і заплакав, а Христина стиснула його руку, притулившись чолом до його плеча.

— Бо він не йшов за себе, він пішов за інших, і він проніс це до кінця... і я цим горджуся.

— І він дуже співчував іншим, — додає Андрієва дружина. — Не раз як дзвонив мені, то наголошував, що «от загинув хлопець, у нього двоє дітей», «загинув чоловік, тато трьох дітей»... Знаєш, ми опікувалися дитячим будинком, возили продукти туди, то він жодного разу, скільки років ми їздили, у той дитбудинок не зайшов: він не міг дивитися на сиріт. Мабуть, щось він відчував, що щось таке може статися... Тому й така доля певно у нас, що немає в нас дитинки, хоча ми мріяли про неї, і бракує мені тепер малечі, яка б нагадувала про Андрія, яка була б схожою на нього й заради якої я б жила зараз. Бракує цього...

Образ Андрія завжди перед очима Христини — його усмішка, поцілунки, обійми, жарти і сміх — такий щирий, добрий, а його гумор — такий дотепний. Але вона ніколи не дізнається, яким же насправді був би «Грізлі» батьком: чи суворим воякою з строгою муштрою, чи ніжним Андрієм із теплими обіймами й ранковими поцілунками для їхніх дітей. Не дізнається, і ніхто не розкаже...

Олег Вишнеvський («Вишня»)

21.08.1978 — 05.09.2014

Батальйон «Айдар»

У силу потужного волонтерського руху, який стартував одразу з початком війни, мені випала нагода познайомитися з уродженцем Луганщини Геннадієм Щербаком — батьком п'яти маленьких рудоволосих красунь. Він змушений був покинути свою малу батьківщину, коли вже буквально ніде було жити, а навколо, як круки над здобиччю, кружляли вороги. Тоді чоловік забрав дружину й дітей та відвіз до Луцька. Він сюди не втік від війни, він перевіз дітлахів і в лічені тижні заснував організацію, яка почала займатися пошуком зниклих українських воїнів. Справою честі було взятися за розслідування трагедії, яка трапилася за кілька кілометрів від його дому — трагедію 5 вересня біля Цвітних Пісків.

Завдяки Геннадію я познайомилася з жінкою, яка досі шукає двох своїх синів-«айдарівців»: вони зникли безвісти того страшного 5 вересня 2014-го. Катерина Хом'як або «тьотя Катя» — так до неї звертаються друзі та знайомі, так до неї звертаються дружини загиблих і зниклих безвісти вояків, так до неї звертаються волонтери й вояки. Тьотя Катя сильна й нездоланна, росіянка: вона самотужки шукає своїх синів уже понад п'ять років, їздить по всій країні, а їй показують щоразу то

одне тіло, то інше, «аби просто показати» — каже вона. Але синів серед них не було жодного разу, вона певна, бо ж свою дитину не впізнати неможливо: «Нехай навіть мені показують лише їхні щелепи й переконують, що то мої діти, а я все одно не повірю, бо я впізнаю навіть їхні зуби, я їх все життя бачила, а ці всі тіла — вони також чийсь діти, але не мої». Жінка каже, що допоки житиме, доти шукатиме своїх дітей, аби гідно поховати. А допоки тривають пошуки її хлопців, вона з усіх сил допомагає шукати й дітей та чоловіків інших згорьованих мам і дружин, а ще докладає багато зусиль, щоб пам'ять про вже похованих плекали й берегли інші українці. Вона й познайомила мене з родинами ще кількох героїв «Айдару», які загинули у тому бою під Цвітними Пісками — побратимів її Діми й Володі.

Брат Олега Вишневського — Олександр добре знає тьотю Катю і Геннадія. Він приїхав на зустріч зі своєю дружиною уже підвечір, після роботи. Він не одразу почав говорити про брата. Спитав, як добралися, як у нас у Львові, ніби відтягував той момент, коли згадуватиме про болюче. Допоки Олександр трохи походив офісом «Мирного берега» (це власне і є організація, зініційована Геною), поринувши в думки й спогади, його дружина розповіла кілька слів про його загиблого брата Олега, про його сім'ю, дружину Інну й тоді ще 5-річного (у 2014-му) сина Іллю, якому тепер ходити в школу й рости без тата.

— Сашко переживає так, бо був із братом дуже близьким, він зараз відчуває обов'язок допомагати його сім'ї, — казала Сашина дружина. — Він дуже тяжко те все сприйняв, то були страшні дні, я не знаю, як він прийшов до тям після того всього жаху, ми просто тихо допомагали йому, весь час говорили з ним...

Олександр зібрався думками й зупинився на порозі з братовою чорно-білою фотографією у військовій формі, у системі РПС — з війни. «Дві краплі води», — подумалося мені, коли я побачила. Він ще трохи постояв із фотографією, обдумуючи ще якісь, мабуть, моменти, щось згадував, а тоді попросив мене зайти до кімнати й сів навпроти. Саша говорив дуже швидко, чітко й майже без емоційних відступів. Так по-чоловічому, без зайвих подробиць і деталей. Мабуть, саме так хотів би почути про себе і його брат — доброволець 2-ої штурмової роти «Айдару» з позивним «Вишня» — такий же виважений і небагатослівний.

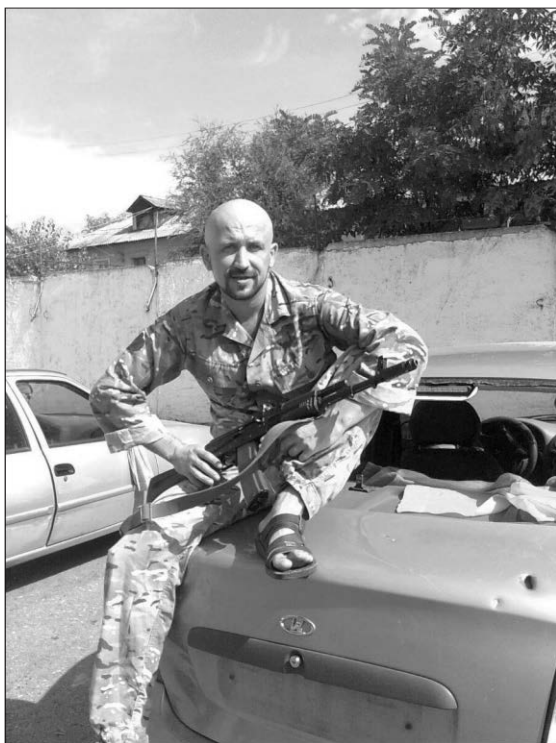
— Я навіть не сумнівався, що Олег поїде на фронт, — розпочав Саша. — Знаєте, він був із тих, хто не всидів під час Майдану, причому того — не з прапорами, а з бруківкою, з «коктейлями», — він пройшов усі ці обстріли. А потім...

Саша витримував паузи, і в кімнаті наставала повна тиша.

— У травні він був уже в Одесі, на тих усіх бійнях, коли сепаратисти били й розстрілювали українських активістів, коли ті їхні профспілки горіли. Він з травня по липень чотирнадцятого там в Одесі з «Самообороною Волині» був. От власне після Одеси він шукав першої можливості відправитися добровольцем в АТО. Він все побачив на свої очі. Ще якщо після Майдану в Києві було якесь таке піднесення, українські прапори, Гімн, вшанування полеглих, то Олег просто поїхав на південь і побачив, що робиться в інших містах, от як в Одесі, які там люди і на що більшість налаштована. Побачив і зрозумів, що розслаблятися не можна.

Сашко про все це знав: і про Майдан, і про Одесу, і про плани на фронт. Він навіть не приховує, що спершу всіма силами відмовляв брата. 6 серпня 2014-го померла їхня мати, а Олег приблизно в той час і хотів поїхати. Саша просив трохи зачекати — 9 днів, 40 днів... Але Олег не підкорився, не послухався, і вступив до лав «Айдару», до другої роти «Захід» — там переважно всі із Західної України воювали. Далі, майже відразу, на Луганщину.

— Він після школи йі ліцею в армії ж два роки відслужив, то трохи знав, що до чого, не такий зелений

Олег Вишневський

в тому був, але все одно: де в армії служити й пару разів на полігоні постріляти, а де на війну їхати.

Сашко тяжко зітхнув і скривився на обличчі.

— Ну але потім водієм майже весь час працював, таксував трохи, то з армією справи не мав. Воно й забулося за стільки років.

Олег переважно був на «нулі», зрештою, у 2014-му чи не всі ходили поміж куль за крок від смерті. Дзвонив нечасто, але звітував, що живий-здоровий.

— Там не завжди був зв'язок, але ми шукали з ним змоги якомога частіше відзвонюватися або бодай списатися есемесками, ну хоч якось, — пригадує Олександр і бере до рук телефон, на якому так і не зміг видалити ні братів номер, ні його короткі повідомлення з фронту. — Не скажу, що він приховував від мене те, що бачив на війні, ні, він говорив майже все, що по суті й можна було, ну там, звісно, без усіх жахів.

Та в одній із останніх розмов наприкінці серпня Олег був відвертішим, ніж завжди.

— Саша, тут справді дуже страшно... — зізнавався Олег трохи захриплим голосом.

— У вас хтось загинув? — з острахом перепитував Саша, бо думав: а що може бути найстрашніше?

— Ну... як тобі сказати, — бомблять добряче, Саш... всяким, то я про зброю, про міни.

— Ну то вертайся звідти, чуєш? Не ризикуй! — строго тоді запропонував брат, маючи надію, що Олег думав про те ж саме, але Саша помилявся.

— Та ні, Саш... я своїх не кину...

І братів голос ніби потонув удалині.

— Але ж там — пекло! — скрикнув Саша.

— Своїх не кину, — ще раз повторив «Вишня», і зв'язок зник.

Ці братові слова «своїх не кину» і досі відлунюють у Олександровій пам'яті; він каже, що не забуде їх, доки й житиме.

Про те, що трапилося в день Олегової загибелі, його брат знає лише від побратимів, які вижили 5 вересня — «айдарівців» і десантників «вісімдесятки».

— Хлопцям, як мені переповіли вже, надійшла інформація, що на Веселій Горі, що поблизу Щастя, з'явився сепаратистський танк, і його група відправилася в тому напрямку, щоб цю техніку знищити. Це було бойове завдання його підрозділу. А коли вони поверталися, то український блокпост із нашим прапором уже зайняв російський спецназ. Про це ні Олег, ні його побратими не знали, їм не доповіли, не попередили. Коли їхні авто зупинилися на цьому вже ворожому місці, то

постовий підійшов до машини з насправді простим і буденним питанням — «Кто?» Наші ж, і гадки не маючи, що це ворог, сміливо відповіли — «Айдар». І це слово спрацювало як «в атаку». Хтось із терористів одразу дав команду «вогонь!», і наших стали розстрілювати. Той

Олег із сином

бій тривав близько півгодини, і з групи «айдарівців» майже ніхто не вижив. А невдовзі після цього терористи виклали відео, як вони вбивають наших хлопців і хизуються цим. Знущаються з тіл уже загиблих і допитують півживих. А на фоні лунали одиночні постріли... Ну... ви розумієте, що то були за постріли. То були три дні жаху, ніхто з хлопців не давався чути...

Саша відвернув обличчя, щоб я не побачила, як на його очах з'являються сльози.

— Знаєте, я телефонував до всіх, кого знав, чії телефони знаходив, до всіх, хто міг сказати ну хоч щось, хоч якусь інформацію. Всі мовчали. Усі. Дзвонив і до Києва — до начальника штабу. Тільки за три дні, восьмого вересня, я дізнався, що Олег загинув у тому бою. З усіх, хто загинув тоді під Цвітними Пісками, можна було впізнати, здається, тільки трьох хлопців: точно знаю, що нашого Олега, Андрія Атаманчука й командира групи Андрія Юркевича — «Грізлі». Можливо, іще когось... Решту ці виродки просто попалили. Після переговорів тіла наших обміняли на третій день. 33 тіла. Їх захоронили невідомими в Старобільську, там таке є кладовище, посеред лісу. Рідним привозили, грубо кажучи, мішки з тілами, з кусками тіл, попіл, кості, м'ясо... були тільки співпадіння експертиз ДНК — вже через місяці після того. Вони не бачили своїх хлопців, хоронили й не бачили...

Олега ховали разом з Андрієм Атаманчуком у Луцьку, за тиждень після трагедії — 11 вересня 2014-го. Вони загинули в одному бою, пліч-о-пліч.

ВІКТОР КУМЕЦЬКИЙ («Кум»)

11.02.1973 — 05.09.2014

Батальйон «Айдар»

Одного холодного листопадного вечора тьотя Катя — Катерина Хом'як, мати двох зниклих безвісти 5 вересня братів — прийшла в офіс «Мирного берега» з Русланою Кумецькою — дружиною загиблого «айдарівця» Віктора «Кума». Жінка зовсім молода, але знищена безсиллям, зі стомленими очима. Коли ми зустрілися, минав другий рік від загибелі її чоловіка, якого після трагедії 5 вересня вона так і не змогла опізнати. Руслана пройшла страшне випробування, розшукуючи чоловіка серед живих і мертвих. Віктора знайшли лише за експертизою ДНК: після бою 5 вересня його тіло захоронили на кладовищі в Старобільську, де з-за сосен виглядали дерев'яні хрести з написами «Тимчасово невстановлений Герой України». Його номер — 241. Хоча Віктора перепоховали вдома, на Волині, його мати досі ставить у церкві свічку і за упокій, і за здоров'я. Вона вдивляється в обличчя кожного полоненого, якого обмінюють терористи й показують по телебаченню: а раптом там її син, а раптом — все це страшна й прикра помилка.

Віктор із дитинства мріяв стати вчителем фізкультури, але так склалися обставини, що коли вивчився на водія, пішов служити до війська. Далі — у правоохо-

ронці, до патрульно-постової служби. Потім таксував, що йому страшенно подобалося. Тоді він зустрів і майбутню дружину, яка невдовзі народила йому сина Сашка.

— З початком російської агресії Вітя став закриватися в собі, багато думав, щось аналізував. Я не впізнавала його, він був іншим, — пригадує Руслана, порівнюючи його фотографії до війни й у військовій формі. — Ну, от гляньте, він навіть візуально змінився — ця вимушена усмішка, запалі очі, зморшки, передчасна сивина, він швидко постарів. А 23 серпня 14-го він просто зник і з дому, і зі зв'язку, нікому нічого не сказавши, не попередивши. Його не було в День прапора, у День Незалежності... Два дні ми його шукали, і я не знала куди себе подіти, як знайти, що думати, що Саші нашому сказати — він малий тоді ще був. І що ж мені було йому говорити? Я так між усіх тих варіантів собі думала про війну, тому й пішла до місцевих у Луцьку «айдарівців», які стояли біля 5-ої школи. Але ті мене переконували, що так не може бути: казали, що перше треба пройти навчання, і тоді вже візьмуть або не візьмуть, а так от з неба на голову їм впасти не можна, щоб тебе вояком прийняли. І я трохи заспокоїлася, хоча одразу думка — щось сталося... Ну бо пропав Вітя!

Але того ж дня, у День незалежності, Віктор таки дав про себе знати. «Кум», таким став його військовий позивний, дзвонив уже з Луганщини.

— Вітя! Нарешті... я не знала, де тебе шукати! Я вся посивію так, чуєш? — сердилася Руслана на чоловіка,

і її голос ставав то дуже гучним, то перетворювався на тихі схлипи. — Де ти?

— Руслано, не переживай. Ми в Щасті, поруч зі своїми побратимами з «Айдару», — сказав Віктор те, чого жінка так боялася почути.

Він був уже на війні, але в той час їй ніби щось тяжке звалилося з серця, вона видихнула й вже не сварила чоловіка.

— Біля своїх... це добре. Як ти? — ледве чутно розпитувала перевтомлена Руслана, сівши з телефоном коло столу й підперши долонею скроню.

— Де тато? — малий Сашко почув мамину розмову.

— На війні... — відповіла синові Руслана.

— Таточку, будь ласка, приїдь, — вихопив Сашко слухавку. — Я так хочу тебе обійняти, татку...

Віктор Кумецький із побратимами

— Саша, ну як ти це собі уявляєш? Я не можу зараз тут усе покинути. Але я дуже люблю тебе, синку! Ти виріс, тому зрозумій мене: я маю їм допомогти й захищати нашу землю, знай, так має зараз робити кожен дорослий чоловік.

Руслана мовчала. Вона знала, що Віктора ні їй, ні Саші не переконати, а спілкування з малим може й додасть виваженості й мудрості чоловікові на війні. Хоча Сашкові було дуже тяжко, він не міг змиритися з тим, що тато поїхав. На фоні цих переживань у дитини навіть загострилася бронхіальна астма.

— Насправді до останньої миті важко було повірити, що Віктор поїде на фронт: так, він переймався Майданом, він перечитував усі ці воєнні зведення й дивився новини з Донбасу, але переживання ті його були як і у кожної адекватної людини, яка мешкає в Україні й не підтримує цю всю агресію. Але коли стали гинути його друзі — там, на фронті, я добре побачила оту страшну тугу за ними і якесь таке скрипуче відчуття вини, що він досі тут. Він дуже, дуже важко переживав втрату друзів, які поїхали на фронт і не повернулися. А такі були в його оточенні. Щоправда, розмов із ним про якісь майбутні поїздки на Схід не було ні в кого. І того серпневого дня він звично повернувся з роботи й відпочивав. А коли дочекався, що на роботу пішла я — то просто зібрав речі, які були йому потрібні, та й поїхав. Дві доби — і він уже воює десь в Щасті чи під Щастям. Все.

Але коли вже вийшов на зв'язок, то почав регулярно телефонувати: якщо не до дружини, то до матері, часом до обох.

— Ну, не плачте, бо мені й так тут дуже важко.

— Вітю, ну як тут не тужити, коли ти там... — намагалася не схлипувати Руслана, а плакала зовсім тихо, щоб чоловік не почув, відвернувши обличчя від слухавки.

— Дзвоню до тебе — плачете ви з синочком, дзвоню мамі — вона ридає. Мені набагато легше, коли ви просто говорите зі мною, щось розповідаєте, чимось ділитесь, як у вас минув день, як у Сашка в школі справи? Я от вийшов на подвір'я, тут все тихо, чуєте? — Віктор увімкнув гучномовця і на витягнутій руці увійшов телефоном у вечірній туман: — Чуєте пташок? А от телебачення не слухайте, там правди нема. Вони приїзять і переважно так-сяк знімуть, між іншим, а потім прикрашають і подають в ефір. Ну, ти поняла, так, щоб не пустий сюжет був.

І справді, каже Руслана, що коли вони з чоловіком починали спокійно розмовляти, то могли подовгу вести бесіди про все на світі, наче сиділи на теплій кухні і пили чай із печивом, і Сашко тоді розповідав багато про школу, і вона була така заспокоєна.

— Я тоді відчувала, як його голос змінювався, набираючи в себе тепла й спокою. Востаннє ми з чоловіком говорили 4 вересня увечері, то була приємна півторагодинна бесіда, здавалося, що він хоче про все встигнути поговорити, десь виговоритися, а іноді просто помовчати й послухати дихання один одного. Тоді ми розмовляли востаннє, хоча жодного страшного й неминучого передчуття чи натяку на нього в мене не було. Та навіть снів поганих я не пригадую. Хвилювалася, звісно, як кожна жінка, що чекає чоловіка й батька своєї дитини з війни.

1 вересня Віктор дзвонив синові, коли хлопчик був на шкільній лінійці: хотів привітати його з першим

дзвоником. А коли Руслана уже поверталася зі школи додому того дня, то Сашко всю дорогу мовчав.

— Мам, ти знаєш, відколи тато поїхав на Схід, до мене так усі хлопці стали ставитися... із повагою, так якось на мене гордо дивляться, — Сашко заговорив перед самим домом. — У мене ж такий сміливий тато, правда?

— Правда, синку, правда, — відповіла Руслана.

Воювати «Куму» судилося два тижні: згодом дуже коротко його друзі-«айдарівці» розповіли Руслані, що того чорного 5 вересня 80-ка і «Айдар» потрапили в засідку і їх розстріляли бойовики. Віктор не вижив. Його тіло тоді навіть одразу й не знайшли. Все, більше нічого про той бій жінка не знала.

— Невідомість... від першого дня, коли чоловік пов'язав себе з війною, нас переслідувала страшна й колюча невідомість: спершу узагалі не знали, де він, потім — куди їх відправляють. Зникнення зі зв'язку, зникнення безвісти і... смерть, як з'ясувалося, через кілька годин після розмови з ним, коли ми так довго говорили. Коли так хотілося слухати одне одного. Може, то і був знак?... — Руслана задумалася і закотила рукави свого військового кітеля. — Із 5-го вересня «абонент не міг прийняти дзвінка», і тоді я одразу побігла під 5-ту школу, до Самооборони, шукала тих самих «айдарівців»: може, вони що знають.

«Сьогодні вранці під Веселою горою відбувся бій, де загинуло дуже багато наших хлопців — «айдарівців» і десантників 80-ки. Ви тримайтеся», — ніби звітували вони й ніби готували до поганої новини.

Здавалося, Руслана мала б йти звідтіля повністю розбитою горем, але вона тоді була впевнена, що то якась помилка і що Віктора не може бути серед тих хлопців.

— Ну, й час то був такий, коли багато чуток ширилося про масові розстріли, вбивства, полони, а потім їх спростовували — на наступний день чи через два-три. Я на це і надіялася. Я налаштовувала себе, що то просто чулки, неперевірена інформація.

Але Віктор не вийшов на зав'язок ні шостого, ні сьомого, ні восьмого вересня: і за кілька днів до жінки прийшло усвідомлення, що «айдарівці» вже все знали й казали правду.

— І знову чекання, невідомість — аж до грудня, доки не почали брати аналізи ДНК. Тоді взяли в мами та сина Віктора. А потім знову невідомість і чекання — чи є співпадіння, чи це Вікторове тіло, чи якогось іншого хлопчини. Один аналіз, другий, третій, а потім ДНК зійшлися, нам показали захоронення після того бою на кладовищі невідомих у селі Чмирівка, то під Старобільськом.

Руслана Кумецька, дружина Віктора.
Фото із ресурсу «Волинські новини» (volynnews.com)

Жінка розглядала в інтернеті фотографії того кладовища й демонструвала кількість могил, які б могли належати і належали тим хлопцям, які полягли під Цвітними Пісками 5 вересня, серед них було поховано й «Кума».

Рік чекання, аби поховати чоловіка, а тоді Руслана й дізналася і про обставини бою, і про те, як над ними знущалися — їхні тіла були понівечені, багатьох жорстоко катували, багатьох спалили живцем.

— Рідні всіх загиблих бачили ті понівечені тіла; ми розглядали шматки тіл, аби впізнати своїх чоловіків і синів. Дехто й досі шукає своїх дітей, як от Тьотя Катя, а дехто не вірить, що поховав саме свого родича. Та навіть у мене є якась надія, що, може, то й не він — ну бо вже дуже були понівечені тіла, щоб їх точно можна було впізнати й визнати, що це такий твій чоловік. Тому ми забрали і похоронили його просто за ДНК-експертизою. А тоді в інтернеті з'явилося відео чи навіть кілька, з того бою 5 вересня. Так же, Гена?

І Геннадій тільки приречено кивнув головою.

Бойовики не гребували навіть робити собі селфі на фоні погорілих тіл, крові на асфальті, відірваних кінцівок і нутрощів. Жодної людяності, навіть в умовах війни. Ці відео й досі гуляють мережею, правда, здається, не всі вже, декотрі просто Ютуб сам видаляв. Але решту все — люди бачать, а нам тяжко, бо на тих кадрах наші чоловіки й сини, над тілами яких знущаються.

У родини Кумецьких лишилося дуже багато мрій та планів, як у будь-якої звичайної родини: мати власний

Віктор Кумецький із сином

будинок, завести собаку, вивчити й одружити сина, дочекатися онуків. Але все так і лишилося мріями, натомість Руслана невдовзі одягла військову форму й пішла служити до війська. Уже третій рік жінка в лавах Збройних сил і не збирається покидати армії.

У неї залишилися спогади про чоловіка, служба, якою б так пишався Віктор, і їхній Сашко, так схожий на батька, який і дає жінці сил та енергії жити далі.

— Але так його бракує... — сумує Руслана. — Ми б з ним ще дівчинку народили. І став би ще Вітя і батьком, і дідом, а бач, що війна наробила. Батьків я похоронила, і одна свекруха з нами лишилася — вона як мама мені. Але мусимо зібрати сили й жити далі, одне для одного, і заради Саші.

ІВАН ІСИК («ПОВАР»)

20.01.1984 — 14.09.2014

БАТАЛЬЙОН «АЙДАР»

Василя Івановича знають у Дрогобичі чи не всі містяни — він один із тих, хто на початку 90-х, коли формувалася українська незалежність, рішенням сесії міськради (бо був тоді місцевим депутатом першого скликання) повісив над містом синьо-жовтого прапора, першого в Україні, а потім ще й зняв пам'ятник Леніну. У пана Василя — двоє синів — Юрко та молодший Іван, які разом із ним пережили ГКЧП. Василь Іванович тоді хіба думав, чи доживе до ранку, чи за ним «прийдуть» швидше за таку активну українську позицію.

— Знаєте, як зараз пам'ятаю той вечір.

Василь Іванович загортає рукою на потилицю сиве волосся, сердиться, що воно не сильно його слухається, а тоді так нахмурює брови, ніби розповідатиме про ту ніч, як страшну баладу.

— Мої хлопці зазвичай гуділи на всю хату, штовхалися, тлумилися, верещали бувало, а тоді у вечір ГКЧП сиділи так тихонько, ніби теж розуміли, що робиться. А вранці ранесенько повставали, ніч не казали, а тільки поглядом провели мене до дверей. Я пішов до міськради продовжувати те, що ми вже почали. І певно, мої

хлопці то все добре собі запам'ятали. Бо до того вони ще підсміювалися, як я в машині включав українські пісні, й казали: «Йой, тато в своєму репертуарі». А коли вже сміливо ми говорили в сім'ї про наш прапор, то хлопці стали дуже цікавитися українською піснею і казали, що ніколи б не подумали, що їх так багато — тих пісень. Я не втовкмачував їм того патріотизму, не читав ніякої такої літератури навмисне: вони просто стали свідками того, як та країна зароджувалася. Хоча ні... Я навчив їх молитві, то правда.

Якось зібралися усією родиною в діда на вечерю. І тоді батько Василя Івановича і завів розмову про активну позицію, про радикальні вчинки свого сина.

— А не страшно було, сину, того Леніна знімати? Не боявся, що наступного дня прийдуть по тебе? — з острахом питав батько, ніби чекаючи якоїсь категоричної відповіді, але надіючись на дискусію.

— Діду, а нам нема чого боятися, — вигукнув хтось із онуків — чи то Юрко, чи то Іван.

— Ми в себе вдома, діду, — додав інший. — А в нас вдома висить синьо-жовтий прапор.

Мова йшла про той прапор, з яким пан Василь 22 січня їздив на «Злуку». Вже такими малими хлопці знали, що то український стяг, і як його треба шанувати.

— От вам і розуміння малими того ГКЧП. Бачите... Ой, я ще пам'ятаю, Іван мене підколював... Я читав російською книжки про фермерство, а він з мене підсміювався. Ну, мовляв, от російські книжки читаєш, тату.

А за двадцять років Іван продовжив батьківську справу: пан Василь зізнається — не думав, що його діти воюватимуть, але точно знав, що вони ніколи не будуть із ним по різні боки барикад.

— Я був на Майдані у 2004 році, а Іван — на Революції гідності. Тільки він нам нічого не сказав зі старшим сином. Говорив: їду до столиці на роботу, а коли ми розпитували його «що там в Києві, що на Майдані?», то казав, що він туди не ходить і хіба здалека поглядає, і то зрідка. Навіть коли ми вже чули вибухи тих «коктейлів» і стрілянину по телевізору, коли то всьо вже нам показували в прямому ефірі, то Іван все одно казав, що далеко від Інститутської. А насправді син відстояв усю Революцію Гідності в самому епіцентрі подій: кухарив на Майдані.

Від того, до речі, і майбутній його позивний на фронті — «Повар». Хоча він і за фахом був кухар-кондитер. А з фронтом Іван не тягнув після Майдану: оскільки мав із дитинства травму й був непридатним до служби, то до армії хлопця не взяли. Через цю травму й до «Айдару» тоді Іван ніяк не міг пройти медкомісії. До речі, тим часом Василь Іванович уже зі своїм покійним колегою-однолітком також пішли у військкомат. Тільки там з них лише посміялися, пригадує чоловік: сказали, що на фронт підуть молодші. А його син, розуміючи, що дрогобицької медкомісії йому не пройти, віддав другові свій комп'ютер під заставу, аби пройти медкомісію в столиці. Батькам наказав не відчиняти дверей кімнати до його приїзду.

— Ми відчинили кімнату лише після його смерті... Не було комп'ютера. Я то зразу побачив. А трохи

пізніше до нас прийшов той його товариш, віддав комп'ютер і розповів цю історію. Ще трохи пізніше ми вже і наплечника його отримали, з Івановими записами, де він детально розповідав про все, що бачив і на революції, і на фронті. Ми перечитали те, про що він нам за життя не розповідав.

А коли згодом батько з Юрою згадували Іванів останній приїзд, то зрозуміли, що він прощався тоді з усіма, кого знав, ніби відчував, що йде на смерть. У переддень усією родиною вони так гарно з'їздили відпочивати на річку. Була неділя, тепла, сімейна: під пообіднім сонцем, яке пробивалося через листя дерев, Іван із батьком слухали, як шумить вода, і говорили про все на світі, довго-довго. Батько тоді й гадки не мав, що наступного дня, у понеділок, Іван поїде на війну.

Іван Ісик (в центрі)

Василь Іванович й справді був певен, що син у столиці, на роботі: Іван йому казав тоді біля річки — їду до Києва, на роботу. Якийсь місяць-другий і зв'язок із Іваном обірвався: вже батько не чув ні про столицю, ні про його колег у Києві. А наступного дня після вересневих розстрілів під Цвітними Пісками бойовики Мільчакова знахабніло — відео за відео — стали викладати у мережу кадри обгорілих українців із того страшного блокпосту-засідки. Те саме відео, де вони спалювали живцем українців і впритул стріляли в розгублених добровольців, які їхали на свій блокпост... На тому ж відео — кадри допиту півживого Івана, побитого, із чорними обгорілими руками й покаліченим обличчям: він лежить на землі й просить води. Але озвірілі бойовики ніби не чули: на фоні поодиноких пострілів, які говорили самі про себе своєю періодичністю, вони змушували хлопця сказати, що добровольці воюють на Донбасі за гроші. Іван казав правду: йому ніхто нічого не заплатив.

З полону Іван так і не вийшов живим. Про смерть сина батьки дізналися за місяць до похорону. Хлопці з «Айдару» уже знали, що Іван лежить мертвим у терористів. Але не могли знайти його рідних. Невдовзі зв'язатися змогли тільки з Юрком, братом Івана, через соцмережі.

— Тату, наш Іван загинув... — син подзвонив Василю Івановичу одразу як отримав те страшне приватне повідомлення від «айдарівців».

— Який Іван? — навіть засміявся тоді батько. — Що ти таке говориш? Де загинув?

— На війні, — ледве чутно пояснив Юра, одразу й не зрозумівши, чого батько так зреагував.

— Юра! — гримнув Василь Іванович. — Він же не на фронті. Він в Києві на роботі. Не говори дурниць!

А тоді й Василь Іванович, і Юрко побачили відео. Вони дивилися ті страшні кадри й таки надіялися, що їхній Іван живий. Мамі вирішили ще не розповідати, бо мали надію витягнути його з полону. Іван вижив після того бою і потрапив до лікарні на окупованій території. Це саме з тієї лікарні з'явилося нове відео, 11 вересня. Проросійський «журналіст» Грем Філіпс виклав у мережу свій допит Івана, який назвав «інтерв'ю». З відео Василь Іванович і дізнався, що Іван

Іван Ісик із батьком і братом

рушив на Схід після того теплого родинного дня біля річки.

— Весь він був перебинтований на тому відео, ну ви бачили. Тоді «айдарівці» думали, що він десь у лікарні за кордоном, але то не було так, і то було ніяке не інтерв'ю, як було приписано до того відео. Зрештою, його знімав той Філіпс цілий, і то був чистий допит, 15-тихвилинні провокаторські жорстокі знущання над моїм сином — з ніг до голови перебинтованим і обпеченим. І, знаєте... я був здивований, як мій син у такому стані міг так гідно себе тримати. Без нервів, без агресії, так виважено й спокійно... Хоча там такі питання були, що я сам не знаю, чи в нормальних умовах, не заскочений зненацька, я би міг відповісти так одразу. Пам'ятаю, у тому відео Іван дуже переймався здоров'ям мами й згадував свою донечку: обіцяв обов'язково повернутися з подарунком для малої, бо спочатку мав вирватися на 1-ше вересня, та не зміг, і тоді дав слово бути вдома на день народження доні Олі. Але до 17-го вересня ми вже дізналися про його смерть.

Дізналися, але вірити не хотіли, і ще дні зо два вони зі старшим сином перевіряли правдивість цієї інформації, дату того лікарняного допиту. «Як сказати дружині? Онучці? Як повернути Івана назад? Чи Івана? Чи то він? Прізвище він назвав інше... І чи живий він тепер?» — все це не давало спокою стривоженому батькові, який щогодини втрачав сили й надію на повернення Івана.

— Зрештою я таки сказав своєму рідному братові, а він того ж вечора з родиною приїхав до нас. Ясно... моя дружина тоді все зрозуміла. Мені досі боляче згадувати

той вечір... А потім був дзвінок від сепарів: мені тоді здалося, що я не з людиною розмовляю, а з жорстоким монстром, який не те що української не знає, він російською добре не володів.

Розмова було короткою. Але нелюдською — у стилі покидьків-садистів.

— Если хотите — забирайте своего Ваню, — казав байдужий зухвалий голос.

— Іван у вас? Де він?

— Да, у нас. Ну все, давайте, а то мать еще одного вашего убиенного звонит, — зареготав виродок.

А після дзвінка Юра отримав те повідомлення в соц-мережах: Івана хотіли поховати в Луганську. Правдами й неправдами, з допомогою небайдужих, рідним вдалося написати заяву-прохання ворогу таки не хоронити тіло, а продовжити перебування його в морзі ще на 10 днів. Тричі батьки писали такі заяви: Іван лежав місяць. Його тіло нікому не вдалося вивезти.

— Ми зверталися до всіх можливих організацій і просто волонтерів, побратими-«айдарівці» сприяли, але марно: тіла їм не віддавали. Ми навіть хотіли їхати з дружиною туди — у сам Луганськ, але нас не пустили. Я був у розпачі. Бо не знав, як зробити так, щоб сина похоронити вдома. А потім наша дрогобицька волонтерка Олена Куртяк подарувала мені «Дев'ятницю до Діви Марії, яка розв'язує вузли» — улюблені молитви Папи Римського. Може це й наївно, але на вервечці треба було молитися дев'ять днів поспіль. Я почав молитися. Мені після тих всіх спроб його забрати лишалося хіба молитися. І знаєте, на 7-ий день у нас з'явилася надія, що ми таки заберемо синове тіло,

а на дев'ятий його привезли до Дрогобича. Вірити, не вірити...

14 вересня покалічений Іван помер в окупованій лікарні Луганська, а на Покрови волонтери Тернополя забрали його тіло з Луганська. І завдяки дрогобицькому подружжю волонтерів Олександрі й Віктору Вознякам тіло хлопця нарешті захоронили в Дрогобичі.

— Нічого доброго й втішного в цьому, звісно, нема, але ми принаймні побачили його і знаємо, де він похований і можемо прийти до нього. Я не буду казати, в якому стані нам привезли то тіло... ну то були страшні тортури, я собі просто не уявляю, що мій син пережив у тому лігві вбивць і садистів. Особливо — садистів, бо вони не просто вбивали чи в полон брали, щоб на своїх обміняти, як то буває на війні. Не... вони знущалися і мучили хлопців.

Тепер майже щонеділі Василь Іванович з онучкою Олею разом йдуть до Івана на могилу: запалюють свічку, приносять живі квіти й часто говорять із ним. Оля ділиться з ним, що в неї в житті відбувається, як її справи в школі, що їй подобається, що сниться, про що мріє і тихесенько плаче. Василь Іванович тоді ніжно тулить онучку до себе, і його поодинокі чоловічі сльози капують на Олине світленьке ніжне волоссячко, акуратно заплетене у кіски.

— Ми з дружиною також розмовляємо з сином. І серце спокійне хоч від того, що Іван біля нас спочиває. Так казати не можна, але в нас ситуація не найгірша в тому плані, що ми бачили Іванове тіло, понівечене

Іван Ісик з донькою

й покатоване, але то було його тіло. Його можна було впізнати. — Василь Іванович голосно ковтнув слину і зробив тяжку затяжну паузу, з якої ніби і не хотів виходити... — Тоді як стільки матерів досі не дочекалися своїх синів і не знають — живі вони чи мертві. Хоронили вони, але тіла по суті й не бачили, бо воно згоріло до невпізнаваності... мішками привозили. Ви знаєте, а мій Іван був готовий йти на смерть, і у всіх тих хлопців, які пішли на фронт, підозрюю, замість відчуття страху було почуття обов'язку, відповідальності... бо по-іншому тої самовідданості я не можу пояснити...

ВІКТОР БРАЖНЮК

23.08.1981 — 05.09.2014

80 ОАЕМБр

Витяг з рапорту одного з командирів львівських десантників свідчить, що в цей час їхня п'ята рота несла службу на блокпосту в районі Металіста (за розпорядженням командира 1-ої танкової бригади з позивним «Гідра»). А 5 вересня по обіді по рації командир віддав розпорядження офіцерові танкового підрозділу висунутися на Щастя. Той, у свою чергу, усно передав інформацію командирові роти й заступнику командира батальйону. Вояки на БТРах і танках виїхали на Щастя, та біля Цвітних Пісків — засідка: близько 300 терористів і росіян з танками, БТРами та різнокаліберною стрілецькою зброєю. Але десантники таки прорвалися до Щастя, хоча з втратами, пораненими й зниклими безвісти.

Загиблим на місці вважався молодший сержант 80-ї бригади мобілізований бродівчанин (Львівщина) Віктор Бражнюк. Хоча, мабуть, до Віктора недоречно вживати слово «мобілізований». З перших днів війни він просився до Нацгвардії. Сестра Віктора — Жанна пригадує, як хлопець пригніченим повертався додому й переживав, бо йому щоразу відмовляли: добровольців було так багато, що загони формувалися дуже швидко.

Та ще й неприємність трапилася: Віктор поламав руку, і накладений гіпс тільки погіршував його моральний стан. Але незабаром прийшла Вікторова повістка другої хвилі: довго хлопець не думав — самотужки зняв гіпс, замотав руку джгутом, аби менше непокоїла, і побіг до військкомату.

Про це розповідає і його мати — пані Галина. Вона знала про синові поривання їхати на війну: разом із Жанною кілька разів намагалися поговорити з ним, бо переживали за руку, але марно. Звісно, мама хотіла вберегти свого сина, але не йшлося про уникання мобілізації. Як, зрештою, вона могла його спиняти, якщо сама змалечку виховувала Жанну з Вітею патріотами. Не раз оповідала про те, як жертовно воювали УПА...

Серед бійців УПА був Вікторів дідусь, який не раз на сімейних спільних вечорах згадував про ті дні бойового спротиву.

— Ми ото як збиралися всі разом, усією родиною — на свята якісь чи просто в колі сім'ї, — то дід його не раз брався переповідати партизанські історії, — пригадує пані Галина, перебираючи старі родинні фотографії, на яких і дід із суворим, змученим поглядом. — Розказував нам, як непросто тоді було упівцям, якою важкою була війна, і дуже цінував кусень хліба, бо не раз без їжі мусили сидіти в засідках, бігати лісами. Казав, що якби ще мали добрих машингверів, то воювати було би легше. Так воно ж і зараз, як ото почалася війна, то не мали хлопці доброї зброї, та й їди скільки волонтери мусили возити, бо що ті пайки... та і не завжди

на всіх їх хватало. Бачте, все то саме тепер, все то саме... І ото дід як говорив, то Вітя сидів коло нього тихенько, вуха наставив і слухав, перепитував багато, і все просив: «Діду, а розкажіть ще якусь історію». Я йому — спати вже час, а він до діда. Цікаво йому було. І так пишався він дідовим подвигом, витривалістю: бувало годинами міг слухати про його молодість, про упівські бої. І коли прийшов Вікторів час, то, певно, оті всі спогади зимовими вечорами й озвалися. Вистрілили. Коли треба було, то Вітя наш ні не сховався, ні не тікав, а вчинив, як дід колись.

— Він пішов, бо й ви нас так виховували: зичливими, справедливими й помічними іншим, — заговорив

Віктор Бражнюк

ла до пані Галини Вікторова сестра Жанна: вона саме принесла з сусідньої кімнати братові фотографії, нагороди і прапор. — Ще з дитинства він мене так завжди захищав, та і не тільки мене, а взагалі, як бачив, що когось ображають, коли хто слабший і його принижують. Заступався. У вогонь-воду, аби тільки когось захистити, комусь допомогти, а мене — то як святе діло було. Та й дійсно, дід все, чи то на Паску, чи на Святвечір, любив нам розповідати, як воював проти москаля. Ми малі з братом були, діда слухали й на вус мотали. А тепер я розумію, що Вітя ті всі розповіді запам'ятовував і у свій час зробив, як дідусь заповідав.

З військкомату з перемотаною рукою Віктор поїхав на кількатижневий навчання під Львів, а тоді без вагань рушив і на фронт: у Новоайдар, що на Луганщині. Мама тримала з сином зав'язок майже щодня, він був із нею відвертим: не приховував, що непросто йому там, але казав: «Де війна — легко не буває: хто намети розставляв, хто копав окопи, так і жили...».

А другого вересня у Віктора відбувся перший серйозний бій. З нього хлопців живими побратими вже й не чекали, бо ті довго не могли вийти на зв'язок. А вони повернулися: без втрат і «трьохсотих». Після бою дзвонив мамі, сестричці, заспокоював, що найстрашніше позаду, і тепер затишшя і боїв нема. Але через два дні — новий виїзд — нове завдання, і бій, з якого Віктор уже не повернувся. Бій, який припав на так зване «перемир'я».

— Після того бою 5 вересня я не дочекалася дзвінка від сина й стала видзвонювати його друзів, волонтерів із Рівного і Бродів, регулярно набирала військкомат, але він не вийшов на зв'язок ні з ким. А коли ми звернулися в частину, то нам сказали — треба здавати аналіз ДНК, щоб сина почали шукати. І в ніч на 8 вересня, коли я саме мала здавати аналіз, то Вітя мені взяв та й приснився: наче мене будив, — мати схлипнула й мовчки похитала головою. — Люди, які вірять в прикмети, кажуть, що як у сні хтось будить, то значить людини більше нема. Але я не вірила в це й все чекала синочка, надіялася, що переступить цей поріг живим-здоровий. Хоча я розуміла, що просто так то ДНК не кажуть робити. Та й доні він наснився дуже дивно... теж будив, кликав... Правда, Жанночко?

— Наснився як тільки зник зі зав'язку. Ніби крізь сон мене хтось став кликати, я прокинулася, серце калатає, ну знаєте... як то серед ночі збудить щось, а то мене кличуть. Я сіла на ліжку й стала прислухатися, а то Віті голос. Але ж я знала, що брат в АТО і його в Бродах точно нема, та й приїхати за день він не міг, не те щоб у мене під вікнами мене гукати.

Тремтячими ногами Жанна тоді намацала під ліжком свої домашні капці, накинула халат і, набравшись трохи відваги, підійшла до вікна. Відчинила і в темряві почала шукати, хто може гукати. Прислухалася, вдивлялася, але нічого не бачила. Тоді вийшла на балкон, заплющила очі і почала вслухатися в нічну тишу, яку порушував тільки шум листя і звук двигуна машини,

яка проїхала десь далеко. Біля хати — теж нікого, лиш гойдалка заскрипіла від вітру.

— Жанно! — чийсь голос порушив тишу. — Жааанно!

— Вітя! — скрикнула жінка й переполохано почала шукати біля дому брата. — Вітя, де ти?

— Жанноооо... — чулося ніби зовсім поруч.

Жінка вдихнула прохолодне нічне повітря і забігла у квартиру. Збудила чоловіка, дітей і просила їх прислухатися, чи не чують вони Вікторового голосу.

— Мамо... ми нічого не чуємо, ніхто не кличе.

Ні діти, ні чоловік не чули голосу, ні в хаті, ні на дворі.

— З ним біда... — тихо сказала Жанна й заплакала.

Відтоді Жанною опанував стан якоїсь приреченості й невідворотності: щось трапилося чи має статися лихо. З тієї ночі й до похорону сну в жінки вже не було.

Віктор Бражнюк із мамою

Аналіз мама невдовзі здала: провели експертизу, і не минуло й місяця, як слідчий подзвонив їй і сказав про збіг.

— Я цю інформацію прийняла, але ми чекали ще на чоловікову експертизу. Друге співпадіння ми отримали до кінця грудня. То, знаєте, ніби кожен раз переживати нову смерть дитини, але кожного разу в неї не вірити. Ну то страхіття... А коли ми хоронили Вітю, то змушували себе змиритися з тим, що ця смерть уже кілька разів підтверджена. Дуже важко це все було прийняти. Важко ще й тому, що ти його ж не бачиш, личко його не впізнаєш.

Мати тримала коло себе кілька фотографій Віті й вдивлялася в кожну, а потім тулила до себе, тоді знову відкладала до старенького невеличкого альбому: небагато у Віті фотографій лишилося.

— Насправді ми ж зовсім мало знаємо про той бій, — Жанна показала мені роздрукований той самий рапорт командира про ті події. — Оце й усе, розумієте. Знаю, що Цвітні Піски, що була засідка, був вибух; військові та волонтери згодом розповіли, що начебто саме БТР із моїм Вітею натрапив на розтяжку чи то міну й підірвався. Хлопці погоріли, хтось зник, а наш Вітя загинув. Є ще якісь версії, непідтверджені, хоча цілком реальні, але якій із них вірити, ми не знаємо.

А мати... вона й досі чекає дитину... свідомо розуміє, що його вже з ними немає, але на щось чекає, у щось вірить, сподівається. Мати каже, що всі повідомлення і підтвердження — не для материнського серця, яке чекатиме сина, допоки б'ється.

СТЕПАН БРОДЯК

14.02.1985 — 05.09.2014

80 ОАЕМБр

Мар'яна Бродяк старша за мене на рік. У свої двадцять сім вона стала вдовою з двома дітлахами — тоді шестирічною Вікторією та річним Сергійком.

Доїхати до сім'ї було непросто: від Дрогобича ми блукали стежками до села Ясениця-Сільна, де мешкає Мар'яна із малюками. У хаті шум та галас здіймав менший Сергійко (тоді йому було три роки): він ганяв по двох поверхах будинку, сідав мамі на коліна й одразу злітав з них десь в інший куток хати, заглядав, чим там зайнята Віка і що там на столі в мамі.

«Оце так шило, — подумалося мені. — Це ж скільки сил треба мати, аби за ним встежити».

— Ви не переживайте, — заспокоїла мене жінка, смикнувши Сергійкову футболку й стягнувши її на попереk. — Він собі хай товчеться, а ми поговоримо.

— О, що то?! — раптом радісно озвався хлопчик уже з моїм диктофоном, який я з необережності залишила на кімнатній тумбочці на рівні досягання руки Сергійка.

— Сергійку, поклади диктофон, — мати суворо глянула на малого.

— О, дитотон! — ще радісніше вигукнула дитина й помчала з ним десь у сусідню кімнату.

— Сергію! — вже погрозово гукнула Мар'яна, виснажено зітхнувши.

— Хай грається, він вимкнений, — я махнула рукою, а малий із відчуттям перемоги тихо й задоволено сів на дивані, розглядаючи й обмацуючи диктофона з усіх боків.

...Мар'яна познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком, як приїздила погостювати до бабусі в село, де мешкав і Степан. А потім був Франкофест, на якому хлопець із дівчиною закохалися. З того часу вони разом. Оселилися в батьківській хаті Степана й страшенно тішилися, як дізналися, що от-от стануть батьками донечки.

— Татко все любив зі мною посміятися і погратися, — тихесенько сказала Віка, старша доня Мар'яни і Степана; вона тримала в руках якусь зі своїх ляльок і спостерігала увесь той час за нами з дивану, не вимовивши ні слова. — А коли я була трошки менша, ну десь така, як Сергійко, то тато часто мене відвозив і забирав із садочка, а кожного вечора ми влаштовували якісь забавки.

Віка почала говорити голосніше й впевненіше, коли побачила, що ми уважно її слухаємо, і навіть братик, який поринув у розглядання диктофону, не галасував.

— Тато постійно щось придумував, щоб весело було: то ми боксували, то бігали по хаті, то «рачки» ходили, у м'яча гралися, або він просто носив мене на руках по кімнатах. То так весело було, ви собі не уявляєте. Взагалі тато все мені дозволяв, навіть мама трохи на нас сварилася, що ми так голосно й до ночі дурачилися. Але як народився Сергійко, то мені навіть часом здавалося,

що він його ще більше любить. Але він і мене любив. Напевне, так само. Однаково. То можете собі уявити, який татко був хороший в нас!

Жили Бродяки дружно, тепло, хоча й непросто: Степанові доводилося їздити будівельником на заробітки до Москви. У його приїзди сім'я відпочивала на річці або навідувалася до зоопарку. А ще діти мріяли про море...

— Тато як працював далеко, то його подовгу дома не бувало, і я дуже чекала, як він нарешті приїде. То в ту ніч, коли я знала, що тато має вже бути вдома, я не спала, а тільки тихенько прислухалася, як він заходив до хати, чула його кроки, бо він ходить... ходив... Ходив тато голосніше за маму, і я його чула. І коли він заходив до кімнати спати, то я ставала з ліжка й на пальчиках спускалася на першій поверх, у кухню, і заглядала, що тато мені привіз.

Віка сміялася і брала до рук якісь іграшки і щось ще таке дитячо-дівчаче: я розуміла, що то були Степанові подарунки для доні.

— А потім вранці я прибігала й казала здивовано: «Ой, а хто це вже лежить в ліжку? То тато?». І бігла його цьомати й обнімати. Тато так сміявся. Ну, він напевне чув, що я вночі приходила до кухні й розглядала там все.

Віка значно пожвавішала, коли згадувала ті татові приїзди додому.

— А коли тато приїжджав ввечері, а я все таки засинала, то він завжди клав біля мого ліжка якийсь подарунок: то ведмедика, то цукерки, то косметику якусь. Мені би так хотілося зараз хоч ще разочок рано встати й знайти якийсь пакуночок від тата...

Народився Сергійко. Йому виповнився тільки місяць, як Степан мусив знову податися на заробітки, щоб забезпечити сім'ю. Коли повернувся з Москви — меншому минав рік. А тоді війна. Мобілізація. Чоловік не сховався і не прикрився маленькими дітьми. 28 серпня їде на фронт. І більше не побачить ні дітей, ні дружини.

— Знаєте, коли вперше прийшла повістка, то він був на роботі далеко від дому. Я кілька хвилин роздумувала, а тоді відразу набрала Стюпу й все сказала, як є. Що приходили з повісткою, що зовуть на війну.

Мар'яна склала руки в замок, ніби щоб набратися сил розповідати самій, бо до цього ми переважно розмовляли з Вікусею.

Степан Бродяк із дружиною і дітьми

— Він хотів повертатися додому і йти до військкомату. Але я того разу першого дуже просила його не спішити й лишитися ще трохи на роботі. Ну, й він тоді згодився і приїхав за місяць. А як вернувся, то була нова повістка. Коли її принесли вже вдруге, звісно, я знову набрала Степана й все розповіла. «Візьми і підпишися, я скоро буду» — сказав мені тоді Стьопа. Так я і зробила. Нічого не могла вдіяти. «Піду і все», — казав. Таке рішення, думаю, він прийняв ще після тої першої повістки: що як прийде друга, то він точно йде.

Після військкомату та мобілізації до Степана ще можна було приїхати навідатися на полігон, у Старичі. Мар'яна згадує, як він запалився військом, тішився, що може долучитися до цієї боротьби, що може бути країні корисним, що він потрібен, що його покликали.

— Стьоп, хіба тобі не страшно? — щоразу перелякано перепитувала дружина, коли здалека чула полігонну стрілянину й бачила військову форму, тільника, чорні берці на чоловікові.

— Ні, Мар'яно. — впевнено казав чоловік. — І не жалю я, що не заховався від повістки. І я поїду на фронт.

І поїхав: та воювати довелося не більше тижня. Ще того фатального 5 вересня він набирав дружину, вранці казав, що все добре й бій припинився.

— Якщо все буде добре, то я десь коло п'ятої вечора наберу тебе й може трохи довше можна буде поговорити, бо зараз трохи нема як. Ти маму там заспокой, добре?

— Маму заспокою, не переживай. Стьоп... — ніби довго наважувалася сказати Мар'яна. — Ви, головне, до

шостої вечора протримайтеся: мають оголосити те перемир'я.

Слухаючи й читаючи новини з фронту, Мар'яна трималася за те перемир'я, як за рятівну соломинку. А потім Степан зник зі зв'язку: не набрав сам ні о п'ятій, ні згодом, а потім уже й не відповідав на дзвінки, не брали слухавки і його побратими. Мар'яна не панікувала, вона була майже впевнена, що в хлопців просто ліг мобільний зв'язок, якщо всі не відповідають. Зрештою, про перемир'я тоді все ж домовилися.

— І сниться мені того дня сон: на наше подвір'я заїхала військова машина, якийсь хлопець відчинив браму, і авто підїхало під саму хату.

Мар'яна піднялася і підійшла до вікна, махнувши мені рукою, щоб показати, куди в сні приїздила машина.

— Я вибігла на подвір'я, а з машини тої вийшов Стьопа й став просто дивитися мені в очі. Але й на ранок нічого не зойкнуло: я навіть й подумати не могла, що Стьопи вже нема. А тоді селом пішли чутки, що Стьопа загинув. Я знайшла номер місцевого волонтера й просто вимагала в нього дізнатися, де мій чоловік, де Стьопа. Кажу йому, що ніхто з його хлопців також не відповідає. А він мені — «не вір, немає підтверджень». Той день у Вікусі був день народження, і я поїхала купити їй торт: і от йду я з тим тортом і ловлю на собі погляди знайомих людей навколо, які, виявляється, уже все знали, і я починаю розуміти неминуче. Вони мовчать, а я їм мимохіть усім кажу «це не правда, він живий, Стьопа живий, чуєте?» А вони хіба мені кивають... Заходжу я в маршрутку, а там водій — Стьопин друг:

і я бачу в лобовому склі його очі й починаю усвідомлювати найстрашніше.

«Ти теж віриш у всі ті плітки, що Стьопа нема? Він живий!» — казала йому Мар'яна й підвищувала голос, хотіла заперечити, а сил ніби бракувало. Водій мовчав.

— Я вибігла з тої маршрутки й не могла дійти додому, так мені стало погано через усі ті погляди. А біля дому зайшла ще в магазин, де зустріла нашого спільного знайомого, він побачив мене й заплакав, опустив очі й пішов, нічого не сказавши. Я прийшла додому й розповіла все мамі, вона намагалася і мене, і себе заспокоїти, що нема ніяких підтверджень, а здогадки — то не факти, треба надіятися.

Степан Бродяк із рідними

За кілька годин після повернення Мар'яни додому усі здогадки й чутки підтвердилися: до Степанової хати приїхала «швидка», хлопці з військкомату, родина, друзі — вони й справді вже знали, що Степан загинув. І тільки коли воєнком озвучив страшну правду, Мар'яна повірила, що тепер житиме без свого Стьопи. Поруч була і доня Віка — у свої шість вона все зрозуміла.

— Його хлопці, які вижили, потім уже, після похорону, мені розповідали, що після обіду 5 вересня вони отримали наказ повертатися з Веселої Гори в бік Щастя, а коли їхня колона рушила — розпочався обстріл.

Мар'яна переповідає лише свідчення про загибель чоловіка. Насправді ж усіх подробиць їй досі не відомо.

— Стьопин БТР зупинився, бо хлопці помітили на дорозі пораненого вояка й хотіли його підібрати. Припускаю, що це саме в момент тієї зупинки снаряд і влучив у Стьопин БТР: хлопці ухилялися і закривалися руками й тим самим прикривали одне одного від обстрілу. Так вийшло, що фактично весь удар взяв на себе Степан. Таке непросто казати, не будучи там, але, підозрюю, він закрив їх собою і, може, навіть врятував. Вони живі. А Стьопа мій...

Мар'яна розплакалася, і в ту мить до неї на коліна вистрибнув Сергійко. Хлопчик ніби відчув, що мамі зле й тяжко. Він відклав диктофона, яким бавився весь той час, і обійняв маму за ший. А потім вихопив із маминих рук Степанів портрет із чорною смужкою навскоси й притулив до себе.

— Сергійку, ти знаєш, де твій тато? — звернулася крізь сльози вона до сина.

— А вот він! — вигукнув Сергійко, взявши портрет на витягнуті руки й показуючи пальчиком на усміхнене обличчя Степана. — Дай мені самому тата потримати, — додав він.

— Степан втратив багато крові. Медики спершу ампутували йому руку, але голова та всі внутрішні органи були побиті осколками. Його не змогли врятувати. Впала моя стіна, і для нас усе змінилося: для мене, для дітей. Без нього боляче й важко, і ти ж розумієш, що це кінець — Стьопа мого більше не буде, і ми лишилися самі... я, Віка і Сергійко.

Олексій Ващук

22.05.1980 — 05.09.2014

80 ОАЕМБр

Любов Ващук шукала й чекала свого сина два роки — два несамоовито важкі роки, коли не знаєш, чи живий він чи мертвий, у полоні чи десь переховується в полях й містечках окупованого Донбасу. Два роки мати не могла поставити свічки за упокій, бо надіялася на диво. Два роки мати молилася за здоров'я свого сина й не могла одягнути чорної хустини. Кожного ранку пані Люба прокидалася і дивилася на телефон — ану ж, подзвонить він, її Олексійко; два роки серце билося швидше, коли телефон дзвонив чи коли хтось стукав у двері її маленької квартири, бо кожного разу одна думка — а може, він? А може, прийшов? Але дива не сталося...

Рівно через два роки після вересневої біди під Цвітними Пісками згорьована пані Любов отримала позитивний результат ДНК-експертизи: тіло її сина знайшли, воно лежить похованим на невеличкому кладовищі в сосновому лісі під Старобільськом, на Луганщині, на кладовищі невпізнаних вояків, чії душі чекали на маму, дружину, дітей. Тут вони шугають безіменними між гострих соснових гілок, струнких стовбурів і простих дерев'яних хрестів із чорними маленькими табличками з номерами та написами

«Вічна пам'ять». Вояка «вісімдесятки» Олексія Вашука тут поховали під номером 246 майже одразу після загибелі.

Його мати — втомлена горем жінка зі слабким серцем, знаходила в собі нелюдські сили ці два довжелезні роки просто шукати, увесь час шукати, постійно шукати, безупинно. Не маючи надії, жодної: ім'я Олексія було кожного разу в іншому списку — то живих, то мертвих. Від тих переживань і щоденного сподівання на повернення одного дня з полону, надламалося ще дужче її здоров'я: вона раз по раз потрапляла до лікарні, але коли поверталася додому, то продовжувала шукати сина, навіть коли всі навколо змирилися, що його вже нема, що він не повернеться і лежить у котрійсь із братських могил, можливо, навіть на окупованій території.

— Мій син спершу вважався зниклим безвісти 5 вересня: тоді багато хлопців після того бою між Щастям і Металістом зникли безвісти чи просто вважалися такими. Кілька десятків.

Лише за кілька місяців після похорону сина у Львові жінка таки погодилася зустрітися і розповісти про сина, про ті довгі пошуки й нарешті знайдений спокій душі своєї дитини.

— У якийсь момент я зрозуміла, що мені, мабуть, треба шукати не сина, а його тіло. Але це мені було дуже важко прийняти, тому я поступово для себе починала це просто проговорювати, що так може статися, що так скоріш за все і є. Але, чесно вам скажу, і досі якась жаринка всередині горить і надіється, що мій Олексійко таки десь є живий.

Лише влітку 2016-го року пані Люба отримала повідомлення про збіг її і синового ДНК. Результат документально беззаперечний. Жінка поховала сина 29 серпня того ж року. За тиждень до другої річниці тих страшних розстрілів і спалювань наших хлопців.

— Але... знаєте, якщо бути відвертою: так, я поховала, але поховала, як би це страшно не звучало, просто рештки тіла, ймовірно, свого сина. Ну, бо тіла там як такого й не було, як то люди хоронять, знаєте?

Жінка часто заплющує очі, ніби щось всередині себе переборює, щоб говорити, а потім стирає піт із чола й говорить далі, тяжко говорить, з надривом, скрипуче.

— Чого можливо? Я знаю, що ви це б спитали, але не питаєте. Тоді ви мене розумієте... я його не бачила, я його очима своїми не впізнавала — я поховала сина тільки довіряючи експертизі. Тому й дотепер думаю — а може, помилка? Ну, а раптом? І прийде він ще. Я про це багато думаю, а потім розум мій починає мені говорити, що це певно не так і Олексійка мого вже більше нема з нами.

Жінка затулила обличчя долонями, щоб заспокоїтися і повитирати сльози. Розуміючи, що далі спілкуватися поки не зможе, піднялася зі стільця й обернулася до серванту. Там за склом стояли фотографії її сина: одна в темній рамці з траурною стрічкою — мужній широкоплечий чоловік у військовій формі десантника, а на іншій — Олексій у тільнику зі закоченими рукавами міцно тулить до себе низеньку маму: обоє усміхаються, а навколо зелено й якось дуже світло. Поруч лежить Олексіїв тільник, голубий десантний берет і прапор, із яким син їхав а війну, а на ньому — відкриті нагород-

ні коробочки з відзнаками «Командира 80 ОДШБр» та Президента «За участь в АТО», орденом «За мужність III ступеня», медаллю «За жертвність і любов до України». Пані Любов все те дістає з-за скла й тулить до себе, а потім показує і мені.

— Усміхається моя дитина... — заплющивши очі говорила слабким голосом пані Люба. — Знаєте, у мене він такий був чуйний і лагідний і з таким трепетом турбувався за близьких людей, та й взагалі завжди хотів усім допомогти. Ще змалку дуже сильно любив і переживав за сестричку свою, хоча між ними різниця у віці — рік і два місяці. Він з нею і побавитися міг і потім ще й нянею побути, поки я на кухні щось готувала. За ручку її виводив на прогулянки, годував, водив у садочок зі собою, у школу. Ну всюда. О, а як він захищав її від хлопчиськів-забіяк. І мені хотів допомогти у всьому, нехай

Олексій Ващук із мамою

навіть у найдрібнішій справі — чи щось помити, чи на стіл накрити, чи підмести на кухні чи вікна повитирати, як я мила. А якось було: повернулася я з роботи, а вони з малою вдома самі після школи. Олексійкові тоді було 7 років, а сестричці — менше шести, кажуть — нас вчителька швидше відпустила з продовженої групи, питаю їх: ви ж певно голодні? Переглянулися вони з Олексійком, усміхнулися перше одне до другого, а потім і до мене та й каже мені син: «Мамусю, не хвилюйся, я зварив багато гречки, і ми добре поїли, ще й тобі залишили; будеш їсти?» Яка то була тоді смачна гречка, Ірочко, проста гречка, а така смачна! Я досі той її смак собі пам'ятаю, вірите? То в сім років, першачок був: я диву дивувалася, та й зараз дивуюся.

Взагалі, каже мама, схоплював Олексій все в мить, якось воно йому давалося: чи то куховарення, чи то якісь справи по дому, чи дитячі розвивальні забавки. Раз побачив — і запам'ятав, і зметиковав, як воно працює. Особливо любив дивитися, як мама їсти готує і потім собі повторював — експериментував. Коли приходив зі школи, а мама ще була на роботі, то це був час для Олексійка на кухні. Тож в молодшій школі він і кашу сам вмів зварити, і млинців насмажити, і омлетів, і салатів нарізати. Всьому, що бачив, як роблять дорослі, — всьому вчився, вчився і допомагав. А як виріс, то продовжував спостерігати за роботою, яку ще не освоїв, і скоренько всього навчався, і вже наступного дня експериментував. Як тоді, у дитинстві, із гречкою і млинцями.

Вже коли почалися воєнні дії, мабуть, від переживань від почутого по телевізору ще з Майдану, пані

Любу у важкому стані забрали до лікарні. Олексій покинув усі свої справи й щодня навідувався до мами в лікарню, часом затримувався на цілий день, а іноді приходив по кілька разів. Міг би — певно, не відходив би від неї й на хвилину. А коли мамі покращало і її виписали додому, то тільки тоді Олексій наважився сказати правду: прийшла повістка.

— Повістка? — сполохано перепитала пані Люба.

— Я їду в АТО, мамо... — не здригнувши голосом й не змінивши тону, коротко пояснив Олексій. — Дезертиром я ніколи не буду, і хтось має йти.

Мама розплакалася, кинулася обіймати сина й просити його лишитися.

— Навіть пропонувала поїхати до Польщі, тим більше, у нього віза була відкрита на той час і він збирався там працювати. Та ви й самі знаєте, що тоді багато хлопців таки зібралися і поїхали за кордон, аби не втрапити до того пекла: молоді, старі, середушні — усі їхали з країни. Я зараз не знаю навіть, чи так було правильно, я навіть не знаю, що я тоді про це думала. Хоча...

Пані Люба зупинилася, ніби аналізуючи й зараз, чи правильно радила синові і що ж він тоді про себе думав на такі пропозиції, чи засуджував її.

— Певно, Іринко, я й не думала тоді за таке, я думала, як би лишити сина живим. Всі ж знали, що там робиться. Серпень місяць. Чотирнадцятий рік. Там страхіття творилося. То всі канали показували. І хлопці один за одним йшли на небо... За то думала. Бо я мама. Але Олексійко мій відмовився кудись виїздити з країни і так пішов. Пішов і пропав.

Олексій не приховав від мами, що їде на війну, але приховував, що там відбувається насправді. Розповідав якісь дуже узагальнені речі про фронт, які й цивільний може вигадати чи переповісти. Часом міг щось про побут чи про місцевих. А так — беріг маму, у неї слабке серце, тільки-но з лікарні вийшла. Він навіть їй самій казав: «Мамо, я все одно всю правду тобі не розповім, не питай».

— Але, знаєте... дещо таки сказав. Певно, єдине... Єдине, що сказав, як одразу після одного з боїв їх обікрали — з палаток покрали всі їхні речі. Не знаю, хто то тоді таке зробив... Я питаю, чи в нього щось лишилося, чи має що одягнути, що поїсти, чи бронезилет лишив-

Мама Олексія Васьука. Фото Ірини Баранської-Вороніної

ся, рюкзак його. А виявилось — тільки те, що було на ньому під час бою, і все. Я навіть не спитала, що саме: та певно, форма, бронжилет, берці та й автомат. А що ж ще... Про Луганський аеропорт згадував... Ще казав, що йому холодно спати було, бо земля сира, та й харчів в них було зовсім мало, так — перекусити хіба.

Пані Люба заплакала.

Востаннє син дзвонив матері рано-ранесенько п'ятого вересня, у день смерті. Того дня вранці багато родин відповіли на останні дзвінки від своїх рідних: то був час нетривалого перепочинку й такого-сякого мобільного зв'язку. Ніхто тоді не думав, що для декотрих ті дзвінки будуть прощальними. Хоча, можливо, і розуміли, що таким може бути кожен такий дзвінок. А потім Олексій зник назавжди.

— Спершу вважався в полоні, навіть двічі був у списках на обмін полоненими, а потім його визнали зниклим безвісти. Ну, уявляєте собі, мій стан, коли ти обидва ці рази сидиш і чекаєш, чи обмінюють сина, а з'ясовується, що й не було його в тому полоні. І з того часу майже два роки ми шукали його: щодня дзвонили волонтерам, побратимам сина, набирали прифронтові й не тільки лікарні, морги та й частину його воєнну, а потім здавали аналіз для експертизи. А тепер лежить мій Олексійчик в землі... лежить, а я не вірю, що то він. Мені все здається, що він живий.

Звісно, про обставини бою одразу мамі ніхто достеменно не розповів: вона чула хіба оце липке слово «засідка», яке частенько звучало в новинних сюжетах

з фронту — «українські військові потрапили у ворожу засідку під Щастям». Зараз пані Люба впевнено називає цю засідку «котлом», про який мовчать і не часто згадують.

— То мені згодом вже розповідали ті хлопці, які вижили, в тих боях. Казали, що десантники рушили виручати-рятувати «айдарівців», які потрапили до тої зас... — одразу виправляється, щоб продовжити. — До того котла під Щастям. Знаю, що добровольців повністю розбили і, здається, лише трое з них вижили. Вижили й попросили про підмогу нашу «вісімдесятку». Був наказ — їхати на підсилення. Але ті бойовики оточили українців з усіх боків. Тоді мій син, як я тепер уже знаю, їхав у першому, розвідувальному БТРі, а коли розпочалася стрілянина, то він зістрибнув із броні й побіг. Олексій товариш Ігор якимось розповідав, що так гукав сина мого, що голос зірвав, але той його не чув. Може, просто сина контузило, і він не чув Ігоря, або шок був, але хто тепер про це дізнається. А тоді, каже Ігор, Олексій перезарядив свого автомата і рушив у бік 129-го БТРу, який тільки-но були підірвали.

Ця розповідь — якраз про ту останню мить, коли його бачили побратими. Бачили живим. Ігор отримав дуже важке поранення і вже нічого не пам'ятав про Олексія. Окрім оцих кількох моментів до того, як влучили і в нього.

Та й сама пані Любов не хотіла розпитувати Ігоря, бо це все надто важко чути для неї і згадувати для Ігоря і хлопців, що вийшли з того котла. Вона це добре розуміє: з кожною розповіддю, з кожними новими подробицями і споминами це усе доводиться переживати знову. Ніби кожного разу — ще одна смерть сина...

ІВАН ЛЕМЕЩУК

20.01.1993 — 05.09.2014

80 ОАЕМБр

Ми блукали селами Рівненщини — горбатими осінніми дорогами, які вели нас полями й лісопосадками. Минули невеличке кладовище, на якому виднівся козацький хрест із

тризубом на одній із крайніх могил, а тоді на острах переїхали залізничну колію без перепину чи шлагбауму: тут щодня ганяє швидкісний новий потяг «Інтерсіті», через вікна якого розглядають цю місцевість заклопотані люди, перебуваючи поза війною, із навушниками у вухах, за ноутбуком чи телефоном. Цієї могили на великій швидкості вони радше за все не встигають побачити, та й, певно, не знають про неї. Тут, за цією колією — за ще кілька десятків метрів — роздоріжжя, на якому стоїть придорожній хрест із кольоровими стрічками, декоративними та різьбленими молоточками та обценьками, а навколо нього низький парканчик. Своєрідний поліський знак, походження якого місцеві пояснити здебільшого не можуть, бо в 60-х роках ці символи масово знищували, і традиція їх встановлювати, яка

точно мала якесь важливе значення, перервалася: хрести збереглися, але люди призабули, що вони означають. За часи незалежності намагаються відновлювати її, тільки от тепер мешканці Полісся знають, певно, лише те, що це оберіг від усіляких бід. У маленькому селі Гайки Ситенські один із таких оберегів — недалеко від хати Лідії Корніївни Лемещук.

Було холодно, і моросив дощ, а худенька бабуся Ліда одягнула легенькі капці, накинула стареньке пальто й кольорову хустину й побігла нас зустрічати. Біля хати через дощі мимоволі місиш болото; десь під парканом метушиться кілька курочок. Лідія Корніївна запрошує нас до хати, а слідом за нами забігає і її сусідка — вона майже завжди поруч старенької: і поговорить з нею, і послухає, і допоможе, коли що треба. А в хаті, де колись ріс її маленький онучок Івасик, здавалося, усе лежало на своїх визначених місцях і було до бездоганності прибрано. Навіть побілка здавалася зовсім недавньою, хоча по кутках біля плінтуса вже трохи полуцилася. Посеред найбільшої і найсвітлішої кімнати, яка була заставлена високими вазонами з квітами, а їх було, мабуть, кілька десятків, стояв довгий стіл, застелений білою скатертиною із золотою вишивкою, а на ній у рамі портрет молодого десантника. Поруч із усміхненим на фотографії Іванком — його випускний альбом, грамоти, нагороди, ордени, голубий берет і кілька плиток шоколаду. То Ваня Лемещук, убитий у 21 рік виродками російського садиста Мільчакова. До бабусі хоронити привезли понівечене тіло її онука, яке узагалі важко було впізнати. Тому бабуся досі так чекає на Ваню.

— Тут в хаті всі його речі.

Бабуся пройшлася старенькою худю рукою вздовж довгого столу з онуковими фотографіями та нагородами, а тоді повільно відчинила велику дерев'яну шафу з антресолями до самої стелі й кивнула мені з проханням підійти до неї.

— Ходіть, я вам дещо покажу.

Вона легко притулилася до дверей усім тілом, прокрутила старий, мабуть, мідний, ключик до себе — і дверцята самі відчинилися. За ними лежали акуратненько складені Іванові тільники, футболки, кітель і військові штани, бушлат та й просто його цивільні хлопчачі речі. Пані Ліда бережно дістає кілька футболок і тільників, притуляє до себе й тихо плаче.

— Тьотя Ліда... не плачте, — заговорила сусідка, яка оперлася на одвірок і, здавалося, зараз і сама не стримає сліз.

— Воно все мені досі Іванком пахне... — казала бабуся, вдихаючи запах тільників і витираючи поморщеними руками обличчя. — Це його шафа, а то все його кімната. І то я собі заходжу в цю кімнату й згадую його, підійду до фотографії, помолюся, запалю свічечку, говорю до нього, та й мені легше стає, розумієте? Але я ту кімнату не рухаю, бо то — його, тут нічого не можна рухати, бо то все, що по ньому мені лишилося.

Бабуся поклала речі назад у шафу, погладила їх рукою і зачинила дверцята.

— Може, ще колись і приїде по них і одягне...

— Бабуня його виховала, бо в Іванка більше нікого й не було, — розповідала сусідка, незворушно стоячи

кого дверей. — Як ще зовсім малим був, то батьки розлучилися: мама померла, як Вані було шість, а потім і її батьків не стало.

— Мій син тоді одружився вдруге, але й там не все склалося: поїхав на заробітки, а його друга дружина — в іншу країну.

Пані Ліда повернулася до розмови.

— Отак Ваня й лишився в мене, з 11 років фактично біля нього нікого не було, хто б доглянув, хіба я: казав, що якось забере мене до Львова, аби діти йому гляділа... Діти так хотів наш Іванко свої мати. Та й я би хотіла, щоб вони у нього були.

А так Лідія Корніївна «гляділа» малого Іванка, вивчила його: хлопець закінчив Кременецький лісотехнічний коледж, а потім, не роздумуючи, «пішов у десанти». Після строкової служби підписав контракт і лишився у війську. Бабусі ще у школі казав: «Хочу військовим бути, от поїду до Львова...»

— Там у вас у Львові є таке військове училище, лицей Героїв Крут, ну ви знаєте точно. От ще як він вчився в школі, то знайшла я знайомого, який мені розповів, що він має вміти й здати для того, щоб вступити, які екзамени, яке там навчання, та й так. Ох, як Ваня втішився тоді. Але ж от потім нам сказали, що він замалий до тих Крут і його хіба хтось має туди привозити й забирати. А кому було, як він півсирота в нас, а тато далеко? Та нікому ж було. Мені їздити було би тяжко дуже. Але онучок це сприйняв тверезо, пошкодував мене й змирився, що не час, та й запропонував те лісотехнічне училище. Там він і стипендію мав.

Перед війною Іванко більше вдома був, коло бабусі, допомагав, одружуватися влітку хотів — вже все собі напланував. А перед самою війною привіз під хату до бабусі омріяну автівку, на яку з другом довго збирав гроші. Встиг обійти усіх родичів і сусідів, прощався. А як у його двоюрідної сестрички був день народження, то привіз їй до ресторану у Львові тридцять одну троянду й там ще й з усіма гостями попрощався.

— Мушу туди їхати, бо мої товариші там загинули... — казав він гостям, хто його питав чи заговорював про його військову форму.

— А тобі чого туди... — поодинокو хтось розпитував під час святкування. — Хіба, крім тебе, нікому?

— Маю за них помститися, за побратимів, яких по-вбивали. А тут помсти не буде, ворог — на Донбасі, — сердився на такі питання Іван і не затримався на тому святі.

Іван Лемешук (ліворуч) із побратимом

Та й поїхав. Ніхто більше нічого його й не питав.

— У мене 22 серпня — день народження, але він не зміг приїхати, і якби ж то я знала, що він уже на війні, а не на Яворові.

Бабуся підійшла до Іванової фотографії й запалила свічку, перехрестилася і щось прошепотіла, а тоді, не повертаючись до мене, продовжила.

— Він не приїхав до мене, але передав через своїх друзів мені гроші: хлопці пізно ввечері приїхали сюди до хати й привезли мені їх у конверті. Мій хлопчик навіть на війні не забував про мене, дуже переживав, піклувався: щоб мала чим платити за хату, щоб було що їсти.

Нічого бабусі не казав — «на полігоні, у Яворові, служу» — та й все, що пані Ліда знала й тішилася, що не на війні. А сам уже на фронт поїхав. Навіть коли 4 вересня бабуся просилася до нього приїхати навідатися до Яворова, то він казав, що не пускають нікого на навчання. Іванко тоді був уже поблизу Щастя, а наступного дня — загинув.

— Що загинув — сказали відразу, а тіла не привезли. Аж 11-го вересня. У півзакритій труні хотіли хоронити, бо казали, що ноги крепко перебиті. Але хоронили в закритій, та й не було там, на що дивитися — мішок із людським м'ясом віддали мені й сказали, що то мій внук, мій Ваня. Як я мала його пізнати? Повірила, та й все — похоронила з усіма почеснями, друзів багато його на похорон приїхали. Тільки я того похорону на очі вже не бачила, і не пам'ятаю нічого, що тоді було там, хто приходив. Бо таке мені було горе, що вам не передати. Я похорон бачила потім — показали мені в інтернеті — і відію, і фотографії. Горе... то було для мене

таке нечekanе горе, ніби то мене разом із ним убивали й хоронили.

Лідія Корніївна дізналася про смерть Івана від його дівчини Галинки, яка мешкала у Львові. Не військова частина її сповістила, а побратим хлопця. «Галю, Вані нема», — почула дівчина й кинулася обдзвонювати усіх навколо. Бабуся не вірила й почала набирати онучка й сама: гудки йшли, але ніхто не відповідав.

— Але так воно все загадково, знаєте: телефон мого Вані був в іншого хлопця, який чомусь не йшов тією дорогою, що й Іван, а якоюсь іншою, тому й живий, — ніяково казала бабуся. — А коли питали його, як так, що Ванині телефони в нього, то він відмовчувався. Але Бог усім суддя. Бо й справді, не мені в цьому розбиратися, не відомо, які там були обставини, яка ситуація. Я не в праві когось винити, бо там в той момент таке творилося, що не кожен витримає...

Бабуся Івана Лемешука біля могили внука. Фото із ресурсу «Вісник і К» (visnyk.lutsk.ua)

А перед від'їздом на фронт привіз Іван свою Галинку до села знайомитися з бабусею і тіткою: так усі тішились, що Іванко одружиться.

Тепер Галинка намагається частіше знаходити час, аби приїхати до коханого на могилу — запалити лампадку, поговорити, порадитися і навіть поскаржитися.

Ні, пані Ліда не вірить у смерть онука, хоч і приносить квіти до його могили, але частіше говорить з ним удома. Плаче, що не сниться їй Ваня, хоча приходять усі сні до своїх рідних. Як от сестрі своїй наснився: голос тоді просив дівчинку «забрати звідси» його: вона ж думала, що то дядько каже, а голос заперечив: «То не Павлік, то я — Ваня. Заберіть мене звідси... Владикавказ, вулиця Бакинська».

— Дивний сон... але потім малі в інтернеті знайшли таку адресу, вона справжня... Вірити? Не вірити? Чи надіятися? Я надіюся... все одно його тут чекаю, а може він живий, хоча вже скільки то часу від його смерті минуло. Бо всіх, кого тут не попривозили, то впізнати можна було, а Ваню — ні. Тому надіюся, що він десь є і може, то й не Іванко мій тут біля хати на кладовищі похований.

Ми довго пили чай із шоколадом. А коли виходили з хати, то бабуса спитала, куди ми далі в дорогу.

— До Луцька, — кажу я.

— А до Сови не поїдете? — стрепенулася старенька. — Ви поїдьте... вони з моїм Ванею обоє з того бою не вернулися. Обоє Івани, тільки той троха старший.

Але Сову впізнали мама з татом. Поїдьте, вони тут за пару кілометрів.

— Та ми заїдемо, але ж нас не чекають. Як з ними зв'язатися, куди їхати?

Я налаштувалася, аби записати телефон батьків.

— Та зараз я сама їх наберу, — каже бабуся і виймає з кишені вологу від дощу зі снігом кнопкову мобілку. — Альо, Оля? То Ліда. Тут до вас за пару хвилин дівчинка приїде, на сірій машині, браму відчини — розкажете з Василем про вашого Івана... Вона все записує.... Треба, Олю, треба, бо хто розкаже?

Пані Ліда протягнула мені свій старенький телефон, аби я записала номер Ольги Сови, Іванової мами.

— До Козина доїдете й наберете її, — казала старенька.

Бабуся провела мене до хвіртки й поклала на сидіння машини шоколадку:

— Бережи тебе Бог, дитинко...

ІВАН СОВА

19.01.1976 — 05.09.2014

80 ОАЕМБр

Хату Сови в селі Зарічному біля Козина я пам'ятатиму як невеличку й не надто світлу, але з гігантським акваріумом. Коли мене до хати запросили, то, визувшись, я дуже довго дивилася на той акваріум із різнокаліберних риб, які хто хутко, хто вальяжно плавали між водоростей і декоративних морських «палаців», між великих мушель і дрібнесеньких черепашок. Здавалося, біля того акваріуму минало життя не одного покоління родини, настільки він був великий і не надто сучасний. Може, воно й звучатиме пафосно, але я уявила собі двох хлопчиків: Івана та його брата Сашка, які сидять на великому сіро-оливковому велюровому дивані біля цього акваріуму й, підперши кулаками підборіддя, спостерігають за рибами. А потім уявила, що так могли б розглядати рибне царство і їхні діти, Іванові діти — онуки Ольги й Василя, яких вони так і не дочекалися...

— Той акваріум — як заспокійливе, правда? — усмінулася пані Оля, побачивши, як я заворожено роздивлялася рибні маршрути.

— То правда, можна годинами біля нього сидіти, — погодилася я, перевівши погляд на пані Ольгу, яка стояла поряд акваріума й тримала руку на вимикачі, ніби чекала команди «вимкнути світло в акваріумі».

Ольга Григорівна відійшла від свого «моря» й увімкнула світло в кімнаті, воно наче й не було яскравим, але риби від нього заметушилися і почали ганяти від стінки до стінки: ховалися, риби не дуже люблять світло і його перепади. Але вже за хвилину-другу вони оговталися й попливли далі у своїх справах, у звичному ритмі.

— Ходіть я вам покажу знімки.

Пані Ольга запросила мене сісти на той велюровий диван, на якому в моїй уяві ще сиділи два хлопчики. На ньому вже були посортовані Іванові фотографії: от він із братом ще хлопчиськами з м'ячем, і в школі, а тут Іван в армії — кілька стандартних портретних армійських фото, на новіших фотографіях вже Іван на Майдані, далі — збирається на війну.

Іван мешкав переважно в батьківській хаті. Після армії, а служив хлопець у Шепетівці, він одружився, а тоді розміреним життям жив і працював учителем музики: Іван дуже любив грати на акордеоні, любив і в хорі співати, у Здолбунові. Та сімейне життя було нетривалим, щось не склалося, і хлопець повернувся додому: тут разом із братом на своїй землі господарював, мав пасіку. До речі, усі сорок сімей бджіл, за якими доглядав Іван, загинули майже одразу по його смерті.

Іван був патріотом із початком свого свідомого юнацького життя: любив пісень українських співати,

історію знав добре та й завжди мріяв працювати на своїй землі. Він свою першу активну патріотичну позицію виявив ще під час Помаранчевої революції.

Іванова мама дістала з найближчого стосу фотографії з першої революції й одразу знайшла світлину в помаранчевій хустинці на шиї, між помаранчевих стягів із впізнаваним написом «Так!» Мама усміхнулася, дивлячись на такого молодого й красивого Івана серед своїх однолітків.

— Усю її відстояв, — ствердно й гордо кивнула пані Ольга. — Далі був Майдан 14-го року, і якщо чесно, то я взагалі не мала сумніву, що він поїде туди. Я хіба не знала, коли саме настане той його момент. Коли спокійніше було, то він тільки слідкував, що там робиться. А вже як побили дітей, ну ота, пам'ятаєте, найперша сутичка, яка там була, ото після того чуть не кожного тижня туди їздив. І я досі ясно пам'ятаю те страшне 19-те лютого, 11 година вечора: ми з Іванком удвох сиділи на оцьому дивані й дивилися телевизор: звісно, події на Майдані не переключали, та й тоді на який би канал не цикнув, то все Майдан показують. Від екрану не відривали очей того вечора, а там таке страхіття тоді почалося, Боже мій. І тут ми чуємо, як в мікрофон починає говорити Євген Нищук. Стоїть на сцені в тому димі й каже: «Мужики, не лежить на диванах, усі — сюди, на Майдан». Ви знаєте, на мого сина ніби хто відро води вилив: він різко зірвався з дивану, хапнув телефон і став обдзвонювати усіх своїх товаришів — одного, другого, третього, п'ятого, але після кожного дзвінка дуже злився, бо тоді ніхто не хотів підтримати його і їхати на Майдан. Бо він хотів вже, в одинадцятій вечора, прямо зараз

і любим транспортом: чи то поїздом чи маршруткою, він би певне й пішки пішов, якби нічого туди не їхало, розумієте?

Мама слухала тієї ночі, як Іван говорив телефоном, і тим часом бачила на екрані той вогонь на Майдані, той чорний страшний дим, дивилася, як метушаться люди і тільки зі сцени лунає: «Усі сюди, всі — на Майдан». Іван відволікався на екран, а мати вже точно знала, що син поїде сам. Вона мовчки допомогла зібрати йому речі, приготувала харчів на дорогу, перехрестила й сильно обійняла дитину.

— Бережи тебе Господь, Іванку! — тільки й сказала тоді.

— Сину, ти куди? — питав тато, який зайшов до кімнати й побачив, що синів наплечник зібраний, а він уже стоїть в куртці. — Друга ночі, сину!

Іван Сова — нагороди і фотографії

— Батьку, я їду на Майдан, — відповідав Іван і, не чекаючи наступного питання, а лиш помітивши татове здивування і готовність заперечити, додав: — Так, сам.

— І ніхто не захотів з тобою? — шоковано перепитав батько.

— Ніхто, тату, не підтримав мене, а я мушу бути там. Подивися, що там робиться, — Іван кивнув головою на телевизор. — Усі не хочуть Януковича, але бояться рушити з місця, вийти з хати: хто захворів, у кого зуби болять, у кого діти, а кого мама не пустила.

Іванів голос тремтів не від страху, а від того, що його ніхто не захотів підтримати, ніхто не думав так, як він, ніхто не хотів щось змінити. Його кололи під час кожного дзвінка оті дитячі відмовки його друзів, сусідів. А коли приїхав до столиці, то написав батькам повідомлення: «Сів до якоїсь машини, водій погодився везти: не знаю, чи мене відвезуть на Майдан, чи десь інакше». Мама дотепер береже в телефоні те повідомлення. Але таки втрапив Іван тоді на Майдан й одразу прорвався до самого епіцентру, на гарячу точку, де бачив, як біля нього мертво навznak падають хлопці.

— У кінці лютого приїхав Іван додому, увесь закіптюжений, у сажі, ми його ледь упізнали, — тяжко зітхаючи, пригадує пані Ольга. — Перебрала я всі ті його почорнілі від диму речі, сіла та й питаю, як там усе насправді було, а він мені: «Мамо, вже все закінчилося». І більше нічого не сказав. Але бачте, як воно вийшло, не закінчилося: за кілька місяців Іванко наш пішов у добровольці до Збройних сил, хоча нам з чоловіком сказав: повістка прийшла, мобілізують, та й ми змири-

лися. Ну, бо втікати він не буде — то ми знали. Але де ж ми могли подумати, що то ніяка не повістка, а він сам пішов проситися на війну. Хоча, якби й знали, то що б могли зробити... тільки благословити.

— З полігону його повернули додому: не пройшов медкомісії, бо на правій руці мав два пришиті пальці, які йому колись обрізав станок. До кімнати, де ми розмовляли з Ольгою Григорівною, важко й повільно зайшов Іванів батько — пан Василь, як і його сини, високий ставний чоловік, хоча уже в роках, зі спрацьованими руками та тривожним стомленим поглядом. — Але він не поїхав додому: побачив мужчину такого років п'ятдесяти чи то й більше, і каже у військкоматі: «Е, ні, повертайте он того чоловіка, якому уже за п'ятдесят, а я додому не піду, бо не можу дивитися, як наша країна страждає».

На початку серпня Іван пішов з дому. А вже 27-го батьки проводжали його на Схід із частини львівської «вісімдесятки». Їхав на Луганщину: то було все, що рідні знали. Наступного дня в матері був день народження, і тоді їй судилося востаннє почути сина: Іванко привітав її ще з потягу, який йшов на Схід. Відвоював він усього тиждень — і загинув у тій засідці під Цвітними Пісками, коли хлопці йшли на прорив.

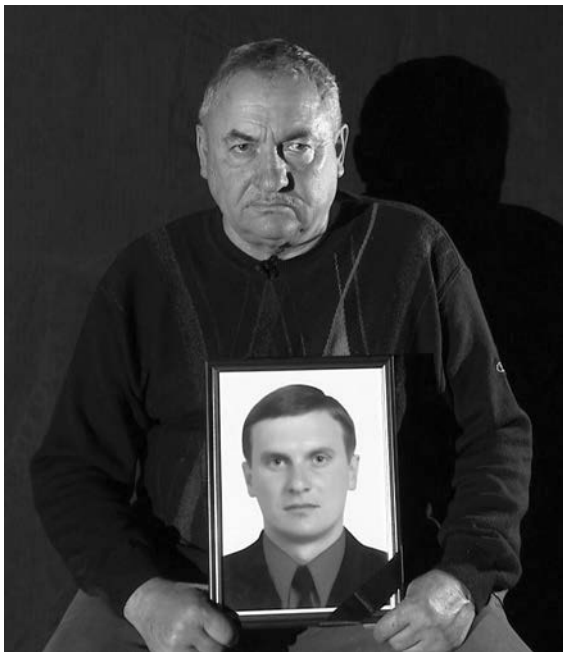
Іван переважно дзвонив з фронту братові, а той уже переповідав усе батькам. Набрал Іван Сашка й перед самою смертю, рано-вранці п'ятого вересня. Казав: «Мали нас вивезти «вертуни», та не вивезли; лиш би не

попасти в оточення». Ніби передбачав щось, говорив Іван трохи розгнівано. Так воно й сталося...

— Наступного дня до нас додому прийшов настоятель церкви отець Василій: то він нам і сказав: ваш Іван загин...

Мати не змогла до кінця повторити слова священника, затулила долонею очі й заплакала.

Пан Василь побачив сльози дружини й хутко підсів до неї на диван, без слів притиснувши до себе. Вони просиділи так менше як хвилину, а я мовчала, і тільки слідкувала, як світло з акваріуму поламаними променями падало на них: риби прорізали того «прожектора» своїми хвостами, і воно час до часу мерехтіло. Мама

Батько Івана Сиви

глибоко видихнула і повернулася обличчям до мене, схлипуючи заговорила далі.

— Першим про смерть дізнався наш старший син: він довго набирав Івана того дня, але не міг додзвонитися, ніхто не відповідав. І тоді побратими Івана сказали йому про це, тільки він не міг наважитися сповістити нас із батьком: попросив про це священника. Ніхто тоді не знав, як то сталося, лише згодом, коли до нас приїздили Іванові побратими, то розповідали про той бій і як наш син загинув. Казали, що як сідали до БТРу, то просили Лемещука сісти з ними, але він не захотів: «У мене, — казав, — граната є, і я краще ще когось прибору». Він сів не в БТР, а на броню, і за хвилю його тіло розірвав якийсь снаряд. І воно так і лишилося на полі бою. А наш Ваня загинув невдовзі: його тіло хлопці дивом змогли відвезти в морг Харкова, звідки його вже забрав старший брат.

Самотужки Саша привіз додому тіло свого брата, і 9 вересня рідні його поховали в селі Бригадирівці, де він народився. Третя могила на новому цвинтарі.

— Там, розумієте, як мені вже розповіли його побратими, Іванова рота попала в оточення і просила підмоги, яка так і не прийшла.

Батько поклав руку на плече дружині, даючи зрозуміти їй, що продовжить розповідь, щоб вона заспокоїлася.

— І тоді їх 90 чоловік вирішили прориватися самостійно. Стали докупочки й попрощалися один з одним, бо знали, що не всі вийдуть, так воно й було. Іванко наш стояв на «кукушці» — то, ви певно знаєте, у бронетранспортері по пояс у люку, він розстрілював по

правий бік «зеленку». Хлопці мусили їхати трасою, бо все навколо було заміноване. 16 магазинів встиг вистріляти мій син у ворожий бік, і певно би прорвалися, але забракло кілька метрів, і в БТР мого Івана попав снаряд. То був гранатомет, як я розумію. Іван загинув на місці: а ціною свого життя врятував екіпаж. А тепер буває, чую, як питають, чого пустили? І то не тільки мене. Чого? А хто би йшов?

Від самого початку війни, та навіть від початку Євромайдану, я часто чую, як питають батьків і дружин: чого ж ви його відпустили? І насправді то удар в спину, бо як було не пустити — дорослого й мудрого, свідомого хлопця чи чоловіка, чи то дівчину з абсолютно сформованою позицією. Пустили, бо знали, що хтось мусить стати до автомата, кулемета, залізти до екіпажу танка чи БТРа. Івана батьки теж не спиняли: знали, де йде, й свідомо благословляли, як воїна.

— Хоч не спиняв, та сам собі тоді подумав, що знаючи його характер, у нього шансів мало, бо він не буде ховатися за чужі спини. Так воно і трапилося. Та війна показала, хто є хто: люди розділилися на патріотів, лакеїв, рабів і Героїв. Мій Іван був би не загинув, якби я пішов з ним. Розумієте, що я маю на увазі? Якби усі чоловіки зібралися й пішли разом, то війни вже не було б. Але таких, як мій Іван, було дуже мало, занадто мало, тому сталося те, що маємо зараз.

Батькам Іван особливо з фронту нічого й не казав, усе потім — від побратимів дізнавалися. Але дзвонив Іван своїм друзям, тим, які не пішли — не змогли чи не

захотіли, і їм він казав як воно було: «Хлопці, а, знаєте, тут — пекло».

— Казали друзі нам потім, що більше ні слова про фронт, крім отого одного, що то пекло, — пригадує Іванів тато розмовиз синовими товаришами після похорону. — Не казав, бо не звук скиглити й плакати. Не казав, бо чоловік, бо вояка, бо не боягуз. Розумієте? Навіть коли збирався на війну, то просто поставив нас із дружиною перед фактом — я йду. А як питав його, пощо, то син мені рішуче й твердо відповідав: «Бо так треба, як не ми, то хто?» Я тоді його благословив тільки, та й не по-християнськи то було б — зупиняти воїна, який їде захищати свою землю. Так, я тому й відпустив, бо він йшов виконувати місію воїна.

На полігоні, перед самою відправкою хлопців на фронт, Василь Сова встиг по-батьківськи попрощатися з сином: пригорнув до себе Івана у військовій формі й із тяжким рюкзаком, а потім притулився своїм чолом до нього й тихо сказав, аби тільки між ними то було: «Йди сину: нікого не забий і прийди з миром».

Батько заплакав, і сльози покотилися на старі чорно-білі знімки його Івана великими краплями.

На кухні скреготнув газ, і я почула, як пані Ольга поставила на плиту емальований чайник.

Я дивилася на акваріум і пила теплий чай, який колись на цьому дивані з мамою пив Іван. Ми розпрощалися, і хоч я вже була далеко від дому Соби, а мені ті слова ще надовго закарбувалися в пам'яті — «нікого не забий і прийди з миром».

Нікого не забий і прийди з миром...

Микола Федус

29.04.1995 — 05.09.2014

80 ОАЕМБр

Марія стояла перед величезним дзеркалом із різьбленою дерев'яною рамою. Вона довго вдивлялася всередину і, окрім свого зображення, почала вгляджувати там яскраво-помаранчеві язички полум'я. Язички більшали й ніби наближалися до жінки. Вона дотулилася долонями до свого обличчя, а воно — гаряче, неначе вогонь діставав своїм подихом її щік. Вона навіть відчула його запах. Щось сильно горіло. І якоїсь миті дзеркало повністю охопило полум'я. Пані Марія почала уважно вдивлятися, що ж так сильно горить. Якийсь метал, шматки металу? Вона дивувалася. Автомобіль? Якась техніка? Військові машини? Що це? — питала сама себе жінка, і її щоки горіли ще дужче, червоніли й запускали жар до середини. Їй ставало гаряче, здавалося — ще мить, і злісні язички торкнуться її пальців, одягу і взуття, облизуватимуть її обличчя. Але вона ніби несвідомо ступала маленькими кроками до того палаючого дзеркала, а як тільки обпікало, знову відступала назад. І коли стало зовсім неможливо бути біля нього, Марія прокинулася,

зіскочила з ліжка й побігла до кухні напитися води. Двічі їй снився один і той же сон.

У той час біля Цвітних Пісків, наткнувшись на засідку терористів, горів БТР її сина Миколи. Хлопець гинув у вогні, який наснився його матері.

Увечері 5 вересня Миколіні батьки дізналися про лихо, дізналися, що десятки хлопців позникали безвісти й знайти нікого не можуть. Чи живі? Чи мертві? Чи полонені? І тоді матері сниться цілий ланцюжок нових снів: то Микола в полоні й терористи його жорстоко допитують, то він поранений у лікарні лежить, на вицвілих простирадлах із жовтими плямами, а на спині хлопця видніються горбаті широкі й не дуже акуратні шви з ледь застиглою кров'ю, то голова в нього була в ранах, то руки в осколках. І ті сни мамі давали надію — живий. Але короткі жорстокі відео, де група Мільчакова спалює українських десантників і «айдарівців» майже не лишала віри, що хтось міг вижити в тому вогні та місиві.

А наприкінці пошуків Микола приснився мамі знову. Біля брами, що веде у військову частину 80-ої бригади, стояв широкоплечий високий юнак у тільнику у формі «дубок» старого зразка, тільки обличчя було біле-біле, а губи тонкі й прямі, ніби олівцем намальовані на папері. «Микола!» — скрикнула в думках пані Марія. — Коля мій!»

— Синку, ти не хворий? Ти такий блідий, — перелякано питала мати, добігаючи до сина й кидаючись в обійми.

— Ні, ні, мамусю, все добре, — втішав її Коля, і кутики тих ніби намальованих губ одразу підіймалися догори. — Я здоровий, хіба трохи стомився.

Сниться Коля рідним і тепер, тільки вже не так часто, як тоді, коли розшукували його батьки. І батькові сняться схожі сни, і все у військовій формі, жодного разу не приходив у сни у цивільному. Каже мати: як дають на службу «за померлих», то наступної ночі Коля і насниться...

Малесеньке село під львівською Рава-Руською, тут мешкає трохи більше сотні людей — саме в Йоничах народився Микола Федус, який поїхав на фронт, коли йому ледь виповнилося дев'ятнадцять. Тут у селі майже у всіх господарка, і враження часом, що взагалі одна велика на всіх: дорогами бігають кури впереміш з гусками, коровами, і кожне повертається до своєї хати, кожне знає стежку додому, до своєї хвіртки. Тут усі мешканці одне одного знають по імені, по родині й по дню народження, тому, звісно, де хата Федусів, нам вмить підказали, як ми тільки спинилися біля першої живої душі.

Усі тут змалечку звикли багато працювати — на землі й з худобою, так і малий Микола: то поле pomoже батькам зорати, то траву скосити біля хати, корів випасти, кролів нагодувати — все вміє, все знає. Любив біля тата сидіти, як той щось майстрував чи лагодив, та й при ньому собі на вус мотав, якось самі навіть трактора змайстрували з татом — і він довго родині служив. Та й з хлопцями в м'яча встигне поганяти між усіма господарськими клопотами. Якось так було вже, що за що б Микола не взявся — усьому навчиться, все вдається. До першого класу Коля пішов до сусіднього села

Клебани, а після четвертого класу перевівся до школи у Раві-Руській.

Коли ми приїхали до родини Федусів, то вдома була вся родина: і батьки — Марія та Микола, і його молодші сестричка і братик. Діти тихенько сиділи в кутку кімнати, допоки мама й тато розповідали про їхнього Колю.

— Він мені завжди на 8 березня якісь подарунки робив, ще з самого малечку.

Мама підійшла до великого п'єцу, обкладеного темно-коричневою різьбленою плиткою, і потягнулася діставати з кутка альбоми та невеличкі коробочки.

— Оту аплікацію з засушених листочків і гороху — вона в мене з його певно класу 4-го бережеться. А от тюльпан — то також він мені на трудовому навчанні зробив, ще, здається, у початкових класах, тут в Клебанах ще як вчився. До речі, я недавно бачилася із його вчителькою з трудового, то вони в школі навіть

Микола Федус — боєць 80-ї окремої аеромобільної бригади

зробили папку з його роботами: а він і різьбив, і малював. Дуже мені це приємно, що так бережуть його пам'ять.

Найбільше Коля любив до Різдва готуватися, згадує мати: цілий рік чекав тих свят; завжди ретельно готував костюми й різдвяну зізду для вертепу, колядки вчився співати. То з сестричкою допомагають вареників до Святої вечері наліпити, то з дідом ялинку прикрашають. Сестра Марічка менша за нього на півтора роки, тому вони завжди й усюди були разом: чи то вертеп, чи то якась вечірка в школі. А братик Андрійко молодший був за Миколу на цілих дев'ять років, тож вони з Марічкою ще й трохи допомагали його бавити.

— Любилися вони в мене, особливо Коля з Марічкою, одне за одного могли гори звернути. — пригадує пані Марія, спершись плечем до п'єцу й перебираючи синові аплікації і старі фото між ними. — А як почався період кавалерів, то, бачите, він добре за тими залицяльниками слідкував. Був такий випадок, коли моя Марічка і її подруга десь до якогось хлопця стали зачіпатися, певне подобався їм, а він довго не думав та й у рів дівок поскидав. То Коля як дізнався, серйозну мав розмову з тим хлопцем; мене через ту розмову наступного дня в школу викликали. То, певно, клас сьомий був. А як Андрій трохи підріс, то все Коля його з собою на футбол таскав, і навіть вдома зробили спортмайданчик на подвір'ю. Ворота футбольні поставили, перекладину для підтягування. Ну, ви бачили, яким Коля пішов у 80-ку, то не дайте збрехати: накачаний, підтягнутий — чисто спортивний хлопець.

І Андрійкові він змалечку казав: підтягуйся на турніку, на брусах, відтискайся від землі, і будеш такий, як я.

А бувало, малим ще без дозволу кудись міг гайнути, як от другокласником зі старшими хлопцями на «солдатське» озеро за кілька кілометрів від хати, вже в Рава-Руській. Купатися пішли. Прийшов додому, а батько влаштував йому допит.

— Де був, Микольцю? — питає так спершу між іншим, ніби нічого й не знає.

— Та з хлопцями гуляли трохи тут недалечко, — невпевнено відповідав Микола.

— А на озері не був, не, сину? — вже грізніше почав звертатися батько.

— Та не був, тату, — відводив очі хлопчик і почав відступати до кімнати — уроки робити.

— Та як не був... Там же глибоко, сину.

— Та тату... — Коля стояв напівобернутий спиною до тата й дивився в підлогу. — Я, тату, не глибоко, я так з краю хлюпався.

— А старші були? — підозріло допитувався батько. — Старші хлопці?

— Ні, тату. Старших не було, — не видав Коля тоді старшокласників, усе на себе звалив.

А сестричка Марічка все згадує те Різдво, ті колядки з щедрівками, теплі зимові вечори, коли вся родина збиралася вкупі.

— А ще ж, мамо, який наш Коля мав гарний голос, так гарно співав.

Сестричка усміхалася, їй хотілося згадувати про Колю щось добре й приємне.

— Це ж у нас батько співає в церковному хорі, і ма-
буть, Коля від нього те перебрав.

— І виступав Коля часто в школі.

Мати все відтягувала розмову про війну.

— Грав у всіляких виставах в школі: і зайчиком
був, і півником, я усі ті костюми йому шила. Пам'ята-
єш, Марійко? Все йому було цікаво — новий рік, свято
Миколая. Пам'ять мав добру і на раз-два слова вчив
напам'ять. А зараз от встановили меморіальну дошку
в середній школі, де він вчився.

Після школи Коля вчився ремонтувати авто в ліцеї
в Рава-Руській, працював слюсарем з ремонту авто, тро-
хи малярем: навіть з батьком планували ремонт у хаті.
А далі — строкова служба. Хлопець хотів служити,
а потім добровільно й контракт підписав — то був 2013-й
рік, і батьки без зайвої лихої думки пустили хлопця до
війська. Бо подобалося Колі. Та й приїздив додому ча-
сто: майже кожні вихідні, зрештою, то була його робо-
та, обрана ним самим професія. Рідні просто звикли:
Коля служить, Коля — військовий. І він тішився кож-
ним днем у війську, хотів усе життя з армією пов'яза-
ти, та й пов'язав би, певно, якби все не так... не встиг
й року відслужити, як в країні — революція. І Микола,
і вся його родина переживали лиш за одне: аби тодіш-
ня влада не спрямувала його підрозділ проти Майдану.
Обійшлося тоді.

А з березня він поїхав під Чернігів. На навчання.

— Але Коля там захворів, і його відправили до Льво-
ва: спершу в госпіталь, а потім — до частини, а згодом

на полігон в Яворів, де він відбув три місяці. І коли ми до нього на полігон приїздили, то він божився, що їх не відправлятимуть на фронт, бо вони ніби як старші були над мобілізованими й тренували їх. Пам'ятаю, як на день Незалежності того року ми приїхали до нього на полігон і бачили, як багатьох хлопців уже відправляли на Схід. То було дуже непросто й страшно навіть дивитися, як батьки плачуть, проводжаючи своїх синочків.

Микола Федус із мамою і братом

То було щось страшне... Нам дуже тривожно з чоловіком стало. Не знаходили собі місця. Коля просив тоді нас взяти зі собою до нього дівчину його, Марійку, вона з сусіднього села сама. Як ніби відчував, що хоче попроситися. Та й то якось так вийшло, що всі ми поїхали до нього. То свято було. Файна та Марічка, вони були б гарною парою, він її, мабуть, дуже любив. А я тішилася, казала: женися, сину.

За два дні Микола задзвонив батькам і сказав, що з хлопцями уже в Скнилові, грузяться на Схід.

— Синку, як грузитесь?! Зачекай, Божечку, то ж війна! — вигукувала мати в слухавку до сина й тим часом почала судомно збирати сумку з харчами в дорогу. — Зараз... Зараз ми приїдемо!

— Мамо, не переймайтеся, бо й так не встигнете: ми вже їдемо, — заспокоював Коля. — От з хвилини на хвилину. По команді. Усе буде добре. Мам, не хвилюйтеся!

— А чого ж ти швидше не подзвонив, синку? Я ж набирала тебе вранці, ти не брав трубку, ми б може встигли тоді, якби ти відповів.

— Та був наказ нам не розповідати, що ми їдемо...

Він дав присягу: то був його обов'язок, який мав виконати. Так матері й казав, не приховував, де він, й дзвонив — хай на два слова, та дзвонив. Звісно, всього не міг розповідати, але для мами тяжко було чути вже те, що син засинає й прокидається просто неба. Батькові... а батькові казав більше.

— Так сильно по них 2 чи 3 вересня стріляли, що погоріли всі речі їхні, — пригадує батько. — То казав: «Тату, втікали — куда виділи, десь до лісу. Цілим лишилося тільки те, що при собі мали». Та що він там

дзвонив... не встиг навіть, ми напевне зо п'ять дзвінків від нього отримали. Страшно мені було, коли вже після одного з обстрілів мені розповідав, як його засипало в окопі, і думав тоді Коля, що то вже кінець. Але не здався і видирався з-під землі, ну буквально, розумієте? Бо його засипало. Куди дряпався й сам не знав, але виліз. Просив лиш мамі не розповідати. Мабуть, Бог його тоді вберіг.

— Я про той випадок після синової смерті аж дізналася, — каже пані Марія. — А як дзвонив мені, то все питав, як вдома, як Марічка з Андрійком. І для нас завжди в нього було «все добре». А я дзвонила йому й тішилася, як брав трубку і хоч слово казав, — я тоді розуміла, що він живий. Бо то війна, ви самі добре знаєте, як там буває: кожна хвилина страшна. Молилася за нього щодня, до церкви ходила.

— За п'ятнадцять сьома ранку він набрав нас 5 вересня. Казав, що попереду ще одне завдання, але був певен, що все добре пройде. Усім привіт передавав, і я ще встиг сказати йому: «Сину, пильнуйся». А він мені каже, що вже до всього там звик, та й попрощалися, бо вже рушав. Після тої розмови минуло більше п'яти років, а Микола так і не озвався...

Звісно, до родини Федусів миттю долетіла інформація про обстріл, засідку і бій, а потім про поранених, полонених, загиблих і безвісти зниклих. Тільки серед котрих їхній син, вони не знали. Надіялися — полон. І хоч написали заяву в СБУ, почали й самі шукати Миколу: через волонтерів, військових і медиків, по

шпиталях і моргах, по списках полонених від сепаратистів.

— У Генштабі спершу сказали, що зник безвісти, потім у листі від Міноборони йшлося, що він у полоні на Луганщині й навіть ведуться перемовини щодо обміну. Потім знову — безвісти зниклий.

Батько погойдувався то вперед, то назад, у такт перераховуючи всі етапи «статусу» його сина після бою: він не знав, чи живим сина шукати, чи його тіло.

— А тоді був ДНК-аналіз. Співпадиння. Смерть констатували й підтвердили. Отак.

— Але знаєте, оце от після того бою, як ми приїздили в частину, то там така метушня була: бо то ж саме Луганський аеропорт ще й тоді був... Ми тоді усіх питали, чи не знає хто, де Коля.

І тоді до Федусів підійшов старший чоловік, очевидно, поранений, бо тяжко йшов і втомлено дихав.

— Ви батьки Миколи Федуса? — глухо спитав він.

— Так, це ми.

— Давайте відійдемо, — попросив поранений вояка, відводячи батька за лікоть в бік. — Перед 5 вересня я отримав оце поранення, я кермував БТРом. Коля ваш тоді не злякався, взяв мене на руки й на собі виніс, а тоді сів у бронемашину й вивіз мене в безпечніше місце. Та якби не ваш Микола, то не знаю, що б зі мною було.

Той чоловік ніби давав надію, і в батьків вона жевріла ще майже рік. Рік, бо тільки через 11 місяців тіло Миколи ідентифікували: він був похований на кладо-

вищі під Старобільськом. Тіло ексгумували, і батьки поховали сина біля дому, на Львівщині.

Тепер і молодший Андрійко хоче бути схожим на Колю: риболовлю полюбив, як і Микола, футбол, у спортзал ходить, і все ходить по хаті й дивиться на портрет Колі, що в хаті висить — усміхнений і такий юний Коля з припіднятим підборіддям, у військовій формі, у десантному береті й з автоматом в руках.

«Хочу, мамо, таким бути мужнім і сильним, як наш Коля», — каже Андрій, а мати все просить почекати і молитися, щоб війну Андрійко на собі не відчув...

Андрій Малашняк

26.09.1984 — 05.09.2014

Батальйон «Воля»

Того ж злочасного 5 вересня важкопораненого львів'янина Андрія Малашняка взяли в полон із трьома побратимами, трохи згодом після бою під Цвітними Пісками, і трішки далі — дорогою з Шишкового, недалеко від Крутої гори й Раївки. Взяли в полон і розстріляли. На ресурсі «Страчених на Донбасі» це справа «P23» — розстріл чотирьох: гранатометника Дмитра Власенка й помічника гранатометника Андрія Норенка з 1-ої танкової та двох хлопців із 3-го львівського батальйону «Воля» — комвзводу Павла Калиновського та гранатометника Андрія Малашняка.

За оприлюдненою інформацією, зведений загін ЗСУ після двогодинного бою почав відходити на захід, аби не втрапити в оточення. Вояки, що згодом опинилися в полоні, замикали колону й під вечір потрапили в засідку. Оскільки Малашняк був поранений, хлопці прийняли рішення здатися в полон. Хлопці-свідки розмови чотирьох із терористами зрозуміли, що побратимів відвезли на «Дамбу» з мішками на головах. Коли

КамАЗ терористів поїхав, побратими не знайшли бранців. Припустили: їхні друзі в полоні, і можливо живі. На таке надіялися і рідні зниклих вояків. І лише за рік, у червні 15-го, тіла розстріляних чотирьох знайшли на місці масового поховання. Знайшли й ідентифікували за аналізами ДНК-експертизи.

Та його дружина Ольга й досі чекає дзвінка й приїзду чоловіка. Вона попрощалася з ним 7 липня, як він їхав на Схід, зголосившись добровольцем, а п'ятого вересня телефоном, сама й не знаючи й не передчуваючи, попрощалася з коханим назавжди.

Того дня вони говорили й не могли наговоритися, говорили про все на світі, окрім війни, і десятки разів казали одне одному «люблю». А за кілька годин Ольгу набрала Андрієва двоюрідна сестричка Марта: побратими, які бачили її брата напередодні, розповіли, що Андрій зник, але вселили надію: казали — може в полоні, може — живий.

— Тривога й цілодобові пошуки побратимів, які вижили й бодай щось чули та бачили.

Оля перебирала якісь папери на своєму робочому столі, щось шукала, ретельно оглядала кожен листок, її руки тремтіли і, здавалося, не тільки тепер і зараз, здавалося, вони не припиняли тремтіти з того дня, коли чоловікова сестра повідомила, що Андрій зник на війні.

— Ми ж коли знайшли побратимів, які вижили, то ті дали надію на полон. І ми далі з Мартусею чекали. Я рік жила тільки тією думкою, що Андрій прийде додому і я його обійму. Я щодня молилася, ходила до

церкви і весь той рік ставила свічки «за здоров'я», а не «за упокій душі». Я досі не хочу вірити в його смерть, і в церкві тяжко молитися за нього, як за померлого. Але я знаю, що мій чоловік вчинив так, як і всі ті, кому була небайдужа доля держави: прийняв виклик такого випробування, аби щось змінити. Ті хлопці, які їхали на фронт в 2014-му, вони ж йшли на шаленому запалі й вірили, що здатні лише самовідданістю і сміливістю подолати тих перевертнів.

...Андрій прийняв рішення їхати на війну сам, не обговоривши з Ольгою. Вона тільки знала, що він спілкувався зі своїми однокласниками, які першими поїхали добровольцями та яких мобілізували. Часто розпитував у них, яка потрібна допомога, амуніція, одяг, а потім почав вести розмови, як потрапити до них. Ольга іноді випадково могла почути ті розмови, але прямо спитати в чоловіка, до чого вони, не наважувалася. Він знав, що там відбувається, й одного вечора набрав давнього армійського друга з Кривого Рогу. Той дзвінок все змінив, перекинув з ніг на голову.

— Ну що, я певно туди рушати буду. Ти як? Не думав? — впевнено говорив Андрій, і Ольга розуміла, що він довго готувався до цієї розмови й цього вирішального дня.

У слухавці хтось відповідав, але, вочевидь, короткою і непевною фразою, бо Андрій трохи розгнівався й одразу продовжив розмову.

— Друже, мені здається, нам треба там бути, тим більше маємо досвід. Та й не бачилися ми давно, — уже ніби жартома додавав Андрій, ніби переконуючи товариша.

Пораючись на кухні, жінка мимоволі чула ті уривки розмови Андрія, і коли він засмученим повісив слухавку, розплакалася й обійняла.

— Андрію, не треба.

Ольга ледь говорила через схлипування, тримаючи в руці випадково підхопленого вологого кухонного рушника, витирала ним сльози.

Та Андрій мовчав, а жінка взялася сама собі пояснювати, що, мабуть, такі, як її Андрій, можуть і хочуть спинити те страхіття, яке просувається далі.

— Олю...

Андрій напружився і перервав своє мовчання, намагаючись бути спокійним.

— Я повен сил, я маю досвід, і впевненість. Я знаю, на що туди йдуть. І... я ж свідомо це все роблю, розумію — нащо. Зараз байдужість нас розстрілює, то наша байдужість зараз вбиває тих, хто за нас з тобою там стоїть. Пустити мене, я маю бути серед тих

Андрій Малашняк із побратимами (в центрі)

хлопців. Ти ж відпустиш? — перепитав Андрій, і Оля кивнула.

Тільки того вечора чоловікові не вдалося переконати товариша, і за кілька днів Андрій поїхав на навчання сам.

— Звісно, я пишалася його вчинком, але всю ту гордість перекривало нестерпне бажання якнайшвидшого його повернення, живого. Я рахувала дні, закреслювала їх на календаріку, який носила при собі. Знаєш, а то було страшне літо, жахливе, — пригадує Ольга й нарешті знаходить потрібний записник у шухляді й притискає його до себе. — Мені хотілося не тільки зрідка чути його голос по телефону, крізь такий-сякий зв'язок, мені хотілося бачити його біля себе, обійняти, заснути поруч і прокинутися на світанку. Ми тут усі стаємо ніби егоїстками, коли вони там. Ти ж сама знаєш, Іро... Я весь час думала про нього, у що він одягнений, чи йому не гаряче, чи він не голодний, не спраглий, хотілося щодня готувати йому сніданки та вечері. А так, самій у цій квартирі, мені не хотілося ні їсти, ні дивитися кіно; мене рятувала хіба робота. Але навіть коли поверталася ввечері додому, то на серці ставало млосно.

Вони з Андрієм у телефонних розмовах не раз обговорювали його можливий приїзд: як він раптово приїздить на ротацію чи у відпустку і з порогу гукає: «Кохана, я вже тут, я вдома», а вона біжить з кухні з радісним «Андрію!», бо ж не чекала, бо це сюрприз, і обіймає чоловіка, не звертаючи уваги на його потріпаний і запилужений камуфляж, на брудну футболку та берці в болоті, які треба буде зараз ще півночі відмивати.

— А взагалі-то, коли Андрій телефонував звідтіля, ми намагалися відгороджуватися від війни, — пригадує Ольга, беручи до рук смартфон. — От, бачиш. Усі його повідомлення про нас, про плани, про якісь поїздки й жодного слова про війну. І я ніколи не питала його про це. Нам було так зручно й добре під час тих розмов, як під ковпаком, який «глушив» нам постріли на задньому фоні наших бесід й ехо військових команд в ефірі, і так ніби легше було, ніби й відстань вкорочувалася і час швидше летів.

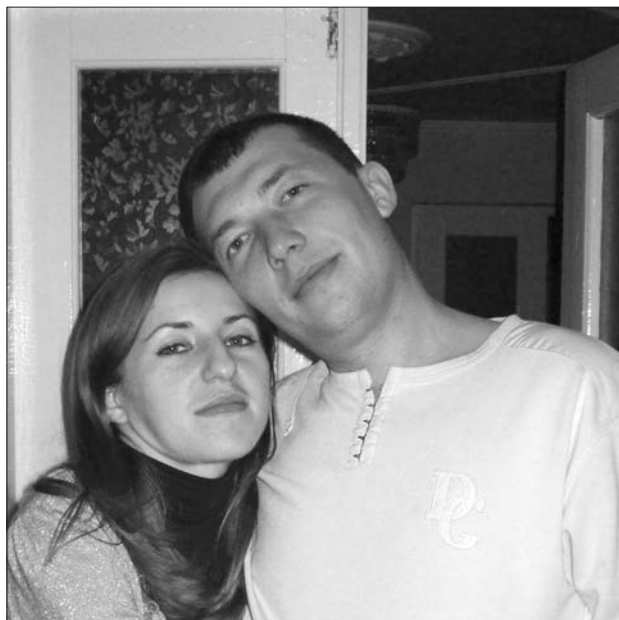
Поза розмовами з чоловіком Ольга багато думала про ті донецькі краї, про бої, про каліцтва та смерть вояків, щодня бачила по телевізору сюжети з трунами бійців, які їдуть додому в білих бусиках із написом «вантаж 200» на лобовому склі. Вона вдивлялася в ті страшні живі коридори на колінах дорогою «двохсотих» зі свічками та вигуками «Герої не вмирають», але намагалася дати сама собі настанову, що страшного дня в її сім'ї не повинно настати, вона спонукала себе вірити, що Андрій — саме з тих, хто таки повернеться додому не в домовині, що йому не співатимуть «Плине кача», що він там усе зможе, з усім впорається.

Коли Андрій зник, його сестричку Марту набрав і обнадіяв котрийсь із волонтерів: казав, що брат живий, але поранений. Треба було їхати до Києва, бо буцімто борт із «трьохсотими» мав прилетіти з Дніпра до столиці. Звісно, і Ольга, і Андрієві сестри — Марта, Оленка й Наталя — першим потягом рушили до Києва.

— Ми взагалі не думали, чи нам казали правду. Ми мчали до того Києва, а всю ніч перед очима в мене був Андрій зі своєю усмішкою. І я уявляла, як приїду до того шпиталю, як побачу його й сильно обійму, як скажу, що сумувала. Погода нам навіть, здавалося, усміхалася, і ми дуже швидко знайшли той шпиталь, куди мав прилетіти борт. Але літак ще не сів, та й у списках поранених, яких чекали в Києві, ми не знайшли Андрієвого прізвища.

Борт прибув тільки наступного дня, але Андрія серед поранених таки не було. Сестричка, звісно ж, знову до волонтера, до того, який дівчатам і давав надію. Але він уже не відповідав. Сестри Андрія почали обдзвонювати всі лікарні в Дніпрі й поблизу, але про Андрія

Андрій Малашняк із дружиною

Малашняка там ніхто нічого не чув. Ба більше: згодом до дівчат почали надзвонювати терористи й вимагати грошей за нібито живого, але сильно обгорілого Андрія. Але і це було неправдою: він уже був мертвий.

— А потім все обірвалося, коли не стало мого чоловіка, друга, порадника... Мій дім спорожнів, чуєш, тут досі так дико тихо, правда?.. тут нікого нема — я сама. Знаєш, а ми так мріяли про спільних малюків — двох, трьох, а тепер всі мрії ніби розчинилися в тому клятому воєнному повітрі — з кров'ю і порохом, з димом і мастилом для зброї, в якому мені досі скриплять ночами танкові гусениці й дзижчать кулі. Мені це все щодня вчувається: скільки я тих воєнних страшних відеороликів надивилася — і наших, і не наших. Так і не залишилося кровиночки від мого Андрія, немає зараз кому розповісти про мужність їхнього татка, сказати, що вони діти героя — нікому. Мені навіть нікого тепер обійняти так міцно, як би я могла обійняти свого Андрія, нікого любити так сильно.

Ольга нарешті відкрила блокнот, який спершу так довго шукала, а знайшовши, щільно притулила до серця і сиділа з ним до кінця нашої розмови. То було щось дуже дороге й важливе для неї. То були її вірші про чоловіка, які вона написала майже одразу після того, як дізналася, що його більше нема. І вона почала читати, змовкаючи, щоб повитирати сльози.

*Андрію, коханий, такі як ти — не вмирають,
а завжди живуть у наших серцях.
Такого як ти, уже більше немає —
щасливий усміхнений, радий життю.*

*Ти — сонечко наше, яке зігрівало
Одною лиш усмішкою наші серця
Ти — гордість наша і пошана,
Ти Герой наш із славним, почесним ім'ям.*

— Я знаю, що то не вірші особливо високої поетичної цінності, але це мої відчуття, тривога, біль, пам'ять про Андрія. Дякую Богові, кожного ранку, за те, що він мені подарував таку людину, як Андрій — він був дуже чуйний і сонячний, з чистою душею і відкритим серцем. Ми прожили разом чотири щасливі роки — це мало, хоча... для кого мало, а для кого ніби півжиття. От, наприклад, мені він дав відчути, що таке справжнє жіноче щастя, що таке любов і взаємоповага — Андрій мені все це подарував, щодня дарував те, про що багато жінок тільки мріють. І зараз дуже тяжко усвідомлювати, що це все зникло. Але Андрій собі зручно вмовстився отут, у серці...

За два роки після загибелі Андрій «приходив» до Ольги — навідатися. А вона ніби знала — не могла зімкнути очей до другої ночі: багато думала й згадувала коханого. І раптом чує — рип-рип — заскрипів ламінат ніби під чиймись кроками. Ольга зрозуміла, що то її Андрій неначе зайшов до кімнати й сів коло неї на ліжку. Вона відчула легенький вітерець над скронею і подумала: напевне, то Андрій мене погладив. А потім він тихо пішов, і Ольга заснула.

Володимир Киян («Тайфун»)

08.10.1981 — 03.09.2015

БАТАЛЬЙОН «Шторм»,
80 ОЕАМБр

Фото Віки Ясинської

«Частина добровольчого батальйону «Айдар» потрапила в засідку в районі Металіста (...) Під обстріл потрапили бійці ще кількох підрозділів. Точних цифр ні загиблих, ні полонених не називають. Айдарівці готові силою забирати своїх, але перемир'я не дозволяє», — шостого вересня Оля почула це зведення з фронту й одразу ж усвідомила, що її Володя, який уже другу добу не виходить на зв'язок, мабуть, саме там. А потім радіо підтвердило: у бою втрати понесла й львівська «вісімдесятка», яка йшла на поміч «Айдару». Олі стало враз холодно й моторошно. Тремтячими руками вона вкотре набирати чоловіків номер, та щоразу чула, що «абонент поза зоною досяжності».

«Не думай про це, не думай про погане, Олька!» — переконувала сама себе, але страх і переживання не покидали її до півночі. А вночі подзвонив її Вова.

— Олька, всьо нормально, — голос її завжди бадьорого й життєрадісного чоловіка було не впізнати, це був голос, наповнений тривогою. — Попали під страшний обстріл, був тяжкий бій...

— Слава Богу, що ти живий, Вова!

— Оль, так шкода... — тихо мовив Вова, настороживши дружину, — згорів мій рюкзак із речами, що ви мені так по крупинках тут збирали. Я кинув його в один БТР, а сам сів в інший. Коротше, у той, де був рюкзак, попав снаряд. І згорів той БТР..

— Чи ти дурний? До біса той рюкзак, ти — живий! Ти цілий! Ти ж цілий, Вова?

— Та пару синяків є, і зуб собі вибив, тепер, блін, прийдеться йти до стоматолога, — розчаровано прищомкнув Володя.

— Ти про що шкодуєш? Про зуб? — Оля вже сердилася.

— Та про зуб, про зуб...

То був той страшний бій 5 вересня — бій зі садистами Мільчакова з «Русича». Бій, який переріс в котел і заживо спалив десятки українських хлопців. Вова вийшов з того бою, але не міг забути про нього: він усіляко докладався, щоб відшукати зниклих безвісти тоді під Цвітними Пісками. Адже не всі рідні вірять, що їхні хлопці загинули. А Вова не міг їм сказати того, що після бою розповів Олі: «Ми відходили зі страшним боєм... вони не залишали живих. Вони спорювали хлопцям животи, обливали горючим і підпалювали. «Русич» в полон не брав, Оля». Але Вова продовжував шукати хлопців після того місива, чи хоча б їхні тіла. Її Володя беріг свій особовий склад і часто був проти того, щоб в критичних ситуаціях чекати до останнього наказу. Казав: спершу — захищай своє життя, а тоді думай про наслідки; бо в будь-якому разі я вас буду витягувати.

— Добре, що ми з тобою сьогодні саме тут сіли, — усміхнулася Оля, коли ми з нею вмостилися за столиком у кав'ярні одного з львівських провулків до площі Ринок.

— Маєш якийсь сентимент до цієї кафешки? — спитала я.

— Не так до цієї, як... Бачиш там далі? Скляні двері.

— Ну, там так собі... — трохи скривилася я.

— Да, це зараз так собі, — погодилася Оля, але налаштувалася на якусь іншу асоціацію з тими скляними дверима. — То колись була повністю безалкогольна кав'ярня: ну там, кава-тістечка. Володя її з другом колись відкрив. А я прийшла влаштуватися туди на роботу. Тут ми й познайомилися: вони саме знайшли оце приміщення, завершували ремонт і шукали кулінара. Тому я одразу погодилася, коли ти запропонувала мені випити кави саме тут. Бо то я ніби до нього приходжу: п'ю собі каву тут, а потім йду до нього в Гарнізонний храм, бо ж похований він там, де живе мама. А тут могили нема, тому я йду в храм. Насправді, коли поставало питання, де хоронити, і мама його попросила, щоб коло неї, то мені навіть думка не виникла заперечити. Звичайно, я погодилася, і Володю хоронили в Ковелі.

Вова вподобав Олю майже з перших хвилин їхнього знайомства: йому особливо хотілося сміятися і жартувати, коли вона була поруч. А вона кожного вечора поверталася на свою орендовану квартиру й думала, чому серед усіх дівчат, які опинялися поруч Володі, він обрав саме її, чому її так ніжно обіймає й всім навколо каже: «То моя доця». А потім вони почали частіше й більше проводити часу разом, частіше обійматися

й обмінюватися ніжними поглядами. А після однієї з вечірніх змін Вова простягнув Олі листок з адресою.

— То моя адреса. Що тобі там треба? Документи? Зібрала їх в пакетик — і до мене. Подзвониш з таксі, що ти в дорозі.

— Ага, добре... — мимоволі відповіла Оля, тримаючи в руках папір з адресою, а коли підняла очі, Вова вже зник.

А через кілька тижнів вона зібрала речі й подзвонила Володі вже з таксі: «Я їду до тебе». З того часу вони замешкали разом.

— Володя дуже емоційний, а ще часом так жартував... ну, словом, його «чорні» жарти треба було розуміти або просто звикнути до них.

Оля засміялася, попиваючи гаряче капучіно й час до часу поглядаючи на скляні двері колись тієї такої рідної кав'ярні. — Вова не пив і не курив. А пити, до речі, перестав, бо проспорив у свого друга, і так з того часу й не пив нічого. І він мені якось сміється і каже: «Оль, я на тобі одружусь тільки по зальоту». Але я тоді

Володимир Киян. Фото Віки Ясинської

його просила врахувати, що не запишу на нього дитину, щоб потім по інстанціях мороки не мати. Він задумався, а потім якось в душі, намилуючись, гукає мені: «А може, розпишемося, а?» Я підходжу до ванни, зла, кажу: «Ну ти і “рамантік”! Мені потім що дитині розказувати, як тато мамі руку-серце запропонував?» Але сміялися з того всього. То були такі класні миті — часом «чорних», часом дурних, а часто навіть дуже дотепних жартів. І я за цим часом так сильно сумую...

Їхнє розмірене життя закоханих змінив спершу Майдан, а потім і війна. Вова був на Майдані часто й багато. Попередив Олю, що хоче їхати, що має там бути. І поїхав. Там він і познайомився з Андрієм Галущенком, який згодом, уже будучи «Ендрю», часто приїздитиме волонтером до Вови з позивним «Тайфун», який воюватиме у лавах «вісімдесятки».

Після Революції Гідності Володя майже одразу почав готуватися до війни. Він точно знав, що буде на Сході: тільки ще не знав, у якому часі, місці й підрозділі. Звісно, він у першу чергу звернувся до рідної 80-ої бригади, де свого часу служив кадровим офіцером. Але там не змогли знайти його «особової справи». Так Володі відповідали двічі.

— Ти ж розумієш, що мене призвуть у будь-якому разі, і зараз основне питання — куди. І краще я піду туди, куди я собі вибрав.

І Володя Киян пішов у батальйон поліції «Шторм», який спершу створювався по суті для заміни розформованого «Беркута» й мав слугувати опором ймовірному

«слов'янському» сценарію в Одесі. Але вже за місяць після формування підрозділу хлопців відправили в зону бойових дій.

— Ой, Ір, у тому «Штормі» була така підготовка: психологічні тести, тести на IQ, фізична підготовка, ну дуже багато всього. І готувалися вони потужно й довго. А тоді їх кинули на Схід. Вова мені майже нічого не розповідав про службу в «Штормі» в АТО: ні де вони були, ні як воювали. Щось загальне говорив, бувало, спершу фотки присилав, коли когось із знайомих зустрічав. А потім і те зникло. А коли приїхав додому в серпні, то сказав: «Оль, ти знаєш, так, як мені фартило досі, так більше не може фартити». Бо йому, бувало, казали: йди в ті кущі, бо там гарна позиція, а він придивляється і думає собі, що неподалік позиція краща і йде туди. А за якийсь час на ту першу «прилітає». І так було кілька разів. Казав, як вони вчотирьох звідти їхали, то потяг вдарив сильно колесом до рейки, і вони від удару всі четверо тоді позлітали зі своїх полиць і почали напوماцки шукати зброю...

А наприкінці серпня 2014-го — «вісімдесятка»... Володину справу таки знайшли й покликали до львівських десантників. Тут він став іншим.

— Коли він переводився у 80-ку, то...

Оля задумалася і трохи наморщила чоло, щось в голові аналізує.

— Ну, може, цього й не дуже треба говорити, але він на кілька годин вночі часом втікав з полігону додому, до мене: мився, їв, чуть подрімав і о п'ятій ранку біг назад, щоб встигнути на шиккування. І власне, в один із тих днів, тобто, ночей, і зачався наш Данилко. І, знаєш, таки добре, що приїздив... добре, що так склалося, і те-

пер маю сина, його сина... На початку вересня він уже поїхав під Щастя і там попав в ту страшну заворушку під Металістом. Наступної ротації він приїхав додому в грудні. Я вже була з животиком, і ми мали розписатися. Отоді він пішов в сухопутку читати лекцію і повернувся звідти... п'яний. Для мене це був повний шок, бо він не пив за жодних обставин, розумієш? Це був такий перший дзвіночок, що Вова змінився. Він став набагато менше жартувати, хоча й негативу мені не казав, беріг мене, вагітну. Якесь таке ха-ха та хі-хі хіба: типу якийсь фермер нам півсвині привіз, мали шашлик.

Коли Володя перевівся у «вісімдесятку», то рідним не казав, що воює. Тоді саме були навчання на Яворівському полігоні під Львовом, і він скористався такою нагодою, аби всіх переконати, що він саме там. І тільки Оля знала правду.

Вова часто порівнював АТО з Іраком, куди він у 2004-му «прорвався» на рік до миротворчої місії. Він казав, що Ірак — це «детській лепет» порівняно з тим, що коїлося тоді й відбувається зараз на Донбасі.

— Вони могли там їхати колоною Хаммерами під мостом, а дитина стояла на мості й кидала в них гранатами. Дитину ж не розстріляєш... а вона по тобі гранатами. Але і це він називав «детській лепет», бо «в Україні все набагато страшніше».

Оля перебирала пальцями серветку, скрутивши її у трубочку від хвилювання.

— Близній бій... це дуже, дуже страшно. Не уявляю, як було тим хлопцям, яких розстрілювали в «зеленому

коридорі»: коли ти повернувся на мить — і за той час твого друга, який сидів поруч, вже вбили. Не дивуюся, що вони повертаються додому й бояться хлопків, що спати не можуть. І, знаєш, наслухавшись отакого всякого, я могла уявити, що він, наприклад, приїде без руки, чи ноги, чи тяжко поранений, але припустити, що він приїде отак... Він часом бував поза зоною, але в мене такого на серці тоді не було. А в той день, коли його не стало, то я відчувала, що щось точно не то. Ну і стала дзвонити по номерах його побратимів, які він мені лишив. Дзвоню одному, а він каже — нас розділили, і я не знаю, де Вова. Потім іншому, і той не знає. А тоді я написала Жені Цветанській, вона тепер моя кума, а тоді я сміялася і називала її Вовиною коханкою. Я просила її по своїх контактах журналіста дізнатися, де Вова.

— Оля... — Женя набрала її буквально за годину після прохання.

— Жень, ну шо там? Ти щось вияснила?

Але Женя мовчала.

— Женя, не мовчи...

— Ти ж все розумієш... сказала Женя.

І Оля все зрозуміла.

— Чомусь я відразу подзвонила Вовиній мамі й сказала все як є.

Оля гріла тремтячі руки до теплого горнятка з кавою і тільки глибоко видихала, щоб не розплакатися, а розповісти мені про той день.

— Вона закричала й кинула трубку. Я тільки одне переживала, щоб нічого з нею не сталося. Вона за пару хвилин сама мені передзвонила й сильно плакала. А потім мене набрала його бабуся... і я не знала, чи ска-

зати їй, чи хтось є біля неї? Словом, я сама все дізналася раніше, ніж до мене з вісімдесятки прийшли. А після Вовиної смерті в мене виникали думки самій поїхати в АТО. Бабуся Данічку любить, думала я, нічого злого йому ніколи не зробить. А сама — туди, і будь що буде: приб'є то приб'є. Думаю, якби малого не було, то я би так і зробила. Але мама тоді сказала: «Ти в нього одна лишилася: я його люблю, але мені точно менше відміряно». І я лишилася біля сина.

Найтяжчими й найстрашнішими для Олі були два дні: коли Женя розповіла про загибель «Тайфуна» й коли наступного дня його ховали. На похороні було безміру люду: рідних, друзів, волонтерів, військових і навіть зовсім незнайомих. Але Оля не пам'ятає жодного обличчя, а тільки їхні голоси зі схожими фразами «тримайся», «ми будемо поруч», «ми допоможемо». Але більшість тих людей відійшли. Але були й ті, хто лишилися і досі допомагають.

— Після похорону я повернулася з Ковеля до Львова і... я зрозуміла, що не зможу з його речами тут сидіти вдома. І я на місяць поїхала: спершу в Київ, потім у Дніпро, потусила у своїх друзів і знайомих. А потім таки повернулася додому й місяці за два стала розбирати його речі. Тоді ж мені подзвонив хтось із волонтерів і спитав, чи я знаю, що мені треба документи збирати. Я про це не думала. І от нас з малим вранці з дому забирав волонтер на бусі й возив по всіх потрібних інстанціях. А тоді привозив додому. Десь тижні зо три я збирала всі ці бумажки. Ще тоді в тих інстанціях дуже намагалися допомогти, увійти в ситуацію, зараз вже якось не так... Але я хочу помилятися.

Володя часто сниться матері й так рідко його коханій Олі. Спершу дружині він наснився на сорок днів: підійде в тому сні до Олі й мовчить, а вона питає: «Вовка, ти як тут?», а він далі мовчить, розвертається і йде; коли ж вона хоче його наздогнати, то розчиняється у повітрі.

Потім наснився ще раз: вони всі втрьох із Данилком несли речі до великого автобуса — кудись збиралися у подорож.

— Ти залазь з малим, а я загрузу речі, — казав Вова.

Оля всілася з Данею на зручне місце й бачить, як Вова довантажує речі, а тоді двері автобуса зачиняються — і Вова махає їм вслід рукою.

— Ти куди? Ти ж мав з нами їхати! — кричала Оля.

Але Вова не поїхав, так і залишився, махаючи «па-па».

— А мамин сон, який мені найбільше запам'ятався... До неї мовби приїхала машина, скраю сидів якийсь офіцер, а Вова був за кермом. І раптом повертається до неї і повільно каже: «Мам, дізнайся, хто мене вбив». І мама прокинулася від жаху. І вона себе тим сном досі сильно мучить. Я не надто вірю в передчуття і пророкування якісь, але часто відчуваю якусь біду. Перед тим от як моя бабуся мала померти, то в мене прямо істерика була, а коли тато мій попав в лікарню, то я плакала, що тато помре: наступного дня вранці він помер. Щодо Вови такого не було, хоча коли він зник того дня зі зв'язку, то я точно зрозуміла, що щось не так...

Загибель «Тайфуна» загадкова й досі не розслідувана: справу півтора роки тому передали з військової прокуратури до СБУ, і там вона й застрягла. Але і рідні,

і багато друзів Вови впевнені: його вбили. Як убили днем раніше його друга, волонтера «Ендрю», що борювався з контрабандою в зоні АТО. 2 вересня 2015-го поблизу Щастя невідомі напали на зведену мобільну групу: авто Mitsubishi L200 підірвалося на міні, після чого невідомі нападники кинули ще дві гранати, а тоді розпочали стрілянину. Попри це, група «Ендрю» тримала оборону, допоки не прийшла на поміч 92 бригада. У бою загинув «Ендрю» і старший лейтенант податкової міліції Дмитро Жарук («Байкер»), ще четверо хлопців отримали поранення.

— Я не можу нікому в обличчя сказати «ти вбив Вову», бо немає доказів. — Оля розвела руками, хитаючи головою в різні боки. — Звісно, підозр багато. Часто мова заходить про «Ветра» (тодішній комбриг 92 ОМБр Віктор Ніколюк), а от він мені говорить, що це не він. Я його погано знаю. Але він був командиром бригади, яка там стояла до смерті «Ендрю» та Вови й після. Відверто, не дуже вірю, що він навіть не здогадується, хто це зробив. Там була повністю наша територія, з нашими підрозділами, там лінія розмежування, ти знаєш, — річка Сіверський Донець, бачила її... ну от. Чи ризикнула би ворожа ДРГ піти так далеко в тил? Маю сумніви. Знаю про розмову Вови з «Ветром» після загибелі «Ендрю».

Вова питає: «То твої? Якщо так, то я не буду вмішуватися і ти як командир розбирайся з ними, але якщо це не твої — то я продовжу шукати убивцю». І Вова пішов би до кінця. Можливо, вже знаючи Вову, «Ветер» подумав, що це небезпечно для нього. Але чи винен він — я не знаю. Я хочу вірити, що ні. Хоча б тому, що

тепер він мій кум, хрещений Дані, і я не раз мамі казала: надіюся, я не впорола найгіршу помилку в своєму житті.

Озвучених версій загибелі «Тайфуна» — багато: зі слів побратимів, командирів, волонтерів, зрештою, навіть вигаданих історій не бракує. Оля точно знає, що того дня була вилазка групи на територію бойовиків, де наші поставили кілька розтяжок. Хлопці поверталися човном, який не міг усіх одночасно перевезти через річку, тому вони розділилися.

Володимир Киян із новонародженим сином і дружиною

— Ті хлопці, які вже були на нашому березі, сказали мені так: «Він зняв каску, бронезилет, і кудись пішов».

Оля і зараз гнівалася від такої версії, як і тоді, коли вперше її почула, адже не вірила, що її Вова, який змушував своїх хлопців одягати амуніцію навіть на ТЕС, раптом зняв її сам.

— Кажали, ніби він пішов у туалет. От подумай логічно, ти в курсі, як виглядає броник: як думаєш, він чоловікові би завадив сходити в туалет? А потім вони почули вибух, прибігли до нього, а він уже лежав і закривав голову руками: мовляв, він почув щолчок і по книжці за ті три секунди встиг впасти й закрити голову руками. Наша військова прокуратура зацікавилася справою як такою тільки через два місяці, а місцевого слідчого я взагалі не могла знайти — ні телефоном, ні живу. А потім 92 бригада показала місце загибелі — калюжу крові. Ну, таких місць, я впевнена, там немало. Тому в мене немає приводу просто вірити їм на слово. Це спершу ми сиділи з мамою, хитали головами й погоджувалися, а з часом почали дізнаватися багато нового. Осколки, які були у Вові, його одяг — все зникло. Я недавно дізналася, що одяг був на перевалочному пункті в Лисичанську чомусь, а звідти його вже хлопці викинули. Прокуратуру навіть це не зацікавило. А потім до мами прийшли, як рік минав. Дзвінок в двері, а там — хлопець у балаклаві. Спершу мама злякалася, а потім опанувала себе. «Ми дізналися, що вашого сина вбили». Вона питає, чи вони знають якісь факти, просила розказати в прокуратурі. Але вони відмовилися: «Ми не хочемо ризикувати своїми життями, вибачте нас, будь ласка».

І єдине, у чому Оля готова звинуватити «Ветра», так це в тому, що він не довів справу загибелі «Тайфуна» і «Ендрю» до кінця, в тому, що він навіть не спробував розслідувати. Через це їй прикро.

— А потім була екстругація. Були присутні прокурорські, місцевий медексперт ковельський і священник, бо так годиться. І священник сказав мамі, що знайшли кулю в голові. Оце для мене був капець... Бо уявити, що його просто поставили на коліна й застрелили — це жах... Потім стали говорити, що це не куля була, а осколок. А мама каже: він бачив її на власні очі. Це для нас був удар, дуже сильний. Мені показали відео тієї вилазки на сепарську територію. Тільки там немає таймкоду, розумієш? Хоча воно й не підроблене. Хлопці з 92-ої привезли Вову до лікарні відразу, медики сказали, що його нога була перетягнута джгутом. Чому? Не знаю, бо основний осколок зайшов в спину й пробив легеню. Лікарі констатували смерть. А Вовин друг, у день смерті Вови, об'їздив усі місцеві лікарні, але ніде Вови не знайшов. Теж загадка. Але це все свідчення людей, яким я не маю причин на 100% довіряти, зрештою, як і «Ветру».

Володині гаджети приїхали до Олі «почищеними» — на них не було жодної інформації. І тільки ноутбук «Тайфуна» з зашифрованим диском вивіз до Німеччини журналіст Олексій Бобровніков: він також ризикував життям в Україні, самотужки розслідуючи справу вбивств «Ендрю» і «Тайфуна». Олексій досі докладає зусиль, аби добути інформацію з комп'ютера Вови.

— Ну от, Даня, оце — Сонце, а то навколо нього планети крутяться: от і наша — Земля, бачиш? — Оля розповідала захопленому новою книжкою Дані про космос, а він уважно розглядав планети, зручно вмовстившись на маминих колінах.

— Мам, а мій тато в космосі? — приголомшив питанням чотирирічний хлопчик.

— Так, зайчику, високо-високо в космосі, але він тебе бачить і він тебе любить.

— Ти знаєш, мамо, я сьогодні бачив такий дим білий в небі — то, певно, мій тато летів, високо-високо в небі.

Даня часто підходить до невеличкої полиці вдома, де лежать Володині речі, кілька фото й нагороди: він точно знає, що це його тато, і завжди впізнає його на фотографіях і відео. І знає, що тато навіть з неба часом передає йому подарунки.

— От ти мені не купиєш іграшку, а я скажу татові — і він мені купить таку, яку я захочу.

Наразі Олі дуже тяжко розповісти Данилкові всю правду: про війну, про ворога, про смерть. Але знає, що за кілька років вона обов'язково повезе його в гості до Вовиних побратимів, тоді все й розкаже. Коли Володя йшов на війну, то мамі сказав: «Я тут стою і ні сантиметра не здам: ми за це стояли на Майдані». А тепер Оля повинна з мамою ще кілька разів спробувати дізнатися, як Вова загинув. Бо коли Данило підросте, то обов'язково їх про це питатиме...

32-Й БЛОКПОСТ

ВІКТОР ГУРНЯК («ГАРТ»)

08.06.1987 — 19.10.2014

Батальйон «Айдар»

Мати бігла з роботи й не відчувала землі під ногами, здавалося, це все, це уже прірва, в яку вона падає. Прибігла додому, де був її менший син Остапчик, йому на той час було всього вісім років.

— Остапчику... — кинулася в сльозах обіймати сина.

— Мамо, що сталося, чому плачете? — питав у нерозумінні.

— Остапчику, все, нашого Віті нема! У тебе братика більше нема, він загинув, він неживий...

— А я знав, що він неживий, що його нема... — сумно відповів Остапчик.

— Як знав, синочку? Звідки?

— Бо мені наснився сон...

— Остапчику, чого ж ти нам не сказав нічого? Ми вранці прийшли з церкви, все було спокійно. Остапчику... що тобі приснилося?

— Мені приснився сон, що Вітя неживий, — хлопчик заплаканими очима дивився на маму. — Але я просто дуже хотів, щоб він був живий... І не хотів вам цього казати. Я не хотів говорити, що його вже не буде з нами і він неживий.

Остапчик з матір'ю обійнялися і довго плакали.

— Чому я з ним не поїхав? Чому не був поруч? — додому прибіг і батько Віктора — він такий мав жаль, що не міг нічого вдіяти, аби вберегти сина. — Я стільки разів його просив їхати з ним. За ним слідом, а Вітя все мені казав: не зараз, тату, не тепер.

— Не вини себе, бо Вітя просив тебе подбати про нас... Вітя просив подбати про дітей, він на тебе лишив їх.

Їм хотілося бути наодинці зі своїми рідними, зі своїми дітьми й онучкою: тоді, в одну мить, у них ніби обірвалося півжиття.

І був похорон. У процесії йшли сотні людей: пластунів, побратимів, друзів і рідних, цілий Львів запалював того дня лампадки й присвічував довгу дорогу від Гарнізонного храму до Личаківського кладовища, до поля поховання пластунів, які віддали свої життя за Україну. І було боляче й нестерпно, і ятрила душу кожного мелодія «Плине кача...»

— Пані Маріє, ви не плачете... — звернувся до Вікторової мами, змарнілої від сліз і заспокоїливих, синів друг — Віталік. — Не плачете: обніміть мене й подумайте, що це ви обійняли його, що це Вітя, бо все, в чому я зараз одітий — то все його речі, які він мені привіз, і я дуже вам дякую. Так Вітя хотів.

— Вітя хотів? — все, що змогла тоді витягнула з себе Марія Гурняк.

— Я зараз вам все розкажу. Коли нам було по 14 чи то 15 і ми з Тернополя приїхали до Львова на Пластовий Меморіал — ми недалеко тут були. Вітя дивився на

ті меморіали на кладовищі роздумував, що ж треба зробити, аби тут бути похованим. Я не мав, що йому тоді сказати. А через якийсь час він завів розмову знову: «Віталік, я таки знаю, що треба зробити, щоб тут поховали?». «І що?» — питав я його, оторопівши. «Треба загинути на війні». І знову я не знав, що йому сказати. Але, бачите, якісь певно пророчі в нього тоді були роздуми.

Після цієї розмови мамі ніби камінь із душі впав: вона дивилася на синову зовсім свіжу могилу, присипану сирою землею, живими квітами, вінками, лампадками, прикриту прапорами України, і дякувала Богу, що дав їй сил і мудрості поховати сина у Львові.

Владика Гліб Лончина казав на могилі: «Любов є більша від ненависті, більша від смерті, тому: Герої не вмирають, і Віктор не вмер, а живе».

Над могилою майоріли пластові хоругви й лунав Пластовий обіт, який співали всі пластуни, які прийшли на кладовище: Личаківський цвинтар гудів від скаутських голосів.

*В пожежах всесвітніх, у лунах кривавих,
Під громом гармат, у важкій боротьбі.
За лицарську честь і на предківську славу
Вітчизні обіти складаю такі...*

— Я дякую Богові, що Віктор лишив мені моїх найдорожчих, бо Іринкою і Юстинкою я сьогодні дихаю, вони мене тримають на дусі. Після розмови з Віталіком стояла й думала, як таке може бути: це всього лиш простенький маленький хлопчик, але з великим корінням, з прагненням правди й справедливості у вільній

чесній і незалежній Україні... І я в це вірю, що так буде. Світлої пам'яті, тобі, мій дорогий синочку, ти завжди живий у моєму серці, мій Ангелику. Ти там молися з небес за нас усіх, — промовляла мама над Вікторовою могилою.

І не даремні слова владики Бориса Гудзяка на могилі Віті: «У Божому Провидінні різні таїнства, які нам не проглядні, мають своє значення». І найважливіше, казав він, що його ім'я записане в Книзі Господній у Царстві небесному.

Вікторова мама каже, що в обіймах усіх синових друзів відчуває ніби частину його, а що дужче — відчуває, що він не забутий, що про нього пам'ятають, згадують у розмовах і пишуться: друзі, пластуни, волонтери, журналісти й побратими.

На жаль, у житті я познайомилася з Вікторовою матір'ю тільки після його смерті, хоча зналася з Віктором ще з перших своїх років пластування. Але вона була така щира й відкрита до мене, що, здавалося, ми знайомі все життя. Вона багато розпитувала про мого сина Устима й багато розповідала про свою онучку Юстинку. Пані Марія здавалася ще зовсім молодою для матері загиблого на війні Героя, а її розкішна жовта вишиванка з чорним узором додавала їй молодості й свіжості: вона дуже личила пані Марії. Тільки от її світлі голубі очі були втомлені та зморені від застиглих сліз. Здавалося, що ті жовтневі сльози 2014-го так і лишилися з нею, не висохли.

Вікторова мати любить згадувати про синове дитинство, про його садок, школу й Пласт, про його любов до мандрівок, про його свідоме відвідування церкви,

Батьки і молодший брат Віктора Гурняка

про його дорослі роздуми. Вона багато розповідає, яким він був допитливим, кмітливим й аж надто слухняним й зосередженим. Віктора цікавило все зсередини, як воно працює, як воно змайстроване.

— Пам'ятаю, прийшли ми з татом додому, а Вітя у свої шість розібрав баян: дуже вже він хотів подивитися, хто там так всередині грає. Все його цікавило: а чому, а чому? Хочу і тобі, і взагалі усім, хто є батьками — мамами-татами — ото хочу їм сказати, щоб вони своїх

діточок хвалили, якими б вони не були. Кожного — за щось інше, але хвалили. Щоб потім не пошкодувати, що не додали уваги, любові, тепла. А Віктор ще, до речі, історію страшенно любив. Приходив зі школи і розповідав нам про Голодомор, про війну, про УПА. А в шостому класі діти писали, ким вони б хотіли бути. І от процитую тобі нашого Віктора: «Я б хотів стати психологом або секретарем. Хотів би мати свою фірму або робити на великому підприємстві. А ще хочу зробити великий внесок в розвиток і розквіт нашої Держави». Це шостий клас, Ірську. Це наш Віктор. Пишається тепер ним його школа й носить його ім'я.

Завжди усміхався Віктор, і хотів кожного розрадити, як бачив, що комусь зле, як хто сумував чи тужив. І завжди любив бігти у свій другий дім — у Пласт: тут він набирався мужності, ставав зосередженішим, дорослішим, а часом виготовляв такі великі речі, що мама каже, що досі не збагнуть із татом, «як та дитина їх подужала». Часто пластуни приходили до Вікторового дому: сміялися, щось майстрували, продумували теренівки, мандрівки й табори.

— І зараз я вважаю: Віктор віддав найдорожче Пласту, він не зрадив Пластової присяги — любити Бога й Україну, і відлетів на вічну Пластову Ватру. Пласт, як і школа, має свого героя в російсько-українській війні, тому, думаю, пластуни мають гордими бути й на прикладі мого сина продовжувати творити цю історію. Колись Віктор сказав: «Бажаю молоді бути активними, завжди не боятися виявляти свою позицію і діяти за покликом власного серця». І братик Остапчик зростає зараз у Пласті, у курені, в якому зростав і його старший брат,

імені Івана Гавдиди. І має Остапчик таку мрію — заснувати курінь імені Віктора Гурняка.

Маленький Віктор часто бігав до церкви й любив прислужувати: його батьки навіть питали, чи не хоче він бути священником. І Вікторові навіть у якийсь час здавалася така думка дуже близькою і реальною.

— Але потім він став ходити на стійки до Плаща-ниці до Великодня, більше пізнавав священство й розумів, що це не легко, це треба бути відданим Богові, вести своїх овечок, то не так просто. А в часі реколекції, коли йому було 14 і він мав нагоду бути в Зарва-ниці з Блаженішим Любомиром Гузаром, то Віктор спитав його: «Прошу Вас, скажіть мені, поясніть, як поступати, коли на нас наступить чи схоче наступити ворог, коли є п'ята Божа заповідь «не убивай»?». І тут Блаженніший відповів: «Так, дитино моя, коли йдеться в заповіді про твоїх друзів, ближніх, то так — не можна убивати нікого, бо це дуже й дуже великий гріх, але коли це ворог, сину мій, то ти береш зброю і йдеш захищати своїх ближніх, свою землю, свій народ, свою Україну».

19 жовтня вранці я з друзями зустрічала з фронту на ротацію мого доброго товариша, який воював у батальйоні «Воля». Невеличкий півджип його побратимів зупинився біля дитячого майданчика, і з нього вийшов Саша. Він потис руки побратимам, міцно обійняв кожного з них, накинув на одне плече потріпаного наплечника із впізнаваною системою моллі, і рушив до свого дому. Він приїхав таким втомленим, що здавалося, не бачив довкола себе нічого й нікого, а просто пам'ятав

стежку додому, між дитячих гірок і гойдалок. Напередодні Саша пережив щільний обстріл реактивними снарядами і з-перед очей його, певно, просто не зникла погоріла техніка, попалені поля і його побратими, які розбігалися по бліндажах і лісах, коли бойовики раптово вдарили по табору.

Саша обіймав кожного так, ніби не бачив півжиття. Ми тішилися, що він повернувся, хоча й не надовго. Радіючи за живого Сашка, я ледь відчула, як завібрував мій телефон у кишені. Дзвонив мій брат.

— Ір... 32 блокпост. «Гартік» загинув. Тільки що. Петро написав.

Все всередині ніби здригнулося і впало до п'ят... Я знала, що Віктор там і вже не волонтером, а воякою, 32 блокпост... Він з'являвся на поодиноких фото й відео десь з-під Щастя: усміхався і жартував. Хотілося вірити в помилку, але розумом ніби знала, що це вже незворотно.

Пластуни — велика родина, і з Віктором ми знали-ся давно, — разом пластували, бачилися на всіляких пластових акціях. У мене перед очима досі та жовтнева Спартакіада якогось-там року в Івано-Франківську, коли після волейбольного турніру всі повсідалися на траві й наминали канапки з чаєм: термоси з чаєм і їжа у фользі рухалися по колу, і ми надгризли одне в одного ковбасу й запивали спільним чаєм. Вітя розглядав щойно зроблені знімки на своєму фотоапараті, показуючи нам декотрі, ми сміялися і жартували, які ми, дівчата, смішні, коли женемося за м'ячем. Такі миті не забуваються. І таким усміхненим Вітя, або як його звали в Пласті «Гарт» чи «Гартік», друзям і запам'ятався.

Віктор згодом одружився з красунею Іринкою, і в них народилася Юсточка. І усвідомити зараз, що на днях привезуть до Львова його тіло, було важко. У фейсбуку уже всі побачили цей страшний пост Петра Задорожного. Все було правдою. За три дні «Гартіка» поховали.

В Іринки зараз залишилася доня, про яку Вітя казав: «Це моє сонечко, яке дає мені наснагу до життя і нових звершень». І він, каже Іра, справді черпав сили й натхнення у її усмішках, в очах чи просто спостерігаючи, коли вона спить. Але Юстинка бачила татка не так часто: відколи почався Майдан 2014-го, Віктора неможливо було втримати вдома: він був там із першого до останнього дня, майже безперервно. Це був дуже важкий рік для всіх його рідних, які лишилися у Львові й Тернополі. З дружиною і донею йому вдавалося бачитися двічі-тричі на місяць. Юстинка, яка тоді мала майже два роки, коли тато приїздив, казала: «О, тато з Кійова приїхав». Вітя сміявся.

А потім Росія відбирала Крим. І Вітя — один із небагатьох українських фотокорів — поїхав у лігво «зелених чоловічків» зі своїм товаришем Сергієм.

— Пам'ятаю, він розповідав, як вони першої ночі там ночували на лавочці й кожен по 30 хвилин чергував, аби не вкрали їхню техніку, — згадує Іринка. — Дуже переживала, що вони там і не дуже добре володіють російською мовою. А коли розпочалася війна на Сході, то Віктор миттєво прийняв рішення бути волонтером і допомагати всім, чим може: він забезпечував необхідним батальйон «Айдар». Хоча, насправді, і деякі інші

батальйони також, але головно — саме «Айдар». Їжа, каски, бронезилети, а згодом і автомобілі... А в серпні 14-го в нас з ним була розмова, під час якої він мені сказав: «Іринко, я хочу йти до своїх побратимів військовим. Звісно, я буду волонтером і фотокореспондентом, але в руках у мене буде ще й зброя». Я не зупиняла. Як я могла? Хоча, до останнього не вірилося, що він піде, але гордилася ним і зараз горджуся. Він усе робив правильно.

Іринка називає Віктора ідеалом чоловіка і батька: пригадує, коли малесенька Юстинка прокидалася ранесенько, то він бігом збирав її на прогулянку й давав дружині час виспатися.

— Його вчинки, мабуть, не притаманні кожному чоловікові. Юстинко, а пам'ятаєш, як татко з тобою бавився і підкидував високо-високо?

Іринка гукнула донечку, а та, почувши, кивнула головою і почала перебирати свої малюнки, серед яких проглядалися із написом «для татка».

— Вона майже щодня співає якісь пісні про війну, про Україну, про тата, придумує вірші, малює Вікторові портрети або просто Віктора з нею, з собачками. Хоча спершу це були такі доволі агресивні малюнки чорного кольору, а зараз у нас вже з'являються яскравіші, все значно позитивніше, ми дивимося дуже багато наших сімейних фото та відео, і в нас назавжди залишиться та світла пам'ять, якою він був яскравою людиною. Знаєте, він, певно, як сонце, доторкався до кожного з нас своїми променями, і вони залишаться тут, біля серця.

— А пригадуєш, як ми на початку жовтня в мене сиділи вдома?

Вікторова сестричка Оля з янгольськи кучерявим волоссям, яка до того розглядала з Юстею її малюнки, повернулася до Іри й трішки підвелася; Іринка усміхнулася і кивнула головою.

— Ооо, то такий теплий і затишний вечір був. У мене взагалі-то така робота, що я часто подорожую і рідко буваю вдома; ми з братом частіше спілкувалися телефоном чи онлайн. А того жовтневого вечора ми з ним пішли спершу на каву, а потім я попросила, щоб ми ще трохи побули разом. І він взяв Ірцю з Юстею й влаштував у мене такі спільні посиденьки: ми дуже багато говорили, їли солодке, гралися з Юстинкою. Тільки от це була наша остання зустріч...

Віктор Гурняк із донечкою і дружиною

— Хоча як тільки він міг вирватися зі Сходу, то одразу з нами бачився, — додавала Іринка, — намагався з усіма побачитися, не тільки зі мною і Юстею.

Сестричці ж Віктор не одразу зізнався, що поїхав на війну вже вояком.

— Олю, я вже на Сході, я вже служу, — під час одного із звичних ранкових дзвінків сказав Віктор сестричці.

— Як служиш? Ти ж казав, що везтимеш допомогу для «Айдару».

— Я тобі надішлю відео зараз, — глянеш, — усміхнувся Віктор і через хвилину-другу на Олиному телефоні дзенькнуло отримане відео від брата.

Це була коротенька зйомка його пробних пострілів.

— Олька, ну як тобі? — майже одразу як Оля дивилася відео, брат передзвонив. — Подивилася?

— Подивилася... чого ж ти мені одразу не сказав, — засмучено відповідала Оля.

— Хотів, щоб ти вже побачила якісь мої результати, сестричко, — заспокоював і виважено пояснював Віктор. — Як думаєш, мені все вдасться? Я хочу навчитися добре стріляти.

— Я впевнена, що все вдасться!

Для Олі ж Віктор власне і був другом — не тільки братом, а в першу чергу другом.

— Бо, знаєш, брат і сестра, які з народження по замовчуванню друзі, не часто залишаються друзями і в дорослому житті. А в нас з Вітею була та дружба, і я щиро вдячна за це йому й горджуся цим. Він такий, знаєш, багатогранний був, ну просто... і всередині мав

якусь таку іскру, бо за яку б справу він не взявся, то це було таке шалене завзяття.

Оля певна, що та його завзятість — із Пласту: «будь іскрою, якщо мрієш бачити багаття» (пісня до 100-річчя Пласту, 2012 р. — *ред.*). Віктор вступив до організації у свої 14 і пластував разом із сестричкою, а потім до них доєднався і наймолодший братик Остапчик. То був час чару мандрівного юнацтва, таборів й української пісні. Усі, хто знав «Гарта», одно-стайно скажуть, що це той, хто вмів робити багато справ одночасно й однаково ними всіма горіти. Він любив фотографію, мандри і свою країну, любив Пласт і пластунів.

Віктор Гурняк зі сестрою

— Як мені то пригадується, то десь за місяць до його загибелі, Вітя приїздив до Львова. Ми говорили з ним усю ніч, гуляли містом і не могли наговоритися.

Оля до цього розмовляла спокійно й без сліз, нехай іноді тривожно, а зараз заплакала. А потім він відвіз мене до стадіону «Арена-Львів» на краю Львова й став вчити кермувати автoм. До світанку. Ніби тато, він тоді сварився і повчав: «Олю, давай, швидше перемикай педалі, давай, рухайся швидше, обережніше їдь, дивись на дорогу!» Знаєш, то, напевне, була найунікальніша ніч у моєму житті, не тільки з братом — узагалі. Такі спогади з серця не вирвеш і такі спогади зараз мене тримають. Я таки потім навчилася добре кермувати, і то в першу чергу була Вікторова заслуга та його оті копняки.

Вітя з Олею і найменшим Остапчиком — усі між собою шалено подібні. Сестричка згадує, що як вони кудись утрюх збиралися, то завжди називали себе бандою, бо один за одного вмiли стояти горою, допомагали й виручали. Зараз — банда із двох...

«Гарт», або як його згодом прозвали в «Айдарі» — «Олігарх», стояв на одній із найнебезпечніших позицій, у розпал бойових дій на Луганщині. 32 блокпост, поблизу села Сміле. Невеличкий окоп був захистом для кількох хлопців, які тримали гарячу тривожну точку. Вітя набрав дружину 18 жовтня о 16:30. Говорив швидко й чітко, бо часу мав небагато.

— Пам'ятаю дуже добре ту нашу останню з Віктором розмову, я ще довго зберігала скріншот цього дзвінка

в телефоні, аби не забути. Казав, що все буде добре, що любить нас із малою і постарається передзвонити вранці за першої нагоди. Просив: «Ти зрозумій мене, не можу довго зараз говорити». Я й не заперечувала й казала, що сама не телефонуватиму, а чекатиму його дзвінка. А вранці, ти знаєш, а це й справді дивно, бо я прокинулася з жахливим болем у спині, я ледве сповзла з ліжка. А потім дізналася, що Віктор загинув. Виявилося, що смертельний осколок влучив йому саме в той бік, де я відчула біль. Можливо, то він мені якось тілесно передався. Віктор вивозив поранених під мінометним вогнем, загинув о 10:10. На його грудях був прапор і фотоапарат.

Іринка обійняла Вікторового «Кенона» й заплакала. У ту мить до неї підбігла Юстя і притулилася щічкою до мами.

— Мам... мама, ну чого ти плачеш? Я візьму, я обережно. — Юстинка взяла фотоапарат, трохи покрутила його в маленьких рученятах, порозглядала нас усіх у вічко, трохи понатискала кнопок і зрештою поклала його між Гартових нагород.

Після Вікторової загибелі його друзі вирішили зробити фотовиставку його робіт. І насправді, це дуже важливо, бо за останній рік він зробив стільки знакових і важливих світлин, що їх повинен був побачити кожен і не тільки в Україні. І ця фотовиставка помандрувала всім світом: люди змогли дізнатися і про Віктора, і про його подвиг, а ще правду про Революцію Гідності, вкрадений Крим і справжню війну в Україні.

Юрій Кругліков («Лом»)

21.07.1977 — 02.11.2014

Батальйон «Воля»
(24 ОМБр)

Служба львівського батальйону «Воля» тривала в пекельних осінніх полях Луганщини. Мій товариш Сашко, якого ми зустрічали 19 жовтня, за 10 днів повернувся на Схід, звідки невдовзі набрав мене. То був початок листопада.

— Нашого завтра привезуть, — Сашків голос тремтів, але не від страху чи переляку, а від відчаю. — «Двохсотий».

— З батальйону? — перепитала я, маючи на увазі «Волю».

— Так... «Лом». Юра Кругліков, — зовсім тихо і пригнічено говорив Саша. — Днями хоронитимуть. Ти піди. Попрощайся за мене...

— Піду, Саш, піду...

Юра загинув 2 листопада під Половинкиним, виконуючи бойове завдання. Загинув кадровий військовий у четвертому поколінні, з досвідом й освітою військового. Загинув польовий майор, який міг би навчити воювати ще не один загін добровольців. Але не встиг...

Я була в гостях у Юркових батьків за два роки по його смерті. Тоді зібралася майже вся його родина: батьки, дружина Оленка й старший син Сашко. У хаті стояв запах смачного супу й затишку: бабуся чекала на свого онука, як колись чекала зі школи свого маленького Юрчика. На столі у вітальні — розкладені альбоми й фотографії Юри, їх дуже багато, і майже повсюди Кругліков — у формі: батьки готувалися показати й розповісти якнайбільше про сина, аби нічого не забути.

Юра закінчив академію Сухопутних військ наприкінці 90-х, тоді вона ще звалася військовим інститутом. Після навчання служив спершу у 24-й бригаді, у Яворові, а потім у штабі Західного оперативного командування у Львові, у розвідці. Добре вивчив англійську й подався у миротворчі місії за кордон.

— Спершу в складі миротворчого контингенту у Сьєрра-Леоне поїхав на півроку. Там він був інструктором і перекладачем вертольотної ескадрильї: вертольоти проводили посадку на іноземні аеродроми, і диспетчери спілкувалися тільки англійською — і серед них Юра — давав команди пілоту, куди сідати, як заходити, з якого боку: без цього фактично неможливо було посадити вертольот. Коли вернувся, кілька місяців побув тут, у Львові, а далі — Ірак: як сформували україно-польський батальйон, до його складу капітаном увійшов і Юра. Шість чи навіть сім місяців він там був. А вже як після Іраку повернувся, то стартували оці масові військові скорочення, під які потрапила

і його військова частина, — її розформували. Син за скороченням штату звільняється з лав ЗСУ й переходить на цивільну стезю, — розповів Юрин батько, теж військовий.

Але Юра добре знав англійську й мав колосальний досвід у миротворчих місіях, тому незабаром виїхав до Афганістану. На той час війна там завершилася. Щоправда, там залишалися військові формування країн-членів НАТО і США, які продовжили виконувати свою місію. У складі «Месопотамія Груп», перекладачем, Юра виїхав туди.

— Ця фірма займалася доставкою вантажів по всій території Афганістану — паливно-мастильні матеріали, боєприпаси, продовольство. Знаєте, а він же мені багато розповідав про ті поїздки на північ і південь Афганістану.

Пан Олександр напам'ять знав біографію свого сина, покровоко.

— Гадаю, це була доволі небезпечна місія, бо вони були постійно під загрозою бути збитими моджахедами. Пілоти на тих вертольотах професіонали були й літали над Афганістаном, Таджикистаном, Киргизстаном — допомагали з боєприпасами. То був військовий вертоліт зі сучасним озброєнням.

Після контракту Юрій знову пішов у цивільне життя, але після таких місій він часто отримував запрошення до африканських країн. І поїхав би певно, якби не війна в Україні. Він навіть коли йшов на Донбас, то планував, що по завершенні обов'язково поїде до Африки. Більше того, він навіть підписав контракти на подаль-

ші роки. Сьогодні ж за ними працюють його друзі: в Анголі, у Мозамбіку...

Юра хотів бути військовим чи хоча б якось дотично пов'язати своє життя з армією і миротворчими

місіями. Дисципліна й чіткість: він з дитинства брав за приклад вояка-батька, а свої перші п'ять років прожив за полярним колом, біля Мурманська, де в той час батько проходив службу в артилерії. Ще малюком Юра набачився бойових машин, техніки й гармат, бо батько часто брав його з собою до частини. Серед батьківських чорно-білих знімок переважно саме такі — вони вдвох на бойових машинах.

— До речі, я ще частенько брав участь у запусканні салютів на День перемоги і в Мурманську, і у Львові: виходили бойові наші гаубиці й робили по 20 залпів холостими пострілами. Тоді ще не було салютних орудей, тому бойові. Юра ріс і бачив мене й діда, до якого ми обов'язково щороку 9 мая заходили й вітали з перемогою. Він пройшов II світову від Сталінграду до Будапешту, де в 1945-му році її завершив. — Пан Олександр вхопив один з альбомів, навмання відкрив сторінку й повернув відкритого альбома до мене, щоб я побачила

Юрій Кругліков

знимку. — Отут ми всі втрюх, бачите? Я, Юра і папа мій. То, здається, тоже 9 мая. Знаєте, у нашого Юри... в нього ж було дуже обдумане йчітке бажання йти до війська, і я його всіляко підтримував. Я сам пройшов війну й бачив необхідність цієї професії.

Але попри свій шалений досвід військового, попри всі миротворчі місії, на війну в травні 2014-го Юрій зголосився добровольцем.

— Папа, формують батальйон, і я знаю багато хлопців, які вже увійшли до нього, як ти дивишся на те, що я піду з ними?

Він вже прийняв для себе рішення, але слово батька для нього було важливим, як наказ «вперед».

— Їдь обов'язково, ти там допоможеш і повернешся, і в тебе такий великий досвід.

Олександр пишався і пишається, що син не зволікав і поїхав на фронт, коли інші ховалися. Свого часу батько вчинив так само, коли не уникнув служби в Афганістані.

«Волю» сформували, хлопців відправили спершу на Яворівський полігон, де вони відбули бойове злагодження: хтось «з нуля» вчився їздити на техніці, хтось стріляти, хтось підривати, хтось розмінювати, а Юрій ж був інженером батальйону. І незабаром їх уже споряджали на Схід. Розмови звідтіля із батьком були короткими: «як ви?» — «4-5-0». Все. Батько розумів, що телефони там зайві, тому не наполягав на балачках.

Юрій приїздив додому, навіть кілька разів. Востаннє — на перший дзвоник до старшого сина Сашка. Той день добре запам'ятала Юрієва мати — пані Олена:

— Він приїхав засмаглий, змужнілий, лице було такого вже дуже дорослого й серйозного чоловіка. Грав оркестр гімн: син ніби кожне слово пропускав через своє серце, приміряв на себе. А коли директор оголосила хвилинку мовчання на честь загиблих, то я розридалася, бо розуміла, що за кілька днів Юрію знову на фронт, в гирло небезпеки.

Третього вересня Юрію подзвонили побратими: внаслідок прицільного артобстрілу їхній укріпрайон переміщався з гори додолу. «Лом» почав збирати з усіх усюд все, що міг: одяг, екіпірування, оптику. До кінця відпустки Юра не відбув, поїхав раніше — рушив у ніч із побратимами. Мати нагодувала хлопців й поцілувала сина на прощання.

Тепер хлопці приходять провідати Юру на роковини, і пані Олена їх завжди пригощає чимось смачним. Каже: «тоді я так з канапками його в останню путь провела».

Від'їжджаючи, Юрій обіцяв восени, на Михайла, спробувати вирватися знову, та загинув, контролюючи забезпечення блокпостів свого батальйону.

— Він у переддень дзвонив мені, у суботу. Був такий сонячний день, і я за ним так засумувала: йшла з роботи й набрала, хоча знала, що не можна. А не витримала. І, ви знаєте, він мені такими ніжними словами говорив, якими рідко міг говорити — хіба, у день народження: «Мамочко, мамусінька, мамулічка, я скоро приїду, на

день народження Михайлика, залишилися якісь три тижні». А мені стало від того так легко й приємно, серце стало спокійніше битися, я вмироворено йшла додому з думкою, що скоро його обійму. А наступного дня надвечір ми отримали телефонний дзвінок: «трапилася непоправна трагедія». Ми не могли прийти до себе. Трагедія... трагедія. Ви знаєте, Ірочко, от я тепер як слухаю новини з фронту чую про загиблих хлопців, то я кожну ту смерть приймаю так близько до себе, як тоді в листопаді смерть свого Юрчика. Бо тільки мама, яка таке жахіття пережила, знає, що прийшло в сім'ю велике горе. Важко матері говорити про свого сина, коли його вже нема. Так важко...

Юрієва мати показала мені фото, яке перед тим схопила з невеличкої купки світлин. Там був Юра і його молодший син.

Батьки Юрія Круглікова. Фото Ірини Баранської-Вороніної

— Гляньте, тут Юра вчить Михайлика кататися на велосипеді: бачите, як він тримає ту маленьку дитячу ручку? Отак би він і по життю його вів, але не судилося. На кого тепер йому спертися? А на святі того останнього першого вересня є фото, як він ніжно мене підтримував. Який він ніжний був, якби ви знали... Тепер ми до кінця не можемо уявити, що так буде й далі. Знаєте, ми його чекаємо, бо він постійно був у відрядженнях, служив за кордоном, подовгу Юри вдома не бувало, і ми його завжди чекали, і тепер ніби його немає, бо він для нас усіх десь несе службу, а ми його все чекаємо...

— Ви знаєте, а Юра ж поїхав, хоч як важко йому там було починати все спочатку: рити бліндажі й закопуватися якомога глибше, аби вберегти людей батальйону від артобстрілів, які на той час почастишали, — пригадує батько розмови з сином під час відпусток і ротацій, йому ж він відкривався більше, ніж матері. — Він і справді зробив дуже багато як інженер батальйону. І ті вбережені ним хлопці пам'ятають, поминають, приходять на Личаківське кладовище на його могилу й дякують мені та матері його за те, що виховали такого хлопця. І я цим пишаюся, сином пишаюся...

Тим часом пролунав дзвінок у двері. Це навідалася Оленка, Юрієва дружина, із сином. Бабуся одразу побігла зустрічати онука. Тим часом батько продовжував розповідати про той тяжкий вересневий обстріл Победи.

— Власне, коли тоді на початку вересня обстріляли їхнє розташування в Победі, то майже вся зброя

і техніка згоріли, а хлопці дивом вижили. Їх тоді особовий склад фактично врятували бліндажі, побудовані, зокрема, за Юриними вказівками, — переповідав батько тодішні розмови з сином.

— Жертв не було в їхньому підрозділі, при тому, що табір перетворився на чорне місиво обгорілого металу й землі. Іро, ну, ти була на тому таборі «до» й бачила, який вид був «після», можеш собі уявити й оцінити, що там робилося. — додає Оленка. — І чоловік розумів, що сталося, і просто не знаходив собі тут місця, постійно повторював «треба повертатися, знову будувати, хлопцям треба допомогти». Я плакала й вмовляла залишитися, хоча б до 7 вересня, до мого дня народження. Його ж так довго не було поруч, так хотілося, щоб та відпустка продовжилася.

Юрій дивом погодився, і Оленка покликала всіх близьких друзів їхньої сім'ї, які, згодом казали їй, що вона наче відчувала: та зустріч мала стати останньою.

Вони прожили чудові вісім років, виховували двох чудових хлопчиків, як казав Юра: «мої два байца, яких я маю навчити всьому, що я сам вмію; це буде наша шалена команда: мама буде вдома відпочивати, а я вільний час проводитиму зі своїми хлопцями». Зрештою, до війни і між відрядженнями воно так і було: кожен ранок він присвячував дітям, гуляв з ними — чи то сніг, чи дощ: на санках чи просто парком. Він хотів для них якогось особливого майбутнього, хотів, аби вони були міцними й сильними, тому

батьки віддали обох на спортивну акробатику, і хлопці змалечку завойовували призові місця. Тепер їхній авторитет — тренер, який потайки Оленці щоразу повторює: «Не дай Бог, ти перестанеш їх водити на спорт».

І хоч якими коханими були його хлопчаки, їхні прохання і плач, коли почалася війна, не спрацювали. Юрій просто знав, що «треба їхати», бо зараз у Львові країну особливо не оборониш і не захистиш. Мовчки зібрав речі й поїхав на полігон. А в останню ніч перед виїздом на фронт його відпустили додому — попрощатися з батьками й побути до світанку з Оленкою і синами. Вранці з побратимами Юрій виїхав на Схід.

— Майже щоранку Юра дзвонив до Сашка й питав, як в нього настрій, бажав гарного дня в школі,

Юрій Кругліков із дітьми та дружиною

хороших оцінок. Казав помагати мамі. А іноді Саша дзвонив до тата й казав: «А поможи мені зробити уроки». Ми сміялися з того, але насправді Саші було важливо чути Юрін голос і те, що тато з ним, допомагає йому й переживає. І наш Михайлик, він за Олександрика на два роки молодший, теж дуже чекав татових дзвінків, аби почути його голос. Він так і не дочекався тата на свій день народження, 19 листопада. І ми, і Юра не могли дочекатися зустрічі; а як малюки до цього готувалися... не передам зараз цього. І от як мені було пояснити їм, що тато так і не приїде? Взагалі. Ніколи. Я не знала, що їм казати. І вони й досі чекають, що станеться якесь диво й ангелик поверне тата додому.

— Так, зараз в нас є найголовніша мрія — вона в нас одна, — Сашко повернувся обличчям до мене й витер рукавом очі й носика. — Ми мріємо, щоб тато повернувся з неба на землю і був з нами кожного ранку, щоб бавився з нами, проводив до школи, забирав зі школи, а ввечері щоб він забирав із тренувань і ми разом підтягувалися, перетягували канат, ходили на санки й дивилися мультики. І кіно. І багато про всяке різне розмовляли. І собачку я б хотів, вівчарку, таку вели-и-ику, щоб ми усі разом із нею тренувалися, бігали, а потім повернулися додому й полягали всі на купу спати. Тато би песика теж дуже хотів. А я б ще дуже хотів, щоб вся наша родина бачила це. А татко, я б хотів, щоб він знав, що ми тут тоже герої і ми ніколи не здаємося. Так, як він.

— Ти ж пишаєшся татком, так Сашко? — перепитувала Оленка хлопчика.

— Ясно, що я татом пишаюся, бо він воював на фронті за нас і тепер допомагає воювати іншим з неба. Я точно то знаю.

Сашко якось навіть обурено глянув на нас із Оленкою, мовляв, це питання й не обговорюється.

— Знаю, що тато береже людям мир. Він там багато працює, щоб війна закінчилася. Я хочу, щоб і ви це знали, і всі люди. Тато наш — сміливий воїн, і дуже розумний.

Оленці досі дуже важко приїздити з хлопчиками на кладовище. Якщо Сашко вже доросліше сприймає все, що сталося, то Михайлик переважно її розпитує, чому тато лежить у землі, якщо мама сказала, що він тепер — зіронька на небі.

— Для чого тоді його закопали в землю? Йому ж там холодно й дуже мокро, — каже Михайлик, струшуючи своєю дрібнесенькою рукавичкою сніг із могили свого тата. — Мам, а давай принесемо йому наступного разу ковдру й подушечку, щоб він зігрівся, бо подивися скільки снігу йому тут напало, йому напевно холодно.

— Синочку, там тільки татове тіло лежить, а сам тато наш і справді на небі зіронькою. Його душа дивиться на вас із Сашком з неба, — Оленка намагається пояснити дитині усе правильно, ніжно й без поспіху.

— А чому, мамо, інші військові дядьки у формі ходять по вулицях, щось роблять, а тато ні? — питав Михайлик, обійшовши навколо Юриної могили, порозглядавши всі кути й погладивши пам'ятник, ніби тата.

— Завжди, Михайлику, завжди Боженька забирає до себе найкращих.

Оленка впевнена, що має бути сильною, щоб діти бачили щасливу, а не згорьовану й заплакану маму.

— Хоча... мама то мама, як би там не було. Але тато для синів це щось інше, щось сакральне й особливе. На добраніч, казки на ніч, прокидання від татових слів. А мені бракує обіймів і поцілунків, та ж як і кожній жінці, хочеться чути щоранку його голос, запах тіла чоловіка. Цей запах переслідував мене перші місяці після його смерті майже увесь час, і я мріяла про дзвінок, у якому пролунає чоловіків голос. Зараз ми завжди приходимо до церкви, ставимо свічку й молимося до тата, і діти знають: якщо хочуть поговорити з татком, то треба просто помолитися — і він їх почує, і може, навіть виконати якісь бажання.

Юрієва мати теж часто приходиться до сина на могилу й постійно приносить йому квіти, красиві оберемки квітів — чи то літо, чи то морозна зима. Він завжди казав мамі: «Для тебе в мене завжди будуть гроші на квіти». І страшно мамі бачити, що могил біля синові тільки більшає, більшає вінків і квітів, більшає поламаних доль і нещасних сімей. Їй хочеться плакати й кричати, а сил нема вже, і тоді вона запалює свічку й опускає перед ним голову.

— Нема гіршого, ніж коли батьки хоронять молодих і здорових дітей, а самі лишаються в тому безконечному сумі. Певно, вже зустрінемося на тій зірочці, про яку завжди каже Михайлик.

ДМИТРО ЖОВТИЙ («СКОРПІОН»)

11.09.1987 — 15.11.2014

Батальйон «Айдар»

Майбутній «айдарівець» Дмитро Жовтий втік із дому, як тільки почався Євромайдан. Він не сказав ні мамі, ні сестрі, ані навіть дружині з донею. Зрештою, тоді ще ніхто не був

так міцно приклеений до екранів телевізорів, тривав ще мирний Євромайдан, і багато українців й подумати не могли, на які жорстокі кроки піде тодішня влада. Ніхто не думав про смерть, ніхто не передбачав «Небесної сотні», ні в кого гадки не було, що через півроку — війна. Люди в переважній більшості думали собі: повторюється 2004 рік, Помаранчева революція.

— Привіт, любий, як справи? Коли додому?

Дмитрова дружина Катя звично набрала чоловіка.

— Катрусю... ти вибач мені, але я сьогодні не прийду.

Дмитрів голос перебивали вокзальні дзвінки й голосні оголошення про відправлення потягу, впізнавані короткі сирени між повідомленнями диспетчера й постукування по колесах перед відправкою. — Я вже у потязі, їду до Києва.

— На Майдан?

— Так.

Але Катруся тоді по телефону нічого не відповіла; поклала слухавку й почала збирати й собі речі. Вона точно знала, що є ще один вечірній потяг до Києва, після Дмитрового, на який вона ще встигає і який прибуває на кілька годин пізніше. Катя хутко зібрала сумку й викликала таксі. На вокзалі вона ледь змогла пробитися через гігантські черги до кас і таки купити квиток до Києва: львів'яни вже скуповували столичний напрямок.

«Тільки б встигнути, хоч би встигнути», — повторювала вона сама собі й бігла протягами довгого холодного тунелю між перонами львівського вокзалу. В останні хвилини Катя вибігла на потрібний перон і з маленьким рюкзаком застрибнула до найближчого вагону. Гупнувши на полицю, вона віддихалася і набрала чоловіка: «Я скоро буду».

Революцію Гідності Дмитро і Катя пройшли разом, одне біля одного: вони були на Майдані не тільки подружжям, а й друзями й побратимами одне для одного. Тепер Катя аніскілечки не шкодує, що таки поїхала за чоловіком: Майдан дав їм обом зрозуміти, що вони знайшли одне одного не випадково, і їхня любов тільки підтвердилася зимовими вечорами біля палаючих діжок, підтвердилася запахом імбирного чаю і канапок із «молочною» ковбасою, підтвердилася під час передавання виколупаної бруківки з Майдану Незалежності й тріску січневих і лютневих пострілів.

А після Майдану, коли Катя повернулася до Львова, телевізор і комп'ютер у квартирі Жовтих не

вимикався. Дмитро ж, після Майдану, ще трохи залишився в столиці. А потім так само раптово зібрався на Схід. Так само, як і кілька місяців тому під час перших майданівських вечорів. Він так вміло приховував тренування в батальйоні, що Катя й не здогадувалася, а чоловік уже був в «Айдарі». Коли зрозуміла, що чоловік після Майдану не зупиниться, Катруся не всиділа й того разу так само швидко збрала речі й кинулася до нього.

— Все було як в якомусь диму: я їхала за ним. Це був початок березня. Було доволі холодно, і я добралася до посту «Биківня» під Броварами. Діма розгнівався на мене спочатку через це. А потім все сталося якось дуже раптово... Діма швидко зметиковав і відвів мене до

Дмитро Жовтий із дружиною

якогось укриття, і звідти я чітко почула на власні вуха кілька пострілів.

Катруся забилася в куток, присіла й обійняла себе за коліна: вона дрижала, бо боялася кожного шурхоту біля імпровізованих дверей укриття, кожного звуку й кроку поруч. Ситуація була непевна, і навесні ще ніхто не знав, як усе складеться далі. Не розуміла, що робиться тоді і Катя.

— Це було друге число, а в моєї доньки день народження п'ятого. Ми з ним дивом вижили тієї ночі. Думаю, ви чули про цю історію, коли невідомі впритул розстріляли трьох інспекторів ДАІ. І Діма тоді пообіцяв мені, що зробить усе, щоб вберегти мене й доню. І ще сказав Діма, що він на війні має бути сам, бо якщо зі мною щось станеться, то він не буде знати, як про це сказати нашій маленькій Юлі. Того дня я побачила перших убитих. І так, тому я чоловіка послухала і, здається, уже навіть наступного дня повернулася до доньки.

Незабаром, уже з позивним «Скорпіон», Дмитро відправиться на Донбас у лавах «Айдару». Приїздити на Схід він коханій заборонив. І тепер найстрашнішим для Каті стало навіть не очікування чоловіка додому, а телефонні дзвінки. Звук мобільного проймав її наскрізь, і допоки вона не почує його спокійного голосу, було моторошно навіть взяти слухавку.

— Діма двічі отримував поранення: одне з них трапилося, коли він прикривав собою побратима від гранати. Діма вижив тоді, але не захотів побути вдома, долікуватися, — розповідає Катя. — Знову поїхав

туди, з тими осколками... так з ними на фронті і проходив.

І після кожного поранення Катя з донею продовжували жити в режимі очікування телефонного дзвінка: чи цілий, чи вижив, чи має що їсти...

— Катю, зайди о третій у нашу улюблену кав'ярню, — коротко й по-діловому сказав телефоном одного ранку Дмитро.

— Сьогодні? — перепитала з острахом Катя. — Все добре?

— Так, люба, сьогодні, — спокійно пояснював чоловік. — Тобі мають для мене документи передати. Забери їх, будь ласка. Я днями може приїду й розберуся з ними вже сам. Зараз просто треба їх забрати.

— Та заберу, звичайно, поїду заберу.

Звісно, Катя помчала до кав'ярні і із порогу почала дивлятися, хто б міг її чекати з папкою для документів: Діма ж не описав, хто мав передати, а вона й спитати тоді забула. І допоки Катя роздивлялася столики кав'ярні, за якими мирно сиділи й пили каву львів'яни, Дмитро підійшов до Каті позаду й обійняв, іншою рукою притуливши до неї невеличкий букет літніх польових квітів. То було їхня раптова, щаслива, але остання зустріч: чоловік дивом вирвався на один день до своїх дівчат. Він обіцяв невдовзі виїхати на довше, але не встиг. Наступного разу «Скорпіона» вже привезуть в домовині.

— У середині листопада мій чоловік загинув...

Катя раптом перестала говорити, ніби вагалася, чи казати по те, що непокоїло її давно. — Хоча... мабуть, його замовили, думаю, так можна тепер сказати. Того дня мені зателефонував його командир — позивний «Динаміт». Я відразу відчула щось страшне. Він говорив коротко й по суті: «Катю, його більше немає. Чуєш? Катю!» Через якийсь шалений шум і перебої — я вже нічого більше не чула. А, зрештою, яка вже тоді була різниця? Він ще кілька разів прокричав «Катя!», я це чула, але телефон відставила в бік і не відповідала.

Аварія в зоні бойових дій забрала життя «Скорпіона»: так, окрім куль і снарядів, хлопці наражаються на небезпеку ДТП, бо доводиться їздити шаленими швидкостями чи з вимкненими фарами в сутінках, а часто й вночі просто наосліп. А буває, що досить раптової неочікуваної кулі із «зеленки», щоб тріснула шина чи водій втратив кермування й злетів у кювет або в заміноване поле. І все. Такі правила війни, яка не обирає і не гребує нічим.

Усі Дмитрові речі лежать у шафі на своїх місцях: Катя не може їх кудись заховати чи віддати, бо щось тримає. Але й тяжко, коли вдома все про нього нагадує.

— Знаєш, я навіть іноді можу їхати в маршрутці й бачити чоловіка, схожого на Діму, і ледве стримуюся, щоб не покликати його. Ти уявляєш? А потім повертаєшся додому — і його нема. Вдома без Діми стало так пусто-пусто, що рятує мене хіба одне: запалити свічечку біля його фотографії, помолитися і поговорити з ним так, коли нікого нема. Хоча мені дуже помага-

ють його друзі й побратими — вони не лишили нашу сім'ю, не кинули нас з Юлею самих, та бракує його присутності.

— А я собі часто згадую, як ми з Дімою любили в парку гуляти, на озеро їздити — Катрусина доня Юля привітно усміхається і, певно, саме та її усмішка й тримає в притомності Катрусю, коли стає зовсім хижо. — А коли він був уже на Сході й ми гуляли тільки з мамою, то я приходила додому й відразу бралася малювати для татка все, що побачила. Але як тато приїхав до Львова, зробив нам із мамою такий подарунок, то одразу прийшов мене зі школи забрати. Я ж навіть не чекала, що тато приїде, і мама не знала. А то виходжу зі школи, дивлюся — йде Діма з пакетиком таким яскравим. Я ж така біля нього ходжу й все хочу в той кульок заглянути, а він сміється і не показує. Каже: вдома, все вдома глянеш. Я тоді ще трохи на нього насупилася через то, а він, напевне, побачив, що я гніваюся, то сміятися почав і каже: та тобі то, тобі подарунок, але вдома подивишся. А ми ще так довго йшли, ой, ще й Діма кудись дорогою у справах зайшов, словом, та дорога додому тоді була для мене якась безкінечна. Але як прийшли, то я аж підстрибнула від щастя: у тому пакеті стільки було всяких дівчачих штучок класних, наклейок, розмальовок, і ще й фломастери. А в найменшій коробочці — купа маленьких гумочок, з яких можна плести браслети. Ніяк мені тоді не вдавалося сплести, а Діма взяв і відразу сплів такий гарний. Знаєте, а я той браслет досі берегу, він у мене у кімнаті лежить, а часом я його з собою ношу.

Пригадує дівчинка, як вмовляла тата на атракціони з нею піти і як тішилася, коли їли солодку вату. Згадує і як батькам довелося на заробітки їздити в іншу країну, і вона їх вдома чекала, готуючи в подарунок листівку-рибку, яку старанно вирізала, розмальовувала і склеювала до купи. Ще й віршика до неї придумала.

Катруся з Юлею, яка за ці п'ять років страшенно подорослішала й стала аж зовсім схожою на маму, досі тримаються думки, що кожен має якусь мету перед собою, і хто її знаходить, той вміло з цим справляється. Отак свого Діму вони вважають створеним воювати, воїном і героєм, який просто мусив залишити сім'ю, бути на війні й віддати там своє життя. Така була його місія, так вони для себе вирішили, з такою думкою вони й живуть. І пишаються Дмитром.

Ігор Паньо

08.06.1991 — 25.11.2014

Батальйон «Воля»

Ігорева кімната переповнена баскетбольними кубками й спортивними медалями, усюди фотографії його в тренувальних залах чи на змаганнях — у темно-синій майці під номером дев'ятнадцять із баскетбольним м'ячем. Хлопець марив спортом і мріяв про військо, завжди тримав себе в добрій спортивній формі й не втрачав й десяти хвилин, аби не відтиснутися чи не підтягнутися на перекладині. А своїй бабуні, яка разом із тіткою його фактично виплекала й виростила, він завжди говорив: не хочу бути інженером, хочу — військовим». Мама Ігоря, з якою він мешкав на Херсонщині (у Новотроїцькому), померла, коли він був ще зовсім малим, а батько — завжди за кордоном на заробітках. Тітка тоді взяла й притулила його до себе, як рідного. Хлопчик довіряв їй усе.

Марія Керницька, Ігорева тітка, гірко плаче, показуючи нам дошку пам'яті на їхньому під'їзді, плаче, бо, як вона розповіла, його друзі самотужки встановили її після смерті Ігоря. Але сама й досі не вірить, що племінника... та що там племінника, — сина, нема. А 13 жовтня 2017-го відкрили й пам'ятну дошку Ігореві на фасаді його 84-ої школи.

— Він, крім того, що в спорті любився, то ще й встигав вчитися одночасно і в Академії друкарства, і у львівській «сухопутці». Хотів офіцером бути... — каже тітка Марія. — Тому вже навесні ми розуміли, що на війну він поїде. Але от, знаєте, для багатьох саме Майдан став такою точкою, після якої люди усвідомлювали, що щось треба вже робити й масово йшли воювати. Ігор же, він ніби вичікував і тренувався, вдосконалювався, щоб піти вже добре готовим.

—Цьоцю, хочу бути воєнним. Шукаю частину, яка би мене взяла на службу.

— Коли? Вже? — спитала приголомшена тітка.

— Цьоцю, я зголосився, а там видно буде, коли саме й куди. Я все вам скажу, приховувати не буду, — запевнив Ігор.

Тривала третя хвиля мобілізації, коли Ігор отримав повістку. Тільки от рідним він не сказав: поїхав на навчання на полігон. Мовчки.

Та все ж потім набрав тітку.

— Прийшла повістка. Я в Яворові, — ніби звітував тоді Ігор.

— Ти хоч дзвони нам звідти, чи цілий, чи живий, Ігорчику... — заплакала тітка Марія.

— Буду дзвонити й казати, що я живий, — погодився Ігор на тітчине прохання.

— А бабусі?.. з надією і тривогою питала тітка.

— І бабусі скажу, — кивнув Ігор. — А всі ті подробиці звідти... цьоцю, ну, а воно вам треба?

— Ти вважай на себе... і дзвони мені.

Але Ігоря майже одразу взяли на війну. Де він був, ні тітка, ні сестра Альона, ні бабуся спершу й не знали, а потім він лише дядькові проговорився, що в Лисичанську. А так дзвонив, говорили вони з ним і кожного разу на прощання Ігор повторював оте своє заспокійливе: «Цьоцю, я живий, всьо добре в мене, а решту — воно вам треба?» і одразу переводив розмову на якусь зовсім невоєнну тему.

— Ясно, я відчувала, що там страшно, але про його смерть мені думки не приходили, як то іноді кажуть: «ніби щось відчувала» чи «дзвонив ніби прощався», чи «наговоритися не могли». Не було такого. І нічого не відчувала: ні снів, ні знаків, нічого. Альоні снівся, але вона тими снами не сильно ділилася, та й зараз не дуже розповідає. Хоча, то вже стільки часу минуло, а вона все в собі тримає. А мені вже в сні з'явився Ігор хіба після загибелі, у труні: таким, якого я востаннє його бачила в церкві.

— Та трохи, Марійко, щось передбачав він сам чи відчував.

Бабуся Ігоря, пані Катерина, долучилася до розмови, хоч до того мовчки сиділа за столом і просто дивилася на Ігорів портрет, іноді рухаючи губами — про щось з онучком говорила. — Питав мене: «Ба, а де мій кошелек?» Та я тоді з телефоном бігом до шафи й ну шукати той кошелек. Він мене перепитує в трубку, чи є, а я все шукаю. Знайшла, втішилася і кажу: не переживай, тут є, в шафі лежить твій кошелек, а в нім двіста гривень і фотографія мами. Він заспокоївся і попрощався. То

була якась дуже мені дивна та коротка розмова. Не така, як всі, що він питав, як в хаті, як моє здоров'я, чи як цьоця, як сестра. Та й взагалі він був перед смертю в дзвінках дуже якийсь чи то зосереджений, чи то сумний, чи що. Я сильно не розпитувала, хіба питала, чи все добре й чи він воює. Він мовчав, а потім казав: «Ба, да зачем это тебе?» Так і не сказав мені, чи воює, чи стріляє...

Бабуся заплакала. Вона тоді так багато розпитувала онука, де він, бо наважилася їхати сама до Яворова, адже він їй сказав, що на полігоні, а не на війні. Хотіла обійняти й переконатися, що Ігор її живий і цілий. Ночами вона продумувала, як буде їхати, що

Ігор Пань (праворуч)

онукові в дорогу взяти, не могла спати напередодні. А Ігорчик їй подзвонив і попросив не їхати. Чому, не пояснив, хіба вкотре додав звичне: «Ба, да зачем это тебе?»

А сам хотів Ігор дуже до мами на могилу поїхати: він навідувався на Херсонщину до неї кожні два роки, а кілька років все ніяк не вдавалося. Уже й бабуся просила: поїдь, бо так давно не був, а там і мама, й інша бабуня лежать; свічку запали, поїдь — ти в них останній лишився.

— Так і не доїхав: певно, там з ними побачиться вже.

Ігорева бабуся витерла долонями обличчя від сліз і притулила до себе той знайдений нею гаманець, у якому досі лежали його гроші та мамине фото.

— А хто тепер туди на могилу поїде? Він все сильно сумував за мамою, так сумував... Такий понурий одразу робився, якщо хтось про неї мову зачне, та й ми не дуже говорили. Знаєте, вона як вмерла, то він малий був зовсім ще, але певно щось відчував і розумів. Бо коли питала його потім на роковини: «Ігорчику, знаєш який сьогодні день?», то він кожен рік мені відповідав: «Знаю, бабо: йду куплю хліба і йдем до церкви». Ми забрали його з Новотроїцького, бо бідно там вони жили, і родичі постійно вмирили, тут йому було краще: телефон, комп'ютер, все, що було потрібно йому, то все ми купували. Тільки тепер воно все стоїть в його кімнаті й нікому того не треба...

Бабусю гріють спогади з онукового дитинства, коли він любив і притулитися до неї, і якусь казку послухати,

і гуляв із нею. Згадує й усміхається старенька, і тулить його фото до себе, ховає за пазуху.

— Як маленький був, то просив помити йому плечі, а в армії — то приносив сорочки й випрошував мене їх погладити. Я б все віддала, щоб і зараз так гладити його сорочки... А як в його сестрички було весілля, то, пам'ятаю, вдягнув святкового костюма й крутиться перед дзеркалом, крутиться. А тоді підходить до мене й каже: «Ну, як, бабо, пасує мені?» Він дуже любив сестричку свою Альону, і вона до нього так гарно ставилася, тому він так тоді переживав, щоб гарним бути. І вона за нього дуже сильно переживала, як він поїхав на війну.

А зараз бракує бабусі того всього, та й сама почала нездужати після онукової смерті: якось взимку біля могили так погано стало їй, що довелося й «швидку» викликати: забрали до лікарні. Відтоді частенько хворіє, все п'є таблетки. Не може змиритися, що онука нема.

Ігор Паньо із рідними

— Отак прийду до кімнати його, посиджу біля фотографії, поговорю — і мені трохи легше стає. А потім приходжу до себе й розумію, що то тільки фотографія, що нема мого Ігорка. Нема. Де я думала, що без нього віку доживатиму?..

Про Ігореву загибель першою в родині дізналася Ігорева зведена сестричка Альона. Вона ж і повідомила Ігореву тітку. Не було, каже пані Марія, тоді у неї звісток про загибель ні від командування, ні від побратимів. А згодом тітка почала розпитувати, що трапилося і де тіло племінника, чому досі ніхто його не привіз додому, щоб поховати.

— Все, що тоді мені сказали: приїхати вранці на Пекарську, туди, знаєте, де той дворик між моргом і капличкою. А потім сказали, що Ігор вбитий... У свідоцтві написано: «Смерть настала внаслідок випадків ушкодження з невизначеним наміром». Як так, коли він був на війні? Тому ми добиваємося, щоб висновок змінили на «смерть настала внаслідок ушкодження від дій, передбачених законом та воєнними операціями». Ми прагнемо надання Ігореві статусу загиблого в АТО. Ця справа наразі ще розслідується, і остаточної версії Ігоревої смерті нам по суті ще не сказали. Надали нам неповну експертизу, тож ще надсилаємо запити.

І тітка, і дядько, і бабуся Ігоря Паньо наразі домагаються справедливого розслідування; найбільше їм хочеться, аби слідство не звело всю справу нанівець і таки

встановило істинні причини Ігоревої загибелі. Вони прагнуть, аби про Ігоря пам'ятали з теплом і вдячністю за те, що він не злякався війни й став до оборони. Як засвідчують Ігореві побратими, вояк загинув у період обстрілів під Лисичанськом. У соцмережах же з'являлося повідомлення, що Ігор навіть на бойовій позиції знищив ворожий танк.

Ігоря поховали на 76-му полі Почесних поховань Личаківського кладовища у Львові, між оборонців Східного фронту країни, поміж воїнів і героїв. Йому належить віддати честь і шану, бо він взяв до рук зброю заради своєї країни й загинув у зоні бойових дій.

ЛЕОНІД ЛУЦИК

28.08.1984 — 18.12.2014

80 ОАЕМБр

Напередодні свята Миколая Оксана зі старшим сином Володею щороку сідали писати листа Миколаю: хлопчик довго думав, чого йому би хотілося, чого б попросити в Миколая, і кожного разу з іскорками в очах старанно вимальовував друковані великі букви й акуратно заклеював конверт, лишаячи його на вікні своєї кімнати. Але того 2014 року він не хотів писати листа.

— Володю, давай листа писати, щоб Миколай встиг подарунки завтра принести, — заохочувала хлопчика Оксана, витягуючи з шухляди великого аркуша паперу.

— Не буду... — ображено відповів Володя.

— Синку... — присіла біля хлопчика мати й подивилася в його почервонілі очі. — У тебе щось болить?

— Не болить, просто не буду писати нічого, не хочу...

Володя відсунув від себе папір із фломастерами й схрестив руки на грудях.

— А як же Миколай знатиме, що тобі принести? Чого б тобі хотілося?

Оксана намагалася заспокоїти малого, але бачила, що він незвично стривожений.

— Мам... я не хочу нічого його просити...

Володя підійняв на маму свої великі, вже наповнені сліз, оченята, які тривожно дивилися то в один бік, то в інший, то на столик із папером, то у вікно.

— Хай краще...

— Що краще?

— Хай краще він зробить якесь диво й тато повернеться, — пошепки мовив Володя, поклавши голівку на мамине плече. — Більше нічого не хочу.

Оксана ще міцніше обійняла сина, який зрештою розплакався, та й сама вона ледве стримала сльози.

— Диво обов'язково станеться, обов'язково... — повторювала Оксана синові. — Та ще в ніч, коли дива робить Святий Миколай.

Вона й сама запрограмувала себе на те диво, на щасливе повернення Льоні, на життя, яке було колись — до війни, коли всі були поруч, коли прокидаються і вечеряють разом, коли дітлахи бавляться з татом недільними ранками, поки Оксана ще годинку подрімає.

— ...Але дива не сталося: тієї ночі мій Льоня загинув.

Оксана дивилася на світлину, де вони всі разом — учотирьох, сміються, обіймають одне одного, де дітлахи проводжають на фронт усміхненого тата в тільнику та вицвілих «бундес-штанях».

— Мабуть, син щось недобре відчував, як то часом діти бачать більше, ніж дорослі. Я не певна, але після смерті батька він довгий час не хотів говорити. Взагалі. Ні з ким. Звістка, що тата більше нема, стала для нього таким потрясінням, що нам довелося звернутися до медиків, і пів року ми допомагали дитині оговтатися.

Пройшло мабуть зо два роки, як Володя нарешті став потроху отямлюватися, заспокоюватися і говорити. Хоча моментами ще трохи затинався.

Насправді про війну Льоні знала тільки Оксана й діти. Леонід Луцик для родичів «був у Канаді», коли насправді воював на перших лініях на Донбасі. У матері слабке здоров'я, батька не хотів тривожити, та й сестричці не сказав. Все думав: повернуся, тоді все й розповім. Насправді ж поїздка до Канади була давно запланована й продумана — Льоня мав їхати за океан. Війна й повістка все скасували. Утікати, навіть за такої змоги, він би не став. Про все це він говорив тільки своїй Оксані. А вона, пригорнувши до себе їхніх п'ятирічного Володю і півторарічну Вікторію, стиснувши в плачі губи, таки відпустила чоловіка на війну.

Льоня служив строкову в «десантах», тому тямив, як тримати автомат і на що він їде. А коли на очах Оксани брав повістку, то одразу аргументував: я за вас туди мушу йти, за двох наших малят — і кивнув у бік ліжка, де подрімували їхні з Оксанкою дітлахи.

Не плакала тоді. Вона мусила його підтримати, прийняти його рішення і погодитися. Підтримати, як п'ять років тому він підтримував її, коли вона носила їхнього синочка. 7 місяців тоді Оксані довелося провести в лікарняних стінах, а Леонід, розуміючи, як непросто дружині, приходив після роботи до лікарні й на стільчику біля її ліжка дрімав усю ніч, а вранці — знову на роботу. Спільними були й пологи: Оксана не хотіла цього, а Льоня наполіг: «я тебе саму не залишу». 15 годин

у пологовому залі його рука тримала Оксанину, і він лише дозволив собі зронити сльозу, коли взяв на руки сина. «Бачиш, ми разом справилися», — казав Льоня Оксані.

— Поруч з ним мені ніколи не страшно.

Оксана навмисне не каже «було», бо вірить, що він і зараз вміє її скерувати так, аби не було тяжко, він завжди десь з-за спини їй підказує.

— Я настільки йому довіряю, що коли навіть дізналася, що вагітна вдруге, то погодилася на рішення жити окремо від батьків. Народилася Віка, і Леонід донечкою не міг натішитися: завжди приносив додому їй у подарунки всілякі спіднички, сукеночки, рожеві бантики. І ти от бачиш, так, який Льоня був серйозний і строгий, і він в житті справді такий був, а коли поруч була Вікторія, то він перетворювався на нашого ніжного й лагідного Льончика, який вчив малечу повзати, сміявся разом із нею і весело робив таке чоловічо-дитяче «ку-ку». Це було якесь замилювання, на ті їхні забавки можна було дивитися вічно. Ну, але, бачиш, недовго нам Бог відміряв тішитися цим...

Леонід поїхав на фронт у день свого тридцятиліття — 28 серпня 14-го: того дня Оксана востаннє бачила чоловіка на полігоні, там вона востаннє ж і могла до нього притулитися, поцілувати, опертися на Льоню і відчувти теплий доторк його щоки й міцні плечі. Тоді вони вдвох прийняли рішення, що жінка поїде на три місяці до своїх батьків закордон. Він точно знав, що виїздити з Луганщини до Львова зможе вкрай рідко, тому не хотів, щоб дружина з малюками була сама, а переживання з'їдали її наодинці.

— Ти ж знаєш, що я все одно хвилюватимуся... — пояснювала очевидне Оксана, знизуючи плечами й беручи на руки меншу.

— Знаю... — погоджувався Льоня. — Але ти не будеш сама, та й з дітьми тобі допоможуть.

— Як думаєш, воно все надовго? — ніби наперед знаючи відповідь, питала Оксана.

— Нічого не можу обіцяти, я не знаю... тут все зовсім не очевидне, сама бачиш.

Льоня намагався бути зібраним і врівноваженим, але кожна хвилина з дружиною і дітьми, які він рахував, здавалася щастям.

— Ти головне.... бережи наших дітей і себе. Щоб я там міг берегти ваш сон.

З того дня минуло понад п'ять років, майже стільки ж поруч вже немає Леоніда, але Оксана каже: вона ніби й досі відчуває, що Льоня береже їхній сон.

Леонід Луцик із донечкою

Хоч і війна, а розмов із чоловіком з фронту було багато, переважно телефоном, а іноді мережу «зловлять» на базі, і він підключався до Скайпу, тож діти могли ще й побачити татка. Оксана тривожно слухала розмови з дітьми, а сама ламала пальці на руках від переживання за чоловіка. Все тільки питала, коли додому, коли повертаєшся, коли якусь відпустку дадуть. А Льоня наполягав: «Я не на передку, заспокійся, тут я в безпеці». Просив хіба батькам наразі нічого не казати, мовляв, повернуся — розповім, як тут було. Мріяв повернутися до того, як доня зробить перші кроки, дуже хотів все сам побачити. А Оксану просив зафіксувати на відео, якщо раптом не встигне приїхати додому з війни. Щоб вже побачити постфактум і похвалити маленьку.

— І ти, знаєш, Ір, я так вірила, що мала просто чекає з першими кроками до татового повернення. Так і сталося: він приїхав — і вона пішла... тільки цього Льоня вже не побачив.

А Льонина маленька дівчинка досі мріє побачити татка: вона заглядає мало не на кожного перехожого чоловіка, чи то часом не її тато йде. А найнестерпніше для Оксани зараз — це сльози дітей, коли вони чують «тато» від своїх однолітків, а їм того слова вже немає до кого сказати.

— До останнього я не хотіла вірити у ту звістку: коли він не вийшов на зв'язок, взагалі, тоді просто таки сіла на телефон і дзвонила всім його друзям, спільним знайомим, та взагалі всім, хто лиш тоді спадав на гадку. Побратими, сослуживці, волонтери — ніхто не знав.

І хтось таки з них, я в тій суматосі вже не пам'ятаю, хто саме, сказав мені, що Ляоня загинув, коли рятував свого друга. Я повірила, бо він по життю був такий, що перше — для людей, а потім — для себе. Та й тоді по телефону мені навіть сказали, що тіло вже в дорозі до Львова.

Оксана знала від чоловіка, що він стояв у тилу, а вже після його смерті побратими розповіли, що це ніяка не «третя лінія»: Леонід служив у Щасті й брав участь у боях біля міста: спершу Луганська ТЕС, далі — Кримське. Це був 2014-ий рік, і це було страшно, непередбачувано й небезпечно. То було зовсім інше Щастя — гаряче й задимлене, розстріляне Щастя.

— На іншому кінці світу я і дізналася про смерть чоловіка. Я мала швидко повернутися до Львова, бо тіло

Леонід Луцик із дружиною

Льоні вже було в дорозі. Але це ж святковий різдвяний період був, квитків на літак не знайти.

Оксана розплакалася, приклавши долоню до чола й прикривши очі, і я зрозуміла, що вона не змогла зустріти тіло Леоніда й провести чоловіка в останню путь, не встигла, і це її досі несамовито гризе.

— Я приїхала через два тижні: з літака одразу на могилу до людини, яку найбільше у світі кохала. Знаєш, я тоді над могилою дивилася на дату й розуміла, що в цей день не тільки загинув Льоня, у цей день я поховала і частинку себе. Далі була така страшна порожнеча... не передати. Мене витягували з того розпачу тільки наші дітлахи: день за днем в турботах за ними я почала миритися з тим, чого не могла змінити. Тільки після смерті Льоні я зрозуміла, як насправді виглядає щастя: то коли ти чекаєш його з роботи, бачиш, як діти зустрічають його, як він колише доньку і грає з сином в м'яча. Та від однієї його усмішки ставало спокійно й затишно. Мені досі важко продовжувати жити, коли він не поруч, коли вже більше не на зв'язку.

Оксана з Леонідом прожили разом небагато, але вона знає, що це був ідеальний чоловік для неї і батько для їхніх двох малят. Вона пишається ним: що не відступив; що не переповідав їй фронтових страшилок і не скаржився, що там тяжко; що воював і собою рятував товариша; що залишив по собі два найпотужніші й найкращі спогади — двох дітей, які завжди його нагадуватимуть Оксані. Не кожен наважиться відверто зізнатися дружині: не певний, що повернуся, бо йду

туди, де вмирають, а Льоня сказав. І пішов. Але доля, випадок чи якісь інші обставини не дали йому повернутися додому.

— От, знаєш, як Ліна Костенко писала: «Десь там зустрінемося ми: не буде рук — обнімемось крильми». І я в це вірю: я з ним там нагорі ще колись побачуся, і він мене обійме: сильно-сильно притулить до себе, і війна вже від мене його не відбере. Бо там нагорі вже нема війни...

Оксана трохи заспокоїлася і почала говорити дуже тихо, ніби знала: Льоня все чує, бачить і допомагатиме їй. Їй і їхнім дітям.

ДОНЕЦЬКИЙ АЕРОПОРТ

«Тепер маємо символ, але в нас більше немає наших дітей», — це слова Ніни Костянтинівни Брановицької, мами «Натрія», закатованого сепаратистами Захарченка. Вони засіли в моїй пам'яті та свідомості, ходять за мною всі ті роки — це слова про тих, хто так сильно хотів жити й повернутися додому: про «Беню» — завзятого жартуна з досвідом КВК, про мандрівника «Адама», про фотографа «Сіфона», про багатодітного батька «Поета», про веселуна «Морпеха», про майстра на всі руки «Танчика» й про суворого спецназівця «Скаута». І ще про багатьох, хто свідомо йшов у ДАП, розуміючи, що шлях назад — не гарантований.

Звісно, аеропорт — це стіна, скеля і незборимий форпост українців. І всі його оборонці, які переборолі ті кляті бетонні перекриття, — усі вони, без сумніву — герої, бо вони вистояли проти морозу й бетону. Але ті, хто так і не зміг обійняти своїх рідних після боїв на летовищі, певні — це жертви за символ, бо кожному із них було найважливішим просто обійняти свого чоловіка / брата / сина / тата, навіть якщо б вони були без рук чи ніг, але обійняти й відчутти його тепло, відчутти поцілунок на своїй щоці від коханого чи хриплий видих друга чи побратима на вухо — після пекла — «я вижив, чуєш?» Цей подих витав у повітрі в розпал січневих боїв, під час штурму аеропорту, коли хлопці ди-

вом виходили на Опитне, Водяне, Піски. Тоді поранених і загиблих вивозили на старезних тягачах безстрашні водії-механіки. Цей подих дорожчий і важливіший за сотні таких у тилу.

Донецький аеропорт по суті перестав діяти 26 травня 2014-го, коли сили терористів спробували «взяти» новий термінал. Українці атаку відбили, і ворог відступив. Наші тримали оборону до вересня, допоки після Мінських угод атаки бойовиків не відновилися і не посилилися. Бої стали майже щоденними. «Гради», «Папіри», російські «Тюльпани», танки, міномети — терористи не гребували жодними методами, та й ДРГ, звісно, не дрімало, працював і ворожий снайпер. Хлопці, які побували там, символічно прозвали летовище з терміналами «АД» (бо ж Аеропорт Донецьк). І попри заяви російського президента, що українці відступили з аеропорту, наші вояки тримали оборону й гідно, відчайдушно й навіть «безбашенно» вели бої. Власне за це ворог їх невдовзі й прозве «кіборгами». Хлопці отримали наказ і виконували його до останнього: попри ганебний коридор чи то блокпост терористів, попри ультиматуми ватажків бандитів — до повного зруйнування аеропорту, до підриву його злітної смуги.

244 доби, так, саме 244, а не 242 (ці дві доби ще нашого аеропорту — завдяки, зокрема, мужності команди снайперів «Адама» та його хлопців) боїв за один стратегічний об'єкт. Не маю певності, що такий факт чи подібний був записаний на сторінках історії українського війська: від травневих набігів сепаратистів, від перших жертв терпкого й гарячого вересня 2014-го й до останніх зойків і відлунь моторошного січневого АД-у. Загиблі, але нескорені.

Євген Подолянчук («СКАУТ»)

04.07.1991 — 14.09.2014

3-ій окремий полк СпП

Марічка увесь день займається в тренувальному залі кросфітом, тягає важезні штанги, бігає, відтискається і... пластує. Це все завдяки Жеці — її чоловікові й натхненнику — пласту, лейтенанту-спецпризначенцю, спортсменові й кіборгу.

Він пішов обороняти аеропорт добровільно — зголосився одним із перших. Женя знав, що може загинути, був готовий до цього й готував до такого й свою Марію. Найгарячіші точки в аеропорту й околицях, важкий виїзд на допомогу побратимам на «Єноті», відхід, Женине прикриття і смертельний осколок. Женя Подолянчук помер, коли його евакуйовували. Йому виповнилося двадцять три роки.

Попри будь-які часи й обставини, попри те, що в кожному гурті бувають зрадники, та все ж у більшості пластуни подібні на велику родину: родичі далекі, ближчі, зовсім рідні. І коли біда, ти відчуваєш, ніби це сталося у твоїй родині, у сім'ї, неподалік, і страшні

звістки обпікають і виривають щось дороге зсередины: ти відразу пригадуєш усі табори, мандрівки, пластові акції, на яких був із ним, спогади напливають лавинами — і ти перестаєш володіти своїми емоціями.

Женя був із тих пластунів, які не тягнулися керувати організацією, але з тих, хто «тягнув» організацію на своїх плечах: це був якийсь такий магічний ресурс завзятості й бажання дії та руху. Постійно. Безупинно. Таким Жека був і в Пласті, і в спецназі.

Із своєю майбутньою дружиною Марією він познайомився також у Пласті — під час літнього табору далекого 2005-го: того року зовсім поруч тривали два табори: дівчачий і хлоп'ячий. На спільній молитві Марічка вперше побачила Женю.

— На тому дівчачому я була організатором — у свої 15, прикинь, уже бунчужною, а на хлоп'ячому учасником був власне Женя з друзями. То був його перший табір, після якого хлопець і став пластувати.

Марія пригадує все, що пов'язане із її Євгеном, із усмішкою, як таке, що вона мала за щастя прожити й відчувати, як таке, що Женя саме їй подарував для якоїсь подальшої мети.

— Я знала, що в тому таборі якісь нові хлопці, але мені тоді було не до того, я ж була бунчужною. Але потім сталося дещо особливе: коли була суботня літургія в Іллінській церкві в Суботові, то я глядь — а ніхто після неї не розходиться. Ну мені ж цікаво: продираюся між людей поближче, а там... хлопця в 14 років хрестять. Я аж оторопіла, що в такому віці хрестять! Отак я діз-

налася, що є такий Женя, а потім він дізнався, що є така Марія. Але більше ми один про одного особливо нічого не знали, та й пластували собі. Але він такий активний був, він там мало не за рік і прихильника, і учасника здав... ой, я тут такою пластовою термінологією оперую, що ти то зрозумієш, а багато хто ні. Словом, активним пластуном Женя став, не сиділося йому на місці. І він дуже швидко став складати конкуренцію вже досвідченим пластунам, зокрема, кхм... і мені, стимулював своєю активністю мене здавати пластові «проби». Я ж не могла пасти задніх.

Звісно ж, і Марії не йнялося, коли хтось взявся її обганяти, і їй згодом навіть кортіло тільки до Жениної команди на змаганнях потрапляти, бо в нього завжди

Євген Подолянчук із дружиною

усе було чітко, злагоджено й швидко, та команда завжди була в переможцях. А так потихеньку й товаришувати почали юнак і юначка, а потім ще ближче спілкуватися, а потім й не стямилися, як закохалися.

— А за рік він поїхав на «Легіон» (військово-патріотичний пластовий табір), а я на православний табір на морі, його теж пластуни організовували. Тоді я стала писати Жені смски, що мені там нудно й взагалі некомфортно. І що я отримала натомість? Женя написав: я тебе люблю. Отакої, подумала я, нічогенька така новина. А після серпневих таборів ми стали... словом, «зустрічатися» ми це не називали. Ми вже були разом. Отак.

Я почала пластувати приблизно в той час, коли Марія з Женею. І мені здавалося, що це був якийсь особливий період Пласту: справжнього чару мандрівок, таборів, теренівок і юнацької закоханості. Пластуни вирізнялися з-поміж інших, ми почали повсякденно носити вишиванки до зім'ятих джинсів, а високі мандрівні черевики були обов'язковим елементом і однострою, і повсякдення; ми жили в наметах і співали українських пісень при ватрі. Хоча от Марія пригадує, що Женя вирізнявся і серед самих пластунів: скаут-лідер, який намагався завжди бути в курсі всіх пластових подій, навіть якщо він їх не організовував, він усюди був попереду інших. Хлопець і до школи примудрився ходити в берцях, чорних штанях і вишиванці, а ще чуба носив, красивенного, який найбільше впадав в око зустрічним.

У Євгена не було вільного часу — сидіти вдома за серіалом... ні, це не про нього. Він жив мандрями, і тягнув у них Марію.

В 11-му класі Женя наполегливо готувався до вступу в Академію сухопутних військ. І так склалося з часом, що в хлопця було три вільні дні вдома. Марія взяла зі столу зігнутого удвічі паперу формату А4 і почала ним крутити в руках, ніби щось відміряючи чи приміряючи:

— Ну отакий аркуш він дрібними буквами розписав погодинно, що й у котрій годині він буде робити.

— Щось в тебе так все завантажено, Женю, — насупивши брови, розглядала той «документ» вже тоді першокурсниця Марія. — А де ж там час для мене?

— Для тебе... — Женя розгубився на хвилю, а тоді вихопив листок у дівчини і почав ручкою водити рядками з годинами. — «Почитати книгу», двічі, отут ми могли б бачитися.

Жека різко викреслив дві години...

— Ох, Женю... — спохмурніла трохи тоді Марія, — дякую і на тому.

— Бачиш, я ж казав, що щось придумую. А зараз мені трохи треба ще повчитися.

— Так, звісно, — зітхнула дівчина й дочитала решту його «плану», а там як не секції якісь, то лекції, книжки, полігони, страйкбол, навчання...

Марія згадує, що Женя й інших любив повчити: навіть якщо це відпочинок у компанії, хлопець як щось хотів розповісти, то завжди вставляв і привертав увагу до себе, ну щоб вже напевне донести. Так і все життя —

він не міг бути в задніх лавах. А потім була академія (Національна академія сухопутних військ імені Гетьмана Петра Сагайдачного, — *ред.*), і Марія чесно від'їздила чотири роки до нього у Львів: він закінчив її із відзнакою, одним з кращих. Женя усілякими вправами покращив собі зір, щоб точно пройти медкомісію, стрибнув із парашутом, ходив на рукопашний бій, ковтав одна за одною книги, які траплялися йому на очі, навіть якщо вони були доволі таки далекими від військової науки. Та навіть пішов на курси з фізики, щоб розуміти механіку бою — він марив військом. Женя мріяв видати й свою книгу, навіть почав її писати; можливо, колись її видасть Марія.

Дівчина довго роздумувала про майбутню професію коханого, та якось не наважувалася завести про це серйозної бесіди. І от коли Женя нарешті вступив до «сухопутки» й вони довго прогулювалися котримсь із львівських парків, таки завела розмову: про навчання, про армію, про війну...

— Жень, ну а як ти будеш військовим, то і на війну поїдеш? Це ж небезпечно.

— Ти ж розумієш, скільки я до цього готувався, як прагнув бути військовиком? Я довго тренувався, читав і вчився, це моя спеціальність, це моє майбутнє.

— Ну, а як війна? — допитувалася Марія.

— Якщо війна?..

Женя задумався і кілька секунд витримав паузу.

— То поїду на війну. Я готовий і до цього.

Марія тішила себе думкою: яка війна у 2005-му? Але дівчина пригадує, що вже тоді Женя наче готував рідних і близьких до того, що він воюватиме; усі це розуміли, але ніхто не знав, що це буде в Україні, адже спецпризначенці брали участь у різних місіях зарубіжжям. А юнак добре володів англійською, двічі їздив до Грузії на навчання спецпризначенців. Мав їхати й втретє, у грудні 2014-го...

Після академії Женя одразу потрапив до третього полку спецпризначення: тоді вони з Марією перебралися з Черкас і Львова до Кіровограда. А через півтора роки в полку вже були перші бойові завдання на кордоні. Революція гідності фізично оминула Женю з Марією, хоча в серцях було інше.

— Я дуже вболівала за всі ті події і навіть намагалася ініціювати нашу з ним поїздку на Майдан, але він був дуже мудрий військовий і пояснив, що йому не можна брати участь у масових заходах.

Марія говорила зосередженіше, і усмішка її потроху зникла, коли вона наближалася до розповіді про події війни.

— І мене він не відпустив, бо так не вийде, щоб я їхала без нього. Знаєш, я боюся зараз помилитися, але здається, їм на полк навіть приходив наказ їхати на Майдан. Не знаю, наскільки це відкрита інформація, але такий папір у мене є, щоб спецпризначенці їхали взимку 2014-го до Києва. Ну, звісно, ти розумієш, що не в підтримку протестуючих. Але хлопці тоді всі відмовилися.

А після Революції Гідності Женя майже одразу поїхав на війну. Він точно знав, що сам має там бути, але

ніколи не критикував і не засуджував тих, хто не захотів, не зміг чи просто злякався поїхати на фронт. Він узагалі засуджувати не любив, хоча й був доволі категоричним: ну, приміром, пригадує Марія, його дратували «розхлябані патлаті неформали», бо він звик до військової суворої муштри. А коли хто зовсім не вписувався в його бачення світу, то міг просто охарактеризувати ту особу — «деградант». У нього було своє — насичене й сповнене справ та пригод — життя, тому обговорювати когось не мав часу: іноді тижнями він не бував вдома, бо як не полігон, то навчання. Марія навіть звикла до такого ритму. Але її непокоїло, що навіть досвідчені спецпризначенці як її чоловік, не могли спрогнозувати тривалість цієї війни.

— Він мені спершу казав: за три дні з Донецька вийдемо; потім — «тут на кілька тижнів роботи», а згодом констатував, що все може років на 15 затягнутися. Але тривоги все одно не було: ні в мене, ні в нього. Ба більше, Женя навіть казав: «Йдучи на війну, треба змиритися з тим, що можеш загинути». У нас навіть довгих болючих прощань і проводжань на війну не було. А звідти... та що звідти він міг мені розповісти? Був обстрел, відстрілялися, все добре, живі-здорові. Але в червні був страшний переломний момент для Жені: загинув його одnogрупник Євген Зеленський, і тоді я відчула в його голосі, що щось надірвалося. Сум був у нього невимовний, я не пам'ятаю його таким зажуреним, як тоді. Але ми про це намагалися не говорити: він розпитував, як справи вдома, у мене. І я іноді казала, що треба босоніжки, а ще хочу в кіно, але не можу, бо він там. Женя тоді сміявся

і казав: «Так я тут і стою для того, щоб у тебе був мир і ти купила собі босоніжки, це нормально; і взагалі — йди з друзями погуляй». Ми говорили телефоном про любов і стосунки, але не про війну.

Хоча якось Женя порушив своє правило «не говорити про війну» й розбудив дружину о 2 ночі. Вона почула в слухавці його радісний голос.

— Ми тут таке провернули!

Женя не міг стримати ейфорії від чогось такого, що треба було уже й зараз комусь розповісти, причому серед ночі і дуже голосно.

— Женю... я сплю, у тебе все добре?

— Та в мене все добре! Але, ти послухай!

— Ну давай, розповідай, що ти там провернув,
— сонно відповіла Марія, вмикаючи торшер, щоб не

Євген під час бойового завдання

задрімати під час розповіді, і вместилися на ліжку, підперши собі спину подушками.

Вона слухала все це хлопчаче захоплення і розуміла, що Женя на своєму місці. Війна не змінила його, бо він добре усвідомлював, де тренування, де «іграшки», а де реальні бойові дії. Найстрашніше — то була смерть когось із тих, кого Євген знав. Але Марія була спокійна за Євгена.

— Тоді я працювала у фітнесі, і серед клієнток були дівчата й жінки, чії чоловіки також воювали. Так от вони до мене приходили в сльозах: як це витерпіти: учора трубку не брав! Або: ну як їх звідтіля витягнути? Чи: як звільнити з полку?

Марія підняла брову й знизала плечима від нерозуміння таких розмов і питань інших дівчат.

— Знаєш, це для мене був «космос», я не розуміла цих сліз і таких питань. Ну, звісно, цього я їм не казала, а заспокоювала і підбадьорювала. А ще питають мене: як ти його на війну відпустила? Оце так питання... ну ти зрозуміла. Хочеться у відповідь спитати: а як ви своїх чоловіків на роботу відпускаєте? Та ніхто нікого не питає: це робота. Те ж було і в Жені: армія — то було його нутро, він на це вчився, він цим жив. У мене от під час нічних пластових теренівок все всередині тремтіло й стрибало вгору-вниз, а він на такому запалі «егегеей, та це ж адреналін, класно». Його хрещений якось сказав, що для Жені подвиг — це його життя. Так воно й було.

За два тижні до своєї смерті Женя приїхав у відпустку додому. Це був серпень, і вони з Марією поїхали на зовсім свіжу, липневу могилу Женіного товариша

й однополчанина Богдана Каравайського з Черкас. Женя дуже повільно підходив до могили, а коли опинився зовсім поруч, то присів і затулив обличчя руками. Женя плакав, але Марія не побачила жодної сльози. Тієї відпустки вони встигли навідатися до усіх рідних і близьких друзів, до пластунів, усіх, до кого взагалі реально було добратися в короткий термін. У Марії навіть закралася думка про якийсь Божий промисел — та відпустка, мабуть, була потрібна, аби набачитися, наговоритися, набутися разом і наобійматися. Не було б тих двох тижнів — була б піврічна розлука і... смерть. Марії зараз тепло від того, що встиглося в ті дні Жениної відпустки.

— А ще, знаєш, така одна була страшна річ... Я про неї згадала аж певно за рік після Жениної смерті. Коли чоловік уже був на фронті, я продовжувала молитися в церкві до Святого Юрія, і якось перед іконою звернулася до нього: «Мабуть, добре, що це саме мені послано, щоб мій чоловік був на війні, адже не кожна жінка може таке прийняти, хоча в кожного свої випробування. І навіть якщо судилося моєму чоловікові загинути, то краще хай мені цей тягар прийде, аніж іншій дружині, бо може для когось він буде непосильним». Можеш собі уявити, що було в мене в думках?.. А Женя завжди про це казав, що хоче загинути на війні, як справжній козак, лицар, він хоче бути потрібним країні, воювати. Це була його стихія. Звісно, це страшно, але він був там, де хотів, і добре знав, що ризикує. Жека знав, що так може статися. Кажуть, гинуть найкращі. І коли Женя був живий, то я собі думала так скептично, знаєш: «Тобто? Це

ж мій чоловік — найкращий, і він живий!» Але потім усе й відбулося...

Вранці 15 вересня Марії задзвонили з невідомого номера, а це недобрий знак для дружини воюючого на «нулі» офіцера, спецпризначенця.

— Ми Женині сослуживці, — промовив хтось у метушні якихось розмов і шуму двигуна. — Хотіли б з вами поговорить.

— Хай би краще десь у шпиталі, — тихенько прошепотіла Марія, уже передбачаючи лихо, а тим часом у її голові пролетіли всі можливі відповіді в слухавці: головно, вона згадала слова Жені: «Полон — точно ні, та й інвалідом повертатися я не хочу».

За пів години Марія зустрілася з Женіними побратимами у дворі багатоповерхівки, де вони з чоловіком знімали квартиру.

— Маша, Женя вчора загинув, — некваплячись сказав один із них.

— Цього не може бути, бо ще учора я з ним розмовляла, він сам мені дзвонив. І сьогодні його набирала: гудки йшли, просто він не зміг взяти слухавку.

Марія уже розуміла, що сталося, але емоціями наче хотіла переконати себе й побратима Жені, що то все помилка чи неправда.

— Ні, Маша, він загинув, Жені більше нема, ми це бачили, — суворіше сказав чоловік.

Марія почала дзвонити чоловікові: гудки без відповіді.

— Ні, хлопці, — захитала головою Марія. — Це неправда, його телефон дзвонить.

Марія вирішила тоді для себе: не повірять, допоки не побачить тіла. А коли Женю ховали, то найстрашнішим стало прийняття того факту — все. Та не образа тоді в неї була на серці, не жаль чи смуток, а світлість і любов від спогадів про чоловіка, що з ним стільки всього пов'язано в юності, що стільки всього класного з ним їй встиглося.

— Я от згадую Женю, і мені так добре стає на душі від того, що в мене такий чоловік. Хоч це і звучить не дуже, напевне... Шкода було скоріше себе, як би то егоїстично не звучало, бо ж як я далі буду без цього

Євген і Марічка

найкращого чоловіка у світі? Як це так, що він пішов, а я лишилася? Це, мабуть, егоїстично... Чоловічого тепла бракує, підтримки. Він мені ще з АТО писав, що його підтримує моє існування, любов наша, що йому є куди й до кого повертатися. Бракує ще тієї концентрації нашого спільного, бо ми усюди були разом: Пласт, мандрівки, скелетроми, змагання, ролики, тактичні спуски на закинутій будівлі біля нашого дому, стрибки з парашутом, сплави. До речі, навіть наш медовий місяць — то було не сонце і пляж, а перехід Дніпра на човні. Романтика, еге ж? Взагалі, він роздрукував колись штук п'ять аркушів формату А4, любив він те планування, із різними видами діяльності для нас разом, на кожному штук по 50, і якщо ми робили якесь із цих занять разом і не менше півгодини, то він це зараховував як «виконано». У мене досі зберігаються ці листочки — що ми зробили, а що ми так і не встигли...

Власне, і кросфіт, яким Марія професійно займається і досі, — це все завдяки Євгенові.

— Марічко, тут у нас в Кіровограді клуб відкривають із кросфіту, а сходи спробуй, — якось так між іншим, за обідом, сказав Женя.

— О, цікаво, а давай разом сходимо.

— Ой, та в мене служба в той час, а ти будеш вихідна, я знаю. Сходи, сходи, тобі має сподобатися.

І сподобалося: згодом Женя приїздив до дружини на змагання з кросфіту вболівати. А вранці — тягнув її уже бігати разом. Женя набивав жилет піском для обтяження і починав біг.

— Як тобі, кохана, погано, то найкращий антидепресант — піти побігати.

Стомлений і спітнілий після кількох кілометрів казав Женя, а тоді пив воду і біг далі, додаючи вже в русі.

— Погано — бігай!

І подарунки дружині були теж незвичні: то якась серйозна аналітична чи наукова книга, то фарфорова лялька в камуфляжній формі, то кактус замість оберемка троянд чи ромашок.

— Казала йому: «Женя, я так хочу колечко, подаруй мені колечко», — пригадує знову усміхнена Марія. — А він себе так некомфортно у всіх тих ювелірних магазинах почував, що казав: «Давай, я тобі дам гроші, а ти вибереш». Але я вмовила. Купив. Але ж як? Він пошив для неї такий манюсінький камуфляжний рюкзачок із шлеєчками й кишеньками, ну все як має бути. Поклав у той рюкзачок колечко й тільки так подарував. Уяви собі! І оті всі креативні ідеї в нього потім повилазили і в АТО. Після активних бойових дій в аеропорту, коли після стрілянини здіймався пил і хмари всього цього, було дуже складно знайти медпункт і надати допомогу. Так от Женя зі стікерів-цінників, знаєш, от як є всілякі такі яскраві оранжеві-рожеві-салатові, клеїв стрілочки до медпункту.

Женя ще й автор відомих аркушів-мотиваторів, вказівок і настанов бійцям в ДАПі. От наприклад: «Не стій на відкритому просторі, ти — жива мішень», «Укривайся за бетонну стійку». Командир Жениної частини це все згодом забрав, і тепер ті листки, просічені осколками, зрешечені кулями, вицвілі на сонці

й захляпані дощами, висять заламіновані на дощі пошани третього полку.

— О, а ще, знаєш, цікава історія, — підхопилася Маша. — Як Женя стояв качав біцепс на позиції і дивився російські новини, щось типу «Лайфнюза».

Таку картину спостерігала одна із волонтерок, яка приїхала на Женину позицію. Це вона згодом і переповіла Маші цю історію.

— Женю, ну ти тут на війні й дивишся сепарський канал, як вони нас обстрілюють, що це таке? — скептично так звернулася та дівчина.

— Чшшш, почекай, — він мимохіть повернувся і припідняв вільну руку, тоді як на фоні лунали вибухи й стрілянина.

А потім зупинився і кудись без слів вийшов. А коли повернувся, то настала повна тиша, жодних пострілів, жодного «гахкання».

— Що це було? — спитала волонтерка.

— Та я от дивився оте їхнє Лайфнюс, — спокійно почав Женя, повертаючись до своєї гантелі, — зрозумів звідки ж то сепари по нас так гатять, і навів кулеметників, аби вони по цих місцях відпрацювали.

Женя задоволено усміхнувся:

— Чую, що відпрацювали хлопці добре.

Марія ж дізналася, що чоловік в аеропорту лише в липні, хоча він був там із перших днів протистоянь

і оборони. ДАП для неї тоді по-особливому не звучав, це просто було небезпечне місце, де воював її чоловік. Вона ніколи не вважала це місце звитяжнішим за всі інші передові точки війни на Донбасі.

— Я не казатиму, що Женя герой тільки тому, що був у ДАПі, бо він для мене загалом герой, але все ж у першу чергу — чоловік. Просто мені пощастило більше, аніж багатьом іншим жінкам, що він у мене ось такий: дуже багато знав, вмів і навчив інших цьому всьому. Він хлопцям життя рятував. Для мене це було нормально, ми один одного підтягували під цей рівень, тож його подвиг для мене це не одиничне «вау», це все його життя — бо він усе життя був достойним. Уже зараз, коли я бачу інших чоловіків і порівнюю, то розумію, яким героєм був мій Женя, а тоді в мене був просто отакий от класний чоловік.

СЕРГІЙ АНДРЕЄВ («КАСПЕР»)

05.11.1983 — 03.10.2014

ДУК «Правий сектор»

*І «Данді» з «Каспером» сварились,
Та як потрапили у бій,
Пораненого «Данді» виніс
З-під бою «Каспер» на собі.*

*Але зла куля залетіла
І неживим друг «Каспер» внав.
А він боровсь за Україну,
за старий льотний термінал...*

© Василь Лютий. «Аеропорт»

Із жовтня 2014-го терористи почали атакувати Донецький аеропорт із новими силами — технікою й особовим складом. Під час боїв третього жовтня загорівся старий термінал, і терористи під прикриттям своїх димових шашок спробували зайняти його частину. У тих боях, врятувавши поранених «Данді» й «Фрола», майже одразу гинуть 19-річний друг «Скельд» із Києва і 30-річний «Каспер» із Дніпра. Усі — з ДУКу.

Галина Петрівна відводить онука (доньчиного сина) на заняття з плавання, а тоді поспішає до мене на

зустріч. Мініатюрна жінка років до шістдесяти, акуратно зачесана й одягнена, на шиї — тоненький скромний срібний ланцюжок. Вона повільно зняла легесеньке весняне пальто, й сказала, що довго роздумувала, чи треба йти на зустріч сюди й про що мала б розповісти. Але потім прийняла рішення говорити про сина, коли згадала собі кілька вигаданих фактів про нього, які гуляють інтернетом. Найприкріший із них — сиротами, без батька лишилися троє дітей. У «Каспера» дітей не було. Він навіть не встиг одружитися, хоча планував, адже за півроку до загибелі встиг освідчитися своїй коханій Ані. Тільки весілля не встигли відгуляти.

Жінка розмовляє російською: Галина Петрівна — росіянка й все життя розмовляла рідною мовою. Але це, наголошує вона, не завадило її синові піти добровольцем у лавах «Правого сектору» боронити Україну.

— Знаєте, він у нас був хлопчиком активним, брав участь у шкільних усіляких заходах, причому регулярно й напевне у всіх, які тільки були. Малий позитивчик був, хоча часами такий шибеник... ох! — Галина Петрівна усміхнулася і навіть на мить від тих спогадів заплющила очі. — До школи мене не раз викликали, бо Серьожа щось накоїть. Але ж то хлопчисько, тут без хуліганства ж ніяк. А я сильно й не сварила його: могла дати трохи прочухана іноді, але дуже рідко. Дитина, що тут взяти? А так — звичайнісінький хлопчик ріс: то під хатою, то на стадіоні з друзями м'яча ганяв постійно, нічого дивного чи особливого я в ньому не помічала, а тим більше якогось тяжіння до військової техніки, до зброї чи взагалі до армії. Ні, ну бавилися з хлопцями

у дворі іноді у «войнушки» всякі, як і всі малявки, — от і всі його військові захоплення. Єдине що, як підріс трохи Серьожа, то рано працювати почав. Причому пробував себе в різних сферах, а останні роки перед смертю працював на автомийці. Звідтіля він і вирішив піти в АТО. Хоча, знаєте, у сім'ї в нас військових нікого ж немає. Хіба що... — задумалася мати, нахмурившись. — Хіба мій троюрідний дядько, ну але ж це далекі родичі. Ні, не думаю, що це його вплив. Фільми, бувало, військові дивилися, спершу оті старі радянські. А потім і якісь сучасні бойовики міг собі включити. А так... нічогісінько не віщувало.

Війна почалася для Сергія не після Майдану й навіть не після анексії Криму, а після падіння літака ІЛ-76 над Луганським аеропортом. Аналізуючи це, я прийшла до висновку, що насправді трагедія 49-ти спонукала взяти зброю дуже багатьох хлопців і переважно з Дніпропетровщини, адже це ж саме з «двадцятьп'ятки» їх полягло найбільше, дніпровської «двадцятьп'ятки». Це був такий випадок, який притомна людина, яка хоч іноді цікавилася подіями на Сході, не могла усвідомити до кінця. Тому й пішли хлопці, взяли зброю і рушили на фронт. Мабуть, якби не було такого бажання помсти за тих сорока дев'яти вояків, то фронт докотився б до самого Дніпра, не міста, а ріки.

— Окрім того, що це така масова трагедія була... падіння літака цього, — пригадує Галина Петрівна, — то серед загиблих на борту був син моєї подруги, якого Серьожа, звісно ж, знав. У сина, очевидно, трапився якийсь переворот у сприйнятті. Хоча він і Майдан ди-

вився по телебаченню, як і ми всі, усією сім'єю, сліdkували за усіма подіями, переживав дуже. Але нічого тоді не сказав, може, все в собі тримав, а потім лише мав бути якийсь поштовх, щоб поїхати на фронт.

28 липня Сергій звично повернувся з роботи додому і лиш тоді наважився поговорити з матір'ю.

— Сынoк, тебе что-то беспокоит? Ты такой молчаливый и сосредоточенный вернулся ...

— Мам... ты не нервничай, но я в АТО иду, — Сергій швидко сказав, ніби хотів відстрілятися, щоб не вдаватися до подробиць і щоб мати не розпитувала, а з одного речення все зрозуміла.

— Сережа... как? Куда ты пойдешь?

— На войну, мам... иду на войну.

— Сереж... Ты же понимаешь, что эта война... Это ведь не игрушки, она настоящая. Там убивают, там подрывают, сбивают, там люди умирают... Сереж...

— Так, мам... я все понимаю, но давай... этот вопрос не обсуждается, хорошо?

Діалогу про війну він тоді продовжити не захотів: взявся за якісь свої справи. Хтось підказав зі старших йому, згадує чи то скоріше здогадується Галина Петрівна, що можна піти добровольцем через «Правий сектор», от він і пішов туди, домовився, а тоді — до матері, і вже її поставив перед фактом. Батько мовчав. Нічого не сказав.

Того ж дня Галина Петрівна проводжала сина з автовокзалу на базу ДУКу — у Велику Михайлівку, що

на їхній же Дніпропетровщині. Там його спрямували ще на додаткове навчання, тренування і військовий вишкіл у навчальний центр «Десна». Після «Десни» ще встиг Сергій на два дні заскочити додому, до Дніпра: тоді, у День Незалежності, так довго з матір'ю гуляв містом і навіть встиг зайти на свою роботу й попрощатися зі співробітниками. А вже увечері Галина Петрівна знову посадила сина на автобус до «Десни» й більше його не побачила: наприкінці серпня вже

Сергій Андреев

стрільцем ДУКу «Каспером» Сергій Андреев поїхав у Піски — і мати тільки чула синів голос у телефоні.

Мама знала, де він: хлопець вирішив не приховувати, аби найближчі не розпитували по-братимів і невідомими шляхами не розшукували його місцезнаходження. Щоб «если вдруг что» — вони першими знали, де він. Щоб їм не повідомляли через соцмережі, через

волонтерів, побратимів чи що гірше — через всіляких доброзичливців. Галина Петрівна щодня помічала, як син змінюється і стає дорослішим, серйознішим. Там, у Пісках, він вперше зрозумів, що таке смерть, що таке втратити друга й побратима, зрозумів, що таке вчасно сховатися від міни в першому-ліпшому гаражі, що таке стояти на варті усю ніч, вслухаючись у постріли, вдивляючись у спалахи від розривів то ближче, то далі, виглядаючи в тепловізор, чи бува не «заблукали» біля них чужинські диверсанти. А потім був ДАП. Старий термінал. І «Каспер» був одним із перших добровольців, які виступили з лави — на аеропорт.

— Мам, я еду в Донецкий аеропорт, — напружено, але спокійно сказав Сергій під час однієї з розмов.

— Сережа, ты смотри там сам... — Галина Петрівна знала, що там уже небезпечно, але не хотіла телефоном зі слізьми вмовляти сина передумати чи випросити залишитися в Пісках. — Вы, главное, друг другу помогайте, не оставляйте в беде, что бы ни стало там. Тяните друг друга, что будет сил.

І «Каспер» поїхав на летовище.

— Ходим, мам, тут по трупам, некому их забрать — только вот сейчас, только что, начали грузить понемножку тела на машины, чтобы вывезти.

— Господи, сынок... я даже не знаю, что сказать... вы главное вместе с ребятами держитесь, я тебе говорила, помнишь, друг за друга...

— Друг за друга, — повторив Сергій з якоюсь надією, — друг за друга будем, мам, и за нашу землю, вот эту вот, черную мерзлую землю...

Важко уявити, що переживав Сергій в таких «Адських» буднях, важко припустити, як було матері чути про такий жах від власного сина й розуміти, що він заглядає смерті в очі, а потім перекидає через плече свій автомат і йде на варту далі.

Галина Петрівна заплакала, але так майже беззвучно, як мабуть, тоді плакала в трубку, коли розмовляла з сином — тихо, без схлипувань, щоб він не чув і не помітив.

— У нього ж там друзі такі вірні з'явилися, знаєш, справжні, яких тут в миру й не знайдеш «днем с огнем». Серьожа Коваль, Андрій Широков... І ще один товариш був, також Серьожа. Казали вони мені потім, що шустрим «Каспер» був: глядь, а він уже на кілька метрів попереду — йде собі, жартує і сміється. І їм його зараз бракує... Тим, хто дожив. Андрій Широков загинув через два роки на Світлодарській дузі. А отой Серьожа й повідомив синовій дівчині, що Сергій загинув.

Перед смертю «Каспер» задзвонив своїй сестричці — Каті, бо мати була на роботі.

— Сережа звонил, — одразу після братового дзвінка сестра набрала Галину Петрівну. — Велел передать тебе, что у него все хорошо, что жив-здоров. И если получится, ну, если связь у них будет еще сегодня, то вечером еще тебя наберет.

Але ввечері Сергій так і не подзвонив. І вранці звістки від нього не було. І лише через три дні до Галини Петрівни прийшла Аня й розповіла про непоправне. Вона показала мамі смс-повідомлення від Сергієвого побратима: «Сергій загинув». А за тим повідомленням Анина смс-відповідь: «Це що, жарт такий?», і побратим додав: «Ні, це правда: Серьожа загинув». Аня все одно не повірила, тому й не наважувалася розповісти про таке батькам Сергія.

Мама Сергія Андрєєва

— Ми з нею миттю поїхали в «Правий сектор» підтвердити чи спростувати. Нам сказали, що це правда: він загинув із Святославом, із «Скельдом» — хлопчиком з Києва. Зрештою, ні я, ні чоловік, ні доня, ні Аня до кінця не вірили, допоки ми не побачили його тіла у день похорону. І хоч ми їздили раніше в лікарню Мечникова, але нам з донькою чомусь не показали його тіла без представника від «Правого сектору».

А далі був похорон і багато побратимів і друзів на ньому. Багато прийшло прощатися хлопців із ДУКу, а серед них — і Сергій Табала, молодесенький хлопчик із Сум, який невдовзі загинув. Мати ледь трималася на ногах, але надлюдськими силами змогла видзвонити усіх синових друзів: Галина Петрівна точно знала, що Сергій хотів би попрощатися з усіма, з ким товаришував за життя. Декотрі й не знали, що Сергій пішов на фронт, але майже всі тоді приїхали. Усі хотіли востаннє побачити друга, однокласника, сусіда. А мати... Галина Петрівна й досі підтримує зв'язок із синовими побратимами, з якими він разом був в ДАПі — «Фролом», «Редутом», із дружиною згодом загиблого «Сім'янина» Ганною. Вони завжди знайдуть нагоду навідатися до «Каспера» на могилу.

— Ви знаєте, а я все життя так трохи за нього тривожилася. Ну, як от десь піде він і довго нема, то завжди серце було не на місці в мене, знаєте, постійно щось в голову лізло, щоб не дай Бог, що не сталося з ним. А як на війну поїхав, то чомусь мене так всередині нічого не тривожило, як раніше. Ну от ніякого передчуття, жодних снів, знаків, якихось дивних співпадінь,

не було нічогісінько, уявляєте? Хоча багато хто розповідає про якісь предвісники смерті чи щось таке: про сні, про птахів, про собак... А я навіть не думала про те, що він може загинути. Та й зараз Серьожа сниться мені дуже рідко... Але, пригадую, перші дні, тижні, та навіть місяці по його загибелі, то мене сильно щось тягнуло на кладовище. От поїду до нього, посиджу біля могилки, щось йому розповім, ніби й до нього прислухаюся, пригадаю його голос, сміх, свічечку запалю, могилку прибору, і мені стає легше. Не вистачає мені його... побачити хочеться, але уви... почути бодай його голос наяву, чи хоча б в телефонній трубці, але цього більше ніколи не трапиться. Оце найстрашніше — усвідомлення його відсутності, що мого Серьожі вже більше ніколи не буде.

Антон Кіреєв («Сіфон»)

07.11.1973 — 05.10.2014

ДУК «Правий сектор»

— Привет, дорогая, как дела?

Антон звично дзвонив

Юлі з фронту, як і обіцяв, щодня він давався чутись і констатував дружині, що він живий, а якщо є нагода, то міг затягнути розмову хвилини на три, а то й більше.

— Цинь-цінь-цинь.. вчувалося між словами дивне цвірінкання, спершу, здавалося, схоже на пташок, але коли Юля щоразу пильніше дослухалася, то розуміла, що то щось інше: ніби щось посвистувало.

— Антон, что там у тебя за звуки? Как ты вообще?

— Ой, погода такая хорошая: солнышко, птички поют, слышишь? — чоловік говорив впевнено, але голос не був таким спокійним, проте Юля вирішила його не допитувати. — Цинь-цинь, слышишь, как поют классно. Спокойно все тут, если они поют.

Вони того дня говорили недовго, але дуже ніжно й тепло, хотілося, щоб розмова та не закінчувалася. Але Антонові треба було бігти до побратимів, на завдання. І лише по чоловіковій загибелі Юля нарешті дізналася правду про ту розмову, про тих «пташок» і чому Антон був такий збентежений. Хлопці розповіли, що того теплого літнього ранку, аби поговорити з коханою, Антон

виліз на дерево, а його побратим прикривав його з автоматом. І справді, то були ніякі не пташки, не цвірінькання — то був такий тонкий і мелодійний посвист куль.

Ми їхали з Юлею в авто вечірнім Києвом і розмовляли дуже довго. Дві молоді жінки говорять багато... не про косметику й нову затишну кав'ярню у центрі Києва, а про війну й психологічну реабілітацію, бо яким би міцним горішком не був жіночий організм і жіноча воля, є така зброя, що убиває не кулями. Вона намагається боронитися від цієї зброї, через сльози й роботу над собою, але вчиться тримати удар. Її чоловік — Антон Кіреєв — боєць ДУКу, загинув під самим аеропортом Донецька, на одній із найнебезпечніших позицій — на Спартаку, у селі, яке вже саме по собі ніби почало свистіти «стодвадцятими» мінами й провалюватися під землю від гігантських воронок.

Це було 5 жовтня 14-го, Антон із побратимами мав завдання: взяти висоту біля Спартака, з якої можна було б здійснювати вогневу підтримку «кіборгам», що проривалися з Пісків до ДАПу і навспак. Це не була ініціатива тільки «Правого сектору», бо ДУК завжди координував свої дії із ЗСУ, тому на це завдання йшли і добровольці, і десантники Збройних сил. Зі спогадів побратимів і очевидців того виходу, вояки рушили під вечір, колоною бронемашин: Антон їхав на броні головного БТРу. Засідка. Раптовий вогонь бойовиків — і ворожий гранатометник влучає в ліве крило броньовика, де сидів Антон із побратимом «Хрустом». Гинуть обое. На місці. Ще

один ДУКівець «Удав» дивом вижив: поранений у ноги й у спину, уночі він доповз до своїх, волаючи українських пісень на всю горлянку, аби свої не вбили.

У мирному житті, а згодом і на фронті, Антон був фотографом, фотохудожником. Та під час Революції Гідності він був серед небайдужих — у рядах самооборони. Все частіше траплялися випадки, коли цинічні «тітушки» розправлялися з людським майном, а головню — з автомобілями; часом просто так, щоб розважитися, а подекуди справді отримували конкретне завдання: спалити оцю машину, побити оцього активіста, розбити вікна в тій хаті. Власне, проти всієї тієї бридоти був потрібен захист. Тоді кожен столичний район організував сам для себе свій єдиний захист — місцеву, локальну самооборону: здебільшого, чоловіків, особливо з автомобілями, які не боялися тієї шаленої зими виходити й виїздити уночі на патрулювання. Антон із товаришем взялися оберігати спокій Голосіївського району.

— Це було так...

Юля переповідала про «майданівські ночі», коли вона до ранку не могла заснути й все виглядала у вікно чоловіка, чекала його смс чи повідомлення у фейсбуку, а коли він приходив надранок додому, то видихала з полегшенням і заварювала на двох каву.

— Між самооборонівцями, добровольцями, які не пошкодували себе та своє авто, встановлювали графіки чергувань, і кожен мав конкретні години та вулиці, за спокій яких відповідав. Їхня самооборона базувалася в голосіївській РДА, а там власне частенько тусували-

ся ще й хлопці з «Правого сектору». Ти знаєш, у них тоді такий запал був щось робити, в усіх — боронити, патрулювати, а ще, ну якийсь шалений оцей дух братерства, от саме той дух, що не пафосний, не тиловий і не вишиватний, розумієш? А такий... ну, що мовчки і відверто. Це тяжко описати словами, то треба було заглянути в їхні очі — і бачив душу, на розпашку, як то кажуть. Ну от чоловік з ними й затоваришував, і вже з ними, з «правосеками», став ходити на всілякі акції, а як фотокор ще й фіксував це все на камеру.

Антон пройшов весь Майдан пліч-о-пліч із «Правим сектором». Не розсипалися хлопці й коли почалася війна: вони почали рейдово їздити на фронт. Звісно, запропонували доєднатися до їхніх рядів й Антону. А він на тій хвилі патріотизму й завзятості рвонув із фотоапаратом за друзями з Майдану.

— Насправді він тоді, першого разу, як зібрався їхати, то добре й не розумів, куди й що там в дійсності твориться.

Юля почала перебирати на своєму смартфоні перші фотографії, зроблені чоловіком уже на фронті, і демонструвала їх мені, називаючи й описуючи його побратимів, яких знала і вона чи начулася від Антона, розповідаючи про якісь точки й позиції, а якісь ми з нею разом впізнавали.

— Але от знаєш, як то кажуть: чоловік сказав, як відрізав, і сам зробив, як вирішив. Антон був не з таких, він не приймав рішення самотійно, не ставив питання руба, а прийшов до мене за порадою. Чи мала б я тоді його відмовити? Не знаю... Але я не відмовляла, а стала аналізувати стан справ. Казала: якщо ти хочеш і це для

тебе буде новий досвід як для фотографа і, можливо, поштовхом до чогось нового — тоді спробуй.

Тоді Антон відчув підтримку дружини, а це було для нього головним, і таки поїхав з хлопцями. Спершу, правда, на базу ДУКу, що на Дніпропетровщині.

— И как тебе там? — з нетерпінням розпитувала в перші дні Юля.

— Тут доволно таки интересно, ты знаешь... По-стреляли, разбирали оружие. Оказывается, у меня неплохие навыки. И я немного фотографировал. Сейчас сброшу — посмотришь, как тебе, хорошо?

— Конечно, посмотрю, дорогой...

Розглядала Юля Антонові фото зосереджено, трохи сумувала, а трохи усміхалася своїми карими очима. Її непокоїли думки — що ж далі? А далі Антон почав їздити усе ближче й ближче до фронту, хоча й не був там

Антон Кіреєв. Фото Павла Долінського («Удав»)

постійно, бо вояки перебували тиждень на базі — тиждень на війні. І в один із приїздів в Антона з'явився позивний «Сіфон» і власний автомат: він став стрільцем ДУКу.

— Я не могу больше смотреть на это все только через камеру, — пояснював «Сіфон» своїй дружині, коли повернувся бійцем додому на коротку ротацію. — Я должен защищать свою Родину, свою Батьківщину. Я теперь буду ездить солдатом.

Антон вчепив на свою каску екстрим-відеокамеру GoPro і знімав відео для «Правого сектору». Виглядало це так: на одному плечі висів АК, на касці GoPro, а на шії — дзеркальний фотоапарат. Так і воював.

— До речі, згодом хлопці мені розповідали, що Антон іноді забував про небезпеку, як бачив гарний кадр: між кулі ліз мало не до самого ворога, аби зловити його. Зрештою, як і кожен художник. Але, знаєш, чоловік наче намагався робити фото з гарячих місць, такі важкі й екстремальні, а насправді, коли дивишся на ті кадри, котрі він встиг зробити, а вони якісь такі дуже душевні і спокійні, приємні й часто символічні. На них — добрі й усміхнені обличчя його побратимів: хто спить, хто їсть, хто собаку годує, хто душ з дірявої баклажки приймає, а хто просто втомлено кудись вглядається. На них воїни, а чоловік показав їх звичайними людьми зі своїми емоціями, почуттями й потребами. І ті фотографії вони не віддзеркалюють напряму увесь жах цієї війни, ці фото дихають чистим повітрям і навіть умиротворенням.

Юля говорила виважено й спокійно, ми розглядали із нею ці фото; часто усміхалися, а подекуди якось одночасно задивлялися на якесь одне з них. Вони всі різні

й особливі — у кожному — історія людини, воїна, що якоїсь миті все кинув і пішов відстрілюватися. У кожного з них своє «чому», своє «навіщо», своє «саме зараз» і своє «заради кого».

Дружина була Антоновим порадником і натхненником, і вона підтримала рішення чоловіка як і тоді, коли відпустила фотографувати війну. Зрештою, цього разу спроба зупинити його просто б закінчилася провалом. Отже, Антон пішов у розвідники.

— Розумієш, споконвічно чоловіки їхали на фронт рятувати країну та свою землю, а жінки чекали їх і забезпечували надійний тил, — пояснює чоловіків вчинок Юля, схрещуючи пальці долонь у замочок, ніби сама себе заспокоює зараз. — Ну от ми для них — найкращий гарант спокою і тепла, до якого вони прагнули й зараз прагнуть повертатися. Я поважала його рішення і не дозволила собі змушувати Антона змінити його. Чекала чоловіка й кожного разу наголошувала, що йому є куди

Антон Кірєєв із дружиною

повертатися, що його тут чекають, що я без нього тут нікуди не дінуся і на дзвінки його відповідатиму, більше того — я їх щоранку чекаю. Просто впевнена, що з такою думкою йому було значно легше тримати зброю...

Телефонні дзвінки були короткими: Антон — розвідник, тому особливих розмов не могло бути, за винятком «привіт, кохана, я здоровий, а ти як?» Хоча, якби й можна було сказати щось більше, то, певна Юля, він би не говорив, бо відсотків на вісімдесят оберігав її від воєнної реальності. Ну бо навіщо? Хоча, Юля здогадувалася, як там у них, та й хлопці бувало проговоряться чи просто жінка подивиться випуск новин.

Юлі сказав одразу. А батькам і братові Станіславу Антон спершу й не зізнався, що воює: хіба що казав — фотографую ДУК на безпечній базі в тилу. А про автомат родина та друзі дізналися тільки після того, як прочитали на Юліній сторінці у фейсбуку повідомлення-прохання допомогти забезпечити один із підрозділів на передовій. Вона не вказала, для кого саме потрібні були ці речі, але певно брат щось таки відчув і набрав Юлю розпитати. Так і дізналися.

Тіло Антона знайшли не одразу. Спершу близькі навіть сподівалися, що він міг потрапити в полон чи прорватися через окуповані території, бо не було підтверджень про загибель. Та, на жаль... Місцина, де загинув «Сіфон», довгий час була під контролем бойовиків, і лише коли наші сили відбили цей шмат землі, Антонове тіло забрали з поля бою і передали родині. Тоді його й поховали. А тиждень не доживши до похорону Антона, померла його мати.

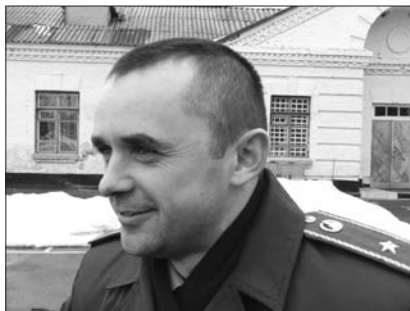
— У нас було безліч планів. Маса! Ми так хотіли нарешті завершити ремонт, але, на жаль, я впоралася з ним уже після чоловікової смерті. А ще він мріяв після всіх пережитих подій зробити виставку своїх робіт... Після Антонової загибелі з допомогою наших друзів ми зробили вже кілька таких виставок. І ось одна з таких — виставка-інсталяція — експонувалася в історичному музеї Києва. Ти знаєш, це було щось неймовірне, щось ніби неземне — ота виставка. Я от зараз навіть як про неї згадую і розповідаю, то в мене буквально мурахи по шкірі. Це такі шалені емоції, що через вінця переливаються, і я впевнена, що Антону там нагорі теж мурахи спокою не давали, бо й він це все також бачив, і, певно, пишався мною. А я робила ту виставку, готувалася і пишалася ним, пишалася, що в мене такий чоловік. А у 2018-му ми ще й змогли видати книгу його фото, спроектовані на старі фото упівців, які десятиліттями зберігали по льохах і на горищах, щоб бува хтось тоді не побачив. Тепер усе це можна показати, та й хіба історія не повторюється?.. Ти лиш поглянь, у них подекуди й обличчя такі схожі, як у наших добровольців зараз... Але от знаєш, стільки часу вже минуло після його смерті... а легше не стає...

Найбільшим і найдостойнішим вчинком чоловіка Юля називає крок добровольця: Антон не розшукував військкомат, а повістки не переслідували його по всіх містах країни й не приходили додому по кілька разів. Навпаки, він сам зібрав речі й взяв зброю до рук. Сам, без примусу й особливого досвіду. Він пішов рятувати країну...

Ярослав Костишин

19.06.1981 — 27.10.2014

Зведений загін ПС ЗСУ
«Дика качка»

Наприкінці липня 2014-го українські війська відбили захоплену ще у квітні Авдіївку. І з того часу почалися регулярні штурми й намагання увірватися з боку захопленої ОРДЛО Ясинуватої і донецького мікрорайону «Спартак». Бойовики намагаються взяти Авдіївку й дотепер. Не гребують й артилерією, незважаючи на те, що Авдіївка — місто 30-тисячного населення, і місцеві мешканці можуть постраждати від обстрілів сепаратистів. Тими вогкими жовтневими добами першої осені війни загін Повітряних сил «Дика качка» прикривав підступи до ДАПу з боку «Спартака» — позиція «Зеніт». 27-го осколок влучив у майора Ярослава Костишина — він загинув на руках медика, який одразу після вибуху кинувся його рятувати. Не встиг. Ярослав назавжди залишив батьків, дружину й двох своїх доньок-близнят.

У Івано-Франківську мешкає Ярославова мати. На затишній і дуже сонячній кухні — і від променів, і від світло-жовтих кольорів побілки — свистить невеличкий чайник. Пані Марія готує чай і розповідає про своїх

красунь-онучок: в її квартирі їхні фотографії на кожному видному місці. Допоки заварюється ягідний чай, жінка всідається поруч мене, поправляє свою темну камізельку й починає листати альбоми, газети, де її Славчик тримає на руках дівчат, де проходить службу, де обіймає маму.

— Така була добра й чемна в мене дитинка, і така ж посидюча, знаєте, як на хлопця. Відмінником не був, не хочу лукавити, хоча не зле вчився, а от малювати як любив: бувало, сяде й годинами щось то шкрябає олівцями, то фарбами хляпає. Якісь саморобні відкритки до 8-го березня старався мені підготувати, і обов'язково квіточку подарує.

Між тих газет пані Марія знаходить зігнутий альбомний аркуш, а на ньому — понаклеювані різнокольорові квіточки та напис друкованими літерами різної величини: «Для МаТусі». це одна з тих листівок, які Славчик виготовив на День Матері, і жінка відразу заплакала, притуливши до серця ту дитячу листівочку.

— Фізику ще любив, і дивитися на зорі, ох, та ж навіть ходив до астрономічного гуртка в дитинстві. Небо так любив, а я все йому казала, що він не такий як усі: прийшов додому, руки помив, книжки поскладав — і все в нього чисто й акуратно. Вимогливий був до себе, та й я постійно йому нашіптувала, щоб вчився, аби потім на базарі тачки не таскати. І він вчився. Примудрявся ще й в музичну школу ходити — грав на трубі. Ми при дорозі так мешкали, знаєте, то він бувало вилізе на яке дерево, та й сидить грає собі на тій трубі, не докличешся. А часом на ній як затрубить для сміху, а машини навкруг зупиняються перестрашені, а він собі сидить

між листям і рогоче. Та й спортом займався як підлітком став. А от що його особливо вирізняло, то ж хлопці все як не конструкторами, то машинками й паравозиками бавляться, а він любив самолётики.

Мріяв Ярослав стати пілотом — з дитинства мав, матері розповідав, як він літатиме колись. Але 1998-ий рік... особливо на льотчиків тоді не навчали, та й в школі, згадує мати, навіть насміхалися, мовляв, ага-ага, льотчиком він хоче... Але він від мрії не відмовився й ризикнув вступити до Харкова — у Національний університет повітряних сил імені Івана Кожедуба. Таки наміряв: вступив, сам. Пані Марія сміється і каже, що довелося майже усю її тодішню зарплату на одні лиш поїздки до Харкова розтринькати, але як же тішився її Славчик. В університеті хлопець відучився три курси, після чого перевівся до Академії сухопутних

Ярослав Костишин (праворуч) із побратимами

військ (спеціальність «автомобілі та автогосподарство»). А в 2008-му з того ж фаху захистив магістерську роботу в Івано-Франківському національному технічному університеті нафти і газу.

Після навчання Ярослав перебрався на Хмельниччину, у Ярмолинці, служив у в/ч А1877. Далі — в Долину (Івано-Франківщина) заступником військового комісара. А тоді була Грузевиця, знову на Хмельниччині: тут він одружився зі Світланою, і 2005-го народилися в них двоє красунь — Олександра і Руслана.

Кадровий офіцер, досвідчений військовий, він уже під час Майдану прокопався матері, що передчуття має недобре, а після лютневих розстрілів почав казати про можливість війни. Уже з березня його частину підняли по тривозі. Він жив військом, а на столі вдома і в частині завжди тримав два прапори: синьо-жовтий і червоно-чорний. Мати знала, що сина чекає дорога на фронт, хіба не відала, коли саме. А Славко добровільно записався до складу зведеного загону «Дика качка» Повітряних Сил ЗСУ.

— Славчику, там така небезпека...

— Мамо, от тільки мене не відмовляй, навіть такого не говори. Мені боляче таке чути, розумієш? І взагалі: все повинно бути добре, хоча ні, все буде добре: я приїду і все розповім. Обіцяю.

— А на скільки часу тобі треба їхати?

— Та не надовго. Зараз біжу до малих і Світлани.

— Хай Бог тебе береже, синочку...

І таки невдовзі приїхав Ярослав: лиш на три дні, тихо й без попередження, у п'ятницю, а в неділю його провели. Обіцяв, що восени відпустку матиме двотиж-

неву й обов'язково збере родину в Карпатах. Матері тоді сказав, що повертається в частину, але вже за кілька днів майор був на війні.

— Може, і не знав сам, що вони поїдуть. Хоча... Лікарства він купив, амуніцію якусь пакував.. Ні, Іринко, я думаю, що він знав, куди поїде. Певно, просто нам не сказав, або навіть тільки мені. А він знав... То мені вже потім сваха ридуючи сказала, що наш Ярослав на війну поїхав. Ну, а вже як все дізналася, то щодня дзвонив мені, але на моє «сину, як там?» в нього була однісінька відповідь: всьо добре, мам, всьо добре. А там уже стріляли. І я то знала, але мені тоді було головне, що він живий, і навіть оце його «всьо добре» мене втішало, бо то ж я чула його голос, не когось іншого, а мого Славка — живого. Розповідав мені хіба, що гаряче дуже й води бракує, якось навіть казав, що машину, яка везла їм продукти й боєприпаси, дорогою підірвали.

— Сину, Боже, що ж ви там їсте?

Пані Марія відчувала своє безсилля, бо навіть їжі не могла синові передати, ну бо ніяк, бо «нуль», бо літо 2014-го, бо блокпости й не доїхати — не долетіти матері.

— Ой, мамо, та щось придумуєм: от хлопці мобілізовані паляниці пекли з муки та згущика. Теж не зле. О, а ще суп варили, то за вухами в усіх тріщало: і в нас, і в піхоти — вони тут поруч стоять, то ми їх пригощаємо іноді, а вони нас.

— Сину... а ти де? У Донецьку?

— Ні, мамо, — глибоко вдихав уже тоді повітря з порохом, — трохи нижче.

— А де ж є то «нижче»?

— Мамо, всьо добре, всьо добре... — заспокоював її Славко, — тут більш-менш спокійно, чесно.

Марія Миколаївна ще довго після розмов сиділа з картою і вишукувала оте «трохи нижче», а тоді вмикала телевізор і слухала звіти Штабу АТО, повідомлення РНБО й шукала, де ж стоїть «Дика качка» і де може бути її син. Вона жила від дзвінка до дзвінка — надіями й мріями про приїзд Ярослава. Мати щодня прокидалася і засинала з новинами, з відчаєм слухала, як відбирають Крим, як відступають наші війська, і з пекельним болем ковтала новини про нових загиблих на фронті й молилася, аби ім'я її сина не назвали в ранковому військовому звіті.

— Мам, я приїду і все буде по-іншому.

— Сину, що ти маєш на увазі? — розхвилювалася пані Марія.

— Я просто дуже хочу додому, будь-яким транспортом хочу додому, якнайшвидше. У мене тут лист, я його в кишені завжди ношу, слухай: «Тату, приїзди додому, мені тут сумно». Ти знаєш, мамо... так холодно стало, як же тут холодно.

Якась безпорадність була в тій розмові, останній розмові, останніх словах.

А в день смерті Ярослав встиг набрати тільки дружину. Це була 11 ранку.

— Света, скажи мамі, що в мене все добре, але не маю зараз часу подзвонити їй, дуже спішу; нехай не хвилюється, і ти не переживай, я потім її наберу, як трохи звільнюся. Люблю тебе, цілуй дівчат, — швидко говорив

Славко й кудись точно поспішав: Світлана відчувала це з кожним його словом, кожним подихом.

А за дві години — 27 жовтня 2014-го — Ярослав загинув від осколкового поранення під час обстрілу Авдіївки.

— Щодня, як їхала на роботу, то вісім церков минала й всю дорогу молилася, щодня — і «Отче Наш», і «Богородице Діво». З моменту, як він поїхав на війну, у мене спокою вже не було; я не могла дзвонити йому й щодень чекати його дзвінка. А день по його смерті сестра приїхала й каже: «Маріє, поїхали, Ярослава вбили». А я й не знала, що відповісти. Зібралася і поїхала. Ярослав мій приїхав за чотири дні до ротації — у домовині. Він тоді один загинув зі зведеного загону повітряних сил, командир блокпоста: перша ротація — і вони поїхали першими, їхня група.

Ярослав Костишин із донечками

Ярослав і на війну їхав одним із перших: не відтягував того відрядження, не просив його замінити чи дати відпустку чи ще щось. Зголосився і поїхав. Він із дитинства, згадує мати, так перейнявся українською історією і національно-визвольним рухом, що ще зовсім юним почав шукати й читати книжки про УПА, про Злуку; його це затишувало, він ковтав їх одна за одною — батьки не встигали купувати й вишукувати нові.

— А як у Харкові навчався, то з ним хіба ще один хлопчик із Бродів був, який українською розмовляв. Решта — російською. У нього все було українською — конспекти, реферати, курсові. Та навіть мене він поправляв, як я русизми десь вживала. Хоча сам, до речі, завжди чомусь плував «іменника» з «іменинником».

Пані Марія розсміялася і трохи пожвавішала.

— Я тепер часто такі усілякі казуси та веселі історії про Славчика розповідаю його доням, вони вуха наставляють і так все уважно слухають. Ой, ви б знали, як він їх любив... рано встане разом з дівчатками й грається, вночі помагав Светі підготовувати, міняти підгузки, дуже шкодував дружину — не просто з двома одразу, та й не раз казав мені: «Мам, вона мені таке щастя подарувала, то я заради неї зараз все зробию». Та навіть на обід прибігав додому, щоб трохи ще допомогти їй і побути з дівчатками. А ввечері летів до них знову. Може й трохи суворий був, бо військовий, але дівчат він виховав так, що вони знають порядок, мають повагу до інших і дуже патріотичні.

Дівчаткам Ярославовим по чотирнадцять, і вони більше мовчать про тата, ніж діляться спогадами, ні, не плачуть, просто мовчать, так, ніби бояться чи не мо-

жуть сказати «тато». Вони схожі на нього — і обличчям, і манери його успадкували, звички, мову, характер, і навіть почерк. Мама дівчаток, Ярославова дружина Світлана, після його загибелі підписала контракт зі Збройними силами й почала служити у військовій частині в Ярмолинцях. А поруч у селі Томашівці, де мешкає Світлана з дівчатами, з'явилася вулиця імені майора Костишина.

А Марії Миколаївні зараз найтяжче перебути свята, бо кожне Різдво чи Великдень або вона їхала до сина, або він із сім'єю приїздили до неї. І всі збиралися за великим столом, співали коляд, сміялися і ходили на санки. А зараз лишилися хіба звичні приготування до свят, і хоч приходять до неї її кохані онуки, та не таке солодке вже те очікування Святвечора.

— Все є: кутя і пампухи, паска і писанки, а радості не лишилося. Сум один. Зневіра, розпач. Не такі ті свята, не ті... Та й не свято для мене той День Збройних сил. Для мене це більше не свято, бо моє свято закопане глибоко в землі й більше ніколи не повернеться додому. Він чоловіком пішов, він героєм загинув, він теплом лишиться в мене коло серця.

Пані Марія плакала й хитала головою, бо немає часу, який би приглушив біль від втрати єдиного виплеканого сина.

СЕРГІЙ ТАБАЛА («СЕВЕР»)

16.12.1995 — 06.11.2014

ДУК «Правий сектор»

17-річним бешкетним хлопчиськом, не питаючи дозволу мами й бабусі з дідусем, Сергій Табала з першого дня влився в Євромайдан. Стали так планети на небосхилі, що під час побиття «Беркутом» він не втрапив в епіцентр

Фото ДУК «Правий сектор»

того нічного жахіття. Але наступного дня вранці біля Михайлівського собору вже записувався в лави Самооборони. Це він — один із тих, хто ще неповнолітнім пройшов гарт Майданом до останнього дня, це він став наймолодшим «кіборгом» і Героєм України, це йому у вісімнадцять війна відібрала життя. На Майдані все почалося, а за ним був «Правий Сектор»: з тими рішучими й безстрашними хлопцями він пішов на війну, обравши собі позивний «Север».

«Для мене честь — померти за Україну. Шкода, що за неї я можу померти тільки один раз», — повторював вояк «Север». Ці ж слова викарбувані й на пам'ятнику його могили.

Хлопець ріс без батька: той загинув, а мама мешкала в Дніпрі, де Сергієві не дуже подобалося. Тому zostався в рідних Сумах: до школи ходив, потім і до училища вступив. Йому за батька був дідусь — Сергій Якович Шепотько, ставний, ще при силі, чоловік із сумними очима. Він часто одягає свою чорну вишиванку з широкими червоними пасами, у якій символічно сполучені любов і журба.

— Коли все йшло до закінчення школи, то в родині в нас виникли непорозуміння, — пригадує Сергій Шепотько, поправляючи свої окуляри, які злегка зсуваються на ніс, коли дідусь хмуриться або заплющує очі, поринаючи у спогади. — Навіть не з Сергієм — із мамою, бабусяю і тіткою. Я наполягав, аби він закінчив школу, а вони йому пропонували з його кулінарним хистом піти навчатися до училища, як тоді це називали, тепер — коледжу, зрештою, це не має значення. Ми кілька разів про це говорили з рідними, було — й до сварок доходило в нас. Словом, вони його переконали таки піти навчатися до училища. Розумна була дитина... Яюсь, знаєте, не пам'ятаю, в якому класі, у його день народження я не знав, що йому подарувати. От щось мені не вдавалося нічого підібрати, і я зробив, як багато лінивих — подарував гроші. А потім яюсь він мене спитав, як я думаю, куди він потратив гроші? Звісно, я собі й уявити не міг, бо ж то підліток, щодня якісь інші вподобання, а я старший чоловік вже, то за тими всіма новинками й не вслідкуєш. Та й не вгадав. А він купив історичну книжку. І я, відверто, був вражений. Хоча, знаєте, уроки історії для

нього були особливими, і він завжди дуже цікавився якимись знаковими історичними подіями в країні.

Сергій не був посидючим і слухняним хлопчиком, радше шибайголовою, хоча не хуліганом: не бувало, що не знав, як за себе постояти чи здачі не дав. Та ще й ходив на гурток із кікбоксингу й частенько втручався в бійки між сумськими хлопчачами. То з синцями додому прийде, то з подряпинами, то руку заб'є собі. Характер мав завзятий і лідерський, із дитинства: ніколи не губився між хлопчачами, а завжди тримав першість.

— Сергій був у компанії таких звичайних хлопчиськів з двору. Ой... та куди вони тільки не пхали свого носа, — пригадує дідусь, перебираючи збірний альбом їхніх сімейних фотографій, хоча в це важко повірити, дивлячись на усміхненого круглолицього юнака в окулярах і у кухарському ковпаку. — Ні, спільної мови він з тими хлопцями так і не знайшов, та й сильно не шукав, бо не бачив у цьому змісту. А як помужнішав трохи, підріс, то Майдан почався. І коли Сержик доєднався до «Майдану — Суми», тут у нас у місті, то трохи відійшов і від тих хлопців, і від свого коледжу, а потім і гайнув на Революцію Гідності до столиці. Це там він познайомився із зовсім іншими хлопцями, тими, які його надихали. А ще — він завжди мав свою позицію щодо сім'ї, людей, влади й того, що коїться в країні. І вивчивши, вичитавши, проаналізувавши правильну, от саме що правильну, літературу з української історії, він мав свою точку зору. Люди з таким складом характеру, як Сержик, не будуть, та й не мають жити на колінах, таких людей влада навіть іноді побоюється. Отаким він

був. Тому, певно, із хлопцями з двору він надовго не затримався — там були інші цінності й там не у всіх був такий стержень, як у Сержика.

Бабуся, мама й тітка були невдоволені його поїздками й прогулюванням занять у коледжі.

— Сержику, ти б туди не ліз... — радили йому жінки. — То не твоя справа, та й навчання в тебе.

— Вже вліз, — усміхався Сержик. — Сиднем сидіти тут не буду, бо те, що там зараз робиться, воно мене не влаштовує, розумієте?

— Сергію, знаєш... — уже втрутився і дід, хоча, він був чи не єдиним, хто сприймав онуків запал, — у нашій сім'ї не було революціонерів.

— Діду... То я буду першим.

І на це не знайшлося аргументів.

Тільки от прорватися через медкомісію було не так просто: юнака, якому ледь виповнилося вісімнадцять, визнали непридатним до військових обов'язків. Дідусь точно знає про проблеми із зором, але не виключає, що мав Сергійко іще якісь проблеми після Майдану, тільки нікому не сказав. Але хлопчисько був впертий і легкозаймистий — знайшов шлях до підготовчого табору «Десна» через «Правий сектор», а там і на фронт: поїхав під Донецьк з 5-им батом ДУКу. І одразу в бій.

А невдовзі — поранення. Посічений осколками, «Север» не відступив і, попросивши в медиків більшої дози знеболювального, продовжив бій. Його побратим, якого тоді теж поранило, згадує: відступити не змогли тоді, бо їх планували замінити зовсім необстріляними вояками.

— Але він за всіх обставин мені казав, що все буде добре: і на Майдані, і на війні, навіть коли на летовище зголосився їхати. А потім він повернувся після поранення: тоді в кінці літа осколки в тілі були й контузія, його поранила розірвана граната. То ми з ним якоїсь, пригадую, обідньої пори, дуже довго спілкувалися, з нами поруч сидів ще молодший мій онук Стас, Сергійковий братик (а наймолодший Олекса тоді ще в садочку був). Сергій ділився своїми планами на майбутнє. Казав, що після закінчення коледжу хоче йти навчатися до закладу, який, вважав він, дасть йому можливість захищати закон і порядок. Але от куди саме піде навчатися, скаже тоді, коли мрія збудеться. А ще він мріяв бути депутатом, щоб відстояти честь та гідність добровольців.

Сергій Табала — боєць ДУК «Правий сектор». Фото ДУК «Правий сектор»

І тоді Сергій увімкнув комп'ютера й почав показувати свої фотографії з війни. Дідусь запропонував піти до фотостудії і надрукувати їх.

— Вони в мене залишилися, бачите, цілий паке-тик, — зітхнув Сергій Якович. — Він після тієї розмови знову поїхав до Києва, навіть не погодився зі мною прогулятися парком. Казав: «Діду, приїду з Києва — то сходимо». Після того поранення ще шви йому добре не затягнулися і осколок один у руці так і лишився, а він не всидів-не відлежав ні вдома, ні в Дніпрі. Поїхав.

Сергій Якович чекав на свого онука з Києва, та він не приїхав в обіцяний час. Дідусь щось відчував і вирішив подзвонити сам.

— Сержику, ти де?

— В аеропорту, діду.

Сергій говорив коротко й тихо, а дід у слухавку так само тихо заплакав.

Заплакав, але не сварив онука, не сердився і не вмовляв повернутися. Він просто попросив дзвонити. Хоча, часто набирив сам: кілька гудків — як не відповідь, то значить дзвонить невчасно.

— Сержику, ти як там? Чув, що танки російські їдуть? На аеропорт... Тільки що всі новини про це говорили.

Дідусь задзвонив, коли бойовики вкотре намагалися штурмувати «Прокоф'єва»: то була розмова 5 листопада, напередодні Сергієвої загибелі.

— Про що, діду? — голос «Севера» губився серед пострілів і гупання чогось важкого, та й слухавка шипіла від поганого зв'язку.

— Ти де, Сержику? У Пісках? — з надією, що не в ДАПі, перепитав Сергій Якович, хоча добре контролював себе: не питати локацій, за жодних обставин не питати... а тут спитав.

— На вежі.

— Там танки, онучку... там танки, Сержику, танки їдуть російські.

— Та хай їдуть, — відмахнувся Сергій. — Діду, не переживай. Все добре буде. Тут дуже міцні й надійні хлопці, мої побратими.

Дідусь Сергія Табали

— Знаєте, я коли запитав, де він... я не очікував, що він скаже правду — він про це ніколи не казав, відшучувався. У той останній раз він повідомив, де він дійсно знаходиться. Так, сказав, що на вежі. Я попросив його, щоб він не повідомляв про це навіть мені. Я навіть не міг собі уявити, що він це скаже. Відверто жалкую про той випадок...

Розмова про танки стала останньою: під час штурму бойовиками від снаряду 100-мм протитанкової «Рапіри» Сергій загинув.

Про це першій тоді сказали його матері: була 10 ранку... Згодом побратими повідомили родину, а тоді вже інформація з'явилася в соцмережі: повідомлення від ДУКу — фотографія «Севера» з чорною стрічкою навскіс. Його не стало. Тіло «Севера» упізнали по чубу й татуюванню «Слава Україні — Героям слава» на кожному передпліччі: Сергій набив його ще до Революції Гідності й до того, як ці слова стали такими актуальними. Поховали «Севера» в рідних Сумах.

— В останні дні, коли я його проводжав до Києва, то ми ще заїхали на вокзал і забрали його доброго товариша, щоб і він провів Сержика. Сергій тоді якось поміж розповідей про фронт сказав: «Я таки піду вчитися». І це мене приємно вразило. Я знаю, що мій онук воював заради того, щоб потім він чи його однолітки таки змогли вчитися. Він хотів жити далі, але на першому місці для нього завжди було не заробити грошей на хліб чи розваги й навіть не навчання чи якісь особисті перспективи й досягнення, а ціль — обороняти свою землю. Його оці слова повторюють тепер, але я їх ще раз

пригадаю: «Якщо не ми, то хто? Якщо не зараз, то коли?» Шкода, що в потрібний час не так багато чоловіків тоді думали так само, як наш Сержик... Знаєте, зазвичай я уникаю розмов про Сергія: мені дуже боляче, і біль той ніяк не стихає, тільки притуплюється. З його загибеллю я втратив майже все. І тільки одне тішить, що я продовжую його справу. Зараз я заступник керівника осередку «Правий Сектор» у Сумах та Сумській області.

Завдяки «Северу» та і його побратимам його рідна прикордонна Сумщина не знала загрози «руського міра», ніхто не примудрився в області влаштувати примарні «народні республіки» й захоплювати адмінбудівлі Сум. Навіть не спробували, бо «Север» би не дав.

Володимир Байдюк («Морпех»)

25.11.1989 — 21.11.2014

ДУК «Правий сектор»,
74 ОРБ

Фото Олени Білозерської

У першу річницю початку Революції Гідності був спільний вихід 74-го розвідбату та ДУКу під Донецьк. Дорогою хлопці виявили міну, яку позначили, а обійшовши її, продовжили виконувати завдання. Коли ж поверталися, прямісінько біля краю мінного поля по хлопцях почав працювати снайпер бойовиків. «Морпех» метнувся до лісосмуги, не підозрюючи, що там — ще одна міна, протипіхотна, ОЗМ, підсилена додатковим зарядом. Осколок від неї вцілив «Морпеху» під каску, і шансів вижити у вояка не було. Поруч поранило ДУКівця «Севу», він загинув не одразу, а від втрати крові. Усі інші, хто опинився в радіусі до 150 метрів, отримали поранення (окрім «Шведа»). Про це розповідає Оленка Білозерська, яка дізналася про смерть «Морпеха» й «Севи» однією з перших.

«Морпех» — Володя Байдюк — спершу також був добровольцем ДУКу, як і «Сева», але згодом перебрався до лав 74-го розвідбату. Якось він попросив Оленку сфотографувати його для мами, щоб «як раптом убу́ють, а вона й не побачить, як я воював». І Оленка сфотографувала. Це фото часто з'являлося в мережі:

світлоокий миловидний юнак у камуфляжній бандані, британському «вудланді» з нашивкою українського прапора, у чорних тактичних рукавицях, в руках — автомат і запалена цигарка.

Володя був звичайним хлопцем із села на Івано-Франківщині, хоч і мав такий промовистий позивний.

Коли я приїхала до «морпехового» дому, була зима. Навколо намело високі кучугури снігу, а навпроти хати — широке біле поле, і тільки морозний вітер обвівав щоки.

Оксана Степанівна вибігла за нами в одному светрі й покликала до хати. Виймаючи горнятка зі скляного серванту, пані Оксана розповідала, що такої ж морозної і лютої зими народився її Володя — тихий і спокійний: вона називала його «чудом від Боженьки». Тільки от до дев'яти місяців дитина сильно хворіла — постійно по лікарнях доводилося їздити. А потім перехворів і набрався якоїсь такої дуже хлопчачої сили й витривалості, що рідко й казав, де болить.

— Йой, напевне з трьох років мені все казав «буду воєнним», він навіть подаровану дядьком шапку міліціонера з голови не знімав — і в садочок, і в школу в ній ходив. Я була домогосподаркою, а чоловік в колгоспі працював на машині, то Володя так з татом по машинах і виріс. Сміялися всі, що Володя собі трудодень від 3 років заробляє. У школі вчився так собі, мав інші плани на життя. А в 90-х було тяжко, і ми з чоловіком розійшли-

ся, та й треба було мені йти працювати до колгоспу: років з п'яти Володиних і семи Надіних я, певне, дітей тих своїх добре і не бачила: як вони ходили до школи, як вчилися.

— Мам, ти не переживай, то треба, мам, той період пережити, а потім я виросту, і ти ніколи нічого в житті не потребуватимеш: де копицю потолочу, кому паркан покрашу, де худобу випасу, то на шматок хліба все буде, — казав Вова.

З першого класу помагав Володя мамі, все хотів яку копійку заробити, щоб додому принести, як чоловік. А після дев'ятого класу спробував вступити до військового училища, та не судилося.

— Так сумував тоді, казав мені: «Бач, мам, який я дурак, що не вчився, а був би сьогодні воєнний». І отак він тоді перевівся на заочну школу й пішов працювати: сумочку на плече й на пилораму. А потім вітчим став брати його попри себе на заробітки до Росії. Міцний був: березень місяць, холодіна, приморозок, а він ся в річці купає, а грудень місяць, то після купання міг на вулицю в спортивних штанах одних вийти й сусіду, який в шапці й куртці, шось стояти розповідати. Той в куртці вже ногами перебирає й мерзне, а Володі хоть би шо. Напевне, найздоровіший у всій нашій сім'ї, то був такий мій маленький кремій, але такий лагідний... іноді вже дорослим так ніжно клав мені голову на плече й казав: «Дитину треба долюбити... я так люблю, мамусю, як ти мені робиш свою кавусю».

А у 2008 році Володя захотів до армії: захотів, бо ніхто не хотів, добровільно, мови не було про якісь

відкупи: казав — я солдат. Хоча двічі його завертали, бо родимок багато мав.

— Йой, там він такий скандал влаштував, з таким гвалтом: в кінці поговорив тоді з доктором і таки дали добро на його службу, пішов синочок у морську піхоту. Тому в нього на війні потім і позивний був «Морпех». Прослужив рік, грамоти мав і комбат мені дякував за сина. А коли після армії повернувся, на самої Покрови, то заявив мені: буду женитися. Та й привів невістку — старшу за себе жінку, з дитиною. А я що? Я не перечила: хай жили б. Але майже одразу він поїхав на роботу, далеко звідси, та й розійшлися вони. Але нам тут помагав дуже, то був другий газда в хаті: все, що мені треба було, все допомагав, кожен кут — його помочі всюди було багато.

Володимир Байдюк

Заробітки в Росії Володя кинув, як тільки в Криму з'явилися «увічливі люди»: сів на перший автобус і приїхав додому, трохи більше тижня до зарплати не дочекався — не до того йому тоді було, не думав про заробіток, хоча немалу суму заробив за півроку в Сибіру. Мати просила дочекатися бодай зарплати.

— Мам, ти як не хочеш, аби я їхав додому, то я поїду прямо на війну. Як собі хочеш, — несподівано різко відповів Володя.

Мати злякалася і сказала, що чекатиме його вдома. 100 доларів, які мав при собі, Володя віддав за транспорт додому. А не встиг вступити на поріг хати, як сказав: «Я йду на контракт у Львів». На його рішення впливу не мав ніхто. Та й поїхав до Львова. Але довше місяця там не пробув.

— Мам, треба гроші, я контракт перериваю.

— Сину, — зойкнула мама. — Чого? Що є?

— Та заставили мене бордюри малювати, чуєш? А там війна! — розгнівано казав Володя. — Я їду додому.

Але не заспокоївся і коли приїхав додому — час до часу кудись пакував рюкзак і йшов, а матері сміючись казав: «на дівчата йду». А у травні мати з'ясувала, що тими «дівчатами» був військовий вишкіл. Знову пообіцяв, що на війну ні ногою, а потім зник на кілька тижнів. Тоді на Заході не вщухали дощі, а на Донбасі вояки «плавилися» від спеки.

— Дитино, ти де?

Мати місця собі не знаходила й щодня намагалася випитати в сина, куди той поїхав.

— Та під Львовом, мам, дежурю на трасі, — спокійно відповідав Володя.

— Як ти ж там стоїш, сину? Там така страшна погода.

— Йой, мам, так спека мене вимучила, що страшне. Але нічого, терплю.

— А бач, сину, — відповіла пані Оксана, — ти і на той раз мені збрехав. Бо дощі лиють під Львовом.

Тоді «Морпехом» він уже більше місяця стояв із «Правим сектором» під Донецьком. Мусив сказати правду. Мати заплакала...

— А перед Іваном малий мій менший забігає до хати й кричить: «Мамо, дивись, яка машина під хату приїхала». Я глядь через вікно, а там щось від воєнної машини суне з величезним рюкзаком. А в руках букет червоних троянд. Де та дитина їх тоді дістала після фронту? Я впала йому до ніг з плачем: «Сину, чого ж ти там?», а він мене підняв і прикрикнув: «Мам, я живий, чого ти плачеш? Там моя земля, я її не віддам».

Просила мати Володю лишитися, казала, що хлопці інші хати будують, якимись справами займаються, працюють, а чого ж йому то не цікаво, не треба? А він тоді промовчав, а за кілька хвилин сказав: «Хай будують. Я не винен, що ти народила солдата. А зараз якщо я не поїду туди, то скоро ти тут ховатимешся від них у лісах, а я цього не дозволю». Кілька днів

побув вдома, обіцяв «восени ся женю» на своїй коханій Іванці.

— Божечку, як то добре, яке вона файне дівча, таке делікатне, — тішилася Оксана Степанівна й думала, яке буде весілля.

— Нарешті, мамо, буде така невістка, як ти хочеш, — ще більше підбадьорив матір Володя.

У жовтні приїздив Володя на день народження нареченої й навіть обіцяв до грудня побути вдома. А потім йому хтось зателефонував, і він шмигнув до іншої кімнати, а мама побачила це, та й за ним: навшпиньки підійшла до дверей, аби чути, з ким син розмовляє.

— Пацани... Пацани, я прийду. Я вже завтра виїжджаю до вас. Так, буду. Кінець зв'язку.

— Сину, то що таке? Куди ти їдеш? Тобі відпустку на 10 днів дали, а ти за два дні назад?

— Мамо, — суворо мовив Володя. — Я мушу, там бої, і там мої пацани. Колись то закінчиться. А тепер мушу!

— Дитино... ти не боїшся?

— Мамо, боюся... Полону й каліцтва боюся. Смерті — ні, аби лиш раз — і все. Але я не збираюся вмирати. Я хочу хату біля тебе будувати й з Іваночкою там жити.

Володя поїхав, уже в лавах 74-го розвідбату, і знову під Донецьк. Мати щодня намагалася подзвонити, просто питала, як він і чи не голодний.

— Нема біди тут, посварився я з комбатом, і він мене картоплю на кухні змусив чистити, цілий місяць, ти собі уявляєш? — гнівався «Морпех».

— Ну, бульба бульбою, а ти бережи себе, синку, — просила мати.

— Йой, мамо, та картоплю чищу, не переживай: бульба мене не вб'є.

Володя голосно зареготав і викликав сміх у матері, але Оксана Степанівна попросила ще свого чоловіка розвідати, які справи в сина.

— Яка бульба, яка кухня, Оксано!? — вигукнув Володин вітчим після дзвінка. — Та він у самому пеклі.

Мати непокоїлася; її гнітили тривожні передчуття. Потім з'ясувалося, що саме в цей час син якогось чоловіка рятував і порізав голову. А згодом Оксані Степанівні наснилося, що убили її «Морпеха».

Володимир Байдюк із рідними

— І лежить мій Вова в труні, у формі, навколо стоїть купа людей на подвір'ю, і під «Плине кача» мою дитину з хати виносять, — ну все геть як потім було.

Оксана Степанівна заплакала й притулила до обличчя синові потріскані чорні тактичні рукавиці, які тримала в руках.

— Правда, сусідка мені сказала, що то не до біди такий сон. А перед Михайлом набрала його й кажу, щоб вважав на себе, бо в нашої Надьки буде друга дитинка й він має йти за хресного. А він так втішився і тільки прокричав: «Мам, всьо чотко!» Увечері сам їй подзвонив, вітав і просив сестричку наступного дня, у мій день народження, подарунок від них обох купити й передати, що зв'язку не матиме й не зможе подзвонити. Але я чудом його ще ввечері сама набрала й питала, куди посилку з харчами й речами відправляти. Він трохи розсердився, казав від дітей малюнки відправляти, а решти не треба.

— Ми тут не жебраємо, мам... Новосьоловка, добре запиши, мам, Новосьоловка. — надиктовував «Морпіх». — От туди шли малюнки.

— Синку, то під аеропортом? Та Новосьоловка?

— Донецька область, мам, — додав Володя. — Завтра я не на зв'язку, вибачай.

У родині та ніч була дуже тривожна: усі, що приїхали на день народження пані Оксани, очей не зімкнули, ніби кожен щось відчував. О пів на другу ночі в Оксани Степанівни теленькнуло СМС-повідомлення — це Володя надіслав привітання: «Мамочко, вітаю тебе з днем народження. Пробач, що я змушую тебе в цей день

хвилюватися, але я тебе дуже сильно люблю». Мати береже це повідомлення й досі.

— Я довго думала, що я маю йому відповісти на ці слова, я дуже довго дивилася на це повідомлення, по кілька разів його перечитувала, а потім подумалося, що я повинна встигнути йому відповісти. Я написала: «Дякую тобі, мій синочку, ти найрідніша людина у моєму світі, ти — мій герой, ти — моє життя». І так відправила. Тільки забула тоді Володю поблагословити, як я завжди любила йому сказати: хай береже тебе Бог... Та не встигла, я не встигла йому цього сказати... Але, напевне, так було Богові угоднo, аби ми тоді вночі СМСками розпрощалися. А потім ми ще цілий наступний день йому посилки збирали і я невеличке гощення зрихтувала, бо подзвонили друзі й сказали, що прийдуть мене привітати. А 22-го на рано вже було по всьому... Знаєте, якщо Бог хоче нагородити, то дає найкращих синів, але потім дуже швидко їх забирає. Так, певно, і мене Бог моїм «Морпешиком» нагородив.

Володя іноді сниться й досі своїй матері та сестрі Надійці: коли щось порадить, коли розсмішить, а коли — захистить. І вони обидві впевнені, що він завжди десь поруч, завжди опікується, і він такий небесний хрещений батько для свого племінника.

— Я, буває, попрошу Божечку, дуже сильно так, клякну на коліна, і попрошу, щоб Вова мені наснився, то синочок до мене вночі приходить. Дуже боліло мені, що Володя по собі нікого мені не лишив. Але за сім місяців після смерті народився малий у доньки.

— Одне лице, — додає, усміхаючись, Надійка, — от гляньте, бачите? І характер проглядається Володин. Яюсь ще мені Володя наснився, і ми з ним дуже довго про щось розмовляли, і я чомусь йому кажу: «Вова, добре, що в тебе є ще один шанс і ти обов'язково будеш з нами». А він серйозно глянув на мене й відповів: «Скільки б я не мав шансів, скільки мені б не випадало вижити, я все одно маю одну місію — бути воїном і захищати вас». І він просто, думаю, перейшов до Небесної Гвардії і там тепер нас береже: і нас з мамою, і моїх малих, і тих хлопців, що полишалися живими, і тих, котрі досі воюють.

Всеволод Воловик («Сева»)

20.11.1967 — 21.11.2014

ДУК «Правий сектор»

Фото ДУК «Правий сектор»

За кілька хвилин після смерті відчайдухи-добровольця «Морпеха», стікає кров'ю від поранення тією ж міною і «Сева» — професійний розвідник із гігантським досвідом, капітан у відставці, співробітник ГУР — Всеволод Воловик. Він вмів, як ніхто інший, «ходити в розвідку», бо не раз цей спортивний і здоровий чоловік без поганих звичок ходив на окуповану територію як здеморалізований безхатько-алкоголік і приносив звідтіля просто безцінну інформацію. Нікому не вдалося за весь цей час викрити «Севу», та навіть коли він потрапив до полону «казаків-ЛНРівців», то й там притримувався своєї «легенди».

До «Правого сектору» Всеволод Воловик вступив ще під час Революції Гідності, з цими хлопцями революцію пройшов і одним із перших став добровольцем на війні.

У нього лишилася донька Вікторія і син Валентин — такі ж як батько, завзяті до пригод і спорту. До речі, Віка — багаторазова чемпіонка України й чемпіонка світу із тхеквондо. Батько ними обома зараз пишається згори.

З Вікторією ми ніяк не могли зустрітися: на заваді ставала її робота з частими відрядженнями, але Віка каже, що то певно й на краще — вона мала більше часу подумати й підготуватися до розмови, бо про батька можна говорити годинами. Вона вмикає на своєму смартфоні коротке стареньке відео, відзняте ще на перші касетні відеокамери: на ньому маленька дівчинка з довжелезним хвостиком тримається за ший свого тата, а він смішно рачкує за молодшим, — вони танцюють, стрибають і тішаться одне одному.

— Папа наш був дуже веселий, активний і спортивний і нас так виховував, — розповідає Віка. — Він був військовим, а згодом офіцером у запасі, але як тільки почалася війна, то відчув, що зі своїми навичками військового він необхідний на фронті. Ніхто не спиняв і не переконував, бо то було покликком його серця, він справді щиро пішов туди добровольцем. Ну як тут відмовляти? От він влітку 14-го й пішов. Пішов, щоб ми з братом були в безпеці, так він це пояснював. Де він тільки не був, де не пролазив, в які кошмарні місця не потрапляв, поміж яких чортів. Але якось вилазив звідти. І цілим. А одного літнього дня він зник. От просто зник, і ми тиждень уявлення не мали, де папа. І в той час мені наснився сон: я спускаюся іржавими сходами до якогось занедбаного підвалу, у якісь вогкі катакомби й бачу там папу: він сидів в оточенні своїх побратимів і щось їм розповідав. «Папа, как ты? Что ты тут делаешь?», а він мені сміється і каже: «Ой, Викуся, как в отеле отдыхаю».

Після того сну Віка занепокоїлася, аж до дзвінка від батька. Він у полоні. Дівчина навіть знайшла відео, одне з тих, які бойовики через свою дурість і жорстокість часто примудрялися викладати в інтернет. Батько сидів на стільчику, і Віка спершу страшенно злякалася, що його можуть застрелити. Але переборовши страх, таки додивилася відео до кінця: з'явилася надія — батько живий. Бойовики протримали його у своїх щупальцях 45 днів, і за весь цей час ніхто й гадки не мав, що ввіймали професійного розвідника, та ще й «правосека». А тоді, подумавши, що з нього нічого взяти — живим обміняли на свого бойовика. Обміну посприяли друзі «Севи», причому відбулося це не одразу: до цього обмін постійно зривався.

— І от я пригадую, як папа втомлений, дуже схудлий і з незвичною бородою повертається додому, після того полону, а на його зап'ястях — моторошні сліди від наручників із застиглою кров'ю і синіми колами. І я ж, звісно, з першим питанням до нього: «Папа, как ты?» А він мені усміхнувся: «Ой, дочя, как в отеле отдыхал». І мене аж зморозило, бо як так? Я досі не можу собі пояснити, це чи то співпадіння, чи що.

Діти, вже дорослі діти, тоді обсіли батька на кухні й просили розповідати. Але він не хотів про це говорити. І тільки коли Віка залишилася з ним наодинці, він «розколовся».

— Пап... а что было самым страшным в плену?

— Ты знаешь, Викусь... До сих пор перед глазами картина, как одного парня ведут на допрос. Он когда возвращался с него, с распоротым животом, еще

жив, держал в руках свои внутренности. Страшно, это, доченька, вот это — страшно... Не так та смерть страшна, как плен в нелюдей. Издевались над пацанами ужасно, не зависимо от возраста и подразделения. Хотя, нет... К добровольцам они относились особо жестоко.

— А ты, пап? — Віка хотіла дізнатися, як поведилися бойовики з її батьком.

Всеволод Воловик. Фото ДУК «Правий сектор»

— А я нічого, Викусь, — усміхувся «Сева». — Видишь, вот жив возле тебя сижу.

Він обійняв доньку, і попри його змореність, обійми були дуже сильними й теплими — батьківськими. Батько був живий, поруч. Але, звісно, полон дав своє: підкосив здоров'я і нерви; Віка каже, що він часто лякався раптових звуків, підозріло прислуховувався до кожного шурхоту в домі, навіть до kota, який підкрадався по квартирі до своєї миски.

— Яюсь навіть папа казав після полону, що хоче повернутися до майже рідного Національного військово-історичного музею. Знаєте, яюсь так воно й було: він там працював, одягав манекенів у військові форми й дуже багато своїх речей віддав у музей. Зрештою, він і раніше це робив, до Майдану: там власне була виставка «Афган: люди війни не розпочинають». І зараз, після смерті, у папочки є свій окремий стенд — і як воїна, і як працівника цього музею.

Після полону рідні жартували, що тепер прив'яжуть Всеволода до батареї, аби він нарешті сидів вдома, але його військово минуле та любов до країни зробили свою справу — навіть після жахіття, пережитого «на підвалі», втримати «Севу» вдома було неможливо. З «Правим сектором» він знову поїхав на фронт: того разу — у район Донецька.

Там, під Донецьким аеропортом, за тиждень до смерті, «Сева» з побратимами втрапив у засідку бойовиків. Ті цілилися з РПГ, але снаряд не влучив у їхнє авто —

ліг поруч, і машина перекинулася. Тоді «Сева» відбувся пораненням осколком. Є навіть фото, яке зробили одразу після цієї аварії під засідкою. Усіх подробиць він не розповідав рідним, а травму за кілька днів забув і рушив на нове завдання.

— Він нас оберігав від усіх цих подробиць; от майже перед смертю він розповідав, що мали виїзд із хлопцями й сталася оця аварія, як авто їхнє перевернулося. Казав тоді папа, що в нього тривожне відчуття після цієї ДТП, що це поганий знак.

А рідні не мали жодних передчуттів: можливо, тому, що уже нанервувалися і напереживалися під час батькового полону й ніби видихнули після цього — мовляв, снаряд двічі в один окоп не влучить.

— Але, ти знаєш, він навіть ніколи не казав, що на важкому завданні й щоб ми його не турбували, як то буває — «сам наберу». Ні, в нього так не було, він не заборонив нам дзвонити, бо для нього всі ці завдання були просто службою. Це хіба ми боялися потурбувати його в невдалий момент. Але напередодні його загибелі, 20 листопада, чомусь мені зробилося тривожно й так захотілося почути його голос.

І Віка зробила якраз те, що часто собі забороняла: серед дня взяла й набрала тата.

— Да, Викусь, — чітко й швидко, по-воєнному відповів «Сева».

— Папа, я тебе люблю...

— Тю... — засміявся Всеволод і зацепив свою «фліску», що й Віка почула це через слухавку. — Викусь, и я тебя люблю!

— Как ты, пап?

Вони недовго тоді поговорили й розпрощалися. Це була їхня остання розмова. Наступного дня «Сева» загинув.

...Хтось подзвонив мамі, і Валентин почув мамин плач. Він одразу кинувся набирати сестру. А їй того разу було достатньо лише напису «брат дзвонить». Віка підсвідомо зрозуміла, що сталося лихо.

На похороні діти не могли відійти від батькової домовини.

— Насправді, оце дуже страшно й боляче усвідомлювати вже опісля, що в мене більше ніколи не буде батька, що я ніколи нікого більше не назву «папа», і коли йтиму під вінець, то він не побачить цього, не поведе мене.

Всеволод Воловик із дітьми

Віка намагалася не плакати й перебирала маленьким перстеником на пальці.

— Знаєш, я довго над цим думала, і мені здається, що навіть якби батько знав, що буде полон, а потім смерть, то він все одно пішов би на фронт. Звісно, хочеться, аби брат, батько, коханий чоловік були вдома, з родиною, не хочеться їх відпускати під кулі, під міни, у ті чорні обвуглені соняшникові поля. Але, з іншого боку, якби кожна так тримала біля себе своїх чоловіків, то де б ми усі були зараз? Ця нечисть без проблем би сунулась сюди — у наш Київ, у Львів, у Дніпро. А так — вони стримали. Жінкам, які чекають своїх рідних звідти... ну їм просто треба вчитися вірити в них і надсилати їм месидж здорового глузду туди на війну. Постійно повторювати: ви обов'язково повернетесь, бо на вас тут чекають.

Зараз і Віка, і її брат, вчать жити самотійно, а коли щось сильно стискає в грудях і так потрібна опора, то вони розмовляють з батьком. Подумки.

— Хай вважають, що я дивна, — Віка задумалася, а тоді ледь усміхнулася. — Та в мене досі відчуття, що може папа на якомусь таємному довготривалому завданні чи переховується, а потім через кілька років, як у кіно, він повернеться. Нехай буде так. Так серцю легше.

«Сева» був прикладом багатьом ДУКівцям та й військовим ЗСУ також. Недаремно після загибелі його іменем названо один із підрозділів ДУК «Правий сектор» — Окрема Тактична Група імені капітана Воловика.

ІВАН Андрухів

07.07.1987 — 31.12.2014

14 ОМБр

Іван повернувся з Пісків пораненим і хворим, за місяць до Нового року. Він хотів підлікуватися і повернутися до побратимів. Але 2015-го не дочекався: у батьківському домі у Львові 27-річний Іван не прокинувся 31 грудня...

Ми навідалися до Іванової матері — пані Ольги — на початку 2017-го. Вона мешкає в просторому житлі сама: за кілька років до Іванової смерті поховала чоловіка. Коли ми прийшли, жінка попросила підійнятися з нею поверхом вище. Там мешкають її батьки — Іванові дідусь з бабусею. Дідусеві Олександр Станіславовичу непросто ходити, йому уже далеко за дев'яносто.

— Тату, — голос пані Ольги відлунням покотився довгим коридором. — Ходіть розкажете про нашого Іванка, яким він був хлопчиком.

— Що, прямо зараз? — здивувався старенький, ви-зирнувши з найдалшої кімнати.

— Так, тату.

— Олю... мені треба пару хвилин. Я ще не готовий, — розхвилювався дідусь.

Він попрямував до старенької шафи, довго щось шукав, відчинивши дверцята, аж поки не витягнув свого

сірого піджака, на якому — ордени й медалі. Рука погано згиналася, тому донька швидко підбігла до нього й допомогла одягнути.

— Іванко хотів як я — воювать за свою землю, — крізь ледь помітні на зморшкуватому обличчі сльози мало не пошепки сказав чоловік. — Відважний наш Іванко був, вперед йшов і не боявся нічого, як і я свого часу старався, під час II світової, хоча було так само страшно й непросто, як Івану зараз. Я завжди згадував про війну: був і в концтаборі, і до Берліну дійшов, а Іванко слухав уважно, розпитував трохи, і я ніколи б не міг подумати, що він повторить мій путь. Оля, мені тяжко...

Донька обійняла тата.

— Тату, ти заспокойся. Якщо не можеш згадувати, то не треба, я знаю, що тобі тяж...

— Оля, я хочу! — відрізав старий. — Якось малому розповідав, як ми в окопах сиділи, а нас поливали снарядами, хотілося тоді вгрузнути глибоко в землю, з головою, з каскою, заховатися... Бо не було чим дати відповідь такій силі. Я йому говорив, що на війні найважче — це коли по тобі луплять, а ти не можеш відповісти. І якимось йому та історія дуже запам'яталася, часто розпитував про неї, і видно було, що вона його вразила чи що. Не думав я, що колись потрапить і наш Іванко під такі самі обстріли. Не думав, що як і я колись, він сидіти буде в землі в надії — може, виживу. Його коли призвали, то він вже дорослим питав мене: «Діду, ну а як там насправді?». А що я міг сказати? Казав: «на війні, як на війні, треба бути

відважним і чесно захищати свою батьківщину». А він мені — «дєд, я постараюся». А я що? Я тільки доброго йому тоді побажав, бо він пішов на добре діло — відвойовувати свою землю від загарбників. І я гордий, що він в якійсь мірі взяв з мене приклад, я пишаюся ним.

— Він не просто приклад твій взяв — він подвиг твій повторив. Так, я називаю це подвигом. — Іванова бабуся, Галина Єфремівна, принесла з їхньої квартири великого Іванового фотопортрета. — Бувало, що на якісь свята ми сходилися всією великою родиною за столом, і тоді починалися цікаві розмови та спогади. У нас так було: дідо дослужився до майора, тато Іванка — Роман — говорив, що він уже лейтенант, а наш Іванко і собі каже — а я сержант, а нас вони в жарт називали всіх рядовими. Іван з Романом могли годинами діда розпитувати про війну, про Німеччину, як дід два рази тікав від ворога, а його ловили: перше до карцеру посадили, а вдруге — то відправили в концтабір Заксенгаузен, а через півроку знову вернули його на завод, то він і звідти втік — все намагався добратися до своїх на лінії фронту.

— Про нашого діда взагалі можна книжку писати, — додає пані Ольга, — бо те, що він пережив і що побачив, іноді в голові не вкладається. Усі тоді дивувалися, як йому таки вдалося в результаті добратися до своїх, і не всі ж повірили, бо без документів був. Шкода, що тато усього вже й сам не пригадає. Та й Ромчика з Іванком наших вже нема, які в нього найбільше всього розпитували й собі запам'ятовували.

— Питав мене Іван багато про людей, яких я на війні зустрічав: і мирних, і воєнних. — повертається до своїх спогадів Олександр Станіславович. — То різні були, як і тепер: хто вірив, хто боявся, хто зраджував: у Польщі хотіли мене здати, коли я просто прийшов попросити у людей їсти. Я тоді вчасно зметикував, що вони надумали, і втік. Ночував на цвинтарях, бо тоді тільки поруч із живими страшно було. Як вернув до своїх, то й ті мене допитали, а потім дали в руки зброю — і знов на війну. Так я дійшов до Берліна, а коли війна закінчувалася, то наші частини ще й перекинули до Японії. Вижив, бачте... Тільки де я думав, що по дорозі до ста років буду ховати свого внука, якому й тридцяти не було.

— Іван все тим переймався, коли Роман розпитував, бо трохи більше тямив, а той ще малий був, — погладжуючи портрет Івана, додає Галина Єфремівна. — Тому коли постав Майдан і з людьми стали так поводитися, то Іванко дома на сидів.

— Та й у Романовій родині, Іванкового тата, було багато людей, з яких можна було брати приклад і пишатися, — каже пані Ольга, заплющуючи очі. — Бабусі Марусі рідний брат Михайло Дереворіз 23 роки відбув на засланні, зокрема, у таборі з Йосипом Сліпим. А Іванів прадід був усусусом: пішов у стрільці з Бережанської гімназії. Тобто, Іванко наш — онук ОУНівця і правнук січового стрільця. І в тій родині гаслом було «Воля ціни не має». З тим гаслом і Іванко йшов на війну — за Україну. Тому на могилі та шкільній меморіальній дошці Іванка викарбувані слова Симоненка:

*«І тут ні сліз, ні відчаю не треба,
І тут не треба страху і ниття —
Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя».*

На Революцію Гідності до Києва Іван їздив двічі з однокласниками, хоча ні мамі, ні бабусі з дідусем нічого не казав. Невдовзі він зібрав друзів у Львові й вони організували нічні патрулювання містом. А після Майдану прийшла повістка з військкомату, її вручили бабусі. Вона досі не має спокою через це, переживає, що якби не взяла тоді повістки, то онук би, може,

Дідусь і бабуся Івана Андрухіва

вцілів. Ба більше, навіть знайомі дозволяли собі винити її в цьому. Але Іван був не з тих, хто б утік: він вчасно прийшов до військкомату, і його майже одразу зарахували до придатних на фронт. Два-три тижні, й Іванко уже був на Донбасі. Спершу дали в руки гвинтівку Драгунова, але хлопець відмовився, бо казав, що не може стріляти в людей. І тому перевівся в стрільці-санінструктори, бо мав медичну освіту.

— Як та повістка прийшла... — мовила пані Ольга, — то Іванко мені казав: я не боюся, маю ж вас захистити, як колись дідо; маю захистити, бо є ти, є дідобаба, є тета Марта, є тьотя Таня, Оленка, я маю вас оберігати, бо як вони сюди прийдуть, буде гірше.

— Він ще й не міг відсидітися, бо медичну освіту здобував, — казала бабуся. — Тому вважав обов'язком ще й рятувати поранених. Мамі трохи більше розповідав, що там бачив, а нас, старих, беріг. Пам'ятаю хіба випадок, коли сиділи вони в полі соняшниковому, відірвані від частини, і не мали, що їсти. То той соняшник їх рятував. Благо, була пора, що насіння дозріло, і так вони тим харчувалися.

— Він справді бабцю з дідом беріг і дуже любив, — підтверджує Іванова мати. — Дідові завжди уколи робив, бо я не дуже вміла, таблетки купував, і все яку квіточку принесе — то мені, то бабусі, то дідусеві на 9 травня. І друзів мав повсюди: на будь-яку тему міг з усілякими людьми поговорити — із дідом, і з продавщицею цигарок в магазині, і з друзями-одногрупниками. От правда. А скільки ще всього хотів Іванко наш встигнути...

Після цих слів усі якось одночасно замовкли — ніби кожен задумався про своє, оце «встигнути», «щось встигнути».

— До нагород Іванко наш не дослужився, бо дуже швидко його війна з'їла. Але він заслуговує пам'яті, бо життя віддав, — сказав дідусь.

Обіцяв Іван розповісти про війну і мамі, і рідним, коли повернеться: з фронту зайвого говорити не хотів, бо хлопці підписували угоду про нерозголошення військової таємниці. Хоча, іноді, коли йому було непросто, як стояли по коліна у воді, що й подрімати було ніяк, то дзвонив мамі й казав: «Ма, пощо ми тут?». Але стояв і не думав втекти. Розповідав матері про сни страшні, фронтові, як вчувалося крізь сон посвист мін, цвірінькання дрібнокаліберних куль і страшні поранення хлопців, яким робив перев'язки, стогони тих, кому колов знеболювальні й заспокоював словами «не переживай — жити будеш»; снилося-згадувалося, як везе в машині «двохсотого» й плаче, що не врятувати його. З дому нічого ніколи не просив, хіба томик Агати Крісті або Стругацьких.

— Знаєте, він як отримав поранення: осколок від «Граду» влучив Іванові в обличчя, то я навіть втішилася, хай Бог мені пробачить, — заплакала пані Ольга. — 35 днів він відбув у шпиталі й прийшов додому. Я не могла натішитися, що він уже коло мене. А 31-го грудня вранці я зайшла до його кімнати, а він уже лежав мертвий. Відірвався тромб. Це була миттєва смерть.

Те, що я відчувала, побачивши неживого сина, цього не передати. І чим більше часу проходить, тим сильніше мій біль. Бо от, знаєте, бачуся з подругами, а в них — дорослі діти, як мій Іванко, уже внуки є, а в мене тих внуків ніколи не буде, і Івана ніколи більше не буде, і це — найстрашніше, це — найболючіше. Тоді, по смерті, думала, що усе б віддала, аби до мене прийшла якась дівчинка й сказала, що вагітна від Іванка. Я би її сильніше доні полюбила, і дитинку ту плекала би, обіймала і все б заради них робила. Але того не сталося. Нема в мене більше ні мого Ромчика, ні Іванка, ні навіть нічого від них рідного мені не зосталося. Я не розумію, пощо й хто в мене їх повідбирав.

Іван Андрухів із мамою (праворуч)

«Там нас не люблять», — казав Іванко звідти мамі й принципово розмовляв в армії лише українською, хоча вільно володів і російською, якою розмовляв із дідусем-білорусом. Та ще й добре знав німецьку з англійською.

— Я дуже часто приходжу на те 76 поле на Личаківі, до Іванка, і зауважую людям, що серед імен на табличках загиблих у більшості — хлопці з простими українськими іменами — Іван, Василь, Богдан, Юрій, Михайло й навіть вісім Андріїв, я порахувала, коли священник правив панахиду. І такі вони молоді й гарні на тих фотографіях, а там — ті чорні клятві стрічки... важко ходити між тими рядами полеглих, важко, що їх більше, а ще важче від того, що серед них — твоя дитина. Якось отець мені сказав: «Пані Олю, ну що ми можемо зробити? Значить там, на небі, тих хороших дітей також бракує, тому їх і забирають». І в мене хіба пролітають такі думки, що може в чомусь Іванка я не підтримала, коли треба було: ну, от як вступив він до медичного, бо ж династія лікарів, а він, може, не хотів там вчитися, може, хотів би комп'ютерами займатися чи музикою, бо закінчив курси ді-джеїв. А тепер його немає, і я вже нічого не виправлю... шматок серця мені вирвали.

Іван був єдиною дитиною в пані Ольги. Вона уперше осиротіла в шість літ, коли померла її мама і їх з молодшою сестрою Танею забрали до інтернату на чотири роки. Нікому було дівчинку обійняти, приголубити й розчесати коси, тому коли в неї самої народився син, вона всю свою любов зосередила на ньому. А тепер осиротіла удруге, поховавши Івана.

— Він народився 7-го числа 7-го місяця 87-го року, мав бути дуже щасливим з тими сімками, він сам собі приніс ім'я Іван, бо народився на самого літнього Івана. А я все його кликала Івасиком чи Іванком, а чоловіка Ромчиком, у нас у сім'ї так було заведено, ми один одного дуже ніжно називали. Кого тепер мені так кликати?.. Та нікого вже.

А в Чистий четвер, перед самим Великоднем 2018-го року, дідусь відійшов до Іванка.

МАКСИМ ПРЕСНЯКОВ («АРТИСТ»)

22.05.1986 — 18.01.2015

93 ОМБр

На так званий «старий» новий рік бойовики в районі ДАПу посилили атаки: усі села, прилеглі до Донецька, ще дужче почали здригатися від артснарядів, а вояки прислухатися до нічних вилазок ворожих ДРГ. Не дрimalи й самі — щоденно висувалися в тил до ворога. Звісно, очима кожного командира підрозділу — кожної бригади й батальйону — були розвідники: хлопці-відчайдухи, які продиралися в найнебезпечніші «зеленки» в пошуках ворожих «секретів» і опорних пунктів. Одним із таких хоробрих і зухвалих був командир розвідників 93-ї мехбригади з позивним «Артист» — капітан Максим Пресняков.

Він виходив із завдань без втрат, бо йшов завжди першим: беріг своїх хлопців. Зрештою таким і має бути розвідник, таким — кращим серед рівних — був Максимів підрозділ: вони одними з перших захопили ворожий «Град» і чи не першими протоптали таємну стежку до терміналу Донецького аеропорту, аби мати зв'язок із

захисниками летовища. Кожне завдання «Артист» вивіряв на кілька кроків вперед. Він міг стати хорошим юристом, економістом, психологом, перекладачем чи дипломатом, бо мав до цього хист, але обрав для себе, мабуть, найчоловічішу професію — захищати батьківщину й бути в епіцентрах небезпек.

— Сину... а чого ж розвідка? — мати була трохи приголомшена вибором сина, коли він уже вступив до Одеського інституту сухопутних військ (нині — Військової академії). — Я думала, тилове забезпечення. Ти ж наче туди планував, ні? А розвідка... вони ж кругом перші.

— Мамо, та все гаразд, я хотів саме туди, — спокійно пояснив Максим.

— Розвідником?... — сумно перепитала мати.

— Ним. Військо, мам, — це моє.

Мати видихнула з полегшенням від думки, що це всього лиш професія, у мирний час, коли ніхто з Україною не воює. І хлопець армією жив, дихав, марив. Йому настільки все подобалося, що він часто навіть за свій кошт ремонтував якусь техніку чи купував фарбу помалювати військові машини. Зарплата не була дуже доброю, але попри це і витрати на частину, він примудрявся завжди приїздити до рідних із подарунками: хай із дрібничками, але не з порожніми руками. Востаннє як приїздив, то кухонного комбайна мамі спрентував. Нічого для сім'ї не шкодував і ніколи не зізнавався, коли було тяжко. Максим навіть виш обрав з огляду на те,

«щоб мамі з татом було трохи легше»: там і мешкати було де, і харчування яке-не-яке також було, хоча потім зізнавався, що «часто серед «мажорів» було липко й неприємно». Мама дізналася про всі ці обставини вже потім — із синового щоденника, якого їй передали після смерті Максима.

Валентина Володимирівна — Максимова мати — сільська вчителька української мови: суцільна інтелігентність і стриманість у всьому, навіть в емоціях.

— Максимчик був дуже бажаною дитиною, нашим первісточком. Народився він на літнього Миколая і, знаєте, зі самого дитинства складалося враження, що він поспішав жити: рано сів, встав, рано пішов і заговорив, міцненький такий у нас хлопчик був. Вихователі в садочку нахвалитися не могли, бо йому вдавалося розв'язувати математичні задачі аж на дві дії. У нього було бездоганне логічне мислення, та й гуманітарій з нього б вийшов непоганий — ми подумували з батьком і про юридичне, і перекладацьке майбутнє, а коли Максим став поглиблено вивчати англійську, то хотів стати військовим перекладачем. Але ж я вчитель мови, тому підтягувала його, аби говорив і писав гарно. І що ви думаєте? Став Максим писати гумористичні оповіданнячка, і такі вони дотепні були. Я навіть його на конкурс імені Петра Яцика відправляла. Але не був він «заучкою» — вчив те, що подобалося, що припало до душі. Аж тут раптом в 11-му класі його відправляють на змагання з кросу, де він займає перше місце в районі і призове — в області.

Максим Пресняков (*ліворуч*) із побратимами

Максим тоді повернувся додому з горою грамот і відзнак. І по суті того ж дня вирішив для себе — бути військовим. Та й хрещений підбадьорив і підтримав: а він у Максимка в школі був вчителем військової підготовки. Зрештою, його двоюрідний дідусь також був військовим і загинув у роки II світової в Угорщині — у 28 років, у званні капітана.

— Але попри всі ті перемоги, здобуття, хист до різних наук і логічне мислення, він був дитиною сільською, яка звикла до лопати й сапи, змалечку відра носити — батькам помагати, корову пасти. А відпочивав у лісі або на риболовлі. Новий рік любив: казав, що це сімейне свято, і завжди в ту ніч уся родина збиралася в нас вдома. Те ж — на Різдво. Навіть коли син уже служив, то будь-яким способом намагався вирватися на свята додому. Не був лише на останній новий рік, не зміг полишити фронт. А як приїздив допомагати нам по господарці, то станемо, бува, до роботи: я два рядки

посапаю, а він уже десять, отими своїми довжелезними міцними руками. Такий він стержень був у сім'ї, й усі так тягнулися до нього. Але перевершити не міг ніхто.

Як вибухнув Майдан у 2013-му, то найбурхливіше ті події сприйняла Валентина Володимирівна: таким огидним їй був тодішній президент, особливо через його мовну недолугість. Втішилася вона революції: була певна, що нарешті народ повстане, днями-ночами не змикала очей — дивилася трансляції, вболівала. Тільки от Максим у сприйнятті тих подій був обережним. Коли мама в захваті говорила про якісь революційні перемоги, то він тільки виважено казав: «Зачекай, мамо, побачимо, що воно ще з того буде».

— Синку, та хай може забирають того Донбаса, — казала пані Валентина, як тільки почалися злочини сепаратистів на Сході. — Тільки аби люди не гинули, наші хлопці.

— Мам! — скрикнув тоді Максим. — Віддамо Донбас — рушать далі. Сюди! На наші Черкаси, на Дніпро. Ти ж сама розумієш. Тому — ні на крок. І я не відступлю: я давав присягу.

Максим уже був військовим 93-ї бригади і, до речі, міг би залишитися в частині інструктором, але то було б для нього точно рішенням, не гідним чоловіка. Щоправда, батькам Максим таки казав лише про інструкторство, він не хотів зізнаватися, що з липня уже воює. Виїзди на фронт для батьків називалися «короткочасними відрядженнями, аби підвезти техніку та набої».

Насправді ж «Артист» майже постійно перебував на «нулі».

— Синку, — просила мати кожного разу, коли вдавалося перемовитись, — ну, ти все одно, обережний там будь.

— Мамо, я що — дурак? — щоразу дивувався Максим. — Я — командир, у мене все під контролем.

— Синку... Ми тут із батьком «закаток» назбирали тобі, всякого смачненького...

— Мамо, та не треба, у мене все є.

— Максимчику, та ми вже виїхали.

— От чорт... — після паузи розгублено сказав Максим.

— Максимчику, ми невчасно?

— Ні, ні мамусю, все гаразд. Як ви можете бути невчасно? — засміявся якимось силувано «Артист». — Чекаю!

Максим тоді вже був на Донбасі, але батькам ще не зізнавався. Тому миттю хапнув свій рюкзак і хутко виїхав із зони АТО. Встиг, бо повернувся раніше, ніж приїхали батьки до Черкаського. Матір здивувало, що в помешканні сина сиро, пусто й трохи неприбрано. Вона ж бігом прибирати й готувати того, що навезли.

— Мамо, ну не треба, ну навіщо? — ходив слідом Максим, періодично відповідаючи на дзвінки. — Та сядь, поговори зі мною. Ну, мамо...

— Синку, що там таке, що тобі так постійно дзвонять? Нічого не трапилося?

— Та, мам, хлопці приїхали з АТО, — невпевнено каже Максим. — Хочуть побачитися.

— Синку, та як з АТО хлопці повернулися, бідолаги, то йди до них... Лиш ти туди не йди.

— Та не переживай, мамо, от в мене навіть бронезилет крутий який є, на випадок, якщо пошлють. — Максим дістав подовженого спереду міцною кордуурою бронезилета, накинув на себе, застібнув і похвалився захистом. — Мені нічого не страшно, мам.

І наступного дня він поїхав до хлопців, а батьки назад — під Черкаси. Що воює зізнався тільки у вересні, коли приїздив додому і в місцевій школі зустрівся з дітьми, аби розповісти про фронт. А тоді лиш в грудні на кілька днів залетів до хати і — назад. Правда, того разу дуже хотів з усіма побачитися, обійняти.

— Казав, що жениться хоче, дітей. Усе тоді чомусь хотів встигнути. Чи не відчував часом? І хоч він мене від зайвої інформації оберігав, у мене ще з початком Майдану була постійна тривога — серце, бувало, аж мало не вистрибувало. І так до самої його смерті, ніби щось підказувало.

Максим Пресняков

В останній день грудневої відпустки Максим здає вечірній квиток у бік фронту й залишається ще на добу із своєю дівчиною.

— Синку, ти ж військовий, не буде тобі потім проблем з цим? — занепокоїлася мати.

— От, як мама мене відправляє... — казав на це Максим.

— Ми тебе дуже сильно, синку, любимо — теленькнуло Максимові СМС-повідомлення, коли потяг ще навіть не рушив з перону.

— І я вас. — відписав «Артист».

Дзвонити намагався сам: просив маму самій його не набирати.

За три дні до смерті подзвонив й наговоритися не міг. А наступного дня, 16 січня, ще встиг коротко привітати батька з днем народження, під шум стрілянини. І тоді зник.

— Мені й трубки не дали... Напевне, уже не хотіли чоловіки, аби я це чула все... Мабуть, було уже надто гаряче й небезпечно. Ми тоді чули його востаннє. А 18-го я так хотіла його сама набрати попри нашу домовленість. Але думаю, дочекаюся вечора, аби він набрав, коли зможе. А село вже все знало, що трапилося. І телефонує мені подруга й питає: «Як ти? Що там Максимчик?», а я кажу, що все гаразд. Та мій батько мені ще вранці казав того дня, що снівся йому поганий сон, як снайпер убив Максима, а я ще кажу: «Тьху на тебе: дурне спить, дурне сниться». А ввечері син не набрав. І я подзвонила сама: спершу трубки не підняли, а потім я почула чужий голос.

— А де Максим?

— Нема Максима, — відповів невідомий голос. — Лежить осьо... Міг врятуватися, але пожертвував собою заради бійця.

Мама випустила телефон і розридалася. До неї підбіг чоловік у сльозах, син і невістка. Усі розуміли непоправне. Мама лиш намагалася себе в руки взяти, бо невістка була вагітною. А трішки заспокоївшись, пані Валентина перетелефонувала. Фугас. Вибух. Максима не стало.

— У мене тільки одне було в думках: «Чому він? Чому мій Максимчик?» — пригадує жінка. — Я навіть плакати не могла: чоловік у сльозах, а я не плачу. А потім заключення привезли, — і той бронезилет його подов-

Максим Пресняков із мамою

жений і підкріплений, який він нам показував, так і не врятував він сина: осколок проліз туди, де не було захисту. Думаю, під час цього завдання він просто не встиг продумати правильний план дій, адже все відбулося миттєво: в оточення потрапили близько 70-ти бійців, і він мав прийняти рішення уже й одразу. Знаєте, на найважчі завдання Максим завжди їхав сам або першим: оцей «кажан» був для нього символом першості й нескореності, впевненості в собі й пожертви заради інших.

Так було й цього завдання: він рухався в першій машині, яка підірвалася на фугасі. За вибухом вступив ворожий гранатомет. Максим рвучко кинувся рятувати пораненого водія-механіка — 22-річного Едуарда Панченка, і йому таки вдалося витягнути його з кабіни БМП, а тоді «Артист» почав відстрілюватися. «Падай командир! Бо вб'є!» — кричав Едуард, який лежав поруч, уже не відчуваючи своїх ніг. Але замість того, аби рятувати своє життя і впасти, Максим сильно обійняв за плечі Едуарда й почав тягнути з епіцентру бою. Тієї ж миті впав ще один снаряд. Від його осколків і загинув «Артист». Бойовики, вочевидь, прийняли обох за мертвих, і лише невдовзі побратими змогли забрати півживого Едуарда й тіло Максима. Машина з ними вилетіла до своїх — Едуард обіймав тіло командира, який його щойно врятував ціною власного життя. Едуарда відправили до лікарні, але довелося ампутувати ногу: до нього навідувалася вагітна дружина, тішилася, що чоловік вижив, і сподівалася на його одужання. Але поранення було надто важким, і за два тижні в шпиталі помер й Едуард.

ЮРІЙ КУШНІР («РОМЕО»)

06.05.1978 — 18.01.2015

80 ОАЕМБр

Того дня на території моторошного Донецького аеропорту, над яким нависло повітря, наповнене криками захоплених воронів і стогоном крупнокаліберних мінометів, коли мертво впадала Диспетчерська вежа й на летовищі лише поодинокі лежали непритомні потрощені літаки, прогримів вибух, який відібрав життя буковинця з милозвучним позивним «Ромео» — Юрія Кушніра. Хлопця намагалися врятувати, екстрено й хутко надавали йому першу допомогу всіма засобами, які траплялися під руку. Кожен побратим, який був поруч, пошепки молився, аби «Ромео» вижив, вслухалися в стукіт його серця, що ехом відбивався в тиші понищеного нового терміналу. Серце «Ромео» спинилося, коли вояка намагалися евакуювати з ДАПу до лікарні.

Він ніби відчував, що їде в аеропорт, в один бік, і живим уже не повернеться в рідну Каплівку на Чернівецьчині. Перед від'їздом просив матір поховати його біля батька. Тепер на невеличкому сільському кладовищі могили Івана та Юрія Кушнірів поряд.

А на могилі «Ромео» рідні написали:

Пішов від нас ти дуже рано,

Ніхто не зміг тебе спасти.

На серці в нас — глибока рана.

Поки живі ми — з нами ти!

Ми навідалися до родини «Ромео» за місяць до других роковин. Було морозно й дуже слизько на дорозі, а хата Кушнірів виднілася високо угорі, куди вела крута стежина. Ми кинули авто й рушили пішки: а назустріч бігла Юркова старша сестра Ліля, накинувши на спину грубу, мабуть, вовняну хустину.

— Ну все, в нас ночуєте! — усміхнулася Ліля. — У нас тепло, смачно, а надворі ніч і мороз. Куди ви тепер так пізно?

Ми почали відмовлятися, але вона так приємно припрошувала за стіл, що ми присіли й скуштували материних смаколиків. Цей дім весь із добра й привітності, тут просто витає дух любові й помочі одне одному, рідним, сусідам і зовсім чужим. Тут перше думають про когось, а тоді — за себе. А Юркова мати — пані Віра — ніби втілення зразкової української жінки.

Пані Віра акуратно поправляє жовту буковинську хустку — «завійку», яка покривала невеличкий столик біля вікна. На ній — розкладені фотографії її Юрка, з яких він замріяно дивиться на рідних; його нагороди, подяки — сертифікати — грамоти, а поміж них — маленьке фото його донечки у вишиванці й із віночком на голові. Дівчатко, так схоже на свого тата, щиро усміхається.

— Маленька наша, як і Юра, любить усіх втішати й підбадьорювати — то така наша тепер радість солодка.

Пані Віра взяла до рук цю світлину й усміхалася до онучки.

— А син мій простим хлопчиком був, сільським і працювितим. У шість років без батька лишився — маленьким ще, і бракувало йому тієї татової опіки, опори його. Але він потроху сам навчився давати собі раду зі своїми проблемами й рішення сам навчився приймати. От після сільської школи поїхав вчитися до Чернівців. В охрані довгий час працював. А потім напросився до миротворчої місії в Африку. Де то він, Лілю, був?

— У Сьєрра-Леоне їздив.

— О! Точно, там! Був там рік, здається, у 2004-му. У той час його доня якраз народилася. Після Африки

Юрій Кушнір

до столиці поїхав, і знову в охрані працював, у якомусь банку. А потім повернувся до рідного села: у нас тут проводили лінії Інтернету, то він то з таким ентузіазмом ті провода вів, прошивав якісь тюнери, я того сильно не знаю, але всі до нього з тим інтернетом підходили поможи та й поможи, «підключи і нас», і він так усім помагав, не було в нього такого, що не маю часу, — всім все робив. І знаєте, хоч гуляв часто з хлопцями в селі, а ніхто ніколи за 36 років його п'яним не бачив. Ще займався Юра в Кам'янці джампінгом. Знаєте, що то таке? Ви бачили того моста? От то він стрибав з нього; то ж страшно, ви бачили відео, як стрибають? Я вам покажу, як стрибав Юра.

Пані Віра взялася перебирати фотографії сина в пошуках його стрибків, знаходить і втішено демонструє. Юрко був хлопцем міцним і підтягнутим, спортивним і дужим.

— Мам, та є відео, де то він стрибає.

Ліля стала показувати відеозаписи з ютубу.

— Він так захоплювався тим джампінгом, де він тільки не був з тим своїм хобі — певно по всьому світу їздив і з мостів стрибав. І на всіх фото з тих мостів — усмішка така гарнезна, рідна.

Вони обидві по-дитячому тішилися такій його відвазі, тішилися, що вони можуть зараз про це багато розповісти, кілька разів поспіль показати. Їм страшенно бракує Юри: мати й сестра намагаються фотографіями та відеозаписами компенсувати для себе його відсутність, але насправді всередині відчують, що найбільше хотілося б не ці стрибки подивитися ще раз, не фото

з Донецького аеропорту, а просто обійняти Юру — без слів і питань — просто обійняти.

— А це що за фото? — розгубилася пані Віра, але одразу отямилася, бо впізнала, що це за історія і засміялася. — Аааа, то він зимою у ставі купався, коли в Чернівцях вчився. Ох і безстрашний був хлопчисько. Все йому треба було на собі випробувати. І все хотів встигнути: як от навіть з навчання чи роботи приїздив

Юрій Кушнір. Фото Василя Куліша

на кілька днів до села, то усіх навідає — вільна хвили-
на — до брата побіжить, до однієї сестри, до другої, до
друзів, до сусідів.

Щоправда, душа сумувала за військом: не раз мамі
казав, як шкодує, що не залишився після Сьєрра-Леоне
в армії. Але через десять років його військовий досвід
знову знадобився. Хлопці йшли добровольцями цілими
лавами вже на Донбас. Родина Юрка точно знала, що
він не буде осторонь: не знали, як саме доєднається, але
впевнені були, що в хаті не сидітиме. Він спостерігав
за тими лавами, які ринули на військову підготовку й
мчали на фронт із розігрітою зброєю. Він стежив за но-
винами, і всередині в нього все прийшло в рух.

— Усі їдуть, і я поїду.

Юркові увірвався терпець, і він устиг в останній ва-
гон третьої хвилі мобілізації.

Поїхав тихо, говорив мало, дзвонив нечасто, хоча
дзвонив. Єдине — просив брата та сестер не надзво-
нювати, щоб телефон не озивався тоді, коли потрібна
тиша. Усі розуміли, бо дзвінок під час бойових дій може
бути невчасним і мати вартість життя. Хоча коли приїз-
див додому в жовтні, то вже казав рідним, що «в аеро-
порту буде велика біда». Тоді «Ромео» приїхав поховати
побратима Сергія Побережника з Хотина, а Каплівка
зовсім близько — за шість кілометрів. Після похорону
просив пам'ятати, що хоче бути похованим біля батька,
у Каплівці.

І ще залишився на кілька днів вдома тоді восени, був
із рідними. Але то вже був інший Юрко, не той веселун

із очима, що горіли пригодами й екстремальними мандрівками, то був серйозний і виснажений боєць, який добре знав, яка на смак війна і яка вона на запах — так пахне смерть.

Пані Віра плакала й притискала до себе фотографії сина, які тримала в руках, переглядала їх і знов тулила до грудей. Він передбачав тоді, після похорону, що наступного разу поїде в один бік.

— Юрчику, чого ти сумний такий? — мама присіла біля сина на сходи.

— Мамо... — зітхнув «Ромео», — я знаю, що я звідтіля не вернуся, їду — і не вернуся.

Матір як струмом вдарили його передбачення, і вона скрикнула на всю хату, зарідавши:

— Що ти таке кажеш, синочку?!

— Вибачте, мамо, вибачте...

За кілька днів Юра повернувся в аеропорт.

Востаннє Юра подзвонив додому на «старий» новий рік, як тільки впала Диспетчерська вежа ДАПу. Дзвінок був коротким: і Юра не мав як говорити, та й мати була на роботі.

З болем згадує пані Віра той дзвінок, коли вона з сином не наговорила.

— Мамо, тримайтеся, бережіть себе, — промовляв Юра важким і виснаженим голосом.

— Юрчику, то ти там бережи себе. Синочку! А ти може прихворів, що голос маєш такий, ніби й не свій?

— Не, мамо, все добре, тримайтеся.

Дзвонив він того дня і сестричці Лілі, вітав її чоловіка з Василем. А потім визнав, що пережили дуже тяжкий бій із хлопцями й казав: «Не знаю, чи я взагалі до 28-го доживу, щоб повернутися додому». Ліля підбадьорювала брата, а потім ходила до церкви й весь час за брата молилася: аби вижив, аби повернувся, аби не полонили.

— А потім набрав ще раз, — пригадує сестра, — і от тоді вже став прощатися. Казав: «Бережи маму, бережи сім'ю...», і виходив того дня на зав'язок кожні дві години й ото весь час казав мені ці слова. Одні й ті самі. «Бережи маму... бережи сім'ю». То був четвер, а уже

Мама Юрія Кушніра.
Фото Миколи Тимченка для газети «День»

в п'ятницю, 16-го, він не вийшов на зв'язок, у суботу ми його стали шукати, а в неділю, на самий Старий Святвечор, його не стало.

Того дня тривожилися і Лілія, і пані Віра.

— Навіть моя співробітниця казала, що зі мною щось недобре робиться, — пригадує Юркова мама. — Тієї ночі й на волосинку не заснула. Я досі терзаю себе за те, що так мало тоді з ним поговорила. І щоразу тільки важче мені стає, бо інші мої діти мають сім'ї, а він все біля мене був... А тепер нема. Доня в нього лишилася (8 січня 2019-го виповнилося 16 років — *ред.*), вона іноді приїздить до мене, навідується.

— Знаєте, Юрка був саме в тому місці, яке називають «гарячою точкою». От то така правдива назва, — пояснює Лілія. — Якось його побратими нам після похорону розповідали: коли хлопці в черговий раз заїздили на летовище, то лишилися живими завдяки Юрці. Скажу чого: він перепакував, доки ніхто не бачив, свій сухпайок, переполовинив, і напхав туди всього необхідного, а коли у всіх закінчилися набої, то завдяки Юриній завбачливості вони того разу вціліли. Навіть коли він отримав поранення, то дві — уявіть собі, дві (!) — доби з раненою рукою не випустив автомат. А змовкла його зброя лиш тоді, як осколок влучив Юрці в голову.

— Тепер хіба лишилося дивитися на нього на знімках.

Пані Віра почала складати фотографії на купочку, цілуючи кожну, а потім запалила свічку біля великої чорно-білої, яка стояла припертою до стіни в трохи порепаній рамі.

— Отак тулиш до себе ті фотографії і молиш Бога — «прийми його душу у царство до Себе». І не наговоритися з ним, і не наплакатися, сама до нього говорю і відповідаю за нього, отаке моє зараз життя...

— То важко тепер усвідомлювати, що твого рідного братика не стало... Переглядаємо чи не щодень, як мама правду каже, ті фотографії, що від нього полишалися, а на вихідних, як діти вдома, то включаємо відік та й записи з ним дивимося: і як він стріляє, і як з моста скаче. І всюди він такий веселий і таким він нам на все життя лишиться в пам'яті. Юрка наш, наш «Ромео».

Олег Мусієнко («Муся»)

19.03.1971 — 19.01.2015

81 ОАЕМБр

На Водохреща 2015-го, рано-ранесенько, коли всі ще спали, бойовики почали новий потужний штурм нового терміналу. Перший пост. Ворожі артилеристи жбурляли різнокаліберними мінами, а тим часом, як гігантські павуки, до терміналу підповзали чорні російські танки, які щент розстрожили стіну аеропорту з «кіборгами». Українські вояки зайняли кругову оборону й стали до відбиття штурму. У тому бою загинули двоє бійців 90-го батю 81-ої бригади — Олексій Панченко й Олег Мусієнко. В Олега, як розповідають побратими, влучив випадковий осколок — влучив у шию і не дав шансів. Його тіло побратими не змогли одразу вивезти. Він залишився між бетонного перекриття, битого скла та гільз ще на місяць.

Олегова мати, Лідія Федорівна, з якою ми побачилися через два роки після загибелі сина, тулила до себе синову фотографію.

— То мій син — Мусієнко Олег Петрович.

Лідія Федорівна почала розкладати на стіл Олегові фотографії, які в неї збереглися.

— Який він у мене був? А отакий, як на фотографії, а по характеру — настойчивий, завжди впертий і «я сам». Як учився в школі, а потім в училищі — то не прогуюлю-

вав ні разу й не запізнювався ніколи. А потім армія. Карабах. Чесно говорячи, ми хотіли його одкупить звідти, але він — не дався, і все: «Мам, я піду туди й крапка. Чого мають молоді хлопці там гинути й калічитися, а я тут сидітиму?» Та й відслужив там, але біда сталася — отримав поранення. І на місяць раніше демобілізувався.

— Після теї армії ноги мав сильно побиті, хотіли їх одрізати, а знайшлися такі лікарі, що сказали: хай буде, — пригадує Олегів батько — Петро Васильович, хмурячи густі посивілі брови, які тінню нависали низько над самими очима. — Та й так жив з тими ногами, працював, заробляв на сім'ю: у Києві служив у міліції 20 років і мав багато похвальних грамот, медалі йому вручали, бо добре служив. Бо не було такого, щоб кому зла зробив чи побажав: з дитинства ми дітей такому вчили. І не думайте, що то я так кажу, бо він мій син і я його тут хвалити буду — йдіть спитайте в сусідів наших, він завжди робив добре і для себе, і для людей. З міліції — на пенсію. А як війна прийшла, то тими ногами пішов воювать. І не жалівся.

— Міг не йти ж після поранення, — каже Лідія Федорівна. — І ми його відмовляли з батьком. А він нам одрізав — «А хто піде?» Він не питав — він стверджував. «Треба там бути таким, як я» — казав, щоб наші діти того всього не побачили. Все казав, що досвід бойовий вже має і знає, як воювать.

Олег пішов, але дуже відтермінував той день, коли скаже батькам, що він на передовій: завжди придумував якісь історії: то він на тренуваннях під Львовом, то вже під Житомиром, то на третій лінії в АТО. А насправді вже в листопаді він бачив зі своєї позиції обриси Донецька.

— Мамо, та не переживайте ви, я ж не маленький, — заспокоював Олег.

— А що там, сину? Стріляють, да? — Лідія Федорівна почула торохтіння по металу.

— Та то, мамуля, холостими, — сміявся Олег, намагаючись заспокоїти виснажену тривогами й безсонними ночами стареньку матір. — Я ж у Львові, ти забула?

Прийшла черга на ротацію — Олег приїхав додому, помарнілий і сильно змучений.

— То коли він востаннє приїздив, то вони когось сюди привозили, якогось раненого, «трьохсотими» вони їх називають, — батько знову хмурих брови. — І я кажу йому тоді: «Синку, може, таки скажемо матері, куди ти повертаєшся?» А він не захотів. Казав, що вона й так багато хвилюється. Обіцяв розказати, як повернеться звідти. Просив мене й далі мовчати. Він усе сам робив, ніяких порад в мене не просив: чи йти, чи не йти, як краще зробити, все сам вирішував. «Хто ж, крім нас?» — додавав він хіба.

Але матері таки зізнався тієї останньої ротації, куди він повернеться знову.

— Мамуля, — гукнув він Лідію Федорівну з порогу, і коли вона озирнулася й підійшла, то впав на коліна, обійнявши її ноги. — Я був там... у Донецьку.

— Я сину, догадувалась, але не сміла розпитувать...

— Мамо, я напевне поїду туди знову. Але ти не переживай, — я вернуся.

Мати тоді нічого не сказала, а тільки притулила сина до себе, ніби малу дитину, а не дорослого чоловіка. Більше Олег не розповідав ні про війну, на яку він повертався, ні про аеропорт.

— Він і про Карабах нічого нам не говорив, і про Донбас, — згадував Петро Васильович. — Але покладистий був дуже в нас. Якось було, знаєте, ми сперечалися з ним, і я на Олега накричав, ну, як батько на хлопця, але то вже Олег дорослим дядьком був. Думаю, хтось інший після такого мого вичитування розсердився б і відповів, як має бути. А він зуби зціпив й одійшов мовчки від мене. Минає пару хвилин, як він вернувся, ляснув мене по плечі та й каже: «Перестань, давай не будем друг на друга злитися». Та й ми обійнялися.

В останній день зв'язку з домом Олег набирав батька й трохи з ним навіть встиг порозмовляти: про ДАП, про танки, про те, що вони їдять і на чім сплять. Але раптом зв'язок обірвався. Сестричка Лена пригадує, що і їй Олег того дня телефонував, хоча зв'язок був жахливим, і вона чула брата через слово.

— Лено, я йду, і ти знаєш — куди, — швидко й збен-тежено говорив Олег.

— Знаю, братіку, але там так небезпечно...

— Але я повернуся, сестричко... — обіцяв Олег тієї розмови, — я обов'язково вернуся, я прийду додому.

Після цього телефон Олега вимкнувся, і його голосу більше ніхто не чув.

— В три часа ноч... їх вивезли туди — на аеропор..., на термінал. А в сім ранку він уже загинув.

Голос Лідії Федорівни сильно тремтів, слова переривалися схлипуванням.

— То була його друга ротація в термінал. І снилася мені гроза, страшна нескорима гроза, ураган. І блискавиця стрілою вдарила мене. Точно в ціль. Я була певна,

що буде якась страшна звістка. А вони вже всі знали, що його більше немає, тільки от мені не хотіли казати. Я лиш просила доньку свою: як щось про Олега знатиме, то хай мені каже. А вона мовчала й тільки вранці розказала мені про таку біду. Так справдився той сон мій.

Тіло шукали довго: туди, де лежало тіло загиблого, не могли пробратися українські вояки, та навіть місію з евакуації не одразу захотіли пустити на територію ДАПу. А в середині лютого до Києва таки привезли Олегове тіло.

Пам'яті Олега Мусієнка. Фото Руслана Боровика

— Боль... страшна боль лишилася в душі. Неможливо того горя забути, для мами нема того часу, що лікує, бо серце з дня у день кров'ю обливається. Дивишся на його могилку, і серце рветься. Так воно больно нам с папою.

А перед похороном мамі знову наснився син, і вона ніби наяву відчувала його присутність, обійми, голос.

— Мамо, мамулічко, скільки життів забрав той аеропорт, — безнадійно й тихо говорив у тому сні Олег із темним від пилу й диму обличчям і у дуже пошарпаній формі.

— Сину, а як... а де ти зараз? Сину...

Мати й не встигла запитати, як він махнув рукою: «Ай!» — і пішов кудись у морозний серпанок.

А перед сороковинами — знову оцей моторошний сон: ніби син біля неї, ніби говорить до неї, але вона не встигає його про все розпитати.

— Мамулічка, ну все. Я уходжу від тебе навсігда.

Тоді знову махнув рукою, знову «айкнув» і пішов назавжди — із реальності й зі снів. Більше Олег мамі не снівся.

— А, знаєте, я ним пишаюся: бо він сім'ю свою любив і Родіну. — Є такі хлопці, що не хотіли йти, десь їхали, ховалися, і на роботі в нього були такі, що вічно на щось жалілися, справки купляли. А він ніколи не сказав, що йому щось не те. А потім без слів зібрався і на войну. Навіть мені, батькові, він не хотів нічого розповідати, хоча набрав мене й сказав, що він уже в Донецьку, але й тоді просив — «тільки матері не кажи». І я в нього вірив і молився за сина. І так би мені його обнять зараз знову, відчути ту руку по плечі і його оце: «Давай не будем»... Але нема мого Олега більше. Нема...

Володимир Бузенко («Італієць»)

28.07.1988 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

За Мінськими домовленостями аеропорт Донецька мав залишитися під контролем сил АТО, але на Водохреща бойовики підірвали термінал: частину перекриття його другого поверху, де були українські вояки, після чого пішли в новий наступ — ринули зусбіч, як таргани. Бій тривав усю ніч, не вщухаючи до наступного вечора, і наші вояки чекали обіцяної підмоги, примудряючись економити набої.

А надвечір 20-го січня російські найманці підірвали перекриття нового терміналу знову, уже потужніше. Бетонні плити будівлі буквально склалися, як картковий будинок, затягнувши під себе «кіборгів». Більшість хлопців загинули під завалами бетону, глини, цегли і металу, так і не дочекавшись ранку.

Того дня на території Міністерства оборони України Дзвін Пам'яті б'є 50 разів — кожен удар по ще одному оборонцеві ДАПу. Вони б'ють з тим боєм, з яким гинули тоді вояки. За офіційними даними, саме стільки

«кіборгів» загинуло цього дня. Але бої за аеропорт тоді не завершилися.

На жаль, обставин загибелі кожного з них достеменно не відомо — є лише спогади побратимів, офіційні дані й логічні здогадки. Не усіх вдалося витягнути з-під завалів терміналу одразу — більшість тіл пролежала там кілька тижнів. Весь той час їх вважали зниклими безвісти, а їхні родини не втрачали сподівань, що їхні хлопці в полоні.

Я сиділа в авті в центрі Чернівців із паперовим горням «заправкової» кави: чекала на Галину. Вона журналіст, а ще — дуже близький друг родини Бузенків і як за рідним братом сумує за Володею — «кіборгом» із позивним «Італієць», зв'язок із яким зник після першого підриву терміналу. Галина сіла в авто — і ми рушили.

Село Кучурів. Дорога до нього у вибоїнах, хати — різнокаліберні. Ми їхали майже на сам край села, звивистими стежками, куди наше авто ледь вміщалося між кущів та дерев. На великому подвір'ї — невелика цегляна хата з верандою.

Галина познайомила мене з Володиною матір'ю Марією і сестричкою Олею ще на ганку. Вхід до будинку — з кухні, де з великого старого п'єцу, викладеного темно-коричневою плиткою, тебе ще з порогу помічає «Італієць». Володине велике яскраве фото... Він у голубому десантному береті. Сумний погляд неймовірно гарних сіро-зелених очей. Фото облетіло всю країну й усі соцмережі; поряд ще кілька його світлин, маленькі

образки, запалена лампадка, нагороди Володі й півпустий роздертий сухпай ЗСУ.

Оля розливала гарячий чай, а мама стояла під п'єцом, обхопивши себе руками: їй ставало зимно від спогадів, коли вони не могли знайти навіть натяку на те, куди міг зникнути її син.

— Все життя не могла налюбуватися воєнними, такий захват вони в мене викликали, то, певно, із тим моїм почуттям і народився мій Володя. Але коли була ним вагітна, то зовсім не думала й не намірювала, аби то він був воєнним. Та ще й щоб воював... Та йой, він взагалі як був малим, то таким малесеньким і худесеньким, що я сміялася і казала, що в мене не солдат росте, а балерина, а в нього ще й такі кучері були, ой, ви б бачили... ангелочок малий. Але таки воїном став — справжнісіньким воїном, який любить свій народ і країну, і життя за це не пошкодував віддати.

Володя народився і жив тут, у Великому Кучурові, був у родині третьою дитиною: у нього залишилися ще дві сестрички старші, Оля та Оксана, і молодший брат Костя. Володя вчився в сільській школі, а тоді — на автомеханіка. Мати згадує, що ще малим постійно з хлопцями длубався в техніці, у роверах, у мотоциклах, одне слово, ремонтував усе, що могло їздити. Строкову службу чесно відбув у Львові — серед десантників — і навіть якось казав мамі, що, може, лишитися далі служити, та Марія Георгіївна відмовила: боялася, що рідко сина бачитиме. Вона присвятила своє життя вихованню своїх дітлахів, і дуже їй хотілося, аби навіть дорослими вони були ближче до неї. І він прислухався — працював

за професією, ремонтував автомобілі. А невдовзі Володю обрали депутатом сільської ради.

— Дівчата його любили, — пані Марія повернулася до мене, підморгнула й усміхнулася. — Коли не глянь, біля мого Володі все дівчата крутяться, різноманітні, усім хотілося його уваги, кожна собі на щось сподівалася. Але, певно, така в нього доля була від самого народження — бути воїном.

І не тільки у війську, не тільки на війні Володя був хлопцем відважним, жертвним. Мати досі пригадує історію, як серед ночі в селі загорілася хата, люди повибігали й не знали, що діяти з тим височенним вогнем, і тільки хтось скрикнув: «Бабуся! Там бабуся в хаті живе, вона всередині!». Володя як тільки почув це, схопив якогось шалика, щоб не надихатися диму, і пірнув у палаючу хату. Не злякався тоді юнак, не розгубився, а врятував життя.

Він переймався подіями Євромайдану, а коли захопили Крим, чекав на повістку. У серпні дочекався: її принесли до сільради; наступного дня він поїхав до військового комісара.

— І серцем я розуміла, яку благородну справу він робить, який вчинок, але дуже було важко його відпустити. Володя просто хотів миру й не міг терпіти, що там хлопці гинуть, такі самі, як він, а він собі сидить вдома. Але хоч і повістка була, а у військкоматі не дуже хотіли брати, бо з серцем у нього було не добре. Я втішилася, кажу йому, що може так треба, щоб він не їхав туди, якщо серце таке тривожне в нього. Але Володя казав: хочу до хлопців.

— Він заради дітей, ка-
зав, йде туди, — наважи-
лася додати до материних
слів і свої Володина старша
сестра Оля. — У нього пле-
мінник є, мій син, то він до
нього як до власного сина
ставився: всьому хотів на-
вчити, що вмів. А як їхав
на Схід, я тоді завагітніла,
і ви собі уявити не можете,
як брат тому втішився і як
чекав ще на одного племін-
ника. Він і сам так хотів ді-
точок мати, я впевнена, що
він би був таким чудовим татом, він би все заради діток
віддав. Але, бачите... Не судилося, не дожив-не дочекав-
ся він дівчинки, яка би йому таке щастя подарувала, не
встиг побавити свою малечу Володя. Мамо, то ж два
рази до нього приходила повістка, але все він був десь
далеко від дому, а на третій раз він її взяв і поїхав до
військкомату. То було 13 серпня 2014-го. Як зараз то
пам'ятаю. А тоді на Львів — на полігон.

Володимир Бузенко

— Тепер вже я до кінця, — так Володя відповідав
рідним, які просили лягти до лікарні підлікуватися.

Відповідав і показував пальцем на карті Донецький
аеропорт: «Його буду боронити». Володя найбільше про
війну розповідав Олі, але без зайвих подробиць.

— Володя, як той аеропорт? — питала Оля, коли брат виїхав на термінал.

— Бачила колись комп'ютерну гру «Counter strike»? От таке саме і в нас.

— А їсти хоч маєте що?

— Та таке... — мляво відповідав Володя. — Бувало, їли одну тушонку на чотирьох. Сніг топили пити, бо води нема. Та й таке.

— Бережи себе, братику...

— А ви моліться за мене...

І рідні молилися. Хоча тривога перемагала. По Різдву «Італійця» поранило в ноги, а тим часом телеканали безупинно транслювали увесь жах, який коївся у Донецькому аеропорту. Рідні сиділи перед екранами й молилися за Володю, періодично надзвонюючи й питаючи, як він. А Володя сердився і просив не набридати такими питаннями, бо в нього немає часу довго говорити. Про поранення мовчав — це уже згодом розповіли побратими.

«Що б не трапилося, знайте — я вас завжди буду любити», — Володя писав мамі та Олі смс-повідомлення, коли мав хвилю, бо з дзвінками в терміналі було непросто.

— Мамо, я так замерз тут, — виснажено зізнавався «Італієць» матері в одній з останніх розмов телефоном, коли вдавалося вийти на такий-сякий зв'язок. — Тут шалений мороз під тридцять, і мені так хочеться зігрітись.

— Синочку... а хоч чаю вам є як там зробити? Володю!

Володимир Бузенко (ліворуч) з побратимами

Володя мовчав. Ніби витримував паузу для чогось важливого.

— Знаєш, мамо, тут такі хати! — казав він замріяно. — Певно, залишуся я тут жити.

— Володя! Що ти таке кажеш, синку? Які наші Чернівці гарні, я не хочу, щоб ти там лишався!

А тоді підірвали частину терміналу. Першою дізналася Оля й одразу набрала маму. Щось відчула...

— Мамо, там підірвали термінал, Володя не відповідає, — задзвонила Оля.

Мати написала смс в надії, що син відповість і лиш чула «тінь-тінь» — бігла до телефону, молячись, щоб це було повідомлення від нього. Але син не озвався.

Перед смертю Володя дуже довго з батьком говорив, але найближчі вже ніколи не дізнаються, про що саме.

«Італійця» не могли поховати майже рік, і в тривозі очікування, стомлений експертизами й примарною надією, Володин батько помер від серцевого нападу. До синового похорону він не дожив місяць. Батько й син поховані поряд, і тепер над їхніми могилами майорить синьо-жовтий стяг.

— Мені дуже боляче і за Володю, і за всіх тих хлопців, які загинули під час того страшного вибуху, — каже мати. — Тепер ми знаємо, що це — справа рук Мотороли, який своє місце вже знайшов, його вже немає в живих. Я знаю, що після вибуху кількох хлопців, які вижили, полонили терористи, і шукали кулеметника, а ним був Володя. Хлопці кажуть — кулеметник — «двохсотий». Але терористам не йнялося... І тоді Ігор Брановицький сказав — то я кулеметник. Ігоря сильно били, після чого прийшов Моторола й розстріляв його. Не розумію, чому хлопців забивали й розстрілювали, чому їх не збирали й не проводили обміни, бо ж так ті усі хлопці хотіли жити...

— Перед смертю мене Володя також набрав і сказав: «Я вас усіх люблю, що б не сталося». І казав, що до ранку вони не протягнуть. Я кричала йому в трубку, що ми всі тут молимося за нього. А наступного світанку він написав мені есемеску: «Дякую, що молилися. Я ще є».

По обіді зв'язок з ним зник.

Пані Марії пусто й самотньо зараз. Боляче від того, що не поговорити з Володею, а хіба розповісти його фотографії на старому п'єці, як минув день. Між тих «гарних хат», про які він їй розповідав у телефонних дзвінках, і зупинилося його життя.

— Яюсь у потязі, коли їхали з нагородження, чула, хлопці казали: «Мали б ми таких двадцять Володь Бузенків, то давно б війна закінчилася», казали, що за таку самовідданість він заслужив Героя України.

Як пригадують Володині побратими, а зокрема, командир його роти Віталій Любенко з позивним «Веселий», завдяки «Італійцю» 18 січня вивезли багатьох тяжкопоранених хлопців із терміналу. Серед них власне був і сам «Веселий», який отримав важке поранення

Родина Володимира Бузенка

напередодні (16 січня) і стікав кров'ю в терміналі. Вцілілі того дня таки врятували багатьох своїх побратимів, виносячи на руках і вантажачи в МТЛБ «трьохсотих».

— Так і не присвоїли йому тієї Золотої Зірки, хоча хлопці готові були від якихось своїх медалей відмовлятися, подавали про його військові подвиги на ту нагороду. Але ж... — зітхнула Оля, кинувши погляд на Володині нагороди, переважно від громади. — Ще за життя за сміливість мали його нагородити орденом Богдана Хмельницького, але чомусь та нагорода загубилася. Прикро, бо не всі мають стільки сили духу, аби так відчайдушно боротися, щоб у такому віці йти на такі подвиги. Але ми пам'ятаємо й завжди будемо пишатися нашим Володею: і я, і мама, і діти мої, родина наша й найближчі, які досі нас підтримують. А мама... вона досі чекає на Володю...

ПЕТРО ПОЛИЦЯК («ЧОРНИЙ»)

05.07.1992 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

За спиною відчайдухи Петра Полицяка з позивним «Чорний» — безстрашний вчинок у морозну ніч у Донецькому аеропорту: молодий хлопчисько з Рівненщини разом із побратимом Іваном Кам'янчиним (позивний «Катана») виносили ще одного їхнього друга Ігоря Римара (позивний «Філософ»), якого поранили 9 січня на чи не найгарячішій точці ДАПу пострілом із РПГ. Терористи пообіцяли не стріляти за умови, якщо двоє хлопців на ношах винесуть Ігоря з території летовища, аби врятувати йому життя. До цього життя Римара підтримував медик «Псих» — Ігор Зінич. Римару відірвало вибухом руку, розстрожило щелепу та гортань: евакуація була вкрай потрібна. Тому хлопці, довго не роздумуючи, наважилися пройти півтора кілометри по снігу злітною смугою — на долоні в бойовиків. Зачовгані берці ламали льодяну кірку й провалювалися в глибочечний сніг; докладаючи шалених зусиль, хлопці рухалися далі й знову провалювалися, і так десятки метрів по території, яку прострілювали бойовики. На місці призначення, коли наші глянули в очі ворогам, один із ДНРівців навіть сказав «Чорному»: не повертайтеся туди, там дорога в один кінець, — і запропонував ци-

гарку. «Чорний» похитав головою — не кури́в, і нічого не сказав бойовику. Хлопці таки повернулися до своїх. Ігоря ж доправи́ли до лікарні, та за три тижні він помер у Київському клінічному центрі. «Катана» — єдиний із трьох вижив у ДАПі.

Не залишив «Чорний» у терміналі й пораненого «Італійця», і коли випала нагода рятуватися, то також уже поранений Петро хапнув побратима Сашка й закинув його на «тягача», що приїхав евакуювати поранених.

— А сам-то, Петька? — гукнув йому розгублений Сашко.

— «Італієць» як брат мені, — не кину його...

«Чорний» так і не вскочив до МТЛБ, а лишився в терміналі, біля пораненого в ноги Володі Бузенка.

Вони обоє так і не повернулися з аеропорту.

Петро був єдиним сином у сім'ї, у нього залишилися ще чотири сестрички. Із однією з них — Надею, і Петровою матір'ю — Вірою Миколаївною ми зустрілися в Рівному. У руках вона тримала фотографію сина за склом, а Надя принесла «Історію трьох» — комікс «Кіборги» на основі подій у Донецькому аеропорту. «Історія трьох» — це власне про порятунок Ігоря Римара двома побратимами — Петром та Іваном.

— Так, я мати-героїня, в якій четверо дівчаток і єдиний син — мій Петя, продовжувач роду. Був. Був продовжувач.

Віра Миколаївна говорила короткими фразами, чітко, але повільно.

— Родила я свого сина дуже легко, літом. Ріс він здоровим, жвавеньким хлопчиком, у школі непогано вчився, з математики всім контрольні помагав писати. Мав усі забавки, що треба було для хлопця, тому все на нашому подвір'ї збиралися його друзі й біля хати було гамірно. Як діти, як діти... Він дуже любив своїх сестер, і коли я йому казала: «Петя, кончиш школу, то йди вступай, ще наробишся», то він мені нагадував, що треба сестер помагати на ноги ставити. Але послухав трохи мене: пішов у Клевань до ліцею: рік вчився — і на «срочку». Хоча міг і не йти ні в армію, ні на війну, бо ми ходимо в «зібрання», і за нашими законами хлопці в армію не йдуть. Але він сказав, що ховатися не буде й прикриватися вірою також. Ані тоді, ані зараз. Обидва рази йшов у десанти.

Із сестрами Петя любився і не давав нікому кривдити. Матір переповідає, як приїхала додому з пологового з найменшою — Славінкою.

— Ти, Петю, так хотів братика, а в нас знов сестричка, ще й хворенька, — мовила жартома до сина, тримаючи худеньку новонароджену дівчинку на руках. — Давай ми її залишимо.

— Мамо! Ти що?! — розгнівався Петя, зірвався на рівні ноги і як скрикне. — Вони всі наші дівчатка, забираємо.

І голубив маленьку, помагав матері доглядати її. А як трохи подорослішав, то влаштувався до Києва на роботу. Коли приїздив додому на вихідні, то це для дівчат було справжнє свято: одна вареників наліпить, інша — торт спече, третя зі Славінкою ще якого сюрприза йому придумують.

— А Петя приїздив худесенький, нічого нового собі не купить — грошей на себе не тратив, на дівчат беріг, — пригадає ті миті Віра Миколаївна. — Як приїде, то завжди з подарунками для сестер. Пообідає, а потім в магазин — накупить їм канфет, фруктів і морозива. Як то діти, знаєте... А його улюблені канфети «Амурчики» і вода «Швепс», і фрукти. А мені... знаєте, кожного дня народження чи 8 березня він дарував мені квіти, але не оті в целофані, а живі вазони; навіть як в армії був, то яку квітку пришле через когось. Ото в нас було стільки вазонів, які він накупив, що вся хата заставлена. Була. Знаєте, я в містику не крепко вірю, але коли Петя пішов

Петро Полицяк зі сестричкою

на війну й попав в Донецький аеропорт, стояв на гарячій точці «Ромео», то квіти ті стали від землі сохнути. Думаю, то квіти вмирали разом із ним. Отак десять чи навіть п'ятнадцять вазонів і пішли разом із ним.

— Ми з ним як малі були, то багато часу проводили разом, — усміхається ще зовсім юна Надя. — Бо я, знаєте, така дівчина, що більше люблю м'яча, машини, мотоцикли, адреналін, постріляти, що навіть його друзі казали: «Петька, виганяй її, хай йде з дівчатами ляльками гратися». А він захищав мене, не виганяв ніколи, і я біля нього була. І взагалі, від хлопців інших, які чіплялися, мене захищав: вийде на дорогу й такий «ану мені Надюшку щоб не трогали» — і вже ніхто мене не трогає. Мотоцикла ми з ним обоє дуже хотіли, «Хонду», то він все мені казав: «От куплю, Надюша, мотоцикла, костюми нам, навчу тебе їздити й будемо кататися». Я про то мріяла. Казала навіть, що піду за ним в армію, бо хочу з парашутом стрибнути. Він сміявся і казав мені: «І чого ти не брат?» Фотки мені з армії прислав: показував зброю, техніку, яка в них там була — то ще до війни.

І все чекала Надя, як він того мотоцикла привезе. А потім з Києва на ньому й приїхав додому. Надя очам не вірила, що можна сісти на справжнього мотоцикла. Посадив її Петя за кермо, а сам позаду сів.

— Ну, давай, Надюшка, показуй, як ти їздити будеш, — підбадьорив Петро сестру й поміг завести «залізного коня».

— О, та не так і складно, — тільки й встигла сказати дівчина, як назустріч виїхало авто, а за ним ще; Надя

злякалася і впустила кермо, яке хутко схопив Петька і минув автомобілі.

— Надюша, так більше не роби, ти ж хотіла так мотоцикла, а от попала б в аварію і що? — Петя трохи розсердився на сестру, але далі вчив їздити.

А невдовзі привіз додому скутер для мами, бо Віра Миколаївна поштарка, і він шкодував її ноги. Так на тому скутері вся родина і їздила.

Особливо багато часу проводив із найстаршою своєю сестричкою Аліною та її донечкою. Дівчинка досі як бачить чоловіка у військовій формі, то одразу гукає: «Петя, Петя!»

— Вже коли ми їй показали пам'ятника, то вона каже: «А чого Петя наш на пам'ятнику?» — розповідає Надя. — А Аліна їй: «Нема нашого Петі». І маленька їй так здивовано: «Як то нема? Немає його на нашій Україні?».

Дівчину свою з сусіднього села Петро дуже любив. Мати каже, що завжди зі столиці і їй подарунків привозив, а перед війною їй колечко подарував. Мали вони після демобілізації одружитися. Але з Дубенського військкомату задзвонили Петрові, як він у Києві був. І дзвінка йому вистачило, аби рушити додому: повістки не чекав.

— Петя, та ж ти можеш і не йти: тобі просто подзвонили. Будеш із Києва зараз їхати? — мати хотіла вберегти сина.

— Раз треба, то я піду, щоб вони сюда не дійшли, — відповів Петя. — Бо як дійдуть вже сюда... мені то що — кулю пустять та й застрелять, а з моїх дівчаток будуть знущатися. Я піду, мамо, я піду.

Віра Миколаївна розплакалася.

— Може, гроші якісь треба? — батько хотів ще стримати сина й шукав якісь методи.

— Мамо, та не плачте. Тату, мені день назначений: скільки маю жити, стільки буду, я не боюся йти на війну. Я боюся прогнівити Бога. Та й сім'ї своєї в мене нема: за мною буде нікому плакати, нам треба йти, а не тим, у кого сім'ї і маленькі дітки, бо як то жити без тата їм потім...

На війну Петю зібрали швидко — дуже допоміг його столичний роботодавець, сам «афганець», який і спорядження Петі купив, і сім'ї грошима допомагав, і навіть допоміг шукати «Чорного», як він зник безвісти в терміналі.

Надя пригадує, як в останній приїзд додому Петя дуже не хотів повертатися, ніби щось передчував.

— Ліг вдома на підлогу й каже: «Як я не хочу їхати туди...». І так і заснув. Такий втомлений був, так шкода його було... І все обіцяв, як повертався туди на війну, що от приїде й наступного разу точно купить мені мотоцикла, раз я так хочу. І останній раз, коли він нам дзвонив, то труїли його газом... і він все казав: «Дівчата, моліться за мене». Постоянно це казав. І більше нічого.

А матері про аеропорт ні слова не говорив, вона дізналася згодом, від побратимів: що то й справді була дорога в один кінець, що допомога не прийшла й що ротації не відбулося, що травили хлопців газом і закидали гранатами, а сорок чоловіків ділили між со-

бою два сухпаї і зо два десятка буханок хліба.

— Як там, Петька?

— мама намагалася випитати хоча б щось за ті кілька хвилин, які він дзвонив щодня між 8-ю і 9-ю ранку.

— Нормально, — сухо й мляво відповідав «Чорний».

— Сину, як нормально: кажуть, що вас газом труїли?

— Моліться... Моліться, бо ми тут усі молоді й хочемо жити. Моліться.

Після першого вибуху в терміналі Петро ще був живий, бо 20-го січня вранці він встиг набрати батька.

— Живий. Я б вам дещо сказав... але нащо? Все добре. У нас все добре. У разі чого — я подзвоню.

— Сину... бережи себе, сину.

Більше він не подзвонив, і вони почали шукати його, бо хтось казав — загинув після другого вибуху, інші заспокоювали, що хлопець отримав поранення в руку й голову й тепер у полоні, ба навіть у списках на обмін шукали. Але зрештою, із військкомату повідомили батька, що тіло його сина лежить у морзі, у Дніпрі; треба їхати забирати.

— І кому вірити... — зітхнула Віра Миколаївна, знизивши плечима. — Один Бог знає, як і де загинув мій син.

Петро Полицяк

Після того дзвінка про морг мені надіслали два фото: родимки на тому тілі й часи — і стали питати, чи то наше. І те, і інше було синове. Часи йому від діда зосталися. Усі вже в селі знали, що Петя загинув, а нам якось так між іншим повідомили. Я саме пошту розносила й зірвалася додому. Кажу чоловікові: дзвони у військкомат, бо ми їдемо забирати сина. Набрали, а вони нам: «зачекайте, то не ваш». Мені це все дуже дивне. Як і те, що я потім побачила в морзі Дніпра, коли сина вивезли: мене просили не відкривати його повністю, а я хвать, зняла то простирадло й розкрила. Як зараз перед очима його чорні як земля ноги, ліва рука — що колода, а права ж — суха-суха, скривали його: був розрізаний весь живіт. Я не знаю, де був мій син після вибуху терміналу, і я не вірю, що він загинув на

Родина Петра Полицяка

місці. Нам професор один сказав, що в житті не повірить по вигляду Петі, що та дитина місяць під завалами мертва пролежала, а ще... а ще доня знайшла відео в інтернеті, де він в одному одязі, а в моргу в іншому, а волонтерка нам сказала, що його взагалі в одних берцях привезли. Понімаєте, я не вірю... і часи ті цілі лишилися, не роздушені, не побиті, і ланцюжок срібний на шії.

Попри всі обставини смерті, які досі Віра Миколаївна намагається з'ясувати, вона каже, що вдячна Богу, що знайшла сина й змогла забрати додому й поховати. Їй страшно й уявити, що декотрим батькам довелося шукати дітей рік, два чи то й три, а комусь — досі не вдається знайти. Сестра його найстарша саме збиралася їхати до США, у березні, квитки за півроку придбала. Але казала — не поїду, допоки не побачу Петра. І перед похороном їй наснився сон, у якому брат їй каже: «Сестричко, ще три дні — і ти мене побачиш». І справді, за три дні батькам подзвонили з Дніпра...

— Ми коли Петю переодягнули, щоб уже покласти в труну, то я глянула, а в нього з правого ока сльоза, — заплакала мати, і Надя її обійняла. — Я одразу закрила, нам тоді сказали не відкривати домовину, а як привезли ми його тіло додому, то ми труну знову відкрили, бо всі мої дівчатка хотіли попрощатися з братиком. І коли ми її ще дома відкрили, у Петі знову сльоза з правого ока. Я її витираю, а вона знов з'являється. То не вигадка, то я вам правду кажу, хоч я сама перший раз таке бачила. Певно, він так прощався зі мною, з батьком, зі своїми дівчатами...

Олександр Боднарюк («Бандит»)

14.09.1979 — 20.01.2015

80 ОАЕМБ

Якось мене спитали, що для мене було найтяжчим, коли збирала спогади? І тепер я точно знаю, що найтяжче — розмова з батьком, який був із сином такий близький, що тепер, при розмові й спогадах про нього, не може стримати сліз. Найтяжче — це батько, який плаче, хоча й знав, що війна — то часто дорога без вороття.

Василя Олексійовича ми навідали в Чернівецькому військовому шпиталі: здоров'я почало підводити після загибелі сина — десантника 80-ки Сашка Боднарюка. Далося взнаки й те, що півроку він не мав можливості побачити синове тіло й поховати.

Батько тяжко звівся з лікарняного ліжка, аби привітатися з нами, а тоді підійшов до маленької шафи, де тримав свої речі, відкрив невеличку мандрівну сумку й витягнув звідтіля товстенну темну папку з паперами.

— Я на вас дуже чекав, — тихо сказав Василь Олексійович.

То були спогади про його сина — Народного Героя України — у газетах, у журналах, у віршах і навіть роздруківки спогадів Сашкових побратимів. Він вирізав кожну заміточку з газети й просив онуків видрукувати

кожну згадку про Сашу з інтернету. У тій папці — Сашині фотографії, службова характеристика й довідка... про смерть.

— Все тримається в мене в голові: як Саша служив, як воював, яким був хлопчиком і чоловіком, — говорив Василь Олексійович, допоки тремтячими руками розкладав на лікарняного маленького столика всі статті про сина. — А то, щоб інші пам'ятали, і ви, Слава Богу, приїхали, то ще буде людям пам'ять про Сашу.

На одній із фотографій — маленька дівчинка у вишиванці на руках у військового піднімає на флагшток жовто-блакитного прапора. То Сашкова доня — Настя, уже після загибелі тата.

— Вона вже така доросла, хоча їй зараз і десяти ще нема, — усміхнувся Василь Олексійович, побачивши, що я зупинила погляд на цій газетній вирізці. — І Саша швидко подорослішав свого часу. Змалку навчився у всьому сам собі ради давати. Ще й за інших заступався і помагав. От я пам'ятаю, вчителька його розповіла мені, як в третьому чи четвертому класі його однокласник на уроці заснув, а як вона його збудила, то сказав, що за силою з батьком ходив і втомився. Діти сміялися... а Сашко ні: підійшов до цього Ромчика, поплескав по плечу й каже: «Ти, друже, так більше не роби, краще поклич нас, — вп'ятьох швидше наносимо». І діти змовкли.

Після школи Сашко пішов вчитися на інженера-механіка до Хотинського сільськогосподарського технікуму: родина жила в невеличкому селі Анадоли на Дністрі, біля Хотина. Після технікуму призвали до армії — до

Львова, у десантники. От пан Василь почав саме показувати всі синові похвальні грамоти зі служби.

— Спортсменом він у нас був, — похвалився Василь Олексійович. — Займався рукопашним боєм, і все його долучали до їхніх бригадних показових виступів, у футбол грав, волейбол, в теніс. А ще знаєте... пляшку міг мій Саша об свою голову розбити, то правда... Ви не смієтеся, це — рідкість, бо багато починають сміятися з того. Ну то я ще скажу, що як питали його, як він то робить, то казав: «Та різко так треба: гоп — і нема пляшки». То дрібниці, мабуть, те, що я зараз розповідаю... Я знаю, але то мої спогади про нього, то вже минулі добрі моменти, коли Саша був живий. Одне — смішно, друге — сумно, а щось аж в горлі душить.

Як демобілізувався з армії, працював на станції техобслуговування автомобілів, але там на сім'ю з дитиною багато не заробиш, та й подався Саша до Італії на заробітки. Коли приїздив додому, то часто розповідав батькові, як там в Європі: «Нам з вами до такого далеко, але я б дуже хотів, аби мої діти так жили». А війна дала поштовх щось суттєве зробити для своєї дитини, аби вона жила без війни й убогості.

Повістка його не шукала — і він вирішив піти добровольцем. То був листопад 2014-го. Військкомат. Тоді Яворівський полігон: там відремонтував 130-го ЗІЛа і з ним у складі 80-ої бригади поїхав на фронт: Костянтинівка, Дружківка, Піски, Донецький аеропорт.

Сашко був небалакучим, тому батьки не чули від нього коментарів ні про Майдан, ні про Крим. І навіть коли почалася війна, то він хоч і вперше, але не

бурхливо висловив свою позицію: «Я маю там бути». Про фронт Сашко особливо не розповідав: так, між іншим.

— То вже хлопці мені згодом розповіли, як Саша відремонтував не одну МТЛБ-шку, яка рятувала українських вояків. А коли ЗІЛ вже зовсім став, то Саша пересів на старенького МТЛБ і сам регулярно їздив у Донецький аеропорт. От бачите тягача цього? То його «Ласточка». Так він ніжно назвав свого МТЛБ.

Василь Олексійович показував зимове фото сина на МТЛБ, без каски, перед котримсь із виїздів у ДАП.

— Він віз туди боєприпаси, воду, цигарки, а звідти забирав «двохсотих» і «трьохсотих» кіборгів. Хлопці кажуть, що та остання поїздка його була очевидно останньою. Його побратими, які вижили, яких він вивіз, згадують: «Чекали «Бандита» на «Ласточці» як рідну маму».

Саша ще був живий ранком 20-го січня, це була 10:30, і як пригадує батько, не мав їхати в аеропорт. Заспокоював, що все добре, що він в нормі й набере, як буде трохи більше часу. Але того разу Саша дзвонив востаннє. Ніхто не міг пояснити, куди подівся син: військкомат мовчав, волонтери не знали. Василь Олексійович молив кожного, до кого лиш міг додзвонитися: «Шукайте МТЛБ «Ласточка», шукати треба «Ласточку». Лише згодом побратими розповіли, як все було насправді.

«Рахман» — командир розвідки, звернувся до своїх хлопців того пізнього ранку:

Олександр Боднарюк

— Ніхто не змушує більше нікого їхати в аеропорт. Але зараз треба витягнути хлопців, які там залишитися, це — наші побратими.

Він не наказував, хто має їхати, він просив зголоситися добровольців, які ризикнуть поїхати під термінал.

— Я спробую прорватися, — почувся суворий голос мовчазного «Бандита», який щось підлагоджував у своєму старенькому тягачі.

Хлопці переглянулися, а «Бандит» почав збиратися в ДАП.

— Здається, вони зробили один вдалий рейс і витягли поранених із ДАПу, — переповідав Василь Олексійович спогади Сашкових побратимів. — А під час другого ривка в термінал, коли вже вони поверталися, то мій син загинув: бойовики накрили артилерією; МТЛБ підлетів у повітря, перекинувся траком догори й загорівся.

Сашу шукали п'ять місяців, добиваючись помочі в преси, волонтерів, побратимів і навіть у терориста Захарченка: рідні шукали серед полонених. Але його перекинуту «Ласточку» знайшли лише навесні, а тіло впізнали за експертизою ДНК аж 15-го червня.

— Тату, треба їхати до Чернівців, — схвильована донька Василя Олексійовича Наталя приїхала до батька о пів на сьому ранку. — ДНК збіглося, тату...

Батько мовчки підвівся і сів до авта синових товаришів: вони поїхали в Дніпро — привезти тіло.

— Я не знаю, що ми тоді взяли... — Василь Олексійович ніби вибухнув тихим плачем. — Комп'ютер наче показав, що Саша, а насправді ми взяли згорток камуфляжний. Згорток — замість сина. Дніпровська волонтерка Неля нам лише сказала, що він без обох ніг і руки. Хотіли Сашу мого там, у Дніпрі, хоронити, а я не дав — забрав його додому й поховав у селі. Важко було... весь той час був ніби в тумані. Якби не доня Наташа, якби не її підтримка, її слова, було б ще важче. Але завдяки їй, завдяки думці й про нашу внучку, ми з дружиною якось пережили цей жах... І хоч зараз здоров'я підводить, але мусимо триматися: заради них.

Так і не приїхав Саша у відпустку, хоча мав бути вдома біля своєї Насточки вже на початку лютого. І все хотів батько щось передати синові через волонтерів, все питав, що йому треба, а чого би хотілося.

— Тату, та все тут в мене є, все що мені треба є: і згущене молоко, і консерви, і кава, та все є, —

задоволено відповідав Саша. — Волонтери привозять і їжу, і одяг.

— Мені б так хотілося хоч щось тобі передати, може чого з речей тобі би треба було чи може чогось смачного? — наполягав пан Василь.

— Ой, тату, у мене тут, певно, більше смачного, ніж у вас в хаті.

Насправді ж Сашко всю їжу, яку передавали йому хотинські волонтери, розділяв між побратимами: не було такого, щоб комусь забракло цигарки чи консерви, якщо вони були в Саші.

А якось він набрав батьків, коли в них гостювала його доня: то було 17 січня. Незадовго до його останнього бою. Розпитував, як у них справи і раптом — пауза: Саша почув голос Насті.

— О, і Настуня у вас?

— Так, Саша, тут вона, дати їй трубку, сину?

Олександр Боднарюк з батьками

Мати, не дочекавшись синові відповіді, увімкнула гучномовця на телефоні.

— А які в тебе очі, донечко? А коси? А ну назви, які ти вже букви вивчила?

— Та ми тут вчимо трохи, синку, знає вона букви, — додавала Настина бабуся.

— Тату! Таточко! — голосно гукнуло дівча. — «А» знаю, «Б»...

— Молодець, моя квіточко! — похвалив доню Сашко. — Мамо... а дайте татові трубку...

— Та-а-ату... — важко й болісно протягнув він. — Юру вбили, тату... Я його привіз, мамі не кажи.

Юра Кушнір («Ромео») був Сашковим побратимом і добрим товаришем — уся родина з ним зналася, бо мешкали вони в сусідньому селі. Батько заплакав, але коли дружина очима спитала «що?», то не зміг не відповісти

— Юри нема більше... — і заплакав.

За кілька днів загинув і Саша.

— Він — моя гордість, я мав велику надію на нього як батько.

Василь Олексійович не ховав сліз, він більше не міг не плакати.

— Ми збудували дім із ним, і я так хотів, щоб син там мешкав і був у ньому щасливий зі своєю сім'єю, щоб тою хатою бігала Настуня. Саша планував повернутися із фронту й піти у військову частину в Чернівцях. Там хотів ремонтувати техніку до самої пенсії. Так він собі надумав, коли потрапив на війну, напланував. Але не зміг то втілити...

АНДРІЙ ГРИЦАН («КАПТЬОР»)

06.09.1991 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

«Каптьора» — Андрія Грицана — вдома в селі Великі Дідушичі, що на Львівщині, чекала мама і сестричка. Сьогодні тут у хаті все нагадує про Андрія: прапор на стіні у вітальні, фотографії на

Фото Віталія П'ясецького

стінах і в рамках на поличках, поряд — хлопцеві нагороди, на лептопі сестрички Ані фонова заставка робочого столу — її фото з братом. Чорно-біле, і на ньому вони такі схожі. Аня, маленька тендітна дівчинка дуже любить це фото, каже, що на ньому Андрій такий особливо ніжний, яким був за життя.

— Знаєте, для мене Андрій не тільки братиком був, а ще й татом... Ми не мали батька, тому не знала я, як то — мати тата, — але мені здається, що батько має бути саме таким, як для мене був Андрій. Я собі тільки можу уявити, яким би він був татом для своїх дітей... Знаєш, я завжди точно знала, що поки в мене є Андрій, то мене ніхто ніколи не скривдить. Він завжди мене веселив, як мені було сумно чи важко, але ніколи не зізнавався, як було тяжко йому, ані в житті, ані навіть там, на війні.

Я перелякано розпитувала, що то за стрілянина, а він сміявся казав: «Та все нормально, то — дурниці. А-а-аня, чого ти плачеш, все в нас буде добре, я повернуся, я приїду до тебе. Ну що зі мною тут може статися?» А тепер того всього нема: голосу його, обіймів, поплескування по плечу, типу «так тримати, сестричко», — нема Андрія...

Аня знаходить ще трохи спільних фотографій і розповідає мені, як вони в дитинстві з братом чекали Різдва й обидва Святвечори, як помагали мамі з бабусею вечерю готувати й не могли дочекатися, коли ж уже можна буде колядувати. Це такі світлі й теплі спогади, яких не позбутися з пам'яті.

Аня заглядає до шафи й дістає невеличкого солом'яного йорданського «павука».

— То ми якось з Андрієм перед другим Святвечором вирізали, сиділи клеїли, примотували, а потім по хаті такі «хрестики» розвішували, і один — на вулиці. Останній рік, коли Андрій був живий, то я сама це робила, бо він уже був у терміналі. Ну, а на Великдень кошик завжди ми з Андрієм збирали, до церкви всі разом ходили. У нас ще тут у селі є така традиція: на Великдень по обіді збиралися дівчата й хороводи водили, родина завжди вся тоді приїздила — брати-сестри, і ми разом ходили. А на Андрія чергував, аби в нас браму біля хати не зняли, хоча як малий був, то сам із хлопцями ходив по селі збитків робити під дівочими хатами. Але то по-дитячому все було, весело, нікому нічо за то не було. І от мені так зараз не вистачає отих жартів наших. Ми як малі були, то, бувало, товчем одне одного, подуш-

ками б'ємося, дуріємо, а тут мама заходить, а ми бігом одне одного обійняли з такими милими усмішками собі сидимо й на маму зиркаєм: а вона стоїть, сміється, та й ми сміємося.

Але хай би спробував Аню хто в школі зачепити чи скривдити, то були б непереливки: Андрій одразу біг розбиратися з кривдником, і дівчину навіть побоювалися чіпати. Хоч Андрій і був худорлявий і делікатний, горою виросте перед кривдником, таким от був старшим братом. А коли підріс і пішов на роботу, то завжди сестричці якісь подарунки робив.

Аня тим часом сховала «павука» й потягнулася до маленького янголятка, який висів над її ліжком.

— Андрій мені його якось на іменини подарував. Дуже сильно бережу його, думаю, і він мене також береже, разом з Андрієм тепер. А от ще футболка, але то вже як він на війну їхав, то пішов і купив мені оту футболку «Україна». Оті всі речі, вони такі дуже особисті й сімейні, дуже цінні мені. Ще були в нас поїздки на море: мама часом путівки нам купувала, то ми з Андрієм завжди разом їздили. От з моря в мене знімок ну дууууже багато, от дивись, я тобі покажу кілька: то ми вдвох, а тут у нього така усмішка гарна, правда? І день такий сонячний, а дивись, яке море гарне, так то приємно згадувати, переглядаю постійно ті знімки і так хочеться оті літні дні повернути. У табори ми разом їздили часто, переважно тут поряд, у Моршин. Бракує того всього мені зараз: того моря, тих таборів, його колядок на Різдво, вертепу, його жартів, подарунків, повної хати друзів і родини. Образливо, що я могла бути би не сама...

Бути учасником Революції гідності для Андрія було справою честі: тут мови не могло бути, що в нього робота, що в нього родина і друзі. Він прийняв рішення і їхав до Києва. І бачив обличчя «Небесної сотні». Усе було по-справжньому, як на війні. І лиш повернувся, як вся країна стала мимовільним телесвідком окупації Криму. Андрій і того разу не зволікав.

— Його то все муляло дуже, різко завжди нам казав: «Що в хаті будемо москаля чекати? То вже буде пізно відбиватися!» — пригадує весну 14-го Аня, і голос її сповнюється твердістю і гордістю за брата. — Андрій служив у «Десні» строкову снайпером і хотів лишитися на контракт, але мама тоді його якось відмовила, бо він один чоловік був у сім'ї. Тоді він пішов працювати на завод у Стрию. Він за професією був, до речі, коваль-зварювальник-гравіювальник-чеканщик. Отак. Мабуть, із нашої родини, він єдиний так цікавився історією нашого роду: наш прадід загинув у II світовій, у Німеччині, його так і не перепоховали тут, в Україні. От Андрій дуже тим цікавився, розпитував, дізнавався в мами, щось підчитував про це. От зараз воно напевне й спрацювало. Пам'ятаю, навіть святкувати п'ять років із випуску школи йому не хотілося: так відсидів, аби відсидіти. Його мучили ті всі святкування безтурботні в час війни. Андрій так не міг. Ясно, що відразу пішов за повісткою: казав, що нас із мамою нікому захистити. Сердився, як ми відговорити хотіли. Це був серпень.

«Хлопці на війні, а ми тут шикуюємо» — казав він однокласникам на зустрічі випускників. І це для нього було принципово: не залишатися вдома, коли війна, тим паче його знайомі були вже на фронті, і серед них його друг, з яким вони разом служили строкову службу — Олег Кіндра. «Як так: Олег на війні, а я ще вдома?!» — виказував мамі Андрій свою незадоволеність чи що, а може так готував до свого рішення.

— Раз були в нього на полігоні під Яворовом, і додому перед виборами приїздив, то ми з Анею ще пробували його переконати лишитися. Але де там... — мати розчаровано махнула рукою і похитала головою, вона довго слухала нашу розмову з Анею і ніяк не могла мовити слова. — Та й не йшлося про підкуп чи

Андрій Грицан. Фото Віталія П'ясецького

якісь там нечесні домовленості, бо в нас такі сімейні обставини, які дозволяли йому не йти на фронт. Ми навіть пропонували: служи, але тут, під Львовом. Але він нам «не», та й по всьому. Злився і казав: «Тут одного на хрестини своєї дитини не відпустили, а хочете, щоб я в селі сидів і під вашими спідницями ховався?»

28-го жовтня 2014-го року 50 хлопців відправили у Костянтинівку, серед них і Андрія. А звідтіля у Водяне — під сам Донецьк.

— Холодно там було... — мати охопила себе за плечі, ніби вона на собі відчувала той донбаський зимовий вітер. — Волонтери відправляли такі устілки для ніг і теплі рукавиці, але воно швидко закінчувалося. Сильно про якісь бої не розказував, а от що холодно — говорив, що сильно мерзне в ноги. На новий рік мене як набрав із Водяного, то наговоритися не міг.

— Ой, мамо, ви би бачили, як сепаратисти святкують новий рік... — сердився Андрій під час того дзвінка, а десь вдалині в слухавці пані Марія лиш чула час до часу «гуп-гуп-гуп».

— Що то, Андрійку, що то за гупання? — питала, прислухаючись, мати.

— О, то знов десь далеко прилетіло. Скоро завершуються ті Мінські домовленості і я, мамо, навіть не знаю, що може бути далі.

«Каптьор» додому дзвонив сам, а як його набирали рідні, то трохи сварився, бо іноді невчасними були ті дзвінки й він мусив відволікатися. Як от на Різдво, коли мама набирала, а вони ухилялися від «градів» по

бліндажах, ще й авто його тоді згоріло. Сам не свій був Андрій: ніхто з хлопців тоді не повірив, що він вижив після того обстрілу; коли повернувся до їхнього розташування, переповідає пані Марія, то казав, що хрестилися хлопці, як бачили його.

А потім був Донецький аеропорт. Туди спершу Андрія не хотіли брати, коли він просився.

— Але так сталося, що вночі 13 січня просто бракувало людей на виїзд у термінал, та й взяли і Андрія. Мене 17 січня трохи налякав, як рано-ранесенько набрав, я саме з нічної зміни додому прийшла. Просив не плакати, бо він живий і цілий, але трохи контузило в тому аеропорту. Я знов за своє, кричу йому в трубку: «Сину, вертайся».

Навіть побратими згадують, що просили Андрія виїхати з контузією хоч у Водяне. А він як почув таке, то підійшов до хлопців ближче, пильно глянув на них і спитав: і ви поїдете? «Каптьор» відповіді не отримав, на що тільки усміхнувся, хапнув автомата й пішов на пост. Того дня він сам довгий час тримав на посту оборону.

— А 19-го січня дзвінок Андрія був зовсім інший, якийсь безнадійний і ніби навіть впалий духом чи що...

Марія Михайлівна заплакала, взяла з полиці Андрієву фотографію, зроблену вже на війні, і протерла її долонею.

— У селі тоді люди йшли в церкву на Йордан і Аня несла Пречисту Діву — у нас тут так несуть незаміжні

дівчата Пречисту діву. А я йшла трохи позаду. І от Андрій якраз тоді мене і набрав. Я то як зараз пам'ятаю, що він мені сказав тоді: «Мамо, я так хочу додому...» Я тільки поблагословила його й сказала, що молитися буду, щоб він швидше приїхав з того пекла до хати. Ми не могли довго говорити — там були бої. А наступного дня впав термінал. І похоронив під собою нашого Андрійка.

— Я була в гуртожитку, коли прочитала в інтернеті новину, що впав аеропорт. То я ж відразу в плач, подруга мене заспокоювала, що, може, Андрій не в терміналі, — пригадує Андрієва сестра. — Ми тому ще день-другий

Андрій Грицан із мамою і сестрою

надіялися, що він живий і ще дасть про себе знати. Але потім його побратим Стас Стоббан виклав відео з полону із підписом: «Я шукаю побратимів — Андрія Грицана та Валентина Опанасенка». Тоді ми стали тримати контакт з іншими родинами зниклих «кіборгів» і з самим Стасом. Пошуки тривали півроку... довгі страшні півроку, коли ти не знаєш, як за свого брата правильно молитися, як в церкві свічки ставити. А влітку мамі подзвонили: аналіз ДНК збігся. Ми їхали забрати братове тіло, щоб поховати вдома. І, ти знаєш, навіть коли ми його поховали, у мене десь отут всередині горить ще отака-от малесенька надія, що то не він у землі лежить.

Найбільше сил зараз Ані та Марії Михайлівні додають Андрієві побратими, які не забувають про нього, які приїждять до Великих Дідушичів на роковини смерті «Каптьора», на день його народження. Спершу жінки переживали, що не матимуть про що з хлопцями говорити, почувалися дуже розгублено. Але Андрієві побратими самі відшукали спільну мову. Тепер і Аня, і її мама точно знають, що це ті люди, які відчують усе те саме, що й вони, бо добре знають ціну втрат.

— Але є люди всякі... — зітхає Аня, — мені частенько ті, хто не бачив і не відчував війни на своїй родині, радять змиритися і жити далі. Як? Тут не змиритися треба, тут треба підтримки й розмови. Був період, що нам з мамою того дуже треба було, бо ми самі лишилися. І ту підтримку ми мали тільки від Андрієвих побратимів. Мені з ними добре. А старі Андрієві друзі... Ай! Знаєш, він як в ДАПі ще був, то мене як хто з них часом

бачив, то питав, як там Андрій? Я злилася і казала: то подзвони — спитай. А вони мені — нема часу, не хочу турбувати. Але, от знаєш, насправді просто кожен із них мав свої якісь справи, сім'ї, нікому то сильно й цікаво не було — як він там. Усі призабули, що він їм допомагав, як ті просили, як треба було щось їм зробити. Андрій на це реагував спокійніше: «Аня, то не справжні друзі, справжні — то ви, моя сім'я і мої побратими, більше нікому нема до мене діла: чи живий, чи цілий, чи маю їсти». Так воно і по смерті — кожен має своє життя, якісь справи й не завжди згадає, що і заради них Андрій лишив там своє життя.

Валентин Опанасенко («Партизан»)

01.10.1986 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

Валентина Опанасенка з позивним «Партизан», якого у своєму відеоповідомленні також розшукував Стас Стовбан, знайшли під бетонним перекриттям обваленого терміналу. Він заїхав в аеропорт 13 січ-

Фото Віталія П'ясецького

ня — тоді, як завершувалося так зване «перемир'я» і шалені бої та обстріли відновилися, тоді, коли впала Диспетчерська вежа й бракувало добровольців «в один кінець». Попри поранення і можливість навіть не раз, а двічі виїхати з терміналу, він лишився з побратимами.

Тендітна Таня Опанасенко, дружина «Партизана», тепер сама виховує їхнього маленького Олега: вони часто приходять до Валентина на кладовище: там із граніту на хлоп'я дивиться тато в зимовій військовій формі та в повній амуніції; каска, броник, «розгрузка» та пачка цигарок; нема лиш автомата. Олег не може притулитися до тата, а тільки згадувати про нього з відеозаписів і фотографій. Валентин загинув наступного дня, як його синові виповнилося чотири роки. Таня каже, що найбільше болить, коли не можеш привітати з днем на-

родження — вона не знає, чи там, за обрієм, його святкують...

— Найдорожче, що від нього залишилося, це дитина.

Таня обіймала хлопчика й гладила його по голівці: це ніби невеличка проекція її чоловіка, найбільша пам'ять про нього й найбільша надія.

— І я дуже тішуся, що це саме син, який до того ж ще й так схожий на Валіка: синові зелені очі завжди нагадуватимуть мені про чоловіка; а ще ж його постава, поведінка й характер — ну все від татка. Залишилися спогади про приємні миті, проведені разом, втрюх: дні народження, перші кроки нашої дитини. Більше десяти років було б уже нашому спільному життю з Валіком, і все, що я пам'ятаю з юності, — усе це пов'язане з ним, так воно й залишиться назавжди.

Таня береже в телефоні відео зі своїм чоловіком. От вони стають на весільного рушничка, ще такі юні: вона в білосніжній сукні та довжелезній фаті, Валентин — у сірому костюмі, такий серйозний і з таким відповідальним поглядом. А от відео, де Валік бавиться і ще зовсім малесеньким Олегом, годує сина й так ніжно обіймає. Він точно мав заради кого жити, але ще й розумів, що їх треба захищати.

Валентин свого часу відслужив «строкову», мав освіту аграрія і, зрештою, не мав у планах пов'язати своє життя з військом. Хоча досвід був, і це стало ще одним аргументом, чому він не ухилявся від повістки. Наприкінці серпня він став потрібен Збройним

силам і вже восени був у лавах 80-ки: водієм у героїчній дев'ятій роті.

— Тоді на «старий» новий рік наше командування уже озвучило, що через блокпост бойовиків вони заїздити не будуть, як це було раніше. Я розуміла, що хлопці заходять в аеропорт з боєм. Я ще іноді, щоб знати ситуацію, почитувала повідомлення сепаратистів на їхніх сторінках і ресурсах. І от вони тоді жваво заявляли, що в аеропорт більше нікого з українців не пропустять. Оцей період очікування, він мене став переслідувати з того дня. Але хлопці тоді цілком благополучно вночі «залетіли» в термінал, без бою і несподівано для «сепарів».

Усю ніч Таня крутилася і не могла заснути, бо жодного повідомлення від чоловіка не було. Та, мабуть, він просто не хотів посеред ночі турбувати дружину й дитину й вирішив поговорити вранці, коли Таня збирала Олега до садочка.

— Привіт, дорога! — Таня почула бадьорий чоловіків голос і видихнула з полегшенням, ніби якась важена каменюка злетіла з її плечей. — Я уже в аеропорту.

— То ви прорвалися... Як у вас там ситуація?

— Класно, — засміявся Валентин і змовк. — Живемо, правда, як бомжі. Танк працює по нас. Але це терпимо.

Зв'язок тоді професійно глушили сепаратисти, тому телефонував Валентин рідко. Але один раз на день Таня з Олегом його голос чули. І тоді рідні знайшли вихід, аби завжди бути в курсі подій у терміналі: родини різних вояків, які в той час перебували в ДАПі, знайшли одне

одного в соціальних мережах, обмінювалися телефонами, і кожна мати чи дружина повідомляла всіх інших про останні події у терміналі. Інформація розліталася блискавично, тож кожен міг розуміти, в якій ситуації був його близький саме зараз. Без подробиць, але назагал — так.

— Ми об'єдналися нашим уже «тиловим батальйоном» і так проживали ті події. А потім ставало все страшніше. Здається, приїхав ще один ворожий танк. Їх стали закидати гранатами й чадили газом: спершу якимось сльозогінним, а тоді — отруйним. Я не можу собі уявити, як вони вистояли, але на той раз — вижили. Думаю, це завдяки величезним дірам у терміналі

Валентин Опанасенко зі сином

та сильному вітру: усе продувалося, ну й хлопці могли рятуватися вологими серветками, намоченими в сніг хустинками чи ганчірками, які прикладали до облич. У кого що було, хто що знаходив собі. Правда, Валік дуже тяжко пережив ту газову атаку: згодом хлопці розповідали, що він лежав на підлозі й важко дихав, з останніх сил затуляючи рота хустинкою. Біда в тім, що тоді протигазів їм і не довели, вірніше — привезли, але не змогли вигрузити. А ті серветки... ну хіба зовсім трохи рятували ситуацію. Значить, серйозні якісь були ті речовини...

Як свіже повітря, «Партизан» ковтав дзвінки додому: Тані було тяжко додзвонитися у ДАП, та й не хотіла бути невчасною, тому Валентин набирив сам — у перепочинках між боями й обстрілами.

— Кохана, зі мною все гаразд. Тримаємося, — короткими фразами, глибоко дихаючи, говорив Валентин. — Як ви, як малий?

— У нас все стабільно, коханий. Ти як себе почуваш? Ти цілий? У тебе якийсь такий понурий голос, як з підвалу.

— Ні, Тань, тобі здалося. Все в нормі! — запевнив жвавіше Валентин.

«Партизан» оберегав рідних від правди, не казав ні про побачене, ні про своє осколкове поранення — у плече чи в ключицю. Валік лише своєму батькові трохи більше розповів про це, але й батько мовчав. Таня ж про поранення — ні сном ні духом, дізналася тільки після загибелі чоловіка від його вцілілих побратимів. А про те, яке там уже коїлося пекло, проговорився

хтось із «тилового батальйону». Таня знала, що таке термінал.

— 17 січня він мене набрав, і я відчула таке потужне нервово напруження, ніби натягнута струна, що от-от порветься і застогне. Мені тоді взнаки далися ще й недоспані ночі, бо як я могла спати взагалі, якщо Валік був там. А ще й ті новини потоками — така різноманітна інформація, голова йшла обертом, де правда, а де вигадки. І от коли я тоді побачила його ім'я на екрані телефону, то ледь не впустила трубку.

— Як ви, любі мої? Я скучив.

— Валік... ми то гаразд, але на нервах, а ти, ти як? Наші всі цілі?

— Хто наші? — здивувався питанню Валентин.

— Ну... твої, хлопці твої цілі? — Валентин лиш тоді зрозумів, що Таня розпитує про його побратимів із дев'ятої роти: вона постійно була на зв'язку з рідними хлопців із роти й переживала за них, як за рідних.

— Тут усі мої, Таню... — мовив Валентин тихим голосом, а Танею наче пробіглися мурашки від таких слів, від такої відданості й братерства між ними, від такої опіки одне одним.

— Нас мали б от-от звідси забрати. Сидимо тут на куценькому п'ятачку, — все ще доволі спокійно розповідав «Партизан», ніби хотів заспокоїти і себе, і дружину, що все має в якусь ближчу годину налагодитися. — Але, здається, по нас ніхто не поспішає приїздити. Та ми навіть тут не знаємо, що там відбувається назовні — поза терміналом: спецоперації, наступ чи що? Що там чути

в новинах? Бо я знаю тільки те, що в нас тут у терміналі із хлопцями. І все.

— Виходить: уся територія уже зайнята ворогом? Ви покидаєте аеропорт? Ви відступаєте?

— Мабуть... — ніяково й пригнічено відповідав «Партизан». — Таню, я не знаю, які будуть дії командування. Наразі тут. Побачимо.

То була їхня остання розмова й то був справді край: хлопці були ніби в коконі й не розуміли, що діється навколо; ба більше: в останні дні оборони вони уже просто захищали себе й побратимів від смерті. І навіть це було тяжко.

— Їжі не було в них там, води також — переповідала Таня розповіді Валентина й «тилового батальйону». — Вони гризли лід і бурульки, хоча поруч стояло авто з водою, але добратися до нього не міг ніхто: ні в біг, ні

Валентин Опанасенко з дружиною

повзком. Це те ж саме, що просто приректи себе на смерть: вже і зараз. Цього ніхто тоді не планував. Тому гризли лід, а на обід ділили між усіма останні волонтерські шоколадки, якусь там відкриту «тушонку» чи галети. Все. Частина наших хлопців були з контузіями, ще хтось страшенно температував — ну бо шалені морози та вогкий одяг. Ще хтось збоку блював від того льоду брудного, газу, диму й пороху, від нього ж страшенно пекли й червоніли очі. Хтось взагалі психологічно розхитався і не міг контролювати своїх дій. Ну бо ти під прицілом: ворог поверхом вище й поверхом нижче, ворог керує артилерією і цілиться снайпером.

Таня пригадує, що найтяжчим для Валентина тоді був тягар моральний: у хлопців поступово падав бойовий дух, і навіть декотрі вже дзвонили рідним: «Нас тут покинули. Це все, ми не вийдемо». Але шляху назад уже не було: хлопці трималися до останнього ще й тому, що біля них лежали поранені побратими, які самі б з терміналу не вийшли: полишити їх вони не могли. Тому після першого підриву терміналу та нових шквальних боїв «кіборги» просто чекали закінчення того кошмару. Але він лише перетворився на ще дужче пекло: терористи зробили «контрольний постріл» — підірвали термінал вдруге. Живими залишилися одиниці. «Партизан» загинув смертю хоробрих: він не здався — не вистояли бетонні блоки терміналу, які похоронили Валентина під собою. І лише навесні, коли бойовики почали пускати українських волонтерів і пошуковців до зруйнованого терміналу, «Партизана» знайшли. Його впізнали

батьки: у квітні рідні поховали Валентина на Київщині,
у рідному Немішаєві.

*Не загинув, я просто заснув,
Відпочину — і знову до бою!
Чуєш, вітер зненацька подув?
Це брати мене кличуть з собою.*

— викарбували на граніті його могили.

— Він у моєму серці залишається, і я не можу сказати, що його не стало в моєму житті, — просто я його не бачу. Він досі залишається частиною мене, як це було і до війни: я ж не можу просто так узяти й вирвати зі своєї пам'яті, серця, психіки й звичок того, що вже давно стало мною. Валік — це я, Валік зі мною...

Вадим Демчук («Дим»)

27.09.1975 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

Тіла «Каптьора» і «Дима» забирали їхні батьки: пані Марія — Андрієве, а Володимир Демчук — свого сина Вадима. Вони зустрілися біля Рівного й рушили в найстрашнішу в житті поїздку до Дніпра — за своїми мертвими синами. Допомагав у всій цій процедурі батько їхнього вцілілого побратима Станіслава Стовбана.

Цей момент був найтяжчим для Володимира Івановича за весь час перебування «Дима» на війні. Його очі ще більше запали на вимученому обличчі, його серце розтривожилося і зморилося. Він і досі не до кінця вірить, що й справді поховав свого сина. А все через бюрократію і плутанини структур, які займаються невпізнаними «двохсотими». «Дима» упізнали за результатом ДНК-аналізу, тільки от перший збіг чомусь був із хлопцем, який загинув у жовтні 2014-го. Можливо? Звісно, ні, бо в той час «Дим» був живий-здоровий, тільки-но з полігону потрапив до Костянтинівки. І звісно, Володимир Іванович відмовився хоронити тіло як свого Вадима.

— А згодом від Червоного Хреста я отримав фотографії тіл. Звісно, багато тіл були настільки понівечені, що й батькам їх тяжко впізнати, але були й такі, які виразно ідентифікувалися. Так от тіло, яке мені «пропонували», було важко назвати Вадимом... а ще воно було без тельняшки. Я знаю, що з сина зняти десантну тельняшку можна було хіба зі шкірою. Я не вірив, що це син, але тоді в Дніпрі на мене стали трохи тиснути, щоб я його забрав і похоронив. Казали: як не забираєте зараз, то його похоронять у «братській могилі» й вже ніколи не перевезуть додому. Можеш собі таке уявити? Коли я став доводити свою правоту, то вони сказали ще страшнішу фразу: захоронимо тут, у Дніпрі, під його прізвисьцем.

Тепер уже впізнане за ДНК-експертизою тіло «Дима» поховане в його рідному Нововолинську, де зараз мешкають його батьки та двоє братів.

Володимир Демчук сам служив у війську й добре знається на всіх армійських подробицях. Звісно, Вадим не хотів відставати від батька: ще змалечку захопився бойовими мистецтвами — від дзюдо до рукопашного бою, а тоді й до армії пішов. Вадим відслужив півтора роки в Києві, у роті спецназу: потужна група загартованих і витривалих спортсменів. Потім Вадима запрошували й до міліції, і до СБУ, але він відмовився. Та й часи тоді були непрості: Вадим вирішив поїхати за кордон і влаштуватися на роботу там. Поза Україною чоловік пробув майже 18 років: у нього була добра робота й кохана дівчина — чого б ще бракувало? Але весна 2014-го все змінила: додому в Нововолинськ прийшла повістка на ім'я Вадима: мобілізація, з'явитися до військкомату.

Повістку тоді взяв батько: капітан у запасі — він не міг вчинити інакше; сам Володимир Іванович також рвався на війну, але його не взяли через поважний вік — йому уже було поза шістдесят. Звісно, батько знав, що Вадим приїде до України, як дізнається про повістку: бо не гідно професіоналу відсиджуватися за кордоном, коли тут війна.

— Він з-за кордону. Інші — за кордон, — виснажено й іронічно одним кутиком тонких губ посміхнувся «Димів» батько, і зморшки прорізали його щоку. — А ще ж скільки поробили справки: хто які міг. Мабуть, лікарі, які виписували ті «довідки про непридатність» уже давно мільйонери. Відкрито можу сказати, що 370 людей станом на 2017-ий рік у нас, тут в місті, воювали, були мобілізовані, а більше 4 тисяч «не з'явилися у військкомат по повістках». А син мав слово і честь, і обов'язок.

З потягу — до військкомату. Батько навіть не певен, чи Вадим встиг забрати свою зарплату. Хлопець стрімголов летів за повісткою: кинув усе, чим жив до цього.

— Демчук, — захеканий Вадим назвався у військкоматі.

Там спершу змовчали, шукаючи якихось документів.

— Уже не треба!

— То що, мені, може, назад за кордон повертатися, якщо я вам не потрібен? — Вадим розгнівався і говорив доволі голосно.

Відповіді тоді у військкоматі він не отримав і пішов додому, до батьків. І вже увечері Вадиму принесли нову повістку. Звісно, медкомісію він пройшов без проблем і за дві доби уже був зарахований до лав львівської

80-ки та споряджений на полігон у Яворів. А за п'ять місяців він виїхав на Костянтинівку як командир відділення дев'ятої роти третього батальйону.

— Ми з дружиною не раз приїздили до сина на полігон, підготовка була доволі серйозна: готували спеціалістів для ведення штурмових задач — захоплення будівель і вулиць. — Володимир Іванович повільно показував мені фотографії з полігону, та й не лише звідти; і на яку не глянь — «Дим» усюди в тільнику. — Спершу вони в Костянтинівці були, а потім хлопців перекинули в район Пісків біля Донецького аеропорту — до сіл Тоненьке та Водяне.

Перед від'їздом на фронт Вадим ще три дні був вдома й просив батьків не їхати проважати на полігон.

— Я ще хотів тоді його сфотографувати у формі, але він не дозволив... Я вперше бачив його таким. І здається мені тепер, що тоді він мав яке передчуття. Він не був з тих, що рвуть на собі сорочку й кричать «Ми їм покажемо!». Вадим мовчки й добре робив свою справу. На ротацію не встиг. Він мав би приїхати й одружитися: казав, що це буде свято для нас і для його друзів-військових. Але не встиг...

Володимир Іванович пишається сином і називає три його героїчні вчинки. Перший — це швидке повернення з іншої країни, аби поїхати на війну. Другий — 13 січня 2015-го, коли сьома рота їхнього батальйону вела важкі бої в оточенні у ДАПі, то «Дим» і група десантників — усього 19 людей — з боєм прорвалися на допомогу в ДАП. Група виконала своє завдання: хлопці довели боєприпаси й допомогли зачистити від сепар-

ратистів новий термінал. Вони зайняли оборону, яку тримали до 20 січня. А третій вчинок — це прикриття 19 січня останнього відходу для евакуації поранених. Свій пост «Дим» не покинув.

— Батя, скоро прориваємося в аеропорт.

Вадим набрав тата на «старий» новий рік, коли батьки збиралися до церкви; говорив коротко й по справі.

— Сину, то через той страшний сепарський блокпост, де усіх наших хлопців обшукують? — батько з жахом чекав відповіді, але синові хвилювання не виказав.

Вадим Демчук. Фото Віталія П'ясецького

— Не, батя, — з боем.

— Сину, а ти розумієш, що то може бути дорога в один кінець?

Батько говорив суворо, на якійсь ніби своїй, батьківсько-військовій мові, коли замість «все гаразд» досить сказати «4-5-0».

— Батя, а як би ти вчинив на моєму місці?

Батько мовчав, бо розумів, що вчинив би так само, і знав, що син все робить правильно.

— От бачиш, батя: мовчиш, значить ти б зробив то саме, — засміявся Вадим у слухавку, чим навіть трохи підбадьорив батька. — Там гинуть мої хлопці, і я маю їхати їм на підмогу, десантники своїх не кидають.

І хлопці уночі почали прорив.

— Усі цілі? — встиг спитати Володимир Іванович.

— Так, батя! — впевнено, та не радісно говорив «Дим». — Цілі, хоча є поранені. Техніка горіла. МТЛБ.

Батьки майже не спали, коли Вадим був у терміналі: вони цілодобово вишукували новини про ДАП — і українські, і «сводки ополчення», аби знати дії і плани ворога. Вадим дзвонив, але то були хвилинні розмови, які глушили перестрілки й гул техніки.

— Сину, обстрілюють?

— Ні, батя, то внизу рвуться боеприпаси, — пояснював «Дим», але батько неохоче вірив: чоловік військовий не сплутає обстріл із розривом боеприпасу.

Батько згадує, як син говорив, що вдається тримати оборону лише на першому поверсі, бо поверхи вище захопила група бойовиків «Едельвейс». Тоді хлопці викликали вогонь артилерії на себе, але

продовжували тримати кругову оборону одного поверху.

Термінал підірвали раз. Тоді ще раз. Родині Вадима волонтери сказали, що його сина, ймовірно, полонили. А потім на зв'язок вийшов полонений Станіслав — побратим Вадима.

— Де «Дим»? — це були перші слова Стаса, коли він прийшов до тями в тій показушній палаті сепаратистів, де вони «демонстрували», що нібито рятують українським хлопцям життя.

Станіслав повернувся додому — з ампутованою ногою, але живий. Володимир Іванович досі тримає зв'язок із синовим побратимом і добивається озвучення правди про аеропорт.

Вадим Демчук із родиною

— На жаль, мій син уже ніколи не розповість мені того, що трапилося в ДАПі насправді. Чому до них не дійшла підмога? Чому не надійшов наказ йти на прорив? При тому, що в ті дні начальник Генерального Штабу був у Пісках. Я аналізував і розумів, чим це все може закінчитися. Тому під час розмов говорив синові: «Беріть поранених і йдіть на прорив». Так, половина з них, можливо б, загинула, але половина прорвалася б до своїх. І от коли я побачив оті танки наші, які колонами йшли на Донецьк, то зрозумів, що хлопцям у терміналі вже не допоможуть, хоча всі надіялися, що саме це і є підмога в ДАП. А ці танки, наскільки мені відомо, так і залишилися на підступах до Донецька. Чому? Ну бо ж не провели розвідки. І от коли я Вадимові казав про прорив, він відповів мені доволі різко: «Наказу залишити термінал немає». А потім такий наказ таки поступив... 21 січня, коли більшість уже загинули, а кількох, хто вижив, полонили. Був би наказ раніше — більшість хлопців залишилися б живими, бо в них була гарна підготовка, сили та запал рухатися вперед. Надто багато сьогодні «білих плям» у цій історії. Надіюся, з часом ми почуємо правду про аеропорт.

Ще двоє синів Володимира Івановича після трагедії ДАПу та смерті Вадима сказали, що йдуть на фронт помститися за брата. Батько знав, що так трапиться, і почав збиратися на фронт і сам — добровольцем, бо до ЗСУ так і не взяли.

— Але я потім оговтався і не пустив їх, — зітхнув Володимир. — Ми не маємо права так вчинити з моєю дружиною, їхньою мамою, яка вже пережила смерть Вадима. Хлопці, після довгих розмов і моїх переконань, врешті погодилися. Наразі. Я точно не виключаю, що ще доведеться і мені, і їм взяти АК до рук.

Сьогодні Вадимів батько часто спілкується з мамою «Каптьора» пані Марією, вони бувають на могилах Вадима і Андрія. Обоє певні, що більшість полеглих у ДАПі заслуговують Золотої Зірки, а ордени «За мужність» — це радше нагорода за те, що вони добровільно проривалися в термінал.

— Хоча... — скривився батько «Дима», — були й такі, що втікали звідти, але Вадим мені якось казав, що з такими краще не бути поруч, тим паче на фронті, бо вони непередбачувані. Про що говорити, якщо з батальйону в аеропорт добровольцями пішло 19 людей? З батальйону, Іро! З цілого батальйону! Якось був я в нашого экс-губернатора, а в нього висить прапор, підписаний вояками: і там більше 20 підписів «кіборгів», і я ж собі думаю, де їх стільки назбиралося лише на нашу область? Я ж то знаю, скільки їх було насправді, скільки загинули, а хто вижив. Прикро, що зараз на себе всі підряд навішують оті шеврони «кіборг» і розповідають про доблесну оборону ДАПу. Я тепер пробую добиватися якоїсь справедливості, але навіть як голова ГО чогось добитися у влади — це хіба через скандали і суперечки, і завжди — палки в колеса. Мабуть, люди, які цього не пережили й чиї рідні вдома, ніколи не зрозуміють того болю і змісту всієї боротьби.

Навіть після смерті «Дима» про їхню дружбу не забув Стас Стовбан, хлопець частенько приїздить до Володимира у Нововолинськ, багато спілкується, але про війну говорити не хоче, про те, що було в ДАПі Вадимовому батькові не розповідав — лише так, у загальних рисах. Стас завжди пояснює: «Ми виконували свою роботу». Навіть не називає оборону ДАПу — «ми воювали». Трохи більше про «Дима» та його подвиг батькові розповів командир розвідників «Рахман» — Андрій Гречанов.

— І що мене так сильно різануло по серцю, — пригадує «Димів» батько розмову з «Рахманом», який навідався до нього в Нововолинськ невдовзі після смерті «Дима». — Того непростого 19 січня, коли прорвалася одна машина — тягач — з нашими пораненими, уже після першого вибуху, тоді Вадим пішов прикривати відхід цієї МТЛБ. Розповів мені «Рахман» і про те, що після першого вибуху Вадима сильно контузило й пошкодило спину — відкинуло хвилиною в стіну. Але знеболювальні уколи його рятували. Чому він йшов далі? Можливо, шкодував хлопців, які мали сім'ї, а може, просто вважав себе в деяких військових моментах досвідченішим. Зрештою, наприкінці з їхньої групи залишилися п'ятеро людей із дев'ятнадцяти. Усі вони герої... усі, хто не злякався — і живі, і мертві. Але усі вони й люди: нерви здавали, бо розуміли, що допомоги вже не буде.

«Рахман» казав Вадимовому батькові, що приїхав, аби побачити, в якій сім'ї виховувався Вадим, бо не так просто було вийти на злітну смугу, де прострілювався кожен сантиметр, і прикривати евакуацію своїх.

Після похорону Вадима Стас Стовбан зізнався Володимирові Івановичу, що вони з «Димом» одне одному поклялися, сидючи спина до спини: якщо когось із них тяжко поранять, то другий — цілий — іншого має застрелити, щоб не потрапити до полону. І того фатального дня вони говорили про це, отак сидючи, опершись одне на одного спинами. А Вадим ще так по-братськи повернув голову до своїх, усміхнувся і сказав: «Хлопці, все буде добре». Він ніколи не панікував. Але за мить пролунав вибух. Вадима живим більше не бачили.

Зараз Володимир Демчук не покладає рук і не шкодує себе, у поважному віці, заради пам'яті не тільки про свого сина, а й про інших загиблих, допомагає родинам тих, що не повернулися. За таку працю він був нагороджений відзнакою Міноборони за допомогу в активному розвитку Збройних Сил України.

Володимир Козак («Козак»)

12.04.1968 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

Ще одним сміливцем, який зголосився добровольцем у ДАП, був боєць тієї ж дев'ятої роти — білоцерківчанин Володимир Ко-

зак. Вже перебуваючи в аеропорту, 16 січня він сам тримав добу оборони одного з найскладніших постів — «Калітка» — той, котрий найближче до старого терміналу. Про це розповідав рідним «Козака» командир розвідки «Рахман»: він заледве вмовив його пересунутися з посту, коли почалася атака з другого поверху. «Козак» мав поранення в руку, але в того єдиного тягача, що прорвався з ДАПу, не сів — лишився з побратимами. А тоді зник безвісти після підриву терміналу.

Його дружина Світлана та дві дорослі доні Оля і Оленка знали, що Володимир зібрався на війну: вони проводжали його на полігон і хвилювалися, чи в повній він амуніції. Але про те, що батько втрапив до терміналу, дізналися вже тоді, коли той був на місці: тоді він набрав свою старшу донечку Олю і розповів, що тепер виходитиме на зв'язок не так часто, бо в аеропорту бої.

— Доню, ми втримаємо того аеропорта й підемо далі, я в це свято вірю. Вірю, бо тут такі хлопці та чоловіки, що просто так не відступлять, вони не злякаються, і я собі цього не дозволю.

— Тату... бережи себе, татку, — Оля затуляла слухавку рукою, щоб тато не почув, як вона плаче. — Я чую, що в тебе там стріляють.

— Доню, та все добре. Не зважай. Слава Україні!

Оля чекала тих дзвінків, а особливо, коли чула батьків бадьорий настрій і навіть жарти. Тоді з перших секунд вона розуміла, що як би не було тяжко, у нього є сили. І він живий. Такими словами батько надихав Олю і її сестру не тільки з нового терміналу, він надихав їх усе життя — мимоволі змушував тягнутися до нього й брати приклад. А сам був стіною — і морально, і фізично. Донечки були для нього всім, він жив і дихав ними, підтримував їх у навіть найбезглуздіших вчинках і непростій юнацькій порі. І на війну тому пішов, щоб доні на ганку не зустрітися очі-в-очі з ворогом. Краще він там... Таким його виховували, таким він ріс і так свого часу по-правді служив «строкову» у прикордонних військах на Закарпатті.

Оля усміхається, коли згадує батька, і очі її примружуються: вона дивиться таким самим поглядом, яким зараз із ДАПівського фото на нас дивиться «Козак». Дівчина каже, що він любив, коли навколо люди веселилися і мали активне дозвілля, любив шахи, футбол — навіть був пристрасним вболівальником нашої збірної; йому подобалися історичні книги й добра музика.

— Завжди, коли майстрував щось вдома чи в гаражі, то музика в нього була увімкнена. А він, до речі, був столяром на меблевій фабриці й водієм у дорожньому управлінні. І зараз от, слухаючи його улюблені пісні, таке відчуття, наче і голос його можна почути, ніби то тато сидить далі десь у своєму гаражі й тихо підспівує.

Оля наспівала «Гуцулку Ксеню» — одну з улюблених мелодій «Козака».

А ще Володимир страшенно любив збиратися компанією біля свого дому у Білій Церкві, вмикати музику і довго й багато про щось розмовляти. От збереглося й одне з відео з таких посиденьок — воно в Олиному сімейному архіві: батько сидить на старенькому кріслі в сорочці в клітинку між своїми друзями та родиною. І що якось символічно, каже до оператора, вірніше, до когось із родичів, хто знімав коротке домашнє відео: «Щоб в історії остався і я, і хата оця старенька».

«Козак» був одним із тих, кого не змушували воювати — він штурмував військкомат ще з весни 2014-го, як тільки Росія загарбала наш півострів. Повістку таки принесли — наприкінці серпня. І він мовчав про це: сказав рідним лише перед від'їздом на полігон. Дружина спробувала відмовити, а Оля навіть не втручалася: каже, що дуже впертий був, не піддався би на умовляння. Рано-вранці повісив на хаті великого прапора жовто-блакитного й поїхав на Львів. Якось дівчата з мамою навідалися до нього, а 30 жовтня на два дні він приїхав додому сам. Ще за дев'ять днів виїхав на Схід.

— Вдома дивно було без нього. Дивно, знаючи, що ось... на кріслі він залишив свої речі, які ще й досі ним пахнуть... А як в ту ніч на 2 листопада тато їхав назад у Львів, то, пам'ятаю, що ми йшли до залізничного вокзалу, а я тоді дивилась на небо й просила в Бога, щоб тато повернувся додому живий. Приїхав потяг, тато сів у нього й підійшов до вікна, аби ще подивитися на нас. Він махав нам рукою, аж доки не поїхав потяг і тата стало зовсім не видно... Я дивилася на той утікаючий хвіст потяга й намагалася запам'ятати собі ту його усмішку й добрі очі, якими він із нами прощався. Ми попрощалися тієї ночі назавжди.

Далі були тільки телефонні розмови: 11-го січня він вітав Олю з днем народження, а 16-го розповідав,

Володимир Козак (другий праворуч) із побратимами. Фото Віталія П'ясецького

як вони проривалися в ДАП; 19-го все ж визнавав, що ворог штурмує, що важко, що бракне сил. Оля це все пам'ятає: кожне батькове слово.

— Дзвінок від тата, я звично вітаюсь «Слава Україні», а замість відповіді чую татів втомлений голос. Він тим голосом питає, які там у нас новини. Це було на Водохреща, і він не знав, чи доживе до ранку. «Якщо наберу — вижив». І вони тримали той аеропорт до останнього. Кожного дня ми говорили, рано і ввечері, і дуже коротко, ну зовсім мало.

Приховуючи тривогу, батько казав, що буцімто підмога прийшла, що журналісти «показують екшн, а насправді не все так погано». Оля чула батькове тяжке дихання і розуміла, що він багато приховує і не хоче

Володимир Козак із дружиною і донькою

казати правди: це був зовсім не його голос, то були не його емоції. Тоді стався підрив, але батько вижив.

— Тату! Як ти?

— Нічого, доню, чекаємо, може, скоро буде підмога.

Володимир говорив тихо, бо тяжко було дихати від отруйного газу, яким бойовики щедро поділилися з «кіборгами».

— Ми любимо тебе дуже, тату, чуєш?

Оля голосно говорила, щоб перекричати якесь стукотіння в слухавці.

— Я вас теж дуже люблю. І вас, і маму!

Батьків голос трохи збавив тривоги й напруження.

А за добу — ще один підрив терміналу. І тоді зв'язок із батьком зник.

— Він тієї ночі наснився мамі. Казав їй: «Ми вийшли з такого пекла, ти б знала... я такий радий, що ми вже не там і не повернемося туди більше». Усі втішилися тому сну й надіялися, що тато й справді вийшов: може, у полоні, може, десь вибирається іншими шляхами. Але минали дні — тата не було.

А за два місяці з ДАПу привезли двадцять два тіла. 27 березня сім'ю Володимира просили приїхати на впізнання, бо відшукали тіло людини, дуже схожого за описом.

— Правої руки не було, а від грудини донизу все розірване й перемішане з одягом. Ми ніби й розуміли, що то тато, але пішли здавати ДНК-аналіз, бо це було страшне видовище й не хотілося вірити, що це він. На початку квітня аналіз вже підтвердив, що це таки татове тіло.

17 квітня Володимира Козака поховали в рідному селі.

Оля розридалася в морзі, коли забирила батькове тіло. Але їй тоді трапився капелан, який поклав їй руку на плече й сказав: «Батькові зараз легко. Не треба плакати — твоїм татом треба пишатися, бо він герой. Маєш це розуміти». Тепер Оля не плаче, принаймні намагається. Вона точно знає, що він або десь біля неї з сестричкою, або з неба поглядає на своїх доньок.

ВАЛЕРІЙ ЛІЗВІНСЬКИЙ

26.04.1966 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

Майя Лізвінська пише чоловікові листи. Досі. З аеропортом впала і її особиста міцна стіна. Вона почала писати, бо не могла втамувати біль втрати, а син казав: «Будемо писати папі листи, так буде легше». Майя каже, що вірить: Валерій десь там згори це бачить і, коли вона задрімає, тихенько перечитує.

Капітан Валерій Лізвінський (майор посмертно), колишній кадровий військовий, із колосальним досвідом: як офіцер почав свою кар'єру в Горькому 1987 року. Він був молодим, амбітним і мріяв про військо. А тоді були 90-ті, розвал «союзу» й питання, де твоя батьківщина? Звісно, в Україні: Валерій продовжив службу в лавах ЗСУ. Тут і перший закордонний досвід — миротворча місія в складі військ ООН у Лівані: Валерій був сапером (остання його посада — командир взводу розмінування).

Валерій мав великі надії на Помаранчеву революцію: брав 10-річного сина Костю за руку і їхав до Києва на Майдан. Багато мріяли, багато планували...

Чоловік довгий час займався автомобільним бізнесом і вмів збирати біля себе надійний колектив, та й

загалом людей — свого віку чи молодших — не важливо. Вміло жестикулював і гарно вмів висловити думку. Його слухали, у нього вчилися. А вдома господар був: все своїми руками. Мріяв про великий сад, він плекав його з дня в день і мав багато фруктових дерев: кожне деревце любив і тулив до себе, як свою дитину — обіймав, гладив стовбури й листочки, поливав і говорив до кожної яблуньки. І посадив би ще, і плекав би ще... Майя пригадує, що в перше ж літо після загибелі Валерія майже половина дерев у його саду захворіли й повсихали. Містика... пішли за господарем.

2014-ий... знову Майдан. А потім — загарбницькї дії сусідньої держави. Валерій був готовий допомогти воякам своїм досвідом й поривався до військкомату. Та йому відмовляли: вік, казали, поважний, на носі — 50. Він гнівався, а потім його особова справа десь загубилася. Та коли стали формувати новий батальйон, то знадобилися військові з досвідом роботи та вмінням не просто тримати зброю, а ще й стріляти з неї та організувати новобранців, які би вчилися стріляти. Тоді і документи відшукали, і повістку вручили.

— Йому було 49. І «стрибки» свого тиску завжди виправдовував хвилюванням, а фізично себе постійно готував, переглянув гору військових видань. Казав: «Мені ж буде соромно перед хлопцями стояти й згадувати, як я раптом щось забуду; краще повторити ще раз, згодиться». А хлопці з нього приклад брали, ви знаєте. Пам'ятаю, розповідав мені, як ще на полігоні в Яворові він щось замешкався — і хлопчина на БТРі допоміг йому. То Валера сказав: «В умовах бою ти врятував мені

життя». Ох, яка гордість взяла того хлопця від таких слів, ви собі не уявляєте. Отак він тих хлопчисьок і підбадьорював, тренував.

На полігон Валерій виїхав на початку осені — 5 вересня, в останні дні третьої мобілізації. 80 бригада. Львів. Інженер-сапер Лізвінський муштрував хлопців головно за своєю спеціальністю. А листопадними вогкими днями заступником командира батальйону з оперативного забезпечення бригади Валерій рушав на Схід — до Костянтинівки.

— Валера міг не їхати, міг втекти, тим паче, що мав «карту поляка».

Майя ніби вагалася в почуттях: їй водночас хотілося, щоб її Валера був поруч, вдома, коло неї, щоб переcheкав, а з іншого боку — її брала гордість, що в поважному віці він не пошкодував себе й не сховався.

— Але з яким настроєм він перебував на початках АТО... І, знаєте, от сам він такий чистоплотний був, ох... — Майя похитала головою, і я навіть думала, що вона усміхнеться... та ні, вона просто відкрила останні чоловікові фотографії в телефоні.

— От на всіх фото, бачите, все чисте, поглажене, акуратне. І Валера мій там у Костянтинівці дуже переймався побутовими умовами для хлопців: душ, туалет, місце для прання — це все було для нього дуже важливим.

Розуміючи, яка в чоловіка посада, який досвід, Майя була певна, що йому доручатимуть відповідальні завдання. Але що він опиниться в найпекельнішому місці, не сподівалася. А на Святвечір він набрав

дружину й сказав, що їде в аеропорт і додав: «Подивитися завтра новини». І вже за добу Майя з сином побачили репортаж із тієї сумнозвісної ротації на блокпосту терористів: вони впізнали сумне й змарніле обличчя Валерія, який свідомо рушив у найнебезпечнішу точку. Він їхав у кузові військової машини і якимось приречено вдивлявся в понижені дороги й подерті голі зимові дерева околиць Донецька. Була затяжна й тяжка холодна зима, було боляче минати той блокпост, було тяжко їхати в невідомість, підозрюючи про неможливість повернення. Усі два тижні в терміналі він намагався щодня телефонувати дружині й сину: хай навіть комусь одному, хай лише хвилина розмови, але той дзвінок був, і Майя з Костею на нього чекали.

— Коли чула в слухавці вибухи, то мені ніби передавалася та вібрація. У моїх вухах досі лунають ті постріли як фон для наших телефонних розмов. Я все знала, але мусила придумувати його батькам історії, що нібито «все добре», що «Валера далеко від терміналу». Я клала слухавку в сльозах: і після його дзвінка, і після розмови з його батьками. Плакала весь час, бо насправді я їх обманювала... хлопцям не давали й поспати, їм практично не було що їсти... То були жахливі умови, але, певно, так мало бути, певно, на те вона й війна, аби чоловіки застосували й показали весь свій гарт і мужність. А нам, дружинам, у мирних містах доводилося засинати з тим безперервним цоканням кулемета чи самотніми бабаханнями, і їх не позбудешся ні з пам'яті, ні в снах. Чорт забирай, та це страшно. Картала себе страшенно за це, але... це прозвучить може страшнувато, та я, Іро,

Валерій Лізвінський в ДАПі. Фото Віталія П'ясецького

молила Бога, щоб його поранили, бо підсвідомо розуміла що це — єдиний вихід залишитись живим у тому аеропорту. Та Господь беріг до останнього. Я рахувала години до його ротації.

Кожен телефонний дзвінок змушував Майю здригтися. Тієї п'ятниці в обідню пору, коли подзвонив Валерій, то вона ледь впізнала його хрипкий голос.

— Майя, нас, чорт... — сухо закашлявся Валерій, — нас чимось тут труять! Якісь гази чи що, я не знаю, але дихати тяжко!

— А респіратори, Валера? — у паніці дуже швидко розпитувала вона чоловіка перше, що спало на гадку. — Ну, чи маски у вас хоч якісь є?

— Та які респіратори? Ми вологими серветками обличчя затуляємо, бо від того не відбитися.

Чоловіків голос коливався: то голосно лунав, то нерозбірливо хрипів, а іноді взагалі зникав.

— Дехто щось старе радянське... знайшов, та це мало допомагає! Воно повсюди!

Майя чула страшний шум і метушню навколо чоловіка, десь падали уламки чогось, які заглушували крики, хтось сильно кашляв, хтось блював, а хтось криком питав, чи залишилися ще вологі серветки?

— Валерчику, тримайся, повертайся! — кричала Майя. — Ми тут усі тебе чекаємо! Ти чуєш, Валера? Валера!..

Зв'язок обірвався. Валерій більше не дзвонив, а в Майїній голові ще довго лунав його захриплий голос і останнє: «воно повсюди». Через кілька днів після розмови з чоловіком до Майї зателефонував його товариш, який дивом зв'язався з Валерієм.

— Говорив з Валерою: просив передати, що він живий-здоровий.

Він і справді ще був тоді живий, але цього ж дня в обід його не стало.

Валерія шукали: думали, що міг бути в полоні. Майя щодня переглядала відео полонених, яке публікували терористи, вдивлялася в обличчя кожного: у крові, втомлені, побиті хлопці не зникали з-перед її очей. Хтось, ймовірно, із сепаратистів, навіть дзвонив із Валерієвого номеру: просили приїхати в Донецьк і забрати тіло.

— Я телефонувала волонтерам, друзям, побратимам, а ще дзвонила в штаб. — Майя різко затулила долоня-

ми обличчя, і я розуміла, що там сказали щось страшне або огидне. — Мені там кажуть... «Ви книжки про війну читали? Фільми дивилися? Так буває, що люди на війні гинуть». Отак скупо й холоднокровно відповів мені хтось зі штабу. Про обставини смерті мені потім розповіли його побратими, які вижили.

Майя впізнала тіло Валерія в морзі Дніпра й нарешті забрала додому.

— Худесенький, змучений, з бородою, яка за дві неділі відросла. А ще... чомусь він усміхався. Потім я почала розуміти, що то такий його біль, але це було нестерпно важко, і я знову переконувала себе, що то все ж усмішка, що то він зі мною прощається. Коли я сказала Кості, він відповів: «То папа просто в дуже доброму місці там нагорі й так дав нам про це знати».

— Якось приїхав я з Києва, — пригадує уже такий дорослий Костя, — і папа слідкував за мною: я вийшов тоді з потягу й глянув на небо, а воно було чисте-чисте, аж раптом на ньому з'явилася велика і яскрава зірка.

Дружина й син Валерія Лізвінського.
Фото Артема Сліпачука для газети «День»

Я точно знаю, що це папа: він хотів переконатися, що я приїхав додому. Я взагалі присутність його частенько відчуваю, у різних ситуаціях. Мабуть тому, що він нас дуже любив і відчував нашу любов до себе. Тому зараз не лишає нас із мамою.

Не зміг пережити Валерієвої смерті його батько: він помер наприкінці того ж року, що й син — не дожив навіть до роковин.

— Я розумію, що такого болю зараз багато, але змиритись з цим не можу. Стіна впала, і опиратися більше немає на кого. Коли я це повністю усвідомила після смерті чоловіка, то розуміла, що змиритися з цим не зможу. Кажуть от, що час швидко летить і лікує... А в нас кілька років лише минуло, а в мене відчуття, що це ніби вже 30 років немає Валерчика.

— Ще якось на останній зустрічі випускників Валерій сказав, що сад він уже посадив, дім побудував і сина виростив, а тепер залишилось пожити для себе. Але не вмів він жити для себе, — каже Майя.

— Знаєте, у нашій родині тепер залишилися тільки я і син, і в нас немає досі такої розмови про батька в минулому часі, бо він серед нас, десь отут поруч, може навіть уявно сидить на цьому от ліжку й чує нашу з вами розмову. Мабуть, хотів би мене обійняти... І я б тебе обійняла, коханий.

— Річ у тім, що папа наш перебуває на такому рівні, до якого в нас просто ще немає доступу, — впевнено і розважливо пояснює свою теорію про смерть батька

Костя, — але він живий, а ми або не можемо, або не вміємо ще вести з ним діалогів. Аби нам з мамою було легше, ми пишемо папі листи, мама вже про це казала: які-завгодно, якої-завгодно форми, просто пишемо з розумінням, що адресат — тато і тільки він, але на тому іншому, вищому рівні, куди він зараз перебрався і ми вже не можемо його бачити візуально. Але ми можемо відчувати. Тож, думаю, він їх читає...

В'ячеслав Мельник («Анчоус»)

11.12.1988 — 20.01.2015

81 ОАЕМБр

Недалечко від Почаєва на Тернопільщині є село Білокриниця. Остання вулиця; на протилежному боці дбайливо викладеної дороги — дім Мельників. Малий Славик, який хоч і народився в

Росії, переїхав сюди з батьками ще у свої два роки. Тут усе його дитинство: ранкові пробіжки босоніж, футбол із такими ж хлопчиськами, як він, і вдихання чистого сільського повітря — на повні груди.

«Аль Пачіно» чекав нас біля брами будинку Мельників: чоловік років п'ятдесяти в британській формі МТР і високих берцях докурював цигарку та, мружачись, придивлявся до нашого авта. Як тільки ми заглушили двигуна, він відчинив браму й повільною ходою підійшов до нас.

— Слава Україні!

— Героям Слава!

— Заїжджай у подвір'я, — скерував чоловік, і по високому снігу та слизькій кризі під ним, авто скотилося у бік хати.

Тим чоловіком у формі був Славків тато — Олександр Петрович Мельник, який після синові загибе-

лі пішов і сам на війну. Його комбат — легендарний ДУКівець «Чорний», його батальйон УДА — п'ятий. Його позивний — «Аль Пачіно». І він поїхав на Схід помститися за сина.

Олександр Петрович (йому більше подобається звертання «друзе Аль Пачіно»), провів нас до хати, де кожен куточок — про війну. Тут фотографії Славка, його нагороди, а тут куток «заліза» — відлуння війни: гільзи, осколки, «хвости» від різнокаліберних мін, шеврони десантників і УДА, червоно-чорний і жовто-блакитний прапори. На кухні чекала його дружина — Ірина Петрівна, Славкова мама.

А біля неї займалася якимисьь своїми справами їхня молодша донька Анжела — Славкова сестричка. Їй ще немає п'ятнадцяти: на світленьке платтячко вона приміряла розвантажувальну систему британського зразка (знайшла батькову), та ще й притиснула своє розкішне каштанове волосся важким кевларовим шоломом. Олександр Петрович побачив, як доня намагається зацепити шолом, тільки усміхнувся, заклацнув сам і притулив до себе: «Моя ж ти маленька дівчинко».

— Дякую, що ви приїхали. Слава Богу, що встигли добратися до нас сьогодні, бо завтра ми знову до Італії, ми б уже й не зустрілися ближчим часом, — розпочала розмову Славкова мати.

Сім'я Мельників мешкає в Італії вже багато років; зрештою, там після закінчення школи мешкав і їхній син Славко та їхні дві доні — Оля і Анжела.

Славко з 16-ти років працював на фабриці, а потім займався автобусними перевезеннями до Італії. Власне

там, в Італії, він ще зовсім юним зустрів свою майбутню дружину — українку, народилися сини — Юрко й Артем. Але, на жаль, подружнє життя вже в Україні не склалося, і вони розлучилися.

— То для нього був стрес, коли шлюб розлетівся, ну бо так у людей часом буває, що «не те», і нічого не вдієш, ще й зовсім малого сина забрали від нього.

«Аль Пачіно» оперся на імпровізовану арку до вітальні, тримав руки в кишенях і спрямував погляд до стіни з синоюю фотографією, де Славко виглядав аж надто смутним.

— Два роки після розлучення він був у страшній депресії, відлюдкуватості й замкнутості. Це був точно не мій активний і всюдисущий Славко — душа компанії. А потім син поїхав до Риму, до Церкви «Святі сходи» (то ті сходи, які привезли з Єрусалиму і якими Ісус Христос йшов на суд до Понтія Пилата) — і люди, які мають до Бога якісь прохання, на колінах проходять ті сходи до самої гори. І син пройшов ті сходи й розповідав мені, що просив у Бога, аби подарував йому таку людину, яка б його дуже сильно любила й була справжньою жінкою. А за тиждень він приїхав на Тернопільщину і як тільки зійшов з автобуса й зайшов до кав'ярні випити кави, то уявіть собі, — зустрів ту єдину, свою красуню. Вона навчалася на вчителя з фізкультури, грала в регбі. Вони розписалися 14 лютого, у день закоханих, — і так все в них гарно було...

Допоки їх не розлучила смерть. Їм судилося прожити в шлюбі навіть не пів року, коли вагітною вона потрапила зі Славком в аварію. Славик вижив, а дружина після п'ятнадцятиденної коми померла. Цього липневого

дня для Славка зруйнувався весь світ. Але він знайшов для себе рішення сам.

— Знаєте, багато хто питав його і мене, з тих, котрі знали про Італію, Неаполь... Вони питали: «А навіщо ти пішов в армію, чому ти їдеш на війну?» Люди всякі бувають, — батько підійшов впритул до стіни, де висіло фото Славка, і ніби глянув йому в очі. — А я тепер його розумію. Це життя. Так само як для мене, коли загинув він. Бо така втрата — то насправді дуже боляче. І тепер, коли не стало Славка, я розумію, що більше ніколи не повернуся до того щасливої безтурботного життя, коли про щось можна було мріяти, будувати якісь плани. Бо були ж плани: оцю от хату, — Олександр Петрович ніби спробував рукою осягнути кімнату, — ми її Славку з дружиною на весілля подарували, так вони у ній і не встигли пожити. І от зараз для мене те життя

йде собі, та й йде... Те ж саме відчував він після смерті своєї дружини. Я так думаю.

Попри трагічні події у своїй сім'ї, Славко стежив за бідою, яка коїлася в країні. Думка йти в добровольці визрівала в хлопця доволі давно, а коли смерть дружини перекроїла все його життя, наважився. Він знав, що є потреба в добровольцях на фронті й подався до військкомату: казав — «хочу змінити життя, бо я зараз у відчай». І Славка взяли до львівської «вісімдесятки», у спеціальний підрозділ, бо вмів влучно стріляти. Навчання відбув на Яворівському полігоні, а з початком листопада поїхав із підрозділом на Донеччину — у Костянтинівку. І вже звідтіля їздив у Донецький аеропорт. Позивний у Славка з'явився — «Анчоус».

— Він у нас добрий був, добрий і податливий мав характер. З фронту мені дзвонив і якимось особливо нічого не приховував. Єдине, що тяжко йому було побороти отой бар'єр, коли в людей треба цілитися і стріляти. Він ж у нас до того був хлопчиськом, який ріс у безтурботній Італії і був паламарем греко-католицької церкви в діаспорі Неаполя, та і я був там при церкві старостою десь 5 чи 6 років. Славко був дуже побожним у нас, ну дуже. Тому тут було таке питання складне для нього.

— Тату, тут же людей треба вбивати, а то такий великий гріх. Що мені робити, тату?

— Не знаю, Славку... Я не знаю, сину, що в таких випадках роблять.

Батько відчував довіру сина, але він сам собі не міг тоді відповісти, коли постріл — не вбивство.

— А що я мав йому сказати? — «Аль Пачіно» знизив плечима й розвів руки. — Та він тоді сам прийняв рішення, як має воювати. І воював гідно, бо за нього, пам'ятаю, потім отой Г'іві 50 тисяч доларів пропонував. Набив він їх багато... але про це Славко не розповідав, ну бо який мудрий чоловік афішуватиме свої вбивства, нехай навіть то був ворог? То штабники, які за кілометри від «нуля» чують відлуння канонад, можуть за чарчиною вдома потім розповідати, як вони «сепарів» убивали, тільки у них це якось не дуже гарно виходить, купи зле тримається. А ті, хто тільки з пекла, тихі, мовчазні й спокійні.

Славко встиг спробувати справжнього доброго життя в Італії — відчутти на смак, як можна було б жити і в Україні. Він цього прагнув і страшенно гнівався на маргінальні мітинги, які стали розгоратися на Сході. Він їх не розумів. Тому й покинув сонячний благополучний Неаполь і змінив його на холодний болотяний Донбас із запахом бруду й крові.

— Він такий ще й запальний у нас був, та й жили ми не бідно. Якось на день народження подарували ми йому BMW, то він так втішився тій машині, що вдома взагалі перестав ночувати.

«Аль Пачіно» усміхався, пригадуючи зовсім інше життя, ніби воно було колись давно, ніби десятки років тому.

— Ну самі ж розумієте, Неаполь — красиве й привабливе велике місто, яке не засинає. Він з хлопцями цілими ночами тусувався, на Везувій не раз їздили. Ну, тобто не пиячили в барі, а просто на повну відривалися. 6—7 ранку лиш додому влітав: душ, кава й бігом на

роботу. Якось його побратим Сергій мені розповів, що десь під Донецьком заговорили між вояками, хто й чому там. То Славко махнув рукою тоді й каже: «Ех, хлопці, хлопці, ви життя доброго не бачили. Я встиг пожити в Італії і можу зрівняти, де добре життя. От за таке треба тут боротися».

То були саме Різдвяні свята, й Ірина Петрівна взяла меншу доню Анжелу й поїхала до Італії. Олександр Петрович чекав їх там — він мав багато роботи перед святами. І за найпекельнішими боями за аеропорт Мельники стежили уже з Неаполя.

— Додзвонився до Славка: їм обіцяють на 20-ті числа ротацію, з 20-го по 27-ме, — радісно вигукнув Олександр Петрович до дружини, що повернулася з церкви на Водохреща. — На тиждень додому й назад під Донецьк.

— О, слава Богу! А ми встигнемо повернутися до того часу в Україну?

— Думаю, встигнемо, мусимо встигнути.

Але відчуття чогось страшного раптом почали переслідувати матір, вона не могла відігнати ні важких думок, ні моторошних видінь. Думала — захворіла, але попросила чоловіка спробувати ще раз набрати сина. Та на Водохреща зв'язку з ним вже не було. А наступного дня вранці «Анчоус» сам подзвонив батькові.

— Тату, я маю щось важливе вам сказати...

— Сину, не виговорюй грошей, я тебе перенаберу.

Батько скинув дзвінок і почав передзвонювати Славкові.

Слухавки хлопець уже не взяв. Батько, не знаходячи собі місця, намагався набирати сина знову й знову. І майже за годину (об 11:45, пригадує мама) слухавку таки підняли. Почувся якийсь тріск і шурхіт.

— Славік, Славік! — з надією почути синів голос кричав Олександр Петрович. — Ти мене чуєш? Славік!

— Нет больше твоего Славика. Я его убил. И тебя убью.

І зухвалий потворний регіт бойовика.

Батько намагався розмовляти спокійно, тихо й без паніки, аби вивідати, чи це правда. Але бойовику тон не сподобався, і він заговорив суржиком, вочевидь, був місцевим, а тоді додав огидної лайки.

— Стривай, дочекайся мене, зустрінемося, і тоді побачимо, хто кого уб'є...

— Давай, б**ть, посмотрим, кто кого убьет, — лаявся бойовик голосом «Гіві».

Батько В'ячеслава Мельника

— А ти взагалі хто? Як тебе звати? — питав Олександр Петрович, аби спровокувати бойовика, щоб той згарячу викрив себе.

— «Сомали»!

Олександр Петрович передзвонив знову, але, звісно, слухавки вже ніхто не взяв, і лише користуючись можливістю, що телефон ще в нього в руках, Славків батько написав коротке смс-повідомлення: «Я тебе знайду, я — впертий».

— Ні, не передзвонив і не відповів, бо я ні про що його не благав і не просив, я розумів, що сталося неминуче. То він на початку так говорив сміливо, гонорово, ніби він страшний грізний воїн, до дідька, ну бо там в нього в іншій руці автомат, а тут що — батько «укропа» телефонує. Усі ми добре знаємо, що першими монстрами й мародерами донецького летовища були бойовики «Мотороли», «Гіві» й Олександра Матроса — командира їхньої розвідки. Ну і скажу, що голос того терориста з слухавки мого сина мені нагадував голос одного з них. Але ми вже знаємо, що «Мотороли» й «Гіві» в живих немає. Одного — в ліфті, іншого — у власному кабінеті: обох убили. Легко відбулися, пощастило. Залишився Саша Матрос. Ну що ж, будем шукать. На інших підозри нема. Я знав, що помста повинна бути, тому після смерті сина й пішов до УДА. Так, я пішов і за країну воювать, і за сина мстити.

— Але ми все одно його шукали, — мовила Славкова мати. — Шукали, бо нам то військові, то волонтери давали надію, розповідаючи, як розмовляли того дня з ним, бачили його, орієнтуючи нас по татуюваннях — у сина їх два: імена його синочків від першого шлю-

бу — Юра і Артем. Тому ми і в Донецькому госпіталі його шукали, і в Артемівському, і в Києві, ну всюди, куди лиш могли додзвонитися, де брали трубку й хоч щось відповідали.

— Знаєте, ми були готові до того, що син може загинути, бо це війна, а не гра в шахи. Але набратися наглості телефонувати батькам і насмішливо казати, що вбили їхнього сина, — такі речі не пробачаються. Якось волонтери мені казали, чому ці нелюди забирали наші тіла з ДАПу. Не тому, що вони такі гуманні, а щоб потім у батьків грошей вимагати. А розцінки там не малі — тисячі доларів, не кожен збере. От рідні іноді передають лиш частину грошей, то й тіло їм віддають по частинах: у малих мішках, у більших, а буває — у маленьких пакетиках... хто скільки заплатив: за руку, за ногу, за вухо. Думаю, за синове тіло теж хотіли грошей, а почули таку відповідь. Є в інтернеті відео, як оцей увесь «Гіві» мого сина з «Ниви» в аеропорту викидує, швиряє отак, — «Аль Пачіно» різко махнув рукою, демонструючи усю зневагу бойовиків до свого противника. — Там були такі дві «Ниви» та шість наших хлопчиків, в одного з них — голова розбита, там мозги лежали, і «Гіві» ще кричав, що йому «всю машину забруднили», а на Славіка так глянув і каже: «Вот тебе, Слава, за твою Славу». «Гіві» тоді на волосинку був від смерті. Але вона знайшла його згодом.

Про те, як загинув син, батьки дізналися уже зі слів його побратимів, які вижили і дивом вирвалися із пекла. Славків побратим Сергій розповідав, як дванадцять хлопців з його підрозділу лишилися в терміналі без командира. Так тоді склалося.

— Славів, ми вже певно не виживемо, — бай-дуже говорив тоді Сергій.

— Та ну, шо ти таке кажеш? Ми виживемо й тих виб'ємо! — підбадьорював його «Анчоус».

Сергій пригадував, як вранці Петра Савчука і Миколу Самака тяжко поранили в ноги, і хлопці ви-кликали по рації МТЛБ.

— Славкові тоді відірвало на лівій руці вказівного пальчика, — Ірина Петрівна крізь плач переповідала Сергієві спогади, тримаючи себе за вказівний палець. — Він йому тоді того пальчика хустинкою примотав, бо ледь тримався руки, і рукавицю одягнув. То вони зі Славчиком тоді ще поранених погрузили. І кричав йому Сергійко: «Славів, та їдь з ними, диви, рука вся закривавлена», а Славчик не поїхав, хапнув Сергія за плече й сказав, що без нього не поїде.

Не встигли хлопці оговтатися, як ворожа артилерія знову почала обстрілювати, ймовірно, з «Градів». Сергій був у бронезилеті, а «Анчоус» в одній «розгрузці», от йому наскрізь грудиною ті осколки й прошили. Сергій

В'ячеслав Мельник з мамою

хутко підбіг до Славка, який на очах зблід до кольору того січневого снігу, і почув, як «Анчоус» тихо шепотів: «Сергію, у мене два сини — Артем і Юра, — ти допоможи їм». Сергій намагався отямити друга, щоб ще спробувати врятувати, щоб евакуювали, але йому завадив інший снаряд: його відкинуло вибуховою хвилею на кілька метрів від Славка, а тоді ще й привалило бетонними блоками. Коли Сергій отямився, то не зміг поворухнутися, але в підсумку ледь намацав вільною рукою свій мобільний. Він набрав дружину.

— Віта, я буду вмирати, поговори зі мною, бо мені страшно.

— Ти виживеш. Чуєш? — спокійно відповідала дружина. — Давай, роби спроби видертися з-під тих завалів. Одну, другу, багато. Пробуй, все вийде!

І Сергій надлюдськими зусиллями і якимось дивом таки виліз з-під тих уламків стіни, хоч і пообморожував собі ноги так, що до колін взагалі їх не відчував. Але вижив. Ба більше, він навіть витягнув одного з побратимів з-під тих завалів. Та Славка Сергій уже не знайшов.

Ми ще довго розмовляли з батьками «Анчоуса» про Донецький аеропорт, а Олександр Петрович багато аналізував, мудро, аналітично, по-військовому й по-чоловічому, — чому так усе трапилося. А коли прощалися, то вклав мені в долоню випатрошеного бойового патрона 7,62 з «хвостиком» для ланцюжка.

— Дякую, що бережеш пам'ять про нашого Славка, про хлопців, — усміхнувся «Аль Пачіно». — А це тобі як талісман, ну, ти знаєш, що це.

ІВАН ЗУБКОВ («КРАБ»)

01.11.1973 — 20.01.2015

81 ОАЕМБр

Президент Петро Порошенко своїм указом №729/201 від грудня 2015-го присвоїв героїчному 90-му батальйону «кіборгів» 81 бригади назву «90 окремий батальйон імені Героя України старшого лейтенанта Івана Зубкова». Іван був командиром роти вогневої підтримки 90-го батальйону й боровся за термінал навіть пораненим, маючи змогу сісти в МТЛБ й виїхати бодай за два кілометри від точки зіткнення. Іван був чи не останнім офіцером бригади, який не покинув ДАП до другого підриву бойовиками. Він, убитий, привалений бетонними перекриттями, був опізнаний за результатами ДНК-аналізу й похований на сотий день після загибелі.

Його шукали в шпиталях і моргах, серед полонених, батьки навіть телефонували бойовикам. Там відгукнулися, щоправда...

— Хлопці, та допоможіть, може де він в госпіталі, — сподівався на примарний шанс батько, а голос його з кожним таким дзвінком втрачав силу.

— Кто такой? Фамилия!

— Зуб-ков. Іван Іванович.

— Ааааа... Зубков. Та знаєм такого товарища. Хороший человек, поможем.

— Да ти лучше спреси, он доброволец или призывник? — гукнув інший зухвалий голос.

— Та хлопці, та призвали його, призвали, — батько схитрив, бо знав, якою може бути розправа з полоненими добровольцями.

— А вы не обманывайте нас, ведь он доброволец, а мы добровольцам помогать не будем.

На подвір'ї батьківської хати в Летичеві, що на Хмельниччині, стоїть стареньке авто, яке Іван свого часу розбирав і збирав назад із легкістю, до останнього гвинтика, а батько тепер лагодить його сам і їздить. Український прапор на флагштоку по самому центрі хати, а ще багато квітів, десятки кущів. Це мати виплекала — Антоніна Петрівна. Їй завжди подобалося, коли біля хати цвіли квіти, а особливо — троянди. Антоніна Петрівна дбає про них, щоранку доглядає, береже від вітру й холоду, прикриваючи клейонками.

— Я насадила біля своєї хати дуже багато троянд. А коли в нашому містечку загинув перший український воїн, то зрізала всі розквітлі, з усіх 150-ти кущів, і попросила сина, аби він відніс їх на могилу того полеглого хлопчика. Знаєте, але тому горю нічим не зарадити, навіть сотням таких букетів. І тоді я й подумати не могла, що через кілька місяців не стане і мого сина.

Пані Антоніна та її чоловік вдячні кожному, хто пам'ятає про їхнього сина: він нагороджений найвищою

нагородою країни — Золотою Зіркою Героя України, і його ім'я носить цілий підрозділ. Вони здмухують порошок з кожного фото свого сина, з іменного подарованого ножа, із його нагород, подяк, посвідчень, альбомів, каски, голутого берету й навіть з тактичних рукавиць. Вони тулять до грудей портрет А3 формату: на ньому усміхнений Іван у кевларовій тактичній касці з «вудлендовим» чохлам та найпростішим чорним броником на собі, через плече висить автомат на темно-жовтому ремені.

Їхнє ставлення одне до одного, звертання, розмови, підтримки — це еталон любові й чемності двох немолодих людей, які вижили після синовієї загибелі саме завдяки такій взаємності. «Тонечко», — каже Іван-старший. «Ваню», — відповідає йому Антоніна Петрівна. У таких батьків не могло бути іншого сина.

У дитинстві, пригадує пані Антоніна, Ваня частенько хворів, іноді й з ускладненням, але в юнацькому віці сам для себе вирішив з цим покінчити й взятися за самозагартування: спорт, тренування, здорова їжа, усілякі творчі гуртки в Будинку школяра — моделювання, випалювання, теслярство. І мама була майже певна, що син піде в інженери. Але він захотів до війська. Мама гадає, що це він від діда свого перейняв любов до армії — також Івана: він народився того ж 1973-го року, коли дідусь помер, на його честь сина так і назвали Іваном.

— Взагалі, у родині Зубкових було три офіцери й усі — старші лейтенанти: він, його дід і прадід, — від такої кількості містичних збігів Антоніна Петрівна знизує плечима. — Отак в 1995 році Ваня наш закінчив Київське вище військово-морське політичне училище

й склав присягу нашій країні. Тоді три роки відслужив у Хмельницькому в 19-ій ракетній дивізії. Худеньким був таким, маленьким, певно, самим меншим там в армії: 50 кілограмів важив наш Ваня. А ще... знаєте, що прикро? От хлопці, що з ним навчалися в тому училищі в одній групі, то більшість у 2014-му зрадили Україні. І йому це боліло. До речі, Іван був одним із тих, хто в радянський час ще школярем одягав вишиванку, коли на таке треба було мати сміливість. Він вважав себе українцем ще змалечку.

Після навчання і служби Іван пішов у запас: трохи працював комерційним директором підприємства у Хмельницькому, а тоді взявся за власний бізнес.

Іван Зубков. Фото Руслана Боровика

— У нього, знаєте, як то кажуть, були золоті руки, — Антоніна Петрівна усміхається і береться розкласти на домашньому каміні Іванові нагороди. — Він сам робив ремонт у квартирі, ну все знав, як зробити в хаті, нічого поламаним в нас даремно не простоювало. І сином був дбайливим: він так тепло до нас ставився, ніколи не відмовить, якщо ми, старі, його попросимо допомогти. Ніколи. І так би далі жив, до нас навідувався, тішився своїм двом доням — старшій Валечці та маленькій Софійці, тулився би до своєї дружини Іринки, але от яка біда сталася...

З першим закликком дзвонів Михайлівського собору, у листопаді 2013-го, Іван поїхав на Майдан. Він не покинув барикад до останнього пострілу. Батьки, дружина та доні (а Софійці тоді ледь два місяці виповнилося) тішилися, коли тато з Революції повернувся додому. Ваня тоді вижив, але як тільки захопили Крим, написав у військкоматі заяву — до служби готовий. А в серпні він уже був на полігоні під Житомиром: Іван мав у підпорядкуванні штурмову роту вогневої підтримки. Ще заїхав додому в день народження, і в листопаді був споряджений на фронт, в околиці Донецька.

— На початку літа Ваня ще приїздив до нас сюди, до Летичева, лазню хотів нам зробити. Він так і не завершив її. Я допомагав синові працювати над тією лазнею, і якось він мене сумно так питає, чому ж його не викликають до військкомату. «Я ж офіцер і маю погрібну освіту, і я б там допоміг» — казав Ваня. Я не знав, що

маю відповідати. Він два місяці не знаходив собі місця. А потім його покликали. Хотів я його запитати... але по обличчю зрозумів, що порад моїх він не потребує, а як дорослий мудрий чоловік прийме дуже правильне рішення, таке, що на часі — і для нього, і для країни. А я його просто підтримав і завжди буду підтримувати такий його вибір.

Іван пішов добровольцем.

— Сину, у тебе ж двоє діток, ну яка війна?

Мати думала: сина простіше умовити ще й тому, що Софійці й року не виповнилося.

— Мам, я офіцер, і дома сидіти не буду.

Рідні Івана пережили страх ДАПу двічі, бо Іван двічі туди зголошувався на добровільні ротації, щоразу усвідомлюючи, що не всі повернуться. Першого разу був цілий місяць — до нового року. Батькам Іван не хотів розповідати, зважаючи на материне слабке серце. Ба більше: він узагалі заборонив мамі до нього телефонувати. Казав: «Мамо, спокійно, зв'язок тримаємо через мою дружину Іринку».

— Отак ми з ним і спілкувалися... — зітхає Антоніна Петрівна. — А коли їх виводили з ДАПу, то він мені написав есемеску: «Мамо, дивися телевізор», і я одразу увімкнула й побачила, як їх виводять з аеропорту. І це відео — чи не єдиний спогад із війни мого сина. А після нового року, як він заїхав уже вдруге, то я не послухала, не змогла без його голосу, і таки набрала... Що ж я там почула... які там були страшні звуки, тарабанило по залізьяках, якісь бахкання, крики хлопців. Я тоді вже й зрозуміла, яка там біда. Але я чула Ванин голос, і мені стало легше, бо він живий. Він трохи

розсердився, але говорив зі мною дуже ніжно, як завжди говорив: «Мамо... більше не дзвони, добре?» І я більше не дзвонила. Виходить, що той дзвінок, коли мені серце підказало сина набрати, він мені був потрібен: я почула Вані голос останній раз.

Він намагався бути веселим і радісним, коли повертався у відпустку додому: багато розпитував про справи в батьків, розповідав їм про своїх дівчаток, якісь сімейні плани обговорював. Усі сиділи за теплим чаєм із печивом і говорили про приємне.

— Він... говорив. А я прислухалася, придивлялася. Я ж мама: я побачила по його очах, що це вже не той бадьорий і завзятий Ваня, то вже була людина, яка побачила смерть і горе. Але про війну він мовчав, ну от жодного слова, жоднісінького. А як тільки щось питати,

Батьки і сестра Івана Зубкова. Фото Міністерства оборони України

то він обійме мене міцно, притисне до себе, та й каже: «Мамочко моя, та все там добре, та й у мене такі хлопці!». Розумієте? Ну, а ми ж бачили по телевізору, яка там війна й страшні умови.

Про ті умови — сон, відпочинок і їжу, про які хлопці в аеропорту мріяли, їй згодом розповів синів побратим Ігор.

— Ігоре, місяць в аеропорту в таких умовах... як же ви витримали?

— Ви знаєте... Я сам дивуюся.

Позивний Івана — «Краб». Тільки от хлопці пригадують, що так його мало хто називав, хіба подекуди в ефірі. А так — Іван Іванович, з повагою і довірою. Вцілілі «кіборги» згодом розповідали, що 19 січня Іван отримав поранення в плече та руку, але позиції не покинув. Коли хлопці з позицій під аеропортом дізналися, що Іван поранений, то навіть послали за ним машину для евакуації, але він відмовився.

— Він у ту машину посадив 15 поранених бійців, а сам залишився в терміналі. Хіба це не геройський вчинок?! За це син і був удостоєним Золотої Зірки. Як батько, я гордий за свого сина, який не ховався і не втікав від фронту, а в тяжку годину не злякався небезпеки та смерті, підставив своє плече й загинув за нас із вами.

— Дивись, Ваню! — раптом гукнула чоловіка Антоніна Петрівна, витягнувши зі стосика фото — стареньке чорно-біле. — Дивись, дорогий, це ж те, про котре ти розповідав, правда?

— Ану... Дивіться, Іро, на цьому фото йому здається 16 років, і він так приодягнений тут — курточка така

джинсова, штани незвичні й окуляри. А тепер гляньте, як це фото підписали його друзі. Бачите, що там написано?

— Ваню — «кіборг»? — мене наче струм вдарив. — І цьому фото 25 років?

— Так, Іринко, можете собі таке уявити? — знизала плечима Антоніна Петрівна. — Ще тоді друзі його так назвали — «кіборг». Не знаю, чи це містика, чи співпадіння, чи то ми з Іваном собі таке надумали, але є як воно є. А знаєте... Іван казав перед смертю: «Мамо, я тут стою за своїх дітей, за вас із батьком, за дружину і за країну свою». І та війна його відібрала...

Вона відібрала Івана і в його дружини Іринки та двох донечок, одна з яких навіть не пам'ятає тата. Дружині згадувати й говорити дуже важко. Старша Іванова доня Валентина все добре розуміла: куди й навіщо поїхав її

Іван Зубков із дружиною і дітьми

тато, як боронив їх із сестричкою, як сумував за ними з мамою.

— Не хвилюйся, все буде добре, я обов'язково повернуся і ми ще будемо мандрувати по всьому світу, — обіцяв Іван своїй доні й цілував її у русяве злегка хвилясте волосся.

— То здійснилася би наша спільна сімейна мрія, тату! — радісно вигукувала Валя.

— Та мрія про мандри частково збулася, але без нього, хоча й завдяки татові, — пояснює Валентина. — Волонтери стали дуже допомагати нашій родині, і ми таки трохи подорожуємо. Я коли була маленькою, то ми дуже часто кудись їздили — це найприємніші спогади мого життя — тато був з нами таким, яким його не міг побачити ніхто; тоді це не був сильний і непереможний «кіборг», це був добрий, лагідний і люблячий тато. А знаєте, коли я бачила тата найщасливішим? Коли народилася моя молодша сестричка — він так тішився, так грався з маленькою, його усмішка тоді, певно, могла розчулити весь світ.

Валя каже, що ніби відчула, що тато не буде вдома під час війни, а поїде на фронт. Каже, ще під час Майдану він не міг всидіти вдома, а як війна почалася, то завжди пояснював доні й мамі, що він військовий, давав присягу й зараз саме час, аби захистити країну й не зрадити тому, чому присягав:

— Я знала, що тато на фронті, але мене оберегали і не розповідали, що це саме Донецький аеропорт. Бо я хоч і дитина, але дивлюся телевизор і бачила, що там творилося. І, мабуть, мені було б ще важче зі самого

початку знати, що татко там, зрештою, це не тільки дитині важко, будь-кому.

До речі, усі Іванові побратими, із його розповідей в ДАПі, знають, що його маленька Валя брала участь в юнацькому конкурсі — перемогла і їздила за кордон. Іван усім розповідав і дуже пишався дитиною, пишався своєю сім'єю.

Антоніна Петрівна надиктувала мені контактні телефони родин інших загиблих вояків, чим і визначила наш маршрут, поблагословивши на дорогу.

ІВАН МАРЧЕНКО («МІМ»)

16.11.1984 — 20.01.2015

81 ОАЕМБр

У білявої красуні Альони тонкі аристократичні риси обличчя і багата міміка — здавалося, лише очима й бровами вона може висловити стільки почуттів, скільки ніколи не зможе людина звичайних здібностей. Вона швидко й впевнено говорить, рідко помиляється, але її голос нестримно тремтить, коли вона згадує свого брата. Вони дуже схожі, як близнюки, хоча він був на рік старший за неї. Може, тому і позивний його — «Мім», що добро й чуйність висловлював навіть мімікою.

— Він у нас таким співчутливим до інших завжди був: то бабусі допоможе сумку дотягти, то собаку якогось на вулиці накормить чи кицьку підбере, бо йому її шкода стане. Ще до війни, як він працював у Держслужбі охорони, то завжди брав з дому якусь їжу, коли на добу їхав. Але він ніколи сам не їв її: безхаткам міг віддати чи тваринам на вулиці. Ну от він такий у нас був: собі — нічого, собі — обійдуся, а що маю — віддам іншим, кому важче. Так і на фронті: як посилки йому туди пакувала, то завжди просив мене: «А додай там для бабусі, що поряд з нами живе», «а кинь ще зо два-три кілограми цукерок, я в сиротинці віддам».

Альона згадує історію, коли кліщами витягувала з нього, чого йому там на передовій із одягу і їжі бракує, а він все за своє: каже, тут під Донецьком живуть бабуся, дідусь та внуки, а батьків чомусь немає, де вони — не вникав особливо й не розпитував ні стареньких, ні малечу.

— Мені їх так шкода стало, то й ми з хлопцями стали трохи продуктів їм купувати, віддавали дещо з харчів, що волонтери привозили, навіть одяг, та й нам тут яку-не-яку зарплату видають... от ми й підсобляємо їм як можемо, — дзвонив Іван з-під аеропорту. — Ти, до речі, також, як відправлятимеш мені ту посилку, то можеш щось для них кинути: солодкого чогось, якісь рукавички може, шкарпетки, мандарини, ну, ти сама там знаєш, чого дітям треба.

Іван міг так, мабуть, вічно помагати тим діткам цукерками й дарувати на свята подарунки, але стріляти, каже Альона, брат не хотів. До якогось переломного моменту.

Іван свого часу відслужив строкову службу, мав досвід і чесно чекав повістки ще з весняних заворушень на Донбасі. Знайшла вона його в серпні 2014-го, і він виїхав на житомирський полігон.

— Спершу служив на базі 95-ї бригади в Житомирі, а потім перейшов до 81-ої штурмової, 90-го батальйону, який став базуватися в Костянтинівці.

Альона показує на своєму смартфоні фотографії з полігону: Ваня, Альонині синочки, їхня мати й молодша сестра Люба. Усі усміхнені й міцно обіймають «Міма».

— На житомирському полігоні вони проходили підготовку з бійцями служби «Альфа», ну, з елітними

військами, як я собі це розумію і маю уявлення. Поправ мене, якщо щось.

На схід, до речі, Івана їхати не змушували: він сам прийняв таке рішення, бо міг із чистим серцем собі служити під Житомиром. Але був запал, стимул і віра щось змінити.

— У жовтні ми поховали батька, тоді саме завершувалися навчання і починався перерозподіл — хто куди їде. То Ваня тоді сказав: «Тата більше немає, залишилися ви з Любою, мама і бабуся. Я маю вас захистити, бо

Іван Марченко з мамою, сестрою і племінниками

в нашій сім'ї більше нема чоловіків. Тільки я. Повинен, сестричко, повинен».

Ваня приїздив додому кілька разів: спершу з полігону під Житомиром, бо там рукою до хати під Броварами було подати, а потім і з Костянтинівки, і з-під Донецька. Не віяло від нього тривогою, каже сестра, навпаки: він їхав туди, бо знайшов там таку міцну чоловічу опору у своїх побратимів, що навіть свої тридцять у листопаді 2014-го хотів відсвяткувати саме з ними. «То моя друга сім'я», — переконував Іван.

«Я ніколи не зможу вистрілити в людину», — казав Ваня до війни, навіть коли працював у ДСО. «Я не стріляв, я не буду стріляти. Не зможу вбити людину», — ніби виправдовувався уже на війні «Мім». Але після нового 2015-го все змінилося: він приїхав на Різдво додому іншим Іваном: не біг бачитися з друзями, мало говорив і хотів побільше набутися з рідними.

— Ваня, та побудь вдома, не їдь ще туди, — просила мати.

— Мам, якщо ми їх там не зупинимо, то не зупинимо уже, мабуть, ніде. Я буду стояти там до останнього. Треба буде вистрілити впритул — то я стрілятиму впритул.

— Ти стрілятимеш... — з боєм повторила його слова мати.

— Так, я стрілятиму, — відрізав Іван, нахмуривши брови, і почав складати свої камуфльовані речі до рюкзака

Іван за кілька днів повернувся під Донецьк і добровольцем зголосився у свій останній рейд до терміналів

«Прокоф'єва». То був виїзд тих, хто взагалі не мав страху померти, бо навіть командири не змушували їхати туди. «Квиток в один бік», — казали хлопці. І їхали не всі.

— Ваня, для чого тобі це? — спробувала Альона ще раз відмовити брата їхати в ДАП. коли дізналася.

— Альона, мені є заради кого йти... — спокійно й суворо мовив у слухавку її колись веселий і завзятий Ваня.

— Брате, та тобі ще одружуватися, діточок народжувати, тобі ще буде заради кого жити!

— Я маю маму, бабусю, дві сестрички й двох твоїх хлопців — моїх двох улюблених племінників; от за кого я тут у цьому всьому багні, щоб воно не затопило

Іван Марченко

нашої хати. У нас зв'язку не буде, сестричко, нам заборонили, та й телефони сідають. Наберу сам, добре? Тебе чи маму.

— Звісно, дорогий, але обов'язково повідомляй нам про себе. Бережи себе... ми тебе так усі тут любимо.

— А я вас...

Це було 16 січня, і з того часу від «Міма» не було жоднісінької звістки. Тим часом у родині цілими добами не відводили очей від телевізорів, комп'ютерів і стрічок новин. Вони читали про перший підрив терміналу, про другий, про блукання групи Олега Кузьмініх, чули й про «білий прапор» українців над новим терміналом, про полон і страшні тортури бойовиків.

Альона знала, що брат був у новому терміналі. Але думала, що він міг бути серед поранених чи серед полонених. Вона шукала його три місяці, стукаючи у всі двері й телефонуючи на всі номери: у шпиталі,

Сестра Івана Марченка

у морги, до волонтерів і побратимів, до командування, у міністерства і навіть наважилася подзвонити в лігво бойовиків. Але інформації про Івана не було: ні про живого, ні про мертвого. Узагалі.

— Не переживайте, с вами будет то же, что произошло с вашими ребятами, — відповідали їй озлоблені бойовики, які брали слухавку в часі пошуків.

— Це все було так нестерпно... оця невідомість, не уявляю навіть, як було нашій мамі. А ночами я передивлялася фотографії частин тіл, які знаходили в аеропорту. Одного квітневого вечора, десь у кінці місяця, мене набрала волонтерка з Дніпра — та, котра власне забирала мертвих хлопців. «Альоночко, ти пам'ятаєш, які татуювання були у твого Вані?» Звісно, я пам'ятала. І вона скинула мені фото татуювань на тілі. То були його татуювання. Я їх впізнала.

За кілька днів після цього дзвінка Ваня уже був у рідному селі Світільня на Київщині. Його ховало все село.

— Альон, ти знаєш, що твій брат герой? — питали «Мімові» побратими після похорону. — Він отримав поранення ще 19 січня, не міг уже тобі подзвонити: нога — кульове, і голова — осколкове. Але з пораненими він не поїхав, відмовився від евакуації і просив забирати з терміналу тяжчих «трьохсотих». Ми його просили сісти в ту МТЛБху, а він нам кричить: «Важких вантажте! Я ще можу стояти й відстрілюватися». Так і лишили ми Ваньку там, а тоді дізналися, що він зник безвісти під час бою в момент того прориву для евакуації поранених.

ПЕТРО САВЧУК

19.11.1991 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

Коли Іра прийшла додому, Петро, її молодший брат, сидів незвично задуманий, під вантажем якоїсь ситуації, що заскочила хлопця щойно.

Петро навіть не зреагував, коли до кімнати увійшла сестра, і продовжував дивитися в обрану точку.

— Ой, Петька, а що ти так нахмурився? — усміхнулася сестричка Іра. — Агооов!

— Привіт... — тихо відповів Петро, але на сестру не глянув. — Що там на роботі?

— Так, братику, щось із тобою не те, — Іра погладила брата по коротко постриженому волоссю й запитально глянула на маму, яка дивилася останні новини із фронту.

— Повістка... — увійшла ще одна сестричка — Оля і кивнула на журнальний столик.

Повістка про мобілізацію. Вона була датована четвертим серпня. Третя хвиля. Петра чекали у військкоматі.

— Що ти робитимеш? — пополотніла Іра.

— Я служив. Досвід маю, недавній: два роки всього минуло.

— Думаю, тобі ще треба з кимось проконсультуватися... — Іра не хотіла бути категоричною і зопалу просити, аби Петро не йшов.

— Ми домовилися з мамою і Петькою, що він завтра піде до адвоката порадитися, — зауважила Оля. — Сама розумієш, що він єдиний чоловік у сім'ї (їхній батько загинув, коли хлопчику й місяця не було, — *ред.*).

— Та й по здоров'ю його можуть не взяти... оці його проблеми зі шкірою після армії, — нарешті озвалася мама.

— Завтра піду до лікарні. А там — побачимо, — мовив Петро й вийшов з кімнати.

На телеекрані тривали фронтів новини:

«За оперативними даними РНБО, на території Росії зараз перебуває 171 військовослужбовець ЗС України та 140 прикордонників, які в силу об'єктивних причин були змушені перейти на територію РФ в районі прикордонного пункту «Гуково». Офіційні органи України роблять все можливе, щоб повернути наших військовослужбовців додому».

А вранці Петро вийшов із дому з невеличким наплечником.

— Я в лікарню, — казав матері вже на порозі.

— А сніданок?

— По дорозі щось візьму, та й може аналізи якісь треба. Па, мамо!

— Добре, що таки погодився піти в лікарню, — з надією говорила мама дівчатам. — Може, не візьмуть...

Але Петро не повернувся.

— Сину, ну як там? Де ти? — телефонувала стривожена мати.

— Мам... я на полігоні... — зізнався Петро.

— А як же лікарня? Ти мав йти до лікарні? Що вони сказали?

— Я не був у лікарні. Я пішов у військкомат.

Мати повісила слухавку й розплакалася. Оля з Ірою підбігли до неї й обійняли: вони нічого не питали.

— Не всі діти вертаються звідти, — тужила мати, — не всі.

— Мамо, ми вже нічого не вдіємо: то його рішення, він дорослий чоловік.

Петро рушив на фронт за кілька місяців, у листопаді 14-го, у лавах львівської «вісімдесятки».

— Петро наш — наймолодший у сім'ї, до того ж єдиний син, тому був наділений великою увагою і любов'ю.

Іра запалювала свічку біля фотографії свого брата. У її новій невеличкій квартирі ще майже нічого не було: лише кухня і стіл, а ще оця от поличка, на якій братове фото, три нагороди й грамота «Почесний громадянин міста Червоноград».

— Ми з сестрою з дитинства були йому няньками: наглядали за ним у дворі, а потім і в школі. Їздили разом усі на море: нам було так класно втрьох гратися. Я пам'ятаю, то було літо 2003-го, Петьці було одинадцять, то він заривався в пісок повністю, сама голова стирчала. Ми фотки навіть наробили, у мене є кілька — з нашого сімейного альбому.

Іра передивлялася їх і згадувала ті безтурботні дитячі мандрівки, табори, ігри, і здавалося, що все це було

зовсім недавно. Вона усміхалася і вмикала чайник на ще зовсім новій і пустій кухні. Два горнятка.

— І що цікаво, до війська взагалі інтересу в дитинстві не проявляв. Ну, був активним хлопцем, стрибав, ганяв, і у футбол з друзями грав. І так от, щоб ти розуміла, ходив на гурток лялькового театру. Ну яке військо? Хто би думав про таке. Хоча, може він просто нам не казав, а може після цієї строкової служби воно в ньому далось чути. Щось може змінилось. Не знаю.

На слуху була Костянтинівка. І більше нічого. Петро не надто «посвячував» своїх дівчат і маму у воєнні справи. Ще від того дня, як пішов до військкомату замість до лікарні. Коли дзвонив додому, то більше розпитував, як мама. Казав, як любить Олю з Ірою, і що сумує за ними. Бувало, зізнавався, що бракує маминої домашньої їжі, бо та, яку мають на війні — не дуже смачна й переважно холодна, якщо взагалі не підмерзла.

— Як воно там? — питала Іра, хоча передбачала відповідь.

— Може бути. Терпимо...

— Є що їсти?

— Та таке собі... кава рятує, добре, що волонтери її привозять. А так «мівіна» є, консерви, галети якісь навіть. Ну та що тут на війні може бути? Саме просте. Тут поруч навіть магазини всі позакривали. Буває, бракує тих харчів, що маємо, то доводиться краяти-ділити, щоб усім вистачило. Але так, щоб геть зле було, то ні. Нормально.

— А де ви там хоч живете, Петька?

— Ой, та в домі якомусь закинутому. Можуть накривати, ну тоді ми в підвал падаємо, то хіба тут трохи вогко, сиро й неприємно. Але теж терпимо.

— А коли додому?

— Думаю, що скоро повернуся, надіюся, це ненадовго.

— Дай Бог...

— Знаєш... привозили «двохсотих», і після цього дуже труслились руки... — братів голос надірвався, і сестра чула,

як він поважчав, Петька почав говорити повільніше.

— Аеропорт, сестричко, зовсім неподалік. Ми до кінця не знаємо, де ми будемо завтра.

— Бережи себе...

То була остання розмови Ірини з братом. Наступного дня він набрав маму, але зв'язок був настільки поганий, що вона чула тільки уривки фраз. Вони говорили кілька хвилин. А вже за день з ним і зовсім обірвався зв'язок. 20-го січня 15-го, близько 11 ранку, Петро загинув у Донецькому аеропорту. Він був серед тих, що зголосилися їхати на евакуацію поранених і загиблих із ДАПу, але їхній МТЛБ підбили терористи. Петро не вижив.

— Ми зі сестричкою досі питаємо маму, якими були останні Петрові слова, але вона так і не змогла їх згадати. Та й хіба вона могла тоді подумати, що то — остання розмова? — Іринка знизувала плечима. — Я пам'ятаю, що 20, 21 і 22 січня він не з'являвся за зв'язку й не відписував на повідомлення. А 23-го подзвонили мамі

Петро Савчук

військові й запитали, чи не давався чути її син, чи не дзвонив. З цього часу почалась тривога й розуміння реальності... хоча багато хлопців, його побратимів, казали, щоб ми передчасно його не хоронили, казали, що він може бути живий, що міг у полон попасти. Ясно, що ми в цю версію хотіли вірити.

Але вже наступного дня Оля побачила повідомлення в новинах, що в Дніпро доставили тіла хлопців з аеропорту. Серед них було прізвище Савчук. Дівчата бігом зібралися і рушили першим потягом до Дніпра.

— Шукати той госпіталь, морг... а навколо люди, які приїхали з тих же причин, що й ми. Кожен шукав свого. Метушня, прізвища, плач — все на купу. Ну але наша поїздка була марною, бо тіло брата нам так і не вдалося забрати: потрібен був аналіз ДНК... Справа в тому, що як МТЛБ підбили, то боєприпаси, які, мабуть, там були, підірвалися, і хлопці погоріли. Наш Петро згорів,

Петро Савчук зі сестрою Іриною

його було неможливо впізнати навіть нам. Мені про це дуже страшно згадувати: про той день, про те, що нам тоді в моргу сказали. Зробили ми ті аналізи. Здали. Той період був найтяжчим — в очікуванні, на заспокійливих: ми розуміли, що Петра більше немає, але похоронити ми його не можемо. Ми обдзвонювалися з його побратимами, волонтерами, скидали фотографії Петра, аби по них шукали його тіло в різних куточках фронту й прифронтової території. Ну надія ж все одно лишалася, жевріла. Але навесні результати таки підтвердили, що серед обгорілих тіл із того «тягача» — і наш брат. 16 квітня похоронили ми Петьку...

Петро рідко ділився планами, розповідав про мрії і своє особисте. А він планував повернутися додому й завершити ремонт, хотів одружитися, але кохана так і не дочекалася хлопця з війни. Він обіцяв їй, що коли повернеться живим, то вже не поїде на війну знову, що буде поруч — біля неї, біля мами та сестричок. Та війна не дала такого шансу.

Ігор Зінич («Псих»)

06.09.1989 — 20.01.2015

80 ОАЕМБр

Цієї ночі у Віри Іванівни не було сну: якесь недобре передчуття переслідувало її, сиділо в голові й тривожило. Вона то лежала, не зводячи очей зі стелі, то пила на кухні чай, перечитуючи вечірні новини з фронту, із ДАПу. Її син Ігор уже місяць не ротується з терміналу. І раптом натрапляє на новину: «У терміналі донецького аеропорту поранили лікаря». Серце матері набрало швидкого ритму, і тоді вона сама до себе сказала: «Та ж наче не доктор... хммм, то в термінал нарешті привезли медика? Отже, мій Ігор може виходити?» Ця думка втішила Віру Іванівну, хоча й не допомогла заснути.

— Синку, як ти? Я чула в новинах, що у вас там доктор уже є? То вже ж виходь звідти.

— Мааааа... — з шаленою тугою і відчаєм протягнув Ігор. — Той доктор — я, студент-доктор, мене просто так тут називають доктором.

— Ігоре... — схлипнула мати в слухавці, — виходь звідти...

Насправді ж вояків уже не могли ні ротувати, ні вивезти з аеропорту. Вони розуміли, що їм доведеться стояти до останнього.

— Мам, я так втомився, — ще тужливіше мовив Ігор і тяжко видихнув морозне повітря. — Ляжу собі тут між хлопцями раненими... відпочину...

— Синочку, а чого б тобі зараз найбільше хотілося?

— Коли я приїду, ти наготуй мені всього-всього вкусного, — казав Ігор, влягаючись на брудну ковдру біля поранених побратимів.

— Ну а що приготувать? — перепитувала мати, гірко плачучи від однієї тільки думки, що її Ігор у холоді й такий голодний, що мріє про теплу вечерю.

— Ну... котлети, голубці, і биточки...

В аеропорту просто не було їжі: хлопці гризли залишки змерзлої каші чи тушонки й запивали це топленим льодом; розповіли і про те, що їм підірвали приміщення з медикаментами, а Ігор не опустив руки й бозна-де ходив по терміналу й визбирував залишки ліків — по підвалах, де бродили сепаратисти, і тягнув звідти.

— А взагалі, то все добре, мам, правда, все в нас добре.

— Ти хоч у бронику, сину? — уточнювала мама, щоб трохи заспокоїтися.

— Мам, у двох броніках, у двох касках, — засміявся Ігор. — Я захищений, мамо, не переживай, мене тут охороняють. Мам, не плач, то скоро вже всьо, і я от-от прийду. Я буду жениться, мам, і все в нас буде зовсім по-другому.

— Синку... бросай те все, бросай і виходь.

— Все буде харашо, все харашо... — відповідав Ігор і прощався.

То була їхня остання розмова — уночі, після першого підриву терміналу. А перед другим підривом Ігор

набрив матір ще раз, але вона не змогла взяти слухавку: вона саме була в лікаря. Коли вийшла з кабінету, одразу передзвонила синові. Але він уже слухавки не взяв. І якесь дивне відчуття пустки опанувало Вірою Іванівною: відчуття, каже вона, «ніби я не живу на цім світі». А коли надвечір хтось повідомив, що термінал, де вони перебувають, підірвали вдруте, і телебачення це показало, то жінка ще під час випуску новин мовила сама до себе: «Це вже все... його вже нема». І закричала. Так сильно, що на крик позбігалися сусіди: почали заспокоювати, викликали «швидку» й просили приїхати сестру Віри Іванівни. Тоді ж приїхав і її старший син.

— Мамо, не лякайся, — сказав старший, простягаючи мамі фотографію, яку бойовики виставили в інтернеті: на ній були семеро українськи вояків з ДАПу. Мертвих.

— Це не Ігор! — переконано мовила мати, а син і не став переконувати.

Але на фото таки був Ігор. Вона невдовзі впізнала його за одягом, який сама йому купувала. А не впізнала тоді, бо Ігор був дуже побитий, брудний і з бородою.

— Тяжко узнатись, що твоя дитина нежива, — сумно визнає Віра Іванівна. — Ми місяць тіло його ждали, думок було тисяча: а вдруг, а вдруг знайдеться, а вдруг він живий чи в полоні. Але потім вже хлопці повиходили з полону, ми з ними відразу зв'язалися, і вони сказали нам, що Ігор погиб: «ми бачили його мертвим».

Ігор мріяв стати психіатром, тому й прозвали його на війні — «Псих». Він загинув після другого підризу терміналу: бетонне перекриття зламало йому хребет. «Псих» врятував близько п'яти десятків вояцьких життів за понад місяць свого перебування в ДАПі. Він

не носив каску та броник, бо в них незручно надавати пораненим першу медичну допомогу, а тим паче — оперувати. Він витягував на спині тих, кого ранили в найнебезпечніших місцях терміналу. Чого варта історія важкого пораненого пострілом з РПГ «Філософа» (Ігоря Римара), якого у сніг і в тридцятиградусний мороз тягнули через весь ДАП «Чорний» і «Катана»? Це завдяки «Психу» Римар вижив у терміналі й дожив до шпиталізації (він помер через майже три тижні після поранення, у Київському клінічному центрі). За свідченнями вцілілих «кіборгів», це «Псих» не розгубився після першого підриву й скомандував продовжувати тримати

Ігор Зінич

оборону. «Псих» — не бойовий командир, а молодший сержант, фельдшер із Київщини.

— З самого дитинства він любив у мене спортом займатися: він був дуже маленький і худенький, але справжній живчик наш, — пригадує Ігореве дитинство Віра Іванівна, втомлена після похорону сина й важкої операції з пересадки серця в його молодшого брата. — Такий Ігор завжди подвижний був, багато бігав, рухався і навіть на голові любив стоять: так-так, йому це вдавалося! А потім ми дізналися його діагноз, що в нього з серцем погано, то я прийшла до лікаря і спитала, що ж нам робить, якщо дитина так любить бігати і лазить скрізь? А він відповів: поки займається і хоче це робити, то хай бігає і стрибає. І ми не притуплювали йому ту любов і прив'язаність до спорту. У садочок, правда, пішов тільки в три роки: раніше ми його не віддали, побоялися. І хоч він у групі був самий малесенький — ми навіть переживали, що він узагалі погано рости буде, — але від дітей не відставав. Такий наш маленький дзвіночок був, дуже цікавий хлопчик. Знаєте, я навіть в жарт тоді казала «наша дівчинка», я і хотіла дуже дівчинку, бо мала вже старшого сина, та й маленький він такий був. А він і не ображався на таке. Я взагалі не знаю, на що він ображався. Ігор був у нас не войовничий, не бився, не кусався, не зачіпався і не ругався — отака в нас була дійсно «дівчинка»: голубоокий із красивою щирою усмішкою.

Та усмішка ніколи не зникала в Ігоря з обличчя: він з нею в садку був, у школі вчився, в армії служив, на «швидкій» працював і на війну з нею пішов.

Десь із класу п'ятого, згадує мати, хлопчик почав підтягувати свою фізичну форму, бо хотів бути високим парубком, та ще й молодший брат почав його наздоганяти. І от він займався на саморобній перекладині, яку сам собі в селі змайстрував: щоранку підтягувався. Так підтягувався, що розбив собі п'ятки. Поставили в районній лікарні гіпс і налякали маму, що взагалі ходити хлопчик не буде. Але Віра Іванівна не змирилася з таким і повезла сина до Києва: знайшли там доброго лікаря в Охматдиті, який сказав, що поставить Ігоря на ноги. І поставив. А Ігор... одужавши, продовжив займатися спортом.

Ті «ахілесові п'яти»... Ігор їх лікував і пропустив три тижні школи. А вчителька його наступного ж дня запитала домашнє завдання. Хлопець тоді не зміг відповісти й просив часу підучити. Вчителька розгнівалася, виник конфлікт, після якого Ігор навіть скаржу на неї написав. Звісно, у ті часи ніхто не зважав на підлітка, який зажадав справедливості: хлопцеві занижували оцінки. Ігор непокоївся, а мати сказала, щоб не думав про оцінки, щоб просто вчився. Так і робив.

— Правда, потім як в табель той глянула, то сказала, що з такими оцінками тільки в тюрму. А він на мене глип і каже: «Не, мам, я піду на медика учитись». А сильно медиком хотів стати, дуже сильно. Не знаю, чого так та медицина... Він дуже добре знав математику, комп'ютери, ще в десятому класі закінчив курси комп'ютерників, дуже добре грав, бо ходив на музику. Тому ми взагалі йому не пророчили медицини. Але, знаєте... він як у 7 чи у 8 класі був, то наш батько розбився. Дуже постраждав, черепно-мозкова травма, але лікарі

його хоч і дуже довго лікували, але виходили. І от Ігор дивився на це все й сказав собі: я буду теж медиком. Спершу хотів бути хірургом, а коли посидів у кабінеті психіатра, то йому дуже сподобалася робота з людьми. І йому це вдавалося. А згодом і в ДАПі допомогло. Бо він вмів часто привести хлопців до тями, скажемо так. Якось один хлопець із ДАПу, який вижив, розповідав мені. Він тоді заїхав в аеропорт, а психіка-то в людей різна, не у війну ми родилися, от став метатись з однієї сторони в іншу й не знав, як себе взяти в руки. І тоді підійшов до нього мій Ігор, трохи відвів в бік і став балакати-балакати, а тоді дивиться на нього пристально й питає раптом: «Цукерку хочеш?» А той йому: «Хочу». А Ігор: «Ну на!» І після того — що не бомбьожка, то той хлопець коло Ігоря, казав, що так безпечніше. От мав він підхід до людей. А після школи були одні трійки. Ну який медичний? Але він захотів поступать. Я тоді не їздила з ним ні документи здавать, ні на екзамени... ну чоловік же інвалід першої групи, мені важко було його лишити. А син тільки їхав зі словами: ну всьо, моліться за мене. І п'ятірка за п'ятіркою. Я казала — та не може быть! А потім Ігор сказав, що вже директор хоче мене бачити. Я приходжу, а директор до мене: «Тільки одну маму чекав, і це ви». Отак він вступив без підтримки. На відмінно. І вчився гарно. І помочі не просив. А ще й працював. Він сам своєю дорогою проходив. Хоча не всі цьому вірять.

Після навчання в інституті фізкультури за спеціальністю реабілітолога Ігоря взяли на посаду лікаря в білоцерківську лікарню імені Семашка, у нове відділення гемодіалізу, куди беруть тільки перевірених, надійних

і добрих спеціалістів. І знову в мами питали — скільки за Ігоря заплатила? А вона сміялася і казала правду: так узяли. Хоча направляли його в село, але завідувач відділення гемодіалізу сказала: знать не знаю — ти йдеш до нас.

— Це був трохи шок... а може й не шок, — задумалася Віра Іванівна, і заправила своє сиве волосся в акуратну мушлю на голові. — Бо він все життя отак сам, тільки сам, і страшенно тою медициною захоплювався — з другого курсу і вчився, і на «скорій» працював. І йому подобалося, бо він міг годинами розказувати про свою роботу. В армію Ігоря не брали через серце. Все списували. Але ж комісія кожні півроку, наче серце йому могло загоїтися, і він в якийсь момент розсердився і каже: піду відслужу, бо я маю роботу й не можу дозволити собі лягати в лікарню кожні півроку через ту комісію. І пішов служити на строкову. А коли повернувся, то попросився додому в районну лікарню на «швидку». І тут його також одразу взяли, при тому, що просто так влаштуватися сюди не можна було.

Коли почалися бойові дії, Ігор з мамою своїми планами не ділився, що хоче йти на війну, хоча стежив за новинами з фронту й непокоївся. І одного дня...

— Ви як хочете... сказав матері, — але докопаємо картоплю, і я йду на війну.

— Ігоре! Тато інвалід, я хворію, як ти нас покинеш?

— Мам, прийшли хлопці з першої хвилі й кажуть: якби медиків нам більше, то би нас менше гинуло.

Ігор був настільки вражений тими словами, що здавалося, готовий був і дійсно того ж дня їхати на Донбас.

— А то нікому навіть першу допомогу надати.

Після розмови Ігор пішов до військкомату. Для Віри Іванівни то був шок і удар. Але вона мусила змиритися, бо не уявляла, як зможе піти проти синов'ї волі.

Питання Майдану в сім'ї Зіничів не ставилося до обговорення за замовчуванням: вони були патріотами й підтримували спротив. Ігор був на сесії, коли стало «гаряче». Тим часом мати двічі їздила до столиці. Та Ігореві про таке не казала. А потім вже їй молодший син Петро розповів, що він приїздив до брата, і вони разом з Ігорем приходили на Майдан.

Проте Ігореве рішення відбутися на фронт не передбачалося і не обговорювалося, бо ж він — найбільша опора родини.

— Коли він туди поїхав, то в нас з ним був договір, що він не йтиме на передову. Бо я просила й молила його — ніяких передових.

Мама ніби досі не вірить тому, що Ігор пішов до військкомату.

— Коли він був в Яворові на учебці, то приїздив пару раз, його відпускали. А коли приїхав перед самим До-нецьком, то знайшов мене на роботі — я в Києві чергувала. І він був такий... серце ось підказувало, що щось не так, але що то буде ДАП, я і не уявляла. Я питала про Костянтинівку, він казав, що нормальна вона й можна туди щось надсилати йому, і я слала якісь посилки, що

йому треба було. І ото він приїхав із командиром у п'ятницю, а в понеділок поїхав назад. Він був вже не такий. Казав, що просто приїхав з командиром. Дивно, коли командир бере медика із собою «на побивку» додому? Але взяв, так було. То правда. І в той приїзд якось так було... ну знаєте, як то, коли тобі дитина двадцяти п'яти років на коліна голову кладе, обіймає і «мамочка-мама» каже, і дома тільки сидить, нікуди молодий хлопець не йде. Така була поведінка, що можна було б і щось припустити... Я просила не йти на передову. Але він тоді вже знав, що він піде в Донецьк. Хоча сказав мені про це телефоном, коли уже був в аеропорту. А тоді ще я його так проводжала, що думала — заллю Київ сльозами. Ми тоді із зятем підвезли його машиною до командира на зустріч, десь там в готелі він був. «Мамочка, не плач», —

Ігор Зінич в ДАПі. Фото Віталія П'ясецького

казав мій Ігор. Коли я його прощала й обіймала. І командир обіцяв: я вам його привезу, все буде харашо. Але мені здавалося, що прощаємося навіки.

Про ДАП Ігор сказав матері в кінці грудня. Дзвонив здебільшого вночі, коли мав трохи часу.

— Ігоре, а що це там у вас так сильно гримить? — питала Віра Іванівна під час чергового синового нічного дзвінка.

— Та, мамо, це таке... — ухилився Ігор.

— Що? Дощ іде серед зими, гроза чи що? — розтривожилася мама.

— Напевне, мамо, я тобі скажу правду...

— Ти в аеропорту... — вона усе зрозуміла. — Виїжджай, сину, виїжджай.

15 січня у Віри Іванівни день народження. І син з ДАПу привітав.

— Ігоре, ти сильно вже довго в аеропорту...

— Нема кому замінить, мам, нема! — сумно відповів Ігор. — Привезли одного, він став бігати по кутах, ховатися, і його одразу забрали.

Наступного ж дня після цього дзвінка Віра Іванівна побігла до воєнкома, пояснила ситуацію й оторопіла від його відповіді.

— Воєнком спитав: а він, що, в аеропорту? Ну, я була шокована. Наш воєнком не знав, що Ігор в аеропорту. Словом, я бігала й просила, але без толку. А після першого підриву привезли ще одного медика. Але Ігор бачив, що в нього нічого не отримується, і поїхав той медик. Й Ігора хотіли забрати, бо ранений він був. Але Ігор не захотів. Сказав: хлопців не лишу. Він мені хоч і казав, що в амуніції, а насправді був без каски та бро-

ника. Поранені приходили постійно, і кожного разу знімати-одягати... Бувало навіть, що ранило хлопців, а побратими не ризикували туди їх йти забирати, бо можна було лягти коло нього. А Ігор тоді без каски, без жилету йшов туди й тавив того «трьохсотого». Але то не від того його «Псих» називали, ну ви знаєте... то від того, що він хотів психіатром стати. Бо з психікою в нього все було добре, характер був гарний, добродушний, жартівник і добряк. Словом, психа ми дома не бачили. А серйозні питання він без хіхоньки-хаханьки вирішував: і серед ночі на роботу зривався, і комусь допомогти міг. А як до жартів справа — то жартував.

Мама Ігоря Зініча. Фото Віки Ясинської

«Псих», мабуть, знав і розумів, що його чекає в аеропорту, тому не відходив від матері у свій останній приїзд додому. А її охопила така нестерпна тривога.

— Для мене аеропорт — це не символ, розумієте? Це — моя дитина. У той час гинули достойні діти цієї країни, і мені не соромно казати, що серед них і мій Ігор. А пам'ятники... вони потрібні по всіх містах країни, бо інші мають пам'ятати, що в тих страшних гарячих точках чийсь діти гинули, тоді як їхні були дома і все в них було в порядку. Але, от знаєте, перший рік, коли відбулася ротація і 80-ку вивели, то всі хлопці, його побратими, сюди відразу приїхали. Це ті, що вийшли й не мали дуже тяжких поранень; здається, їх було шістнадцятеро. Віддали шану Ігорю. А тепер вони кожного разу приїздять на двадцяте січня. Іноді — на його день народження. Часом приходять прямо в квартиру до нас, розмовляємо, чаюємо, згадуємо. А буває, прийду на кладовище, а там свіжих квіток багато, і я відразу розумію, що то хлопці були. Це дуже важливо.

Молодший Ігорів брат дуже тяжко переживав його загибель, і за півроку змучене серце потребувало особливого хірургічного втручання. Волонтери знайшли кошти на пересадку серця. У пам'ять про брата Петро продовжив його справу: здобув медичну освіту й тепер працює в тому ж відділенні гемодіалізу лікарні імені Семашка, в якому свого часу, до війни та служби, працював Ігор.

ІВАН ВІТИШИН («ТЕСТЬ»)

14.09.1976 — 21.01.2015

81 ОАЕМБр

«Тесть» пережив перший підри́в нового терміналу. Вжив. І коли бойовики почали ще зухваліше штурмувати «кіборгів», то Іван склав руки в молитві, глянув на сіре січневе небо через різнокаліберне решето даху терміналу й глибоко вдихнув.

— Отче наш... ти, котрий є на небесах... — голосно почав промовляти слова молитви пересохлими й потрісканими до крові губами.

Ті, що вціліли на той час, повернули голови до Івана, який лежав у простенькій зачовганій флісці на холодному бетоні між брухту та збитих спальників, щоб хоч трохи зігрітися. Він тримав у руках образок і коричневий шкіряний гаманець із маленькою фотографією своїх дітей. Коли Іван почав молитву, то кожен на своєму місці — хто біля вікна з кулеметом, хто прикриваючи побратима з АК, а хто перераховуючи гранати, що залишилися, — почав молитися разом із ним. Вони молилися так, що в новому терміналі все гуло, а налякані бойовики не могли збагнути, що відбувається.

То була ніч, і не всі дожили до ранку, але вони пішли з життя з молитвою. Іван так і помер на тому холодному бетоні, не дочекавшись евакуації, коли бойовики почали новий штурм і підірвали термінал ще раз. Івана потрощило брукхтом. Фото його мертвого тіла на руїнах терміналу облетіло весь інтернет, українське, російське й сепаратистське телебачення. Вояк у простій сіренькій флісці, у руках якого був образок і фотографія його трьох доньок. А наймолодша з них впізнала батька за рукавицею, бо коли Іван востаннє приїздив у жовтні додому, вона вишила на ній оберіг.

— Отець Орест Глубіш якось сказав про мого сина, що він не тільки герой, а ще й святий, як і його побратими, бо вони пішли на небеса з Богом у своєму серці.

Іванова матір — пані Марія — стомлено запалює свічку біля фотографії свого сина в золотистій рамці й біля такого ж образка, із яким помирав її син. — Вони всі, хто там поліг, були першими весняними пролісками, які прориваються крізь сніг і сповіщають усім, що буде весна, буде перемога. Так і наші хлопці — тоді, у 14-му році, їм ніхто не обіцяв зарплат, вони не йшли за гроші, медалі, вони просто вірили, що захистять свою країну, батьків і дітей. Іван ішов заради мене, заради своїх трьох донечок і чотирьох племінників, яких він дуже любив. То був би не Іван, коли б він собі десь тут у селі сховався і то все перечекав тихенько. Він якось казав своїй сестрі Любі: «Твоїм сином ще немає двадцяти, вони ще не бачили світу, а я готовий йти». А ще, знаєте, він був таким окриленим тим девізом десантників «Ніхто, крім нас», він з ним на устах їхав туди воювати.

Свічка замерехтіла й почала кидати журливий тьмянний відблиск на куток матиної пам'яті про свого Івана. Червоний віск скрапував на цукерки, які пані Марія розсипала біля Іванових світлин, нагород, грамот та висаджених у вазонах білих дрібних хризантем. Мама витягнула з кишені свого темного светру пачку цигарок і поклала кілька біля цукерок.

— Зять був у гостях, то Іванко його цигаркою пригостив, — пояснювала пані Марія, а поруч неї бігав собака, кудлатенький, темний, мабуть, і зовсім без породи; він вистрибував їй на коліна, ганяв по хаті й тулився до її ніг. — Та собачка мені зараз відрода. Бо всі мої діти та внуки — молоді й зайняті своїми справами. А весь день я в хаті залишаюся наодинці зі своїми думками. От ми з ним собі тут живемо, він мені товариш, та й до Іванка ми разом ходимо на могилку.

Пані Марія так щодня з сином говорить: як не на цвинтарі, то тут, у хаті: щось розповідає, радиться.

— А це вам цукерка від мого Івана, візьміть-візьміть, беріть і сідайте, де вам зручно. Я так завжди кладу біля його фотографії цукерки й цигарки. І як приходять мої онуки, то все питають, чи є щось солоденьке. І я кажу, щоб йшли пригостилися до Іванка, у нього завжди є. А коли приходить зять і питає, чи маю закурити, то кажу: іди подивися, може, Іванко має. І так я тим тішуся, бо він як живий; усі до нього підходять, пригощаються цукерками чи закурюють цигарку. Отак я і бережу свого сина живим, він для мене не загинув. І ще дужче вірю, що, може, він живий, коли читаю в пресі про чуда, як от — мати отримала «похоронку», а син через рік прийшов з полону. У глибині душі й серця я вірю і надіюся,

що, може, і мій Іванко колись так повернеться. Хоч ми його й впізнали по фотографії і відео тих бандитів, але привезли його в закритій труні, і доня Люба мені не дозволила її відкрити, не хотіла, аби я свого синочка таким побачила. То я його й не бачила, і живим собі запам'ятала, того й вірю, що, може, прийде.

Усе своє дитинство Іван провів у селі Велика Лука на Тернопільщині. А в сім років перебрався з батьками до села Велика Березовиця. Пішов до восьмої школи Тернополя. Також у Тернополі здобув собі фах столяра-теслі. Але коли призвали на «строкову», то спрямували на службу до Криму — до спецпризначенців. Так йому там сподобалося, що планував пов'язати життя з армією. Але пошкодував матусю і повернувся додому. Іван службою пишався, тому, певно, його так пройняло наскрізь, коли Крим окупували.

Іван одружився з Марією, і в подружжя згодом народилися три доні — Олександра, Софія та Марійка. На жаль, спільне життя не склалося, та трьох доньок він любив більше за все на світі й ніколи від них не відмовлявся. І вони ним пишаються. Зараз осамотіли: спершу загинув батько, а потім від важкої недуги померла со-рокарічна мати.

Іванову повістку у 2014-му в родині сприйняли спокійно, бо були певні, що це просто виклик на медогляд і можливу придатність до служби. Але сам Іван чекав її уже давно, ще з березня, як «вкрали» півострів. Він був

напоготові і, схопивши повістку, швидко зібрав речі та зі самого ранку побіг до військкомату.

— Мамо, я здоровий і готовий їхати на фронт.

Іван ще не встиг переступити поріг до хати й роззутися, як гукав маму, що готувала на кухні обід.

— Як їхати? Куди?

— На війну, мамо, на війну, на Схід їду, — спокійно відповів

Іван і взявся витягувати свою стару військову форму.

Мамині вмовляння були даремними; Івана навіть не зупинили розповіді його кращого друга, також Івана, який уже побував на «нулі», набачився лиха й переконував Івана лишитися вдома.

— Мамо, я маю бути там, де він був, і не пробачу собі, якщо Малий загине.

«Малим» він кликав того свого товариша Івана, бо він був нижчим і на три роки молодшим.

Малий з війни повернувся, і пані Марія тішиться з того, і завжди при зустрічі йому каже: — Мусиш тепер прожити два життя, за двох Іванів, — за мого й за себе.

Мати згадує, що навіть у найтяжчих умовах на фронті її син ніколи не жалівся і все навколо аж занадто оптимістично сприймав. І завжди повторював: «Мамо, все буде добре». Звісно, мати — як мама: вона намагалася вивідати в Івана все, що там навколо робиться, спитати, чи не змерз, чи не голодний, чи не прихворів. Бо це мати...

Іван Вітишин — десантник

— Єдина була на ті питання відповідь — все нормально. А щоб я не почувла стрілянини й розривів гранат, то завжди просив: «Мамо, швидше-швидше, бо я не маю часу розмовляти». Але навіть якщо я не встигала почути вибухів чи кулеметних черг, то моє серце все одно відчувало якусь небезпеку, якусь біду, яка нависала над моїм сином.

Страшною була ніч на 14 січня. Полудень. Іванів дзвінок.

— Мамо, моліться за нас, ми заходимо в аеропорт. Він, мабуть, кудись біг, бо був страшенно захеканий. З того дня мати молилася безупинно.

— Іванку, ти хоч щось поїв? — наївно розпитувала сина, коли він боронив новий термінал і закінчувалися боєприпаси.

— Мамо, каву пив, — квапливо відповідав Іван. — Потім ще щось перегризу.

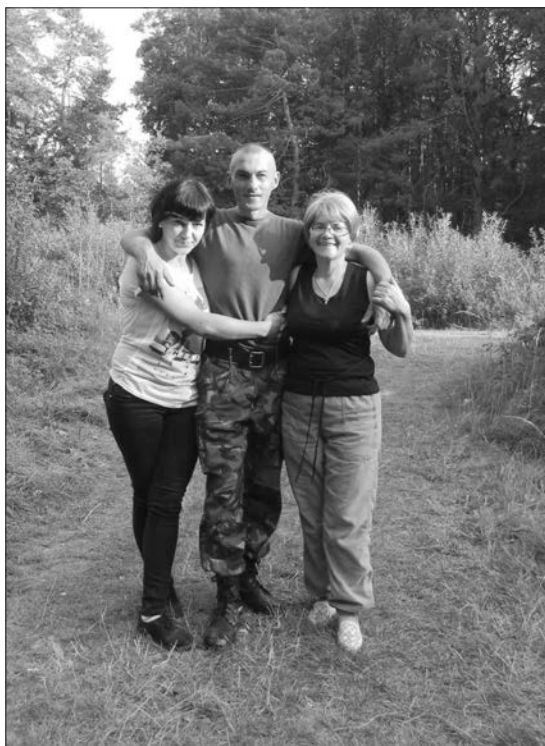
Тепер мати знає, що кава та Іванова — розтоплені крижані бурульки, якими заливали пакетик розчинної кави на трьох. А їсти... хіба в кого тушонка зі сухпайка лишилася, але то була розкіш в ті дні.

Коли впав термінал, Іван місяць лежав під його завалами, а рідні не знали, куди податися і до кого звернутися, де шукати Івана: серед живих чи серед мертвих. А потім пані Марію телефоном знайшли бойовики, які фотографували й по-дикунськи викладали фото тіл українців з ДАПу в інтернет.

— Приезжай, забирай свого «двухсотого», — говорив мерзотний прокурений голос російською. — Он нам не нужен: он на нашу землю с мечем пришел и от меча погиб. А ты приезжай-приезжай, забирай!

А за місяць, згадує мати, коли бойовики зачищали територію аеропорту, то Іванове тіло таки вивезли з руїн терміналу й після вистражданого обміну відвезли до Дніпра в морг. Туди поїхала Іванова сестра Люба й забрала тіло брата на Тернопільщину.

— Той страшний трупний запах її переслідував ще довго, — схлипувала, згадуючи, пані Марія. — Бо там, у морзі, вони лежали на бетоні один біля одного, такі, яких їх і привезли — брудні, зарослі, у крові, у поросі й у мастилі; і серед них вона шукала свого брата.

Іван Вітишин із мамою (праворуч)

За кілька місяців телефон пані Марії задзвонив — номер невідомий. Вона увімкнула гучномовця, бо біля неї була її сусідка.

— Мамо... мамо... — голос був ніби когось ледь живого, втомленого й замученого, і вона чула в ньому Івана.

І сусідка теж чула. Вони тільки встигли перелякано перезирнутися. Пані Марія сполохано почала набирати Любу.

— Любо, — заридала пані Марія. — Кого ж ми похоронили? Мені щойно дзвонили й кликали «мамо», я чула, я щойно чула Іванів голос, доню!

— Мамо, не слухайте нікого, чуєте мене? — ледь не плакала Люба. — Я своїми руками його одягала й вклала в ту домовину. Мамо, наш Іванко мертвий, ми його похоронили. Вірте мені, мамо.

— Боже мій, навіть після смерті хтось посмів насміятися із мого болю...

Втрата сина стала для жінки ніби кінцем всього живого навколо, і що більше часу минає, тим тяжче. Вона вже похоронила чоловіка й батьків, а от сина досі чекає...

— Яюсь сон мені наснився, уже після смерті Іванка: син подарував мені дуже красивий букет із пролісків. Я плакала усю ніч і довго думала, що б міг означати той сон, а потім прийшла мені думка, що певно ті весняні квіти — то символ сили тих хлопців, які залишатимуться живими, якщо ми будемо берегти їхню пам'ять. Бо яюсь зараз у людей бракує часу на пам'ять про тих дітей, які віддали життя за нас. Знаєте, метал плавиться, а наші хлопці стояли навіть коли метал розплавився... Певно, тому з такою ненавистю їхні тіла бойовики мorduвали ще цілий місяць і не віддавали рідним.

ЄВГЕН ЯЦИНА («БЕНЯ»)

25.01.1989 — 21.01.2015

81 ОАЕМБр

Фото Руслана Боровика

Серед завалів, у моторошно-му сепарському відео «Мертвые киборги Донецкого аэропорта», свого сина впізнала Світала Яцина. Її Женя загинув: важке поранення ніг, переохолодження... Його, як і багатьох інших полеглих, просто не змогли вивезти й врятувати: підкріплення не з'явилося, і хлопці помирили на очах своїх друзів. Їй боляче, що про смерть сина довелося дізнатися самій, випадково натрапивши на відео з тілами українців серед бруду, снігу й брухту. Ба більше: до неї звертався навіть хтось із військових, аби... дізнатися подробиці. У матері. Подробиці. Подробиці смерті її сина під час виконання бойового завдання.

Женя — його позивний «Беня», прізвисько ще з юності — міг не воювати. Узагалі. Мама каже, що мав нагоду поїхати в Ізраїль до свого рідного дядька. Але Женя не з тих, що уникають небезпек, хоча й не був вродженим військовиком. «Беня» — людина-оркестр, якого потребував КВК, який міг зіграти роль чи заспівати, щоб додати настрою, веселої тональності й атмосферності. Товаришував з людьми різного віку й різної

статі. Женю любили друзі й обожнювали дівчата. От він на сімейних відео: у костюмі Санта-Клауса, а от і університетську вечірку «запалює», жартує на котромусь із КВК, а тут — взагалі на коні влетів у море. Після столичного ін'язу Женя пішов на дев'ять місяців строкової служби, бо не хотів, щоб його «відмазували».

— Женька, а скільки раз ви там на полігоні стреляли? — іноді заради цікавості розпитували хлопця батьки.

— Ой, мам, за те дев'ять місяцев, вот какраз наверное раз девять и стреляли, — сміявся «Беня».

— Патрон в місяц, что ли? — жартувала мама.

— Да нет, ма, разок вывезли и дали девять патронов. Главное задание было: не попасть в командира. Ну я его достойно выполнил.

Отак потім із тими дев'ятьма пострілами хлопців мобілізували на війну. А в декого й того за плечима не було.

«Беня» — киянин, як каже його мама — галахічний єврей із «міжнародної сім'ї». Він позиціонував людське життя вище всього на світі. Але коли його життя стало потрібним його країні — він ним ризикнув. Женю мобілізували з Печерського військкомату столиці. Він не був учасником Революції Гідності й не планував йти на війну добровольцем. Але маму попередив: прийде повістка — ховатися не стане. І одного дня цю повістку принесли. Щоправда, протерміновану: о 14 годині просили з'явитися того ж дня о 9 ранку.

— Такой повестки я брать не буду и подписывать тоже, — відповіла розгнівана пані Світлана представнику військкомату. — Удачного дня!

Двері голосно гупнули. З кімнати з якимось новим сценарієм у руках вийшов задуманий Женя.

— Ма, хто это приходил? — поцікавився хлопець, майже не відриваючи очей від тих паперів.

— Да с военкомата, хотели дать просроченную по-вестку, представляешь?

— Мама! Ооох, мама!

Женя кинув папери, швидко взувся і рвонув наздоганяти цю пані з військкомату. На повістці він тоді написав, що її «принесли із запізненням» і наступного дня, 9 червня, уже був у військкоматі.

Далі була медкомісія, яку Женя пройшов, і 22 серпня потрапив на Житомирський полігон у дев'яностий батальйон...

— Ну там мало не спецназ, знаєте, ніхто не розумів, яким чином, який там був відбір, усе це мені важко було

Женя Яцина з рідними

усвідомити. До листопада вони були на полігоні. Женя приїздив додому, і востаннє я його бачила наприкінці жовтня 14-го року. А потім вони поїхали до Костянтинівки в абсолютно незрозумілі умови: колишній «дурдом», лікарня, без умов і води, з туалетом на вулиці... але син мені завжди казав, що все добре. Ми зідзвонювалися вранці та ввечері, стільки ж разів він телефонував батькові та своєму молодшому брату Юрі.

За два дні до першої ротації Жениної групи в аеропорт у нього піднялася температура: запалення легенів і бронхіт. «Беньку» поклали до лікарні, і він дуже цим переймався, бо «як так — хлопці поїхали без мене».

— Але навіть не те його так сильно морально підкосило. «Бенька» був помічником гранатометника, і хлопчина, який поїхав замість нього — «Рембо» — Андрій Терещенко — загинув. Це стало для Жені дуже сильним ударом, і після цього він сказав, що просто зобов'язаний поїхати туди.

Відтоді Світлана Яцина точно знала, що рано чи пізно її син таки поїде, і поїде в найгарячішу точку і, мабуть, це буде саме аеропорт.

— Мам, я тут «на базі», — звично дзвонив Женя мамі й звітував, що цілий і здоровий. — И я, мам, знаю, что здесь есть школа-интернат. Найди мне, пожалуйста, в интернете номер телефона туда и как зовут директора.

— Женька, зачем? — матір таке прохання трохи спантеличило.

— Мам, тут нашим ребятам и волонтеры, и родные кучу сладостей навезли, у нас карьер будет от такого количества, понимаешь?! — засміявся «Беня». — И мы хотим часть отвезти деткам. Жду телефончика, ма!

Світлана швидко знайшла номер і знову набрала сина.

— О, спасибо, родная. А теперь... А теперь мне надо костюм Деда Мороза и новогодний сценарий.

— Хорошо, я поняла, — покійрно й без розпитувань прийняла прохання Світлана.

Звісно, мати все це знайшла, і хлопці за кілька днів завантажили дві великі машини солодощами-канцеляркою, взяли костюм Діда Мороза й поїхали до тих дітей.

— Ой, мам, это были самые счастливые минуты моей жизни, наверное с самого 22-го августа, — в ейфорії розповідав потім телефоном Женя. — Понимаешь, я видел счастливые глаза детей, а это такой подъем эмоций! Фантастика!

А потім хлопці ще й спакували машину до шпиталю, де Женя лежав. Тоді був і котрийсь із геріатричних центрів: туди з Жениної ініціативи хлопці також по-везли продукти. Потім знову сиротинець. І так регулярно.

— Женя любив життя, жалів усіх і намагався всім на світі чимось допомогти. На Новий рік дехто з їхніх хлопців приїхав додому, до когось приїхали дружини, а Женя заступив у наряд, бо «у хлопців сім'ї, то хай вони відпочинуть», — згадує Світлана ті зимові вечори, коли вона вмовляла сина дозволити їй приїхати до нього. — А він мені знаєте що? Каже: «Мам, ти мені не коханка і не дружина, ти — мама, а мами сидять вдома».

Підрозділ «Бені» виїхав під Донецьк, у Водяне, 15 січня.

— Знаю, що там був невдалий штурм «дому з хрестом», тобто монастиря. Були поранені, були загиблі. Женя в цьому участі не брав. І я, чорт забирай, ще знаю, що того ж 15-го числа туди приїхав Муженко й взяв контроль цієї ситуації на себе, а тоді все пішло прахом, бо просто таки не було чіткого плану дій. Наскільки мені відомо, але це зі слів вояків, один танк їхав, другий — стріляв, а в третього башта злетіла. Тоді, здається, Брановицький Ігор із хлопцями поїхали в новий термінал ДАПу. З 18-го на 19-те, я навіть зберегла смс-повідомлення за 18 січня, яке Женя «кидав» своїм друзям у Києві: «Усе погано: я розмовляв із замголовнокомандувача ВДВ, він просив виводити хлопців. Вони відмовляються». Так із 18-го на 19-те вони туди заїхали востаннє.

«Беня» дзвонив мамі 18-го січня ввечері, а того ж дня вранці він вийшов на зв'язок для каналу «112».

— Усе гаразд: ми тримаємося! — казав «Беня» в ефірі. — Не нервуйте наші сім'ї: у нас є батьки й дружини; термінал — наш, аеропорт — наш, і ми його будемо тримати.

А вже 19 січня вранці Женя отримав поранення.

— Йому сильно пошкодило щоку, а тоді відрекошетило — і загинув Олег Мусієнко. А потім був газ. А тоді ще обвали, і Женя потрапив в обидва. Коли був той другий, найпотужніший обвал, то хлопці сина мого дістали з-під уламків: у нього були поламані ноги — закриті переломи. По великому рахунку, у ХХІ столітті мій син, який хотів захистити всіх нас, загинув від переохолодження і переломів ніг, бо йому просто не надали допомоги. І такі самі хлопці як він, котрі були там, і 93 бригада, і 80-та, і 81-ша... Вони всі загинули просто

тому, що за ними ніхто не приїхав: евакуації по суті не було. Але їх закидували й запихували пачками в ДАП, аби просто зробити «символ». Якось я знайшла список загиблих з 18 по 21 січня — 89 прізвищ: молоді й красиві — чиїсь сини і батьки, чоловіки... Вони всі загинули, щоб з цього згодом зробили символ — «символ мужності». Муженко в Київському домі офіцерів назвав Донецький аеропорт не стратегічним об'єктом, а «символом мужності». Знаєте... не втомлюся цього говорити: хай робить зі своїх дітей символи мужності: ми не народжували їх для того, аби з них робили «символи». Так, треба захищати свою Батьківщину, приймати правильні рішення на місцях — і не важливо чи ти військовий, чи слюсар. Але як можна так не любити свій народ і пачками його знищувати?..

Світлана Яцина не відмовиться від думки, що її сина вбив не тільки зовнішній агресор — Росія, а ще й безглуздя в армії українській. Їй страшно подумати, що смерть її сина виявиться безсенсовою лише через промах командування. Багато питань у жінки й до командира батальйону Олега Кузьмініх, який заблукав у тумані в аеропорту й втрапив просто в лапи бойовиків. Вона не вірить усьому, що розповів Кузьмініх про його групу.

Світлана місяць шукала сина, розуміючи, що живим уже не знайде. Женині друзі їхали зустрічати «кіборгів», які вижили й повернулися з полону, і питали про «Беню». Мама зверталася всюди, аби тіло сина повернули додому. Дзвонила й Ірині Геращенко, яка обіцяла допомогти.

— Вашого сина всі шукають, — співчувала Геращенко.

— А чого його шукати? — не стримала емоцій Світлана. — Мій «Бенька» лежить там... іще з вісьмома тілами інших хлопців. Його не шукати треба, а піти й забрати звідти.

— Знаємо його: хлопець з піднятою рукою, ліворуч, у синій куртці, — казали волонтери-пошуковці й розводили руками. — Ми нічого не можемо зробити, бо як тільки підходимо до аеропорту, — обстріл.

Пані Світлані таки вдалося забрати синове тіло додому: 20 лютого його поховали на Берковецькому кладовищі у Києві. Труна була закрита: Світлана не хотіла, аби її сина всі бачили таким, яким вона його привезла уже неживого додому, вона хотіла, аби друзі запам'ятали його веселим і життєлюбним.

— Мені мій однокласник якось сказав про Женьку: «Света, твоя малой — друг друзей. Я в шоке, такого еше не видел: к кому не обрацаюсь, все его знають и ищут». І це й справді було так. А до мене не звернувся ніхто... навіть наш комбат, який мав би об'їхати родини всіх його загиблих вояків.

Після загибелі сина Світлана Яцина спілкується з такими самими сім'ями, як і її, які втратили найближчого.

— У міській адміністрації, де є інформаційний відділ по роботі з учасниками АТО, я з ними спілкуюся, бачу щодня тих хлопців, їхні обличчя, бачу обличчя мам і дружин загиблих вояків, і щоразу це трагедія, і часто загибель — це не випадковість, а чийсь промах, — зауважує пані Світлана. — І от у мене виникає питання: чому список загиблих у Донецькому аеропорту по званнях — це здебільшого солдати? Чому майже всі кадрові

офіцери пішли ще 15-го січня? Бо вони розуміли ситуацію. То чому ж хлопці, які були КВНщиками, економістами, юристами, акторами та будівельниками опинилися в самому пеклі війни? Женя мій ще з терміналу казав: «Виводьте людей, рятуйте людей, а не знищуйте їх». А прості хлопці досі гинуть — і замінити їх нікому, бо то не пластикові горнятка чи сірнички, які можна поставити на конвеєр, це — люди, часто з вищими освітами, які могли живими для країни зробити значно більше, аніж просто стати «символом». Я точно знаю, скільки ще мій Женя міг би зробити у своєму житті, але і його перетворюють на оцей от «символ».

Руслан Коношенко («Поет»)

23.02.1983 — 21.01.2015

81 ОАЕМБр

Фото Володимира Небора

Коли останній січневий тягач вивозив із ДАПу поранених, Руслан Коношенко з позивним «Поет» захопив ПКМ, який перед виїздом виміняв на свого «калаша», і розстріляв гніздо бойовиків: своїм 7,62 він переміг ворожого «Утьоса» 12,7. Зі спогадів побратимів, «кіборги» завантажили своїх шістнадцятьох «трьохсотих», а тоді новий вибух. Осколок влучає в кулеметника, який стояв пліч-о-пліч із Русланом. Руслан не розгубився і поспіхом закинув побратима на броню сімнадцятим. Туди ж завантажили ще одного «двохсотого».

— Ми не прорвемося, не доїдемо, он машину підірвали! — кричали, панікуючи, один наперед одного поранені. — Кудя завів? Ані руш, ми ж усі загинемо. Там їхній розрахунок!

— Рушай! — гукнув «Поет» водієві МТЛБ. — Я прикрию!

Руслан перезарядив кулемета й звів затвор. Він вцілив у цю бойову точку бойовиків, і група дивом виїхала з терміналу: майже всі з них вижили. А Руслан залишився в терміналі. Він ще не раз «кошмарив» ворогів

своїм ПКМмом: у цивільному житті — висотник — він не боявся висоти й гасав по терміналу, завдаючи жару ворогам, за що ті його ненавиділи й боялися несамовито. Це саме «Поета» згодом шукав «Моторола» й пропонував тисячі за нього, він шукав його, аби помстися за те їхнє розстріляне «гніздо»; це його терористи шукали серед полонених, яких вони вивезли з аеропорту вранці 21 січня, це саме його катували взимку напівроздягненого з мішком на голові, це його стратили в полоні.

А коли Руслан лежав ледь живим під бетоном і бруттом Донецького летовища, вдома його чекала дружина з трьома малесенькими дітьми і самотня мама: за п'ять років до війни вона поховала чоловіка, батьків і синового дядька. Руслан розумів, що на його відповідальності й захисті не тільки його дітлахи і ще зовсім молода дружина Люда, а й мама — Галина Олексіївна.

Руслан із Кам'янця-Подільського. Після школи вивчився на кранівника й часто після занять забігав до мами у військову частину: вона працювала на артбазі. Хлопчиськові там страшенно подобалося, і він після училища влаштувався там же. Звідти пішов на службу — два роки на морфлоті. До речі, саме кораблі познайомили його з майбутньою дружиною Людмилою: худесенька дівчина з довгим каштановим волоссям продавала на ринку морські пейзажі з кораблями. Руслан не міг відвести очей спершу від картин, яких придбав одразу кілька, а потім і від Люди.

Після армії Руслан повернувся на артбазу, та невдовзі частину почали розформовувати. Треба було утриму-

вати сім'ю, і чоловік пішов у монтажники-висотники. Але одного разу серед ночі пережив серцевий напад і змушений був шукати щось спокійніше. Після цього випадку пішов продавцем до місцевого торговельного центру.

І здавалося, усе мало б у них бути добре: є робота, є двоє синів — Олексій і Максими; вони з Людою чекали в січні на донечку. А з листопада стартував Майдан: Руслан не був байдужим, але намагався не тривожити вагітну дружину, тому не розповідав їй, що їздить до Києва «на революцію». Він діяв потайки: мама лише здогадувалася, що син буває в столиці не у відрядженнях. 13 січня в Руслана з Людою народилася доня Каріна. А тим часом — розстріли на Майдані, далі — вторгнення російських найманців.

Коли Русланову частину розформували, то в рекомендаціях написали, що до армії його слід брати «за першої потреби». Але навесні 14-го в чоловіка було уже троє дітей, і він мав право не брати до рук зброї. Та коли його восени мобілізували, він не сказав про третю дитину.

— Все буде добре, я ж чоловік, маю там бути. Обов'язково повернуся, — втішав він дружину, коли їхав на полігон під Житомир. Звідти — на Костянтинівку.

У квартирі Русланової дружини гамірно: бігає дівчора, лунають дзвінки голоси, але в кожній дитини — туга за татом. Навіть у найменшій, що востаннє тулилася до нього немовлям. А він їхав і мріяв, що побачить, як вона ступне перший крок, мріяв заплітати їй кіски, почувти її «тату!» За першої нагоди дзвонив і питав, що

там у Максима в школі, як поведився Льоша в садочку, або просив, щоб йому щось пролепетала в слухавку Каріна.

— Йому просто необхідно було чути їхні голоси, — пригадує втомлена роботою і обов'язками Людмила. — Я це знала, тому ми домовилися зідзвонюватися ввечері, коли хлопці були вдома. Він ще навіть встиг привітати малу телефоном із днем народження. Хоча мав би приїхати у відпустку, але пішов на підмогу хлопцям в аеропорт. Казав, що мріє повернутися і побачити, як наша Карінка біжить йому на зустріч і обіймає за шию. Хотів її з хвостиками-косичками побачити... вже не побачить... Вони втрюх тепер лишилися зі мною.

Досі сім'я пам'ятає те страшне 17 січня і останній дзвінок чоловіка й тата додому.

Руслан Коношенко зі синами

— Людо... Як діти?.. — через перебої у зв'язку й важку стрілянину жінка чула Русланів голос. — Туту-тухххх! Люда, як малі? У них все добре? — питав він крізь ті глухі бабахання.

— Руслане, з ними все добре, чуєш? У нас ВСЕ ГАРАЗД!

— Кохана, у мене сідає батарея на телефоні, зарядити — ніде, у хлопців — та ж біда, тому до виходу з аеропорту я, певно, уже не зможу вийти на зв'язок. Але ти не переживай, все буде добре — я ж так хочу побачити Карінчині перші крочки...

— Ми любимо тебе й сумуємо... Повертайся звідти до нас, повертайся, будь ласка.

І Людмила, і Галина Олексіївна не вимикали телевізорів у своїх квартирах: вони слухали всі новини з фронту, вони пили гірку ранкову каву, забуваючи додати цукру, під зведення штабу АТО, і засинали, гортаючи стрічку новин в інтернеті. Вони чули і про отруйні гази, і про кілька штурмів, і про брак харчів й про обидва підриви терміналу бойовиками.

— Коли я проводжала Руслана на автобус, як він їхав на фронт, і син пройшов кілька кроків вперед, я помітила, що він — копія мого батька: такий крок, осанка, тілобудова, цигарка в руках. Батько відвоював — і тепер син.

Галина Олексіївна говорила на фоні тих же новин із війни: здається, в її домі вони не вимикаються з моменту початку агресії і дотепер; кожну смерть військовика пані Галина й досі сприймає як власну трагедію — як смерть її сина.

16 січня Русланова група заходила в аеропорт на підмогу «кіборгам»: то була друга ротація в ДАП. Після першого підриву Руслан вцілів.

— Мамо, я цілий, тримаюся, — син подзвонив одразу після обвалу й говорив навіть доволі бадьоро.

Їхала підмога, але не всі прорвалися: один МТЛБ підірвали, іншому пощастило. Хлопці трохи запанікували.

— Я знаю, що коли їх труїли газами, то вони прикривалися вологими серветками, бо протигазів ніхто не мав, навіть тих масок будівельних не було, — згадує пані Галина розмову з сином і його побратимами, які вижили. — Його хлопці мені після смерті сина розповідали, як 20-го січня вони вийшли по рації на Руслана, і він просив підмоги. Я навіть чула той запис: ви собі не уявляєте, як він просив помочі, яким голосом, просив дозволу відійти до пожарки, він так просив дозволу відійти. Відійти, щоб хлопці вижили. Але їм наказали стояти на місці. І вони стояли в тій напіврозтровоєній невеликій кімнаті нового терміналу. Сепаратисти вже оточували їх — і з підвалу, і згори. Хлопці знали, що термінал замінований, є навіть фото, як Руслан це робить. Хлопці знали, що буде далі. І коли мені трапилося це фото, я усе зрозуміла й стала готуватися до найгіршого. 20 січня о 16 годині хлопці чекали підмоги, а без п'яти третя термінал підірвали другий раз.

Мати й досі дізнається від побратимів «Поета» нові подробиці тих важких днів, підриву та життя в роз-

громленому терміналі. Дізнається, як хлопці ділили на десятьох хліб, тушонку й аптечку, як збирали сніг у цинкові ящики від набоїв.

— Приїздив до мене хлопчина, Андрій, синів товариш, то він розповів мені дуже багато про захист аеропорту та Русланові подвиги. Так, саме подвиги, я так це зву!

Галина Олексіївна пригадувала, плачучи й тулячи до себе синів десантний берет.

— У Руслана якось в ті дні була висока температура, але він безупинно працював кулеметом: лежав під вікном на дверях і відбивався, аби ворог не позакидував їх гранатами. Андрій гукав, що хлопці води нагріли, хай би йшов чаю попив, а вони автоматами прикриють. «Хлопці, — похитав головою мій Руслан, — ви що, не розумієте, де АК, а де кулемет? Як ви мене прикриєте?» І продовжив відбиватися. Але Андрій таки хотів напоїти Руслана чаєм. Тільки він підійшов до нього ближче й простягнув руку з горнятком того чаю, як між ними щось важке гупнуло. Руслан і ковтка не встиг зробити, як хлопці розлетілися по терміналу.

То був другий підрив, після якого вижили одиниці. Руслана придавила плита: поранені й контужені бігли до нього, перестрибуючи брухт і тіла уже неживих. Але плита була непідйомна навіть для чоловічих рук: хлопці не змогли вирятувати «Поета».

— Я почула про другий обвал по телебаченню. Тоді замовкли всі навколо — і мій син, і хлопці в терміналі, і волонтери, і журналісти. А тим часом наші «високопосадовці» відправилися звітувати президентові, що

«завдання виконали». Може, вони його й виконали, але залишили помирати наших дітей: поранених, стікаючих кров'ю, з перебитими руками й ногами, з посіченими осколками тілами, уже напівживих. Вася Григор'єв просив Руслана: тільки не відправляй мене з терміналу, я тобі набої подаватиму, усе, що скажеш робитиму,

Руслан Коношенко. Фото Андрія Казмирчука

тільки дозволь залишитися з вами. Вася залишився, і загинув у ДАПі. Розумієте, є честь і совість вояка, людини, українця, і ті діти мали ту честь, мали скажену силу волі — вони дивилися смерті у вічі, але не кинули автоматів і кулеметів, не втекли посадками, не відступили без наказу.

«Не здавайтеся до полону, — ледь видушував із себе «Поет», уже привалений бетонною брилою, але живий і при свідомості, — це буде ганьбою для нас, хлопці, не здавайтеся, прошу вас».

Галина Олексіївна боялася тієї ночі дзвонити синові: вона сиділа перед телевізором, де нон-стоп транслювали новини з фронту. «Українські кіборги тримають оборону Донецького аеропорту з 26 травня, уже понад 240 діб» — миготіли заголовки інтернет-повідомлень

і новинних блоків на ТБ. Галина Олексіївна тремтіла, а її рука сама потягнулася до телефону: вона вірила, що Руслан вижив після підриву...

— Мамо, я живий...

Але то були останні слова, які почула мати.

— Галка, — у слухавку говорила її знайома, — бігом зайти на сайт каналу «Новоросія», там твого Руслана «Моторола» шукає.

Вона передивилася те моторошне відео з вишикуваними в шеренгу полоненими українцями. Моторола й справді шукав кулеметника — того самого, який розтрощив їхнє гніздо й лякав його бойовиків з усіх закутків терміналу. Він шукав її сина — «Поета». Галина Олексіївна не знала, куди дзвонити й кому молитися: в неї хіба жевріла надія на те, що сина витягнули з-під плити живим і надали допомогу: нехай в полоні, але живий, думала вона.

— Тоді мені спало на гадку видзвонити донецькі лікарні й травмпункти. Казала, що я мама Руслана Коношенка й шукаю його після вибуху у терміналі.

— Да, — відповів байдужий жіночий голос, — я принимала вашого подонка. Вы зачем своих подонков, б***ь, на нашу землю отправляете?

Але Руслана там не було. Правдами й неправдами Галина Олексіївна таки випросила в жінки допомоги.

— Записуйте телефоны. Записали? Все записали? Если там его нету, значит его больше нет в живых. У меня все.

Жінка кинула слухавку, і пані Галина почала наби-
рати ці номери.

— Есть 10 человек с Донецкого аэропорта. Кого вам,
повторите? — чітко відповіли, без зайвих запитань, лай-
ки й коментарів про «братовбивчу війну».

— Коношенко! Руслан Ко-но-шен-ко! — голосно
і виразно повторила двічі Галина Олексіївна.

— Сейчас зайду к ним в палату. Ребята, есть Коно-
шенко?.. Нету? Не видели, говорят. Уж извините.

Галина Олексіївна набрала ще один номер.

— Я отец, вы — мать. Вашего сына здесь нет, — від-
повів голос. — Но я должен сказать вам, что еще очень
много ребят ваших сидят по подвалам. Даже мы не зна-
ем, где их прячут.

Він не представився і швидко повісив слухавку.

Та Русланова мама була певна, що її син ще живий
і сидить скалічений у якійсь ямі. А восьмого березня
жінці наснився сон, який розвіяв усі її сподівання.

— Мені приснився сон, ніби Руслан у чорній ба-
лаклаві йде повз наш дім і дивиться мовчки на мене,
і я йому нічого не кажу. Так і минув він мене та нашу
домівку. А через кілька днів — дзвінок о другій годині
ночі: «Він помер. Руслан помер». Я не зрозуміла, хто це
й чому він мені це сказав, і ще й так посеред ночі.

Галина Олексіївна закрила долонями обличчя в сльо-
зах.

— А далі нові надії, бо перед Великоднем його
прізвище навіть було в переліку полонених, але обмін
так і не відбувся. 31 березня волонтери вивезли його
тіло з Донецька — тіла везли переважно в мішках:

22 мішки, 22 людини, 22 тіла, 22 синів. А перед Паскою мене покликали до Дніпра на впізнання. Я ридала... той моторошний Великдень запам'яється мені до самої смерті.

Пані Галина сіла в бус й поїхала впізнавати сина. Усю дорогу вона не могла заснути: перед очима пролітали кадри всього синового життя: від народження і до відправки на фронт.

— Ви знаєте, у мене ж батько пройшов усю війну: пішов в армію, два роки відслужив, і в 41-му почалася війна; мав поранену осколками ногу. І Руслан змалечку

Мама Руслана Коношенка.
Фото Миколи Тимченка для газети «День»

біля дідуся був, той йому розповідав про війну. Дуже любив Руслан гратися в прикордонника. От щось певно було в нього від діда... я думаю. Я отак їхала й все це пригадувала. А як під'їхали до Дніпра, то серце моє швидко затріпотіло всередині, а надворі заряснів дощ; подумалося, що то синова душа мені вже дає сигнали, щоб я його забрала додому.

Галина Олексіївна впізнала сина одразу: за двома його татуваннями — «Роза Вітрів» і малесенький якір на лівій руці.

— Він був живий! — крикнула пані Галина.

— Нам привезли тіло, — медики розвели руками і похитали головами. — Ми ж оглянули й написали заключення.

Далі була СБУ й безліч інших структур.

— Ви знаєте, що він був кулеметником? — зі щемом у серці питала пані Галина.

— Якби він був живий, то його б відправили до медиків і надали допомогу, — відповідали жінці.

— Руслана могли здати?

— Хто?

— Не знаю... скажіть ви мені...

— Галино Олексіївно, ви — мати героя, а уявіть, якщо це дійсно правда, то як буде тій іншій матері жити з тим, що її син — зрадник?

— Тож мені тепер до смерті жити з тим, що мою дитину жорстоко закатували? Це ж ходитиме за мною до смерті. І чому ви написали 20 січня? Це ж не так? Ще вранці, до світанку 21-го, я з ним розмовляла й чула його голос, він ще був живий.

— Руслан Коношенко загинув 20 січня, — сухо відповідали матері. — Ви підписуєте? Вашим онукам потрібні виплати чи ні, Галино Олексіївно?

Галина Олексіївна була в розпачі. Але мусила робити все за законами й правилами. У моргу її зустріли двоє волонтерів — чоловік, колишній військовий, і жінка.

— Галино Олексіївно, ви знаєте, ваш син не став на коліна й не їв шеврони, — сказав чоловік, знімаючи шапку.

— Де, де ви його знайшли? — розридалася пані Галина.

— Ми не маємо права цього сказати, — жінка-волонтерка опустила голову й також заплакала. — Не маємо права.

Галина Олексіївна пригадує, що тіло, за словами жінки, було «свіже», з обпеченими татуюваннями, слідами катувань, понівечене, з кулями в грудях і в голові.

«Поета» поховали, а на могилі викарбували його вірша:

*В воєнний час, страшний,
І щоб їх захистити
Хтось винен йти у бій.
Але допоки в серці
В жіночому любов,
Відроджуючись знов!*

— Він перед смертю видалив свою сторінку у фейсбуку й усі свої вірші з мережі. Мені лишив тільки три. Один із них — на могилі. І досі, от бачите — горить свічка, на могилі, і тут, в нашому домі. — Жінка кивнула

на невеличку лампадку біля синового фото в її домі, — Вона горітиме допоки я житиму, але пережити смерть сина я не зможу ніколи.

Мама невдовзі дізналася, хто видав її сина, хто сказав, що він кулеметник.

— Так, цей чоловік тепер дуже полюбляє розповідати про свій «полон». Тепер я це знаю. Дізналася я й про те, що Ігор «Натрій» Брановицький тоді просидів цілу ніч біля мого пораненого сина. Цілу ніч! А коли «Моторола» вишикував полонених українців, шукаючи кулеметника, яким був мій Руслан, то Брановицький вийшов і сказав: «Я кулеметник!» Але бойовики йому не вірили й стали знущатися над ним і жорстоко бити. Допоки не вбили. «Моторола» сам застрелив «Натрія». Дізналася, що сина тримали до пояса роздягненим у «ямі смертників»: він багатьох в аеропорту скопив своїм кулеметом, і їхні поплічники його за це катували. Припускаю, десь у середині березня він помер від катувань.

А Галина Олексіївна досі згадує віщі слова сина з ДАПу: «Якщо зникну, то не шукайте грошей на викуп, бо живим мене не випустять». Так і трапилося: надто багато ворогів він знищив...

Ігор Брановицький («НАТРІЙ»)

25.04.1976 — 21.01.2015

81 ОАЕМБр

«П'ять років минули від тієї миті, коли ти пішов. Пішов ти, й разом із тобою, братику, пішла й частинка мене: та мить повністю змінила моє життя. Не знаю, що зі мною відбувається. З тієї миті, коли тебе не стало, я продовжую згадувати тебе. Щодня! Щодня я з тобою розмовляю, розповідаю твої фотографії, як минув мій день, а сьогодні я напишу тобі листа. Листа, якого ти ніколи не прочитаєш... Хоча, можливо, ти ТАМ усе бачиш, чуєш і читаєш.

Мені здається, що ти ще тут, що живий. Ти завжди мене розумієш, розумів... і підтримував. Я завжди точно знаю, що можу покластися на тебе. Могла. Зараз ти не в силах мені допомогти, не в силах дати поради.

А зараз, знаєш, іноді мені здається, що це все всього лиш поганий і довгий сон, що аж надто затягнувся. Нехай навіть ти не повернешся, але ти житимеш у моєму серці й моїх спогадах.

Фото Руслана Боровика

Згадую наше дитинство й не можу спинити сліз. Ти пам'ятаєш, як батьки привозили нас в Горби? Ми всі разом збирали врожай, а потім відпочивали. Любили їздити на Сулу. А там ловили рибу, купалися, а потім із таким задоволенням їли нашу улюблену варену кукурудзу. А як нам подобалося гратися на стадіоні, а кататися на велосипедах. Пам'ятаєш? І зараз, коли мені стає зовсім нестерпно, я заплющую очі й пригадую ту кукурудзу, пригадую це чудесне літо: ґрунтова дорога петляє селом, вечоріє, а мене на рамі велосипеду везе мій старший брат.

Я пам'ятаю, як ми в дідуся з бабусею гризли граніт науки: хтось розв'язував задачі й рівняння, а я вчила таблицю множення. Я пам'ятаю, як ти радив мені, як швидше ту таблицю вивчити, і щиро дивувався, чому я витрачаю на це стільки часу. А ти завжди багато читав. О, а як ми вечорами всі збиралися у вітальні, ти пам'ятаєш? Ти часто з дідусем чи Славою грав у шахи. А я за тим усім спостерігала і з нетерпінням чекала, як хтось із вас зіграє зі мною партію в шашки.

Як же це дитинство для нас так непомітно пролетіло? Я вийшла заміж, народила сина й назвала його на твою честь — Ігорьком. А ти був таким чуйним, пильним і уважним хрещеним батьком. Життя йшло своїм шляхом: робота, усілякі клопоти. Ми з тобою вже не так часто бачилися, але дуже часто зідзвонювалися. Ти турбувався про нас, не залежно від того, чи був зайнятим чи ні. Ти турбувався і піклувався, ти цікавився успіхами свого похресника, навчав його чесності й сміливості, працьовитості й відповідальності, учив всьому, що знав і вмів ти сам. Ігор дуже пишався спілкуванням із тобою

й вважав тебе авторитетом. Він знав, що з тобою можна спілкуватися на різні теми, розв'язувати завдання з вищої математики по телефону чи просто обговорити прочитану книгу. Знаєш, ти хоч і не дуже балакучий, але коли ти щось говориш, то завжди по справі. А малий Ігор, — той завжди ловив кожне слово, намагався запам'ятати кожну фразу. І коли в нього виникали якісь питання, то завжди дзвонив до тебе: був певний, що ти знаєш усе.

2014-ий рік... Я ніколи не забуду того дзвінка, коли ти сказав: мені подзвонили з військкомату. Я довго сиділа й ридала. Але ти трішки заспокоїв мене, коли сказав, що ніхто без підготовки не зможе піти служити. А на мої запитання «куди» й «навіщо» ти відповідав: хто, якщо не я? І поїхав. А коли ми бачилися, ти завжди був дуже схвильований. Хоча й ми переживали не менше.

Якось, коли ми приїхали до тебе в Житомир, то я хотіла зробити фото, але якесь внутрішнє відчуття мені говорило: «Не варто, коли він повернеться додому, то ще море фотографій наробите». А то насправді вже був останній день — останній, коли я тебе бачила живим... Підготовка завершилася, і ви поїхали до Костянтинівки.

А далі — очікування твого дзвінка... Ми чекали його, а коли ти дзвонив, то казав швидко — «як ви?», а я встигала тільки відповісти, щоб ти себе беріг. Відчувала, що ці слова мали якусь величезну силу, яка в ту мить була тобі такою потрібною.

У січні я хотіла вірити, що ти завжди будеш тільки в Костянтинівці, але тоді це вже був аеропорт. А потім те страшне відео... пошуки... Серце розривалося на

частинки. Я нікому не вірила, казала, що ти живий і чекала...

Легенький вітерець ворухить фіранки на моєму вікні. Знову прийшла осінь... Осінь без тебе...»

Цей лист Ігорева сестра Ірина написала через кілька років після трагедії Донецького аеропорту — написала листа своєму загиблому братові, якого так любила. А коли писала, то ніби відчувала його присутність, ніби він час до часу клав руку на її плече, ніби гладив її розкішне біляве волосся, ніби сміявся, коли вона пригадувала в листі смішні миті їхнього дитинства і юності. Вона ніби досі його чекає, бо досі бачить у перехожих його обличчя, його ходу й манери, досі стрімголов летить з іншої кімнати, коли дзвонить її телефон, бо досі думає, що це Ігорьок, дзвонить спитати, як у неї справи і чи впорався з математикою її син — також Ігор. А сьогодні вона передала цього листа мені. І тепер він — тут.

Ігор Брановицький із позивним «Натрій» боронив плацдарм ДАПу в останні дні вже майже повністю зруйнованого летовища й терміналу. А коли бойовики полонили «кіборгів» 21 січня й шукали кулеметника, то Ігор ступив крок вперед, буцімто, це — він. Мабуть, він знав про долі кулеметника «Поета», про «Італійця», і, мабуть, непокоївся, що вороги самі собі оберуть жертву, назвавши кулеметником першого, на кого ткне пальцем хтось із їхніх. Він прийняв весь удар на себе і назвався кулеметником, за що був підданий нелюдським тортурам.

Один із вцілілих «кіборгів», іще зовсім юний Славко Гав'янець, розповідав, що бойовики для катувань

бралися за палиці, за арматуру, за розпечену праску; били табуретами й прикладами. Били полонених усі: боїовики, чоловіки, жінки, росіяни, місцеві сепаратисти, «кадирівці», якісь іноземці, що дивно говорили російською, священники — хто лиш хотів. Славка й самого сильно побили, але так, як били «Натрія», пригадує він — не били нікого: його, ймовірно, просто хотіли закатувати до смерті. Ігоря били до непритомності, називаючи «отой ідейний», «той, що за Україну». А коли Ігор майже непритомний лежав на землі, то зайшов Моторола й демонстративно, нібито рятуючи від тортур і виявляючи милосердя, випустив йому дві кулі в голову. Ігор помер на місці, а його тіло віддали лише за два місяці. Мама й сестра поховали «Натрія» аж 3 квітня, у Києві, на Берковецькому кладовищі. Президент Петро Порошенко невдовзі вручив матері посмертну синову нагороду — орден «Золота Зірка» та звання Героя України. Сьогодні ж основна мета цих двох жінок: докласти всіх зусиль, аби довести, що убивство їхнього Ігоря — це військовий злочин, це вбивство військового, полоненого при виконанні службових обов'язків.

Ігор — корінний киянин, який мешкав із батьками на Печерську. Після школи й технікуму електроприладів служив строкову службу в інженерних військах, у Кам'янець-Подільському. А згодом у складі 901-ї окремої понтонно-мостової роти ЗСУ поїхав до Анголи в складі миротворчої місії ООН. Після повернення якийсь час займався підприємництвом. Ігорева мама, Ніна Костянтинівна, навіть згадує, що за іронією

долі — він влаштував на роботу по суті всіх, з ким згодом працював, а сам зібрався і поїхав на війну.

Але перед тим була Революція Гідності. Ігор повністю її підтримував, це були його ідеї і переконання, це була і його боротьба. Він регулярно був на Майдані, але рідним про це не розповідав, аж до того часу, коли Ніна Костянтинівна, яка спостерігала за всіма подіями на Майдані по телевізору, не почула ті ж голоси, що й у розмовах телефоном із сином. Тоді горів Будинок профспілок і розстрілювали Небесну Сотню, а Ігор був на Майдані. Звісно, війну Ігор не міг би просидіти в Києві. Він зголосився добровольцем. Це було 22 серпня 2014-го.

Ніна Костянтинівна каже, що Ігорьок її узагалі дуже швидко став дорослим: зовсім підлітком, одразу після смерті батька, коли йому ледь виповнилося чотирнадцять. Євген Брановицький був сапером у складі обмеженого контингенту військ СРСР в Афганістані, отримав там тяжке поранення, після чого довго хворів й невдовзі помер. Мабуть, Ігор у якійсь мірі йшов батьковими слідами, коли пішов служити, а згодом не з'явився і війни.

— Пішов із Києва, бо мешкав тут, — каже Ніна Костянтинівна, і її очі наповнюються тугою. — Спершу

Ігор Брановицький. Фото Руслана Боровика

потрапив у 95-ту бригаду, а потім на її базі сформували 90-ий батальйон, який прикріпили до 81-ої. Там, у Житомирі, і почалося бойове життя мого сина. Чому він взагалі пішов туди? Бо вважав, що кожен мужчина його віку, який уже сформувався як чоловік і чогось досягнув у житті, повинен за першої потреби захищати свою Батьківщину. І цей час власне й настав, бо в тому, що коїлося з початку 2014-го, він бачив загрозу для себе, своєї сім'ї, близьких, свого міста. Ігор вважав, що українці самі повинні розбудовувати свою країну й не зважати на сусідів. Але за незалежність треба дорого платити, і мій син заплатив своїм життям.

Ніна Костянтинівна певна, що незадоволених українців було і є повсюди: і в Криму, і на Донбасі, і в Запоріжжі, і в Дніпрі, і в Харкові. Тільки майже всюди українці розібралися самі, а от до Криму та Донбасу сепаратистам «прийшло підкріплення росіян», які допомагали зброєю, грошима і, зрештою, своїми солдатами.

— Знаєте, країна наша не велика, і наша сім'я має скрізь родичів і знайомих. А під час строкової служби в Ігорька з'явилося дуже багато друзів з Донбасу — в таку от роту він потрапив.

Ніна Костянтинівна гортає фотографії Ігоря в армії, які плавно переходять у ті, які були зроблені на полігоні в Житомирі, а згодом і на війні.

— Ігор підтримував з ними зв'язок: вони зідзвонювалися, іноді навідувалися один до одного в гості. А коли почалася війна, то до нас заїздили ті хлопці з Донбасу — вони втікали в Ужгород.

Ці Ігореві знайомі зі Сходу, у яких бандити по суті відібрали або бізнес, або домівку, або авто, чомусь не

стали себе захищати, а поїхали туди, де краще й легше живеться. Ці хлопці могли по дружбі перебути в Ігоря удома день-другий. Він розчаровувався, дратувався, гнівався. Але приїзди тих хлопців-втікачів пояснювали багато моментів тієї війни й Ігореві, і його мамі.

— Кто же те люди, что ограбили так вас, а? — питали Ігор із мамою. — Кто они такие? Местные?

— Да это же наши пацаны, воюют за свободу, — чомусь до біса впевнено відповідав один із тих утікачів.

— Какие же они «наши», если заодно с бандитами? — спантеличено уточнювала Ніна Костянтинівна.

Але цей утікач залишився при своїй думці й наступного дня покинув домівку Брановицьких, подавшись на Захід. І власне тих

хлопців Ніна Костянтинівна згадала, коли її син йшов до військкомату.

— Ігорьок, чого ти йдеш, синку, захищати таких як він, які повтікали звідти? Вони ж не стали захищати свої сім'ї, домівки. Вони втекли, — згадувала мама ті вечірні розмови з синовими колишніми друзями.

Ігор Брановицький з мамою

— Мам... Якщо ми не підемо зараз, то ті не зупиняться, а підуть далі, і оці «наші пацани» прийдуть у моє місто, а я не хочу, щоб вони бомбили Київ і добралися до нашого дому, до тебе і до моєї Іринки. Я цього не допущу, мамо.

І мама, і сестричка знали, що Ігор у добровольцях, були певні, що в 95-ій бригаді десантників, але подумати не могли, що він зголоситься до лав 90-го батальйону, який згодом так само добровільно поїде в Донецький аеропорт. Зрештою, і про те, що Ігор у ДАПі рідні дізналися уже після його загибелі.

— Завжди говорив мені: «тренуємося», — зітхає Ніна Костянтинівна. — Пам'ятаю, постійно його просила дати мені телефони його побратимів, але так він і не встиг. Але зідзвонювалися ми з ним частенько, і не тільки тому, що він пішов до війська, а просто тому, що так було в сім'ї у нас прийнято: цікавитися одне одним. Ще коли він був у Києві, то тричі на день зідзвонювалися між собою і розпитували, що дорогою купити й хто коли прийде додому.

— Знаєш, навіть коли ми вже навідувалися до нього у Житомир, ніхто не думав, що щось може трапитися, — Ігорева сестра відкрила у своєму телефоні фейсбук і показувала мені кілька фотографій, які вони встигли зробити до від'їзду. — Тоді востаннє, як ми збирали йому сумки, його речі, то здавалося, що зараз він поїде й через тиждень знову буде вдома, і все буде добре. І зараз мені досі не віриться, що це все трапалося. Мій брат був героєм у житті та героєм на війні. Але, от

зараз, розумієш, мені б дуже хотілося, щоб він просто був поруч. Щоб Ігорьок просто був. Живий.

Знала мама з Іринкою і про Костянтинівку, але вона не виглядала такою моторошною, тим паче Ігор завжди вмів підбадьорити, щоб заспокоїти своїх жінок.

— Мам, тут все більш-менш. Виділили, правда, нам старезну будівлю психіатричної лікарні за містом, — сміявся Ігор.

— Ігорьок, то ж вам там напевне холодно, мабуть, немає там обігріву? — хвилювалася мама. — Може, я чогось би тобі тепленького надіслала? А може, хлопцям?

— Та ми тут із хлопцями всі з руками й ногами, — заспокоював Ігор, — раду собі дамо. Тому не переживай, не замерземо.

Ніну Костянтинівну наче заспокоювали синові слова, але, поклавши слухавку, вона відкрила карту України — шукала там Донеччину й тихо промовляла, ніби сама до себе: «Костянтинівка... аеропорт. Донецький аеропорт. Мабуть, нам його не минути». З того часу Ніна Костянтинівна слідкувала за всіма новинами звітлія. А вже з початком зими, пригадує вона, синів телефон замовк, і він почав дзвонити їй раз на день з чужого.

— Він мене заспокоював, що вони на навчанні й він не брав телефон, аби не тягати його зі собою і де не згубити. І лише згодом я дізналася, що це не були ніякі навчання, то була перша ротація в аеропорту. Але від волонтерів я чула завжди тільки позитивні розповіді про аеропорт: що хлопці цілі й без втрат.

Ігор набрав матір о другій годині першого січня.

— Мамо, ти хочеш мене бачити?

Його голос перегукувався з дивними сигналами, ніби такими знайомими, але вона не могла втямити телефоном, що це.

— Синку! Та звісно, хочу! Дуже хочу!

— Ну то я їду, — засміявся Ігор і за кілька годин був вдома.

Це в телефоні, виявляється, відлунював вокзал. І це була відпустка на десять днів. Та Ігор дуже часто дзвонив хлопцям і розпитував їх, яка там ситуація. Іноді, аби не тривожити матір, виходив з мобільним в іншу кімнату. А 11 січня Ігор повернувся до Костянтинівки.

— У ту другу, добровільну, ротацію Ігор знову телефонував з чужого телефону й говорив дуже коротко: «як у вас справи?» чи «все добре?». А коли я хотіла на цей номер перетелефонувати, то просив: не треба, мовляв, поганий зв'язок. Іноді я таки набирала цей номер, але відповіді не було. Була в мене підозра, що він в аеропорту, та сама себе заспокоювала: якщо не каже, то, може, і не там.

А 22 січня вона вже дізналася про полон: зателефонував її племінник, з яким попередньо сконтактували волонтери, і сказав, що Ігор потрапив у полон. Він передивився всі відео, які виклали в мережу сепаратисти. Це зараз велика частина цих відео недоступна, а тоді бойовики викладали все, що знімали, без жодної етики, поваги й гуманності. Вони тоді були на хвилі ейфорії від того, що «кіборги» втрапили до їхнього полону. Зараз це все їхні очільники відфільтрували.

— Тьоть Ніна, Ігор у полоні: побитий, але живий, є відео, — з надією говорив племінник Дмитро.

— Пані Ніно, будь ласка, зберіть такий одяг сина, аби він впізнав, що від вас, і спробуємо передати його

в Донецьк, — просили волонтери, які теж натрапили на ці відео й сподівалися, що Ігор ще живий.

Ніна Костянтинівна жила надією, що сина от-от можуть звільнити.

— А потім волонтери не приїхали за тим одягом. Я зрозуміла, що наші справи дуже погані. Але продовжувала надіятися, бо знаючи свого Ігоря, я розуміла, що коритися і терпіти приниження в полоні він не стане. І для нього полон завжди було страшнішим, аніж смерть на полі бою. А потім я почула, що сепаратисти захопили «кіборгів» у полон і убили кулеметника. Мені тоді аж спершу все всередині похололо, а потім ніби трохи відлягло, бо подумала, що ми наче ж не кулеметники... А з'ясувалося, що це й був наш Ігор: десь із 23 січня уже йшла мова, що вбили саме Ігоря.

Як тільки поранених, але живих хлопців з аеропорту почали доправляти до столичних і дніпровських шпиталів, Ніна Костянтинівна одразу кинулася до них розпитувати, що там трапилося, що з її Ігорем, що з «Натрієм»? Але все, що вони їй розповідали — як Ігор востаннє відстрілювався.

— А тоді відбувся обмін поранених полонених, — пригадує Ігорева мати. — З ними я теж бачилася, але вони долі Ігоря не знали, бо від них відокремили тих, хто міг пересуватися, і забрали на допит.

Правду про вбивство свого сина Ніна Костянтинівна дізналася вже від тих хлопців, які були на кількоетапних допитах і тортурах разом з Ігорем, яких били тими ж прутами, що її сина, на чиїх очах убив-

ця «Моторола» витягував свого ТТ і убивав покаліченого й безбройного полоненого «Нагрія». Убивав за стійкість, за ідею і за любов до своєї країни. — Я пишаюся своїм сином, завжди знала, що він стійкий, гордий і сильний. Але і сильних треба підтримувати. Розумієте, своїм героїзмом і стійкістю хлопцям довелося закривати невміння нашого командування воювати. Якщо не можна було тримати той аеропорт... з нього зробили символ, а хлопців там положили. Їхню самовіддачу можна було використати краще — із більшим результатом, а відтак зберегти їм життя. А тепер так, ми маємо символ, а не маємо дітей. Я не думаю, що інші хлопці, які загинули в аеропорту, були менш мужні, аніж мій син. І це були добровольці, люди, які добре подумали над своїм рішенням їхати туди й бажали вибороти своїй країні волю, які воювали за правову країну, в якій усі будуть рівні перед законом. Вони зробили

Ігор Брановицький зі сестрою

свій внесок у цю країну й дали нам шанс розвиватися. А наша справа — не зрадити.

Іра і мама певні, що всі ті хлопці, які йшли за ідею, були розумними й ерудованими, вміли аналізувати; вони рятували одне одного, а не тільки виконували накази; вони боролися з ворогом автоматами й ентузіазмом, мудрістю й кмітливістю. Інакше стільки не протримали би той аеропорт.

— Дуже мені його бракує, його тепла, підтримки, бо він завжди в першу чергу дуже піклувався і переживав за свою сім'ю, про свою маму, про близьких. — Згадує Іринка. — У всіх ситуаціях намагався допомогти й знаходив виходи. Коли в мене якась ситуація траплялася, я телефонувала йому й казала: «Ігарьоха, у мене тут така історія... що робити?» І він мені одразу давав кілька варіантів і виходів. Навіть коли вже на війні був. Та навіть якось як були в мене негаразди зі шлунком і я потрапила до лікарні, думаю, це було вже в той час, коли Ігор був в аеропорту. Він тоді мені телефонував і питав, як справи. Звідти за мене переживав. Казала тоді, що все добре, але щоб він головне — себе беріг. Знаєш, я ніби відчула тоді, як йому було приємно це чути, але тоді я ще й добре відчула напруження в його голосі. Зараз про це дуже страшно згадувати... але в нього був якийсь зовсім не свій, незвичний і тяжкий голос.

Мабуть, тоді вони обоє щось відчували, чи то передчували, але не хотіли одне одного тривожити, і більше мовчали в слухавку, ніж щось говорили, у чомусь зізнавалися...

Андрій Гаврилюк («Бур»)

03.02.1980 — 21.01.2015

81 ОАЕМБр

На Берковецькому кладовищі, у сусідніх рядах, майже одна біля одної — могили звияжених «кіборгів» Андрія Гаврилюка та Ігоря Брановицького. Вони обоє убиті російськими найманцями. Власне — убиті, бо загинули вони не від того, що обвалився термінал і похоронив їх під собою, вони померли від куль у голову — від озвірілих бандитів.

Після другого підриву ДАПу терористами, «Бура» привалила металева конструкція, і вивільнитися чоловік уже не міг. Тіло було посічене дрібними осколками, зламані рука та нога. З-під завалів його дістали побратими. Так Андрій пролежав до ранку, а поруч з останніх сил і набоїв відстрілювалися вояки, поранені помирали під завалами: до світанку дожили не всі.

«Бур» був живий, коли вранці 21 січня потрапив у полон. Українські вояки, коли терористи назнімали вдосталь відео, заходили до Камазу самі. Андрій же не міг рухатися без допомоги. Тоді ватажок бандитив «Гіві» вистрілив йому в голову. Варварству й жорстокості найманця не було меж — «Гіві» знімав загиблих українських військових на відео й демонстративно

коментував смерть Андрія: «Какой живучий попался, за третим разом еле доби́ли».

Відео вже не доступне в мережі, а тоді, на жаль, ці кадри встигла побачити Андрієва мама — Людмила Федорівна. Їй тяжко ходити: на могилу вона переважно приїздить із чоловіком або донькою Олею. Запалює червону лампадку й прикрашає «дощиком» маленьку ялинку, звертається до свого сина, усміхається до нього крізь сльози. Батько — Петро Петрович — мовчить.

Коли я зустрілася з родиною Гаврилюків, батько також не зміг говорити: він із страшною тугою і невиплаканою батьківською сльозою в очах дивився на дружину й слухав увесь той біль, яким вона наважилася поділитися.

— Андрюша наш виріс на розповідях про дідуся — мого батька, який воював у II світову війну й дійшов до Берліну, — каже мати, вдивляючись в Андрійкові дитячі фотографії. — Я все розповідала, що знала. Взагалі він допитливим таким ріс хлопчиком. А ще, знаєте, серед дітвори він був таким собі отаманом завжди: якось так склалося, що на подвір'ї його хлопчики поважали й навіть виконували його прохання. Але от єдине, чого він не любив — отих усіляких з'ясувань стосунків, та й битися Андрюша ніколи не ліз. Не любив він того, та й особливо не вмів. Якось завжди все намагався залагодити словами. Думала: який от у мене хлопчик росте! А де ж могла припустити, що згодом в армію піде, а далі й воювати з автоматом. А то був дійсно мій Андрюша, і він пішов.

Після школи й автотранспортного училища Андрія призвали на строкову службу. Він міг би після неї

продовжити навчання в інституті зв'язку або служити далі, але хлопець повернувся додому, про що, правда, згодом таки шкодував.

— Він ще з дитинства завжди виконував усе, що б я його не попросила. А якщо навіть не дуже й хотів, то міг не зробити, походити собі, подумати, і через якийсь час усе одно робив. Ну от був він такий, що навіть сваритися на нього було тяжко. А як я вже сердилася, то він так гляне на мене тими своїми очиськами, підійде, притулиться і скаже: «Мамо, не сваріться, вам це так не личить!» І засміється. Ну яка вже тоді образа? Від сестрички старший на дев'ять років, і їй подобалося з нього часто брати приклад, радитися з ним, хоча жили вони як усі брат із сестрою: сварилися, сперечалися, мирилися, любилися. Добродушний він був і веселий, а ще страшенно компанійський, тому напевне в Андрюші й стільки друзів було навколо: вони завжди приходили до нашого дому й тут постійно було людяно й гамірно.

— Ще, мамо, він дуже любив вирощувати й доглядати за акваріумними рибками й за квітами, він тоді дуже зосереджений ставав.

Оля притулилася до матері й глянула на знімки, які жінка мені показувала.

— І кулінарити любив. Друзі досі згадують, як він міг наробити котлет і всіх пригощати. У дитинстві любив він у тир ходити, вчитися стріляти.

— І монети... — нагадала собі Людмила Федорівна. — Точно, і монети збирав: удома в нього цілий альбом залишився.

— Хоч ніде за кордоном не був, а монети майже всього світу зібрав, — зажурено додала Андрієва сестра.

— Кактус всюди з собою брав, як такий маленький свій талісманчик, пам'ятаєш, доню? Помер той кактус разом із нашим Андрюшею, десь за місяць після похорону.

Андрій Гаврилюк. Фото Руслана Боровика

Коли стало зрозуміло, що загарбники Криму інспірують захоплення адмінбудівель на Сході та антиукраїнські настрої, Андрій не відривав очей від телевізора й новин в інтернеті, а все літо 14-го його розмови з рідними, друзями, колегами зводилися до подій на Донбасі. Материне серце ніби відчувало, що син хотів йти на поміч хлопцям, які вже воювали на фронті, але просто ніяк не знаходив чи то нагоди, чи то підрозділу до душі.

— Мамо, давай поговоримо, — сідав біля матері на кухні й заводив розмову.

І вони говорили: багато, часто, довго.

— Мамо, ти пробач мені!

Андрій одного дня підійшов до матері, впав перед нею на коліна й обійняв.

— За що, Андрюша? За що? — перелякано стрепенулася Людмила Федорівна. — Я не розумію тебе, синочку!

— Потом поймеш, — спокійно відповів Андрій і ще міцніше притулився до матері.

Тільки згодом, аналізуючи й обдумуючи синову поведінку, мама зрозуміла, за що він тоді вибачався. Щось відчував...

— Для мене його рішення піти на фронт було доволі несподіваним, — визнає Оля. — Звісно, він сумував за тим, що не пов'язав життя з військом, звісно, він читав новини про цю війну, аналізував, говорив про неї. Усе це так. Але зібратися й поїхати на фронт самому — ніколи не могла подумати. Він насправді завжди переймався і тим, що робиться в країні, в родині, та й у кожного, з ким товаришував чи просто мав справу. Та й друзі його ще з весни були на фронті, багато розповідали про цю війну, і він за них отак вдома днями-ночами переживав, може, тому й не всидів біля нас. Він хотів бути там, де справжні й надійні друзі, де чітко все поділено на добро і зло. Він таким був правдолюбом.

Рішення й справді було раптовим. Одного ранку він просто прокинувся і сказав Людмилі Федорівні, що зібрався до військкомату.

— Йду в армію, мамо, — спокійно пояснив тоді Андрій.

Андрій за день пройшов медкомісію і за добу виїхав на полігон під Житомир.

— І там йому подобалося, адже поруч із ним проходили навчання люди, які служили в спецпризначеннях, — пригадує мама розмови з Андрієм. — Він дуже хвалив тодішнього їхнього комбата Олександра Трунова й дуже тепло відгукувався про своїх побратимів, які разом із ним проходили перепідготовку, у нього навіть була думка згодом підписати контракт.

Відколи Андрій поїхав до Костянтинівки, він був на зв'язку й домовився з матір'ю не приховувати від неї нічого, що з ним відбуватиметься на війні. Він дзвонив їй, коли мав вільний час, і вони, бувало, розмовляли з годину.

— Знаю, багато хлопців приховували від рідних, що вони воюють, що їдуть в аеропорт. Але Андрій розумів, що мені потрібна правда, якою б вона не була. Я про все знала, і про аеропорт також. І, вірите, мій Андрюша завжди був дуже везучим: усе, за що не брався, йому давалося дуже легко, тому я й подумати не могла, що мій син не повернеться додому. Як він відправлявся в аеропорт, то казав мені, що це може бути дорога в один кінець, я навіть його тоді ще заспокоювала, що все буде добре. А він так тихо-тихо мені відповів: «Я також на це надіюся».

— Він міг же не йти в це страшне місце — в аеропорт, але чомусь вирішив взяти на себе ці важкі бої — таку відповідальність і таку гарячу точку, — каже Андрієва сестра. — Ну а вже звідтіля, що він міг нам розповідати? Та казав, що все добре, як і всі хлопці. Звісно, ми з мамою чекали почути чогось більшого. Але він вирішив, що нам це не потрібно. А коли вже випитували, то розповідав, як живуть, що їдять, як сплять і чим обляштовуються. Усі ці умови, звісно, також були страшними, але до якихось бойових моторошних подробиць він у дзвінках не вдавався. «Я тут для того, щоб ви не чули, як стріляють і щоб «вони» не прийшли до нас додому», — отак він завершував наші з ним телефонні розмови.

Але одного разу «Бур» під час ротації в аеропорту ще листопада-грудня 14-го сказав: «Думав, що почнеться третя світова: звалилися страшні обстріли й було взагалі незрозуміло, хто де, де свої, де ворог, хто живий, у який бік бігти, а в який цілитися й стріляти».

— Перед останньою його ротацією в аеропорт він зателефонував мені, буквально перед самим виїздом. Так... І я запитала його: «Ну коли ж, братику, коли та відпустка?», а він так трохи наче розсердився і знервовано відповів: не знаю. Йому обіцяли відпустку саме 19-20 січня, потім надіялася, що може відпустять на

Андрій Гаврилюк з родиною

день народження — 3-го лютого або бодай наприкінці лютого, але йому дали іншу «відпустку», і наприкінці лютого він і приїхав... неживий. Ця остання розмова була дуже важкою: з великими паузами, незвичними для нас із братом, і ніби кожен хотів щось сказати, але мовчання було тоді доречніше. Так, ми дуже багато мовчали під час цієї розмови, ніби боялися одне одному щось сказати, про щось запитати, щось відповісти.

«Бур» виїхав у ДАП, у свою останню ротацію. А 19-го лютого 2015 року він зателефонував востаннє. Після цього Андрій зник зі зв'язку й більше не з'явився. З тієї миті почався місяць недоспаних ночей і тривожних снів: пошуки в шпиталях та моргах.

— Уже зараз і не згадаю, де ми це почули, але після другого підриву терміналу пробігла інформація, буцім-то до Донецька з Росії завезли пересувний крематорій, і ми готові уже були до того, що Андрюші може не бути в живих, але ми хотіли бодай його тіло повернути додому. Я б не змогла жити з думкою, що його можуть там захоронити чи що гірше — просто спалити. Ми телефонували на гарячу лінію, але там мовчали, хоча ж насправді знали, хто там загинув і де хлопці — і живі, і полеглі, і полонені. А один військовий на гарячій лінії навіть відповів мені...

Людмила Федорівна розплакалася, але швидко доклала зусиль, аби взяти себе в руки, і після паузи змогла домовити.

— Він сказав: «Чого ви голову морочите? Може, він уже перейшов на ту сторону». Це було боляче, і тепер я шкодую, що не запам'ятала його прізвища. Але тоді нам було не до цього. Ми шукали усюди самотужки:

рідні й друзі. Навіть у Донецьку шукали. Ну а потім в інтернеті з'явилося те страшне відео, де Андрюша застрелений.

— Лише згодом ми дізналися, що його тіло десь у донецькому морзі, — каже Оля. — А тоді завдяки волонтерам й «Офіцерському корпусу» за місяць ми змогли повернути Андрюшу: ми з татом поїхали до Дніпра по тіло. Забрали його додому й поховали тут, біля нас. А тепер от сподіваєшся, що може це все — просто страшне кіно, і чекаєш, що воно колись завершиться, і мій брат повернеться. Ми бачили це кіно тільки по телевізорі, а тепер воно прийшло в наш дім. Але я дуже пишаюся його стійкістю: він забував про страх, коли знав, що має це робити і що він відповідальний за свій вибір. Андрій його зробив і за своє стояв на смерть. Це гідно для чоловіка!

ІВАН АЛЬБЕРТ

07.07.1977 — 23.01.2015

80 ОАЕМБр

Термінал впав, і українських вояків узяли в полон. Цей день став офіційним завершенням оборони Донецького аеропорту: влада, преса, волонтери, військові й навіть прості українці, які ре-

постили все це в соцмережах, усюди писали стандартну фразу: «Аеропорт тримали 242 доби». Потім ця цифра фігуруватиме в документалках, у кіно, у книгах. Але насправді оборона тривала довше. Чомусь досі офіційно не говорять про 244 доби й мовчать про ще нашу, станом на 21 січня, «Пожежку» між терміналом і вишкою, не кажуть про бій 23 січня на радіолокаційній станції Донецького аеропорту. Досі у всіх на вустах 242 доби. 242. Тільки 242. Комусь байдуже, а комусь не принципово, але ці дві доби — це життя вояків, це вдихання повітря з порохом і тривогою — чи виживемо? Так, це був не термінал, але це були шматки Донецького аеропорту ім. Прокофєва, який боронила ще дві доби група «кіборгів». Надвечір 22-го січня хлопці під командуванням снайпера 90-го батальйону 81 бригади «Адама» —

Максима Ридзанича — мінують «Пожежку» й виходять в ніч на РЛС. 23-го там відбувся тяжкий бій. Група «Адама» вийшла, але в тім бою, під час оборони Донецького аеропорту, загинув оператор протитанкового взводу роти вогневої підтримки львівської «вісімдесятки» — сержант Іван Альберт. Перед смертю Іван встиг підбити ворожого танка. Ймовірно, якби не встиг, то поруч нього полягли би побратими.

Коли гинув Іван, на іншому краю країни, під львівським Городком, за нього молилася дружина Дарина, з якою він прожив 12 років, і двоє малих дітлахів — старша доня Вероніка та син Денис. Тут, у їхній хаті, усе зроблене його руками: і плитка викладена, і покрівля перекрита, тут все його — кожен куточок, кожна полицка, кожна шухлядка. Дарина втомлена й, здається, досі не оговталася від страшної біди, та й здоров'я іноді підводить жінку. Її погляд переповнений тугою, хоча вона іноді мило усміхається і дуже приємна й тепла в розмові. Їй тяжко. Дуже. Тепер усе на ній: діти, робота, їхній дім. Але Дарцю тішить, що Іван залишив по собі двох дітей — таких схожих на нього, які в міру свого дорослішання підтримують матір.

— Ми з ним мали так багато планів, він навіть і не мав думки, що може загинути. Ну, тобто розмов про таке не було, — Дарина зітхає, говорить дуже тихо, а іноді мусила добре дослухатися до її слів. — Він був абсолютно впевнений, що живим і цілим повернеться додому. І навіть коли отримав поранення, лише місяць відвоювавши на передовій, він повертався з думкою, що поранення — дрібниці, і він вціліє. От-от все закінчиться — і він повернеться. Я тоді його дуже довго

вмовляла лишитися, але то було марно. У нас в сім'ї він лише працював, мав багато мрій і планів — обіцяв дітям повезти їх на море й обов'язково за кордон, і ми мали того літа 2015-го їхати на море, але не склалося... Він не дожив до того літа. Півроку він не дожив.

Сім'я Альбертів планувала будувати дім, а Іван із сином почали закладати сад. Кілька дерев встигли висадити й планували-думали, яким би він міг бути величезним, яких би дерев ще насадити. Фрукти? А може, горіхи? Денис слухав й уважно все запам'ятовував. Тепер він намагатиметься завершити сад сам, у пам'ять про батька. Певна, усе йому вдасться. Діти Іванові обоє дуже життєрадісні: вони жваво бігали босоніж між тих насаджених дерев, їздили з татом по ягоди й гриби до лісу, відпочивали на природі всією сім'єю, і все було тепло й затишно в тім домі, ніхто не зупинявся на якихось дрібних проблемах. Іван завжди підбадьорював і ніколи не нагнітав ситуації: він вмів тішитися життям й не винив людей, не осуджував.

— Бракує мені його, у хаті чоловіка не вистачає, до всього його бракує: до дітей, до виховання, бо тато є тато: тато тільки подивився — і діти вже все зрозуміли. Він господарем був, у хаті все він робив, а тепер без нього в домі пусто.

Дарія підперла щоку зап'ястям і задумано глянула десь крізь мене.

Іван двічі був на Майдані, — пригадує Дарина, — належав до 12 сотні. Опісля став надто занепокоєним, багато думав, занурювався в себе. А коли Дарина поба-

чила, що чоловік читає зведення з фронту, то зрозуміла, що це все стане для Івана продовженням Революції Гідності.

— Відчувала, що він там буде. Хоча він якраз тоді доробляв документи й мав їхати до Польщі на роботу. То було сплановано. Хотів трохи підзаробити й повезти нас із дітьми на море. А вони... малі, вони так чекали того моря... А потім прийшла повістка, і він не задумуючись відклав ту поїздку до Польщі й зібрався до військкомату. Взяли. Поїхав на полігон. Якесь в нього, мабуть, було покликання, відправлятися в гарячі точки, але з такою благородною місією.

Не вагався, хоча в Іванових жилах текла не тільки українська кров: очевидне його німецьке прізвище Альберт і польське по-батькові Збігневич. Але мав себе за українця і тягнувся до України, і так любив усе українське.

Іван Альберт із побратимами

— Іване, та ж можна якось поїхати працювати чи до Польщі, чи до Німеччини? — намагалася якось вмовити чоловіка не лишати задуму їхати закордон.

— На поляків чи на німців все життя працювати? — скоса глянув Іван на дружину й скривив губи. — Ні, не буду. Я українець, а тут війна. А я що — в найми поїду?

— Та ж не в найми, Іване, на роботу.

— Як не піду туди зараз, то потім в наймах у росіян працювати з тобою будемо, — відрізав Іван і поліз до шафи на пошуки торби. — Мови нема. Щоб не прийшли сюди ті бандити й мої діти спокійно ходили до школи й на нашій Львівщині, на нашій українській землі, не було москалів.

Рішення він прийняв. Пригадує Дарина, як зовсім юний Іван збирався повоювати в Афганістані, тільки тоді мав дати згоду на це його батько. Зараз сумнівів не мав і не потребував схвалення. А коли Дарина розпитувала чоловіка, чи їхній син Денис піде служити до армії, то Іван завжди усміхався і казав: «100 відсотків».

— Татку, а чого ви туди йдете? — схопила Івана за рукав кітеля доня.

— Треба, донечко, треба, щоб «їх» тут не було, доню, треба... — і вийшов з хати.

11 листопада Іван потрапив на фронт, а вже за 10 днів отримав осколкове поранення в ногу. Спершу харківський шпиталь, а згодом — львівський. Два тижні лікування, після чого десятиденна відпустка, але... Іван відмовився від неї й повернувся до своїх воювати.

— Пішов, бо інакше лишився би сам, без своїх хлопців, з якими він три місяці в Старичах відбував військову підготовку, — пояснює Іванове рішення Дарина. —

Я хотіла його зупинити, та ж ще й він після поранення: його можна було ще на трошки лишити в госпіталі. Але він так хотів до своїх хлопців, що лікарів просив робити все можливе, щоб якнайшвидше загоїлася рана. Він боявся... боявся лишити хлопців. Казав: якщо не наздожене своїх побратимів, то все одно поїде, але попаде уже до інших, які йому, може, не будуть так довіряти, а він тоді не зможе довіряти їм.

А потім був аеропорт... але і там Іванові не судилося довго пробути.

— Я розуміла, що він потрапив в ДАП, і це було страшно, мене переслідувало якесь таке постійне нав'язливе відчуття, що я можу його більше не побачити. От, знаєте, ніби якийсь страх за мною ходив.

Хоча в сам день загибелі Дарина нічого не відчула, навпаки — вона була здивована, що він так спокійно з нею розмовляв, і їй не було за нього тривожно.

— Що навколо там, Іване? Там же хлопців наших полонили... — зі страхом питала жінка.

— Нема, Дарино, тут нічого доброго, — журливо зітхнув Іван. — І та війна не на рік і не на два. Так воно тут виглядає.

А потім Даринине серце стиснулося: Іван просто благав поговорити з дітьми. Це була 8 ранку, четвер. Іван просив: «Хай діти передзвонять мені, якщо вони не коло тебе, так хочу їх ще почути».

— Може, уже тоді він щось розумів і передчував, але мені не сказав нічого. Казав лиш от, що нема нічого доброго, та й все. Але і це було страшно чути.

Коли Дарина йшла того дня на роботу, то передзвонила дітям, попросила їх тата набрати.

— Що тато казав? — спитала Дарина своїх дітлахів увечері. — Він так хотів із вами поговорити.

— Просив, аби я був чемний і слухав маму, — відповів малий Денис.

— А я питала, що там у них робиться, — впівголоса озвалася Вероніка.

— І що тато?

— Казав: «Тут, війна, доню, тут війна...»

Іван Альберт із дружиною і дітьми

Після цього Іван на зв'язок більше не виходив. Йому залишалось два дні до ротації. Не дочекався.

— Розповідали потім хлопці, які приїздили після його смерті, що такого добряка, як він, ще треба було пошукати, а тим більше на війні. Казали побратими: Іван що мав — тим з усіма ділився: знає чи не знає він ту людину, але як комусь треба, то міг все віддати. Хоча змінився він під час війни. Яюсь, пригадую, його зі Львова з частини відпустили додому й зібралось багато його друзів, щоб посидіти, поговорити. А він нічого не говорив... мовчки просидів увесь вечір, у собі, про щось думав, на чомусь був дуже зосереджений і кожного, хто прийшов того вечора, він вислуховував: дивився в очі, мовчав і слухав. То був не мій звичний Іван.

Про смерть чоловіка Дарина дізналася від волонтерів, які зателефонували до села, звідки він родом. Тоді його однокласниця Надія Шетило, також волонтерка, взяла на себе відповідальність повідомити ту страшну звістку.

— Він не виходив довгий час на зв'язок, але в останній розмові він мене попередив, що зв'язку майже немає й це може тривати і добу, і дві, бо тут бої. От я і чекала. Як останній бій був, то казали мені, що русска колона йшла під українською символікою, хотіли взяти наших у вогневе кільце, але він їх якби розпізнав. Не могли тоді із командуванням зв'язатися, і він вийшов на якогось найвищого командира, не знаю, на якого саме, щоб дали дозвіл стріляти. Ото тоді, під час того бою, він підбив танк. А сам загинув.

27 січня Івана Альберта поховали в рідному селі.

Володимир Гнатюк («Фотограф»)

20.06.1980 — 26.02.2015

81 ОАЕМБр

Група «Адама» продовжила оборону Донецького аеропорту ще на дві доби. Його хлопці, такі відчайдухи — вони й після ДАПу залишилися на війні. Але вижили не всі. Першими з групи снайперів загинули Володимир Гнатюк із позивним «Фотограф» і Олександр Батенко — «Щит». Після підписання Мінських домовленостей, під час так званого «тимчасового перемир'я», за місяць після прориву з аеропорту, 26 лютого хлопці загинули внаслідок танкового обстрілу. Разом з ними загинув і розвідник Олег Биков. Усі вони — бійці 90-го батальйону 81-ої бригади.

— Синку, ти там своїх улюблених рогаликів поїв хоч? — питала Тетяна Павлівна свого Володю.

— Да, мамочка, спасибо тебе! Вот как раз на Рождество мы их и получили. А как ребятам они понравились! — Володя радісно говорив у слухавку, і материне серце тішилося, що її дитина поїла чогось домашнього.

А Володя вже був під ДАПом. Мати про все дізнавалася через свою невістку, Володину дружину Олю, яка контактувала з «передовими волонтерами». І все намагалася чогось смачного передати синові.

Гнатюки — родина, яка знала, що таке військо. Батько Володі — військовослужбовець, він загинув, коли Володя та його молодший брат Паша були підлітками. Мати — Тетяна Павлівна — залишилася з трьома синами й донею, яких ростила сама. А хлопці хотіли, як батько, до армії! Володя навіть спробував після школи вступити до тодішнього «суворівського» училища, але не пройшов за конкурсом. І тоді з молодшим братом Павлом разом вступили до технічного ліцею.

— Мам, ми хотим в армію, — спантеличили хлопці матір після закінчення ліцею.

Їх оминав призов, бо батько загинув під час служби.

— Але вони так хотіли... Та й пішла я до воєнка й кажу, що хочуть діти мої в армію, у спецвійська. Вони в мене високі, мужні такі, та й воєнком каже: будемо думати. Так сталося, що молодшого туди взяли, а Вову відсторонили. Питаю ж воєнка, як так? «Так вийшло» — каже... Але забрали їх у школу поварів сюди курсантами, до Києва, а потім відправили до Хмельницького, де вони були кухарями. Відслужили, а тоді знову до мене: «Мам, ми підемо в армію служити, у десантники». Й одразу після армії, не гуляючи, пішли далі служити. Тягнуло їх до війська. Усіх. Бо в мене і старший син військовий, у Києві зараз, підполковник. І от вони пішли служити в 13 батальйон на Корбутовці: це зараз 95 бригада, Житомир.

Хлопці всюди були вдвох. Вдвох поїхали згодом і на миротворчу місію в Югославію. А як повернулися, то знову вдвох продовжили службу десантниками. Далі — Ірак. І знову вони зголошуються туди вдвох.

— Двох не пуцу, — я їм тоді сказала. Вова поїхав, а Паша звільнився з армії. Володя мало не загинув там, але ще не була, мабуть, його пора: Вова мав виїздити на БТРі чи якій іншій машині військовій, але так склалися обставини, що перед самим виїздом одного хлопчину зняли з наряду й відправили на той виїзд, а на його місце в наряд ставлять мого Вову. І ця бойова машина підірвалася. Там ЧеПе велика була. Вова лишається живий. Після Іраку син продовжив служити, одружився і привів мені невістку, яку я дуже люблю, Олечку. А потім подарували вони мені онучку — Марту. Але тоді настали фінансово дуже тяжкі часи для військових, Вова кидає службу, і знову вдвох із Пашею вони йдуть у будівельники — по стройках.

Удвох хлопці приїздили і на Революцію Гідності. А коли почалася війна, Володю призвали одразу в березні, коли була перша хвиля мобілізації: десятиденні збори, після чого він повернувся додому — чекати, коли потребуватимуть фахівців його спеціальності. Але Володя відстежував усі фронтові новини, щодня перечитував зведення штабу АТО, дзвонив своїм друзям із 95-ої бригади, які вже були на передовій. А тоді було страшне літо 2014-го, із великими втратами в бригаді. А в серпні Володя вже сам пішов до військкомату й тільки взяв повістку «для дружини», бо точно знав, що вона не відпустить його добровольцем. А вона — до останнього вірила, що втримає чоловіка вдома...

— Сину, ти де? — питала мати.

— Ой, мам, на стройке, на крыше, не могу говорить, — відповідав Володя й просив передзвонити пізніше.

Маму оберегали всі, аби не хвилювалася. Спершу приховували, що Вова пішов на війну, а згодом — де він, в яких умовах.

— Яюсь я навідалася в гості до меншого сина: приходжу, а Володя сидить у формі. А я ж майже впевнена була, що як його не взяли тоді, то він і не поїде, та й він у мене має дві язви шлунка. Надіялася...

«Мам, я иначе не мог, я все подписал уже, — пояснював мамі Володя після похорону одного з хлопців, що загинули на війні. — Так надо. Там молодые ребята, а я уже обученный, снайпер».

Володимир Гнатюк у ДАПі

Так і пішов у снайпери 81-ої бригади, 90 батальйону. А з ними — на війну.

— Я знала, що він сидіти не буде, — знизувала плечима мати від тодішнього безсилля щось змінити, якимось тоді зарадити. — У них була рота — старший Максим Ридзанич — «Адам», а Вова — його зам. І оскільки ж Вова довгий час був кадровим військовим, то добре знав, де він і як себе вести. Він не відсторонився, не обійшов ту війну, а пішов туди, де повинен був бути кожен українець і стояти за свою батьківщину, бо то своє. І я горда за сина: бо кожна людина повинна відстоювати свій народ, тим більше, що він воєнний. Він мав там бути. І я це все розумію, але материнське серце болить і буде завжди з раною.

У Тетяни Павлівни є ще донька — Ірина; вона зараз мешкає в Сполучених Штатах і впродовж цієї війни, як каже мати, була «персональним» волонтером для Володі та його хлопців: усе, про що міг тільки обмовитися Володя, сестра одразу знаходила й надсилала до України.

— Навіть, пам'ятаю, вони переписувалися в інтернеті, вона питала, як його справи, він так між іншим сказав, що от немає кулеметної ленти. І що ви думаєте? — Тетяна Павлівна усміхнулася й запитально глянула на мене, але не чекаючи на мою відповідь, швидко додала. — За тиждень у Володі з'явилася та лента, та ще й американського зразка. А коли Вови не стало... Іра стала волонтером для інших хлопців, таких же, яким був її брат. Тепер вона надсилає дуже потрібні речі мені, я ж передаю Олі, а вона вже по потребах — хлопцям.

Навіть як я відвідую доцю в Америці, то постійно везу сюди чемодани волонтерського майна. І все переді мною синова усмішка й оті так і не скуштовані насправді ро-галики... його любими.

Володя, пригадує мама, не вмів сердитися — його видавала «коронна» усмішка.

— От прийде він, і я за щось сварити його починаю, а він мені: «Мам, да не говори ты мне ничего, возьми лучше ударь». І підходить оцей височенний хлопчисько — метр вісімдесят п'ять — і нагинається: «Ну что, бьешь? — вже починав усміхатися мій Вова. — Знаю, что не ударишь, у тебя сразу будет шишка на руке». Ще й підморгне. І хіба тут будеш сердитися? Такий смішний був у мене. Мені його зараз бракує, дуже... По тій його улыбці його всі й в аеропорту знали. По улыбці і по кофе. Хоча йому не можна було цього пити, але він в ті страшні морози, замерзлий, на цілий день розтягував чашечку. Він без неї не міг. А з невісткою я спілкуюся, дуже люблю її. Хоча злі язики кажуть, що от вона така-сяка, це через неї... Ні! Вова був дорослою людиною, сам обрав свій шлях. І мабуть, вони обговорювали це. У чому вона винна? Вона приїздить постійно до мене в гості, з онученькою. Та вони — радість моя, втіха! А Марта — копія папи: і повадками, і мовою, ну всім. І вона теж постійно сміється — як під копірку. Він її так любив... у мене є маленьке відео, де їй ще року немає, а він її тримає на руках, лежачи на дивані, і вона по ньому стрибає. І він завжди, що б не було, чи були б чи не було б грошей — піде і накупить їй солодкого. Бо вона дуже любить солодоці, як і її мама. От, що мала взяла в мами: вони обоє люблять солодке.

— Так, ми з донею дуже любимо солодке. Здавалося б, це я ж мала в його вихідний приносити каву в ліжку, але в нас було по-іншому: щосуботи він ранесенько вставляв, біг в магазин за якимось печивом, заварював чай і тоді будив нас. То був такий солодкий сніданок від тата. А потім ми могли поїхати кудись до лісу разом, на пікнік, чи рибу ловити, чи просто на прогулянки на природі. Ще полювання він любив — переважно здобич тільки він і мав, коли вони компанією полювали. Ну, і він узагалі любив компанії, але, знаєш, не такі гучні і широченні, а вузькі кола, сімейні. Таких, як він, вже, певно, «не виготовляють»: у нього були правильні моральні цінності й поняття життя — як любити, як брати і віддавати. І в ньому все це було так гармонійно, що я дивувалася, як таке могло бути в одній людині. Ми з ним годинами могли розмовляти про все на світі — він був мені чоловіком, другом, подругою — то був весь мій світ.

Ольга і Володимир

Годинами могли б розмовляти Оля в Володею і телефоном із фронту, тільки обставини не завжди дозволяли. Говорили тоді про все, про сім'ю, природу, культуру — тільки не про війну. Новин Оля вирішила не дивитися і отримувати інформацію тільки від чоловіка. Але він багато замовчував: звісно, казав, що у них все добре, що нормальні умови й навіть повари є, які смачну їжу готують. Насправді ж це було далеко не так...

— Чоловік міг днями не їсти, причому мав «дзеркальну виразку», голодування під час якої могло спричинити крововилив і смерть. Про аеропорт я знала, але не до кінця могла знати з його розповідей про справжнє пекло, яке там творилося. Він мені розповідав про смішні випадки: як вони з аеропорту дзвонили в Донецьк і піцу замовляли на летовище, а тоді разом сміялися. А жалітися — ні, то не про Володю. Він питав про доню, як у неї в садку, а вона йому віршики в слухавку читала, ми малювали з нею і малюнки йому надсилали.

Фото у Володі мало, як і в Олі: обоє не люблять фотографуватися. Тому сімейних світлин — кілька кадрів і ті, каже Оля, випадкові. Та й військових небагато, переважно від волонтерів чи хтось із побратимів «кляцнув», так між іншим, коли поміч привозили. Володя фотографував радше сам. Від того, здавалося б, і позивний у нього був «Фотограф». Але позивний обрав такий, бо снайпером був і порівнював себе з фотографом: мовляв, дивишся в приціл — і знімаєш ворогів.

— Знаєш, а всі ті шість з половиною років я була «за мужем». От саме наголошую, що «за мужем», за чоловіком. І я звикла, що мене оберігають і захищають, що в нас є сильний і відповідальний чоловік, який не

перекладає на мене якись чоловічі обов'язки: мої обов'язки — дім і затишок, його — оберігати, добувати, вирішувати. Усі ті справи, документи, ЖЕКи — для мене це було просто, бо цим займався чоловік. І так було комфортно. Але після смерті стало важко ще й через те, що я ніколи б не могла подумати, скільки на світі злих людей, а в мене вже немає плеча, немає опори, немає оцього «доброго ранку» й печива з теплим чаєм, немає і «на добраніч» із ніжними обіймами.

Володі ще ненадовго з війни вдалося приїхати у 2015-му додому, після Донецького аеропорту. Але мама згадує, що то був трохи інший Вова — ніби замкнутий, ніби щось його непокоїло.

— Усе мені розказав, що треба буде зробити, не дай Бог що...

Мати не мала сил стримувати сльози й говорила схлипуючи.

— А потім нам повідомили, де тіло Вови. Я тоді попросила старшого сина, він військовий, і невістка військова, взяти авто й самим забрати його звідти, з того моргу. Максим Ридзанич, їхній командир «Адам», тоді приїхав хоронити мого Володю. Це було третього березня, на шостий день після Вовиної загибелі. Довго, пам'ятаю, не міг до мене підійти, не наважувався, а мати його мені потім розповіла, що він три дні не виходив з кімнати й ні з ким не хотів спілкуватися: він Вову вважав другом своїм, братом, а не тільки побратимом на війні. Вони були як «сіамські близнюки». А коли після похорону Максим повернувся на фронт, через три неді-

лі його теж не стало. Але діти мені не сказали — втихаря поїхали самі на похорон. А я ще ходила як зомбі, не могла повірити, що сина нема...

Мати ніби постійно відчуває синову присутність: вдома на каміні стоїть його фото в рамці, і вона щодня з ним вітається, розмовляє, про щось радиться і обов'язково вмикає військові пісні, які він любив слухати.

— А оце була знайшла відео з весілля: то сідаю на кухні, вмикаю і дивлюся, згадую... У нас дуже мало фото його з АТО, бо коли він загинув, то не стало і його планшета. Його віднайшли за більш як рік, тільки ж усе з нього почистили. Невістка каже, що нічого майже немає. А ще, знаєте, після синової смерті в мене була важка операція. То коли я прокинулася після наркозу, мені говорять дівчата, що я постійно говорила про

Маленький Володя Гнатюк із родиною

Вову. Знаєте, насправді мені тоді наснився сон, що син узяв мене за ногу, за ліву. То він мене попереджав, що ще не остання операція в мене. І справді — не встигла я вийти з лікарні, як знову повернулася. Він завжди в снах мене попереджає, навіть якщо хтось мені має зле сказати чи зробити. Тільки він як сниться мені, то дуже здалека, так, що не видно обличчя. Я ж і не бачила його обличчя, коли тіло Вови привезли, бо майже не було лиця: танковий снаряд убив одразу трьох хлопців.

— Коли почався танковий обстріл, це була лісосмуга, і вони всі були по ямах, там майже не було, де заховатися, — доповнює Оля. — Вова був поряд з «Адамом», рації були у Вови та Макса. І от Макс відправив Вову до хлопців у сусідню яму, а та яма була невеликою, низькою, там було тільки троє вояків, вже чотирьом там було надто тісно. Ну й по суті, Вова в останню хвилину вигнав побратима «Рекса» з цієї ями. «Рекс» пошкодив руку й отримав контузію, а Володя наш із двома побратимами загинув.

Коли Володя загинув, за тиждень його доні виповнилося шість. Оля каже, що дівчинка ніби сама для себе замкнулася на цьому віці, каже мамі, що дуже хоче бути такою маленькою дівчинкою, коли був тато й все було добре.

— Їй в такому світі комфортно, і вона не хоче з нього виходити, — пояснює Оля. — Завжди каже, що вона — ксерокопія тата, і навіть коли я її за щось сварю, то вона відповідає мені: «Мам, усі претензії — до татка, я така ж вредна як і він». На похороні її не було, це я так вирішила, бо хотіла, аби вона запам'ятала татка веселим,

добрим і живим для неї. Я ходила й плакала, бо такого не проконтролюєш, коли ти втрачаєш кохану людину. А мала ходила за мною та й розпитувала, що зі мною, що в мене болить. І от у мене тоді боліли ручки-ніжки, голова. А потім вона раптом спитала мене, що таке смерть і чи є пекло і рай? І чому Бог забирає людей? Звідки ці питання? Не уявляю, бо до садочка вона не ходила й взагалі на вулицю не виходила певний час, тобто ніхто не міг їй сказати про смерть тата. Але, певно, діти інтуїтивно щось відчують. І після таких запитань я посадила її біля себе й сказала, що татка більше немає. Вона довго й сильно плакала, питала чому і за що?

А тоді в дитини з'явилося ще більше питань, дорослих питань, на які мама не мала відповідей. Тоді, пригадує Оля, розставити на місця всі ті події і питання в її дитячій голівці дуже допоміг капелан із Житомира — Василь Поворознюк.

— Років півтора ми не дивилися фото Володі, бо я одразу починала плакати, а доня, певно, років два не розпитувала про нього. І лише поступово ми стали розмовляти про тата, яким він був, дивитися світлини, згадувати. Певно, лиш тоді вона стала поволі приймати те, що тата більше немає. Хоча довгий час вона навіть

Перші кроки донечки

гімн не могла чути — ми на всіх лінійках, ранках і заходах у школі стояли зі затуленими вухами, бо гімн у неї асоціювався з татом.

Зараз дівчинка дуже часто розпитує маму якісь подробиці з їхнього з татом життя: як мама і тато познайомилися, як одружилися, як планували донечку, як їй ім'я обирали. А коли послухає, то сідає біля мами, притулиться і це все переповідає. Хоче все запам'ятати для себе. Оля зізнається, що саме завдяки Мартусі вона відшукує багато спогадів про чоловіка, які, можливо, навіть трохи «стерлися», але вони є — вона їх відновлює.

Якось Оля з донею чекали на автобус на зупинці. А його, як завжди, так довго не було. І дівчинка втомилася від цього. Почала нудитися.

— Мартусю, якщо чогось сильно захотіти, — почала розважати розмовою Оля, — то можна це зробити: от зараз ми з тобою заплющимо очі, і те, що хочеш, відбудеться. Заплющуємо, і от хвилина-друга і буде автобус.

— Усі-усі побажання? — запитала Марта із усмішкою і заплющеними очима.

— Так, дорога моя, усі-усі.

— А якщо попросити Боженьку, щоб він тата повернув?

— Напевне, доню, це єдине, що не може здійснитися...

Максим Ридзанич («Адам»)

28.12.1977 — 20.03.2015

81 ОАЕМБр

— Мамо... — зателефонувала в сльозах Максимова доня Каріна. — Ми гралися з друзями біля школи, поки ти була на батьківських зборах, і в нас із Єгором вкрали рюкзаки.

— Лише твій і братів?

— Так, мамо, тільки наші, — схлипувала Каріна.

— Не плач, доню, щось придумаємо, але тата не будемо засмучувати цим, коли він телефонуватиме, добре? — заспокоювала донечку Ірина.

— Добре... добре, мамо...

Ірина розуміла, що фінансово Максим зараз особливо не може допомогти й не слід йому говорити про такі речі, коли він на війні. А потім подумала, що так нечесно, і таки розповіла, але попросила не сердитися на дітей. Тато по-доброму дітей насварив, що не уважні, але потім пожартував і зняв напруження. А дружині наказав подати заяву до міліції, аби рюкзаки шукали.

— А потім ми з чоловіком так тепло поговорили... — пригадує Ірина. — Так, як тоді, ми давно не розмовляли, і мені було тоді так добре... Він ще сказав, що отримав від кума певну суму грошей і попросив краще дітям щось купити. А я кажу, що це неправильно, бо Дмитро передав на його військові потреби. А Максим мене тоді втішив, що за два дні їде у відпустку. Ми домовилися придбати молодшому спортивний костюм і кросівки. Я, як завжди, наприкінці розмови сказала, що ми за ним дуже сумуємо й чекаємо, а він якось так щемливо видає фразу, не притаманну (останнім часом) йому й не озвучену в жодній розмові: «Ірυσю... ти не уявляєш, як я за вами сумую...»

Ірина не могла дочекатися тієї суботи. Того дня в найстаршого сина Рената ще й були заплановані змагання з боксу. Раніше Максим казав, що це змагання не для мамів, а цього разу попередив, що приїде пізно, і попросив зібрати всіх друзів, яких захоче бачити Ренат, замовити бусика й усім поїхати на змагання.

Вранці 20 березня, це була п'ятниця, Ірина прокинулася з думкою, що заяву до міліції таки треба написати, бо Максим просив, і треба це зробити сьогодні — як тільки відвезе дітей до школи. Вона зачинила браму їхнього приватного будинку, оточеного струнками соснами, і, налаштуваючись на новий день, глибоко вдихнула повітря... А тоді затримала дихання і заціпеніла, після чого дуже тяжко видихнула. Ірина відчувала дуже чіткий запах ладану, який не переносить із дитинства.

— Ви теж чуєте цей запах? — гукнула Іра дітлахам, які вже побігли до авта.

— Який, мам?

— Ладан, як у церкві...

— Нічого особливого, мам — вдихала повітря Каріна. — Ну хіба зовсім трішки, але я б і не звернула уваги, якби ти не сказала.

— Нічого не чую, — додав Ренат. — Їдьмо, мам!

Але запах переслідував Ірину. Вона сіла в авто й зазвонила своїй матері, яка залишилася вдома.

— Мамо, ти можеш вийти з будинку й оглянути, звідки той сильний запах ладану, я його виразно відчуваю.

За кілька хвилин мати перетелефонувала й сказала, що нічого не відчула й не побачила. Іра трохи заспокоїлася: відвезла дітей до школи, написала заяву до міліції й поїхала на роботу, де на неї чекала новина про вдало завершений проєкт. А хвилин за двадцять жінці зателефонував тодішній в.о. комбата її чоловіка — Володя Красота, який напередодні приїздив до Києва на лікування.

— Привіт, Іро! Як ти? — нібито спокійно питав Володя, але доволі тихо.

— У нас все гаразд, Володю: у мене вдало завершився проєкт, та й от дізналася, що Максим завтра приїздить у відпустку, — бадьоро розповідала Ірина. — А в тебе все добре?

— Добре... — якимось ніяково говорив комбат.

— Володю, щось трапилося? — Ірину насторожив голос Красоти. — Вам потрібна якась допомога?

— Ні, ні, Ірочко, — так само тихо відповідав Красота, ніби щось приховуючи, щось недоговорюючи й змовкаючи. Тиша в декілька секунд здавалася вічністю....

— Максим??? — здогадалася Ірина, але Володя мовчав. — Полон?.. Поранення?..

— Іро... — Володя важко дихав і не міг нічого сказати, але Ірина все зрозуміла.

— Цього не може бути!!! — Закричала вона в слухавку. — Ти чуєш, Володю! Цього не може бути!!!!

Володя заплакав і поклав слухавку, а за кілька хвилин набрав Ірину знову.

— Ір, пробач, пробач...

— Володю, ти це бачив?

— Ір, я в Костянтинівці. Мені хлопці доповіли.

— Володю, якщо не бачив ти, то я не вірю. Допоки я сама не побачу його тіла, не повірю!!! Можете нічого мені не розповідати!!!

Жінці не хотілося вірити, тому вона набрала двох найближчих Максимових друзів і розповіла про дзвінок комбата. Вони, звісно, почали перевіряти інформацію за своїми джерелами. Це була п'ятниця. Знову зателефонував комбат, і жінка знову відповіла йому, що навіть якщо він скаже, що бачив усе, вона не прийме жодного рішення, допоки не побачить тіло на власні очі.

Діти прийшли зі школи, й Ірина усміхалася, докладаючи несамовитих зусиль. Але почала з'являтися інформація в соцмережах, до будинку Ірини з Максимом почали приїздити родичі і друзі.

— Мамо, а чому в нашому домі стільки людей, чому вони приїждять? — питали її по черзі дітлахи.

— Це тато попросив приїхати їх на змагання до Рената, — пояснювала Іра.

— Хмм.. а чому в тьоті Наташі такі заплакані очі? — цікавилася Каріна.

Максим Ридзанич в ДАПі

— А дядя Рома? Той взагалі не дивиться на нас, — підхоплював Ренат.

— Не знаю, може в них якісь проблеми...

Діти вірили мамі... А тоді відбулися суботні змагання, і Ренат взяв перше місце.

— Ця перемога присвячується моєму татові, — гордо й впевнено сказав Ренат після змагань. Наступного дня Ірина йшла до церкви, відмовившись одягати чорну хустку, і поставила в храмі свічку за здоров'я чоловіка.

— Іро... — задзвонили Максимові друзі, коли вона поверталася з церкви. — Підійди, будь ласка, до моргу.

Ірина впізнала тіло чоловіка...

— Дай мені сил!!! — просила вона, стоячи над тілом Максима у сльозах. — Максиме, дай мені сил пережити це все й сказати дітям!!!

Сказати дітям, справді, виявилось найтяжчим. Друзі й психологи допомогли підготувати Ірину до розмови, але вона була дуже важкою.

— Сказати, що в дітей була істерика — це не сказати нічого. Ще коли в домі були сторонні, то вони якось стримували себе, а коли за собою зачинила двері остання людина, яка до нас приїздила, я не знала, що робити з донькою. Вона почала кричати: «Я його ненавиджу! Навіщо він пішов? Ми ж його так благали залишитися! Чому? Чому він нас не послухав? Чому саме мій тато?» Знаєте, кожна дівчинка прокручує і намірює собі якусь щасливу історію, і тут вона мені каже: «Він ніколи не поведе мене під вінець, і я ніколи більше не почую його голосу...» Не дай, Боже, таке пережити кому-небудь. Не дай, Боже... Всередині в мене все розривалося, але перші 40 днів я не могла плакати: я так хотіла, щоб він наснився, так просила його про це... а він не приходив. А на 40-ий день він таки наснився: я ніби фізично його

Максим Ридзанич із дітьми та дружиною

відчувала поруч, але розуміла, що він уже не живий, і прокинулася від того, що я кричу й плачу. І його страшенно не вистачає.

Діти перестали виказувати свій біль: придушують все в собі й переживають кожен по-своєму. Найбільше — донька: після поховання вона сказала, що тато на завданні, а це хтось просто дуже схожий на нього.

— Я кілька разів намагалася пояснити Каріночці, що тата немає, але вона мені так, між іншим, наче «да-да», але в очах пуста й «тато — живий». Навіть коли мені іноді доводилося йти на кладовище з дітьми, то донька бувало проходила повз могили, могла стрибати чи співати, бо для неї там лежить не її тато. Це тяжко...

Командир взводу снайперів «Адам» пережив свого друга й побратима «Фотографа» на три тижні: старшина Максим Ридзанич загинув 20 березня біля села Опитне, під самим Донецьким аеропортом. Українські військовики потрапили в засідку ворожої ДРГ, і Максим із побратимами побіг на допомогу. Він ледь встиг наблизитися до посадки, як його прошила автоматна черга й куля залетіла під бронезилет. Він загинув разом із ще зовсім молодим хлопчиськом «Геркулесом» — Євгеном Репінім.

— Боже, чому він туди пішов? Ми ж йому відмовили — у нього ж троє дітей...

Ірину шокували слова секретаря військкомату вже після смерті чоловіка, коли вона отримувала в Ірпені «Посвідчення родини загиблого».

Але Максим був із тих людей, які кидаються на найперший поклик. Він був одним із перших, хто вийшов на Помаранчеву революцію, бо «Іро, я мушу там бути», бо свято вірив, що зі зміною влади щось зміниться в країні. Але розчарувався. Уже під час Революції Гідності він хоч і не був у перших рядах активістів, але тихо робив своє: він постійно привозив на Майдан продукти й ліки. Згодом допоміг організувати територіальну варту у селищі, де мешкають його батьки — у Коцюбинському, а навесні вже допомагав переселенцям із Криму.

— Пам'ятаю, як поранили на Майдані його товариша, то Максим серед ночі повіз їх додому й телефонує мені: «Ір, ти медик... що робити? У лікарню не можна. Один — легший, в іншого відкрита черепно-мозкова травма». І він під моїм наглядом до ранку виходжував хлопців, а тоді якось домовилися, що їх прийняли у військовому шпиталі Ірпеня, тоді їх ніхто там не видав. А потім — референдум у Криму, заворушення на Донбасі й війна...

Ірина з Максимом саме їхали в авто по справах, коли почули новину про трагедію в Зеленопіллі.

— У мене враження, що це узаконений геноцид — ризикнула озвучити таку думку Ірина. — Бо ті, хто вижив на Майдані, за покликом серця ринули на Донбас, а їх там знищують. А тут залишаться жінки й діти, яких дуже легко зламати.

— Я тебе розумію... — коротко й спокійно відповів Максим, не відводячи очей від столичної однотипної магістралі. — І погоджуюся...

Така відповідь трохи заспокоїла Іру: вона була майже певна, що допомагати Максим, мабуть, буде, як

і на Майдані, але на фронт не піде. Але Максим пішов. Щоправда, у військкоматі Ірпеня йому й справді відмовили, і тоді він спробував через військкомат Житомира, 95-ту бригаду. І робив усе це потайки, адже родина дізналася про його рішення в день виїзду на полігон.

«Я їду на полігон. ...Я їду в АТО». Все. — тяжко зітхаючи, пригадує Іра. — Вранці в дітей істерика: вони проводжали його ніби в останню путь, а не на полігон. Усі ми заспокоїлися лише тоді, як Максим осів на певний час на полігоні в Житомирі й у нас з'явилася надія, що його залишать там інструктором. Думаю, мабуть, це діти собі так надумали й мене в цьому переконали, а мені й самій хотілося вірити в це. Я навіть нашим друзям розповідала, що Максим, ймовірно, залишиться на полігоні. Бо всі ж розпитували: як так? Чому він? Для чого? Троє дітей... ніхто не міг цього зрозуміти.

У листопаді Максим уже був у Костянтинівці — командиром взводу снайперів 90-го окремого аеромобільного батальйону з позивним «Адам», який взяв на честь свого дідуся, що воював під час II Світової війни. Він обрав вояків, яким довіряв, хоча згодом довгий час перевіряв і їх у вже бойових умовах. І серед «його хлопців» були як зовсім молодесенькі хлопчиська, яких він намагався вберегти від «нуля», так і досвідчені вояки, як от Володя Гнатюк. Досвід у війську мав і сам Максим: попри освіту геофізика і юриста, він пройшов строкову службу в батальйоні спецпризначення Нацгвардії у Сімферополі.

Того листопада 2014-го друзі зібрали Максима буквально за ніч: знайшли титанову каску, хоч вона й була

надто важка, добули й бронезилет, хоча він і виявився не зовсім вдалим для передової. Коли Іра почула про Костянтинівку, то подумала про все — Піски, Водяне, Авдіївка, але не про аеропорт, хоча і це гарячі точки. А про ДАП дізналася випадково: Максим сам проговорився в грудні, під час першого виїзду туди. З того часу Ірина почала відслідковувати всі новини про летовище, аби в розмовах не питати про ситуацію в чоловіка, а розповідати йому, як справи в дітей.

Досі пам'ятає Ірина, як у грудні телефонувала Максимові в ДАП і чула запальний регіт його хлопців.

— Привіт, кохана! — дзвонив Максим з аеропорту якось у грудні, сміявся сам і його перебивав сміх побратимів.

— Максиме, що у вас там? — і вже й сама собі починала підсміюватися.

— Та дзвонили ми в піцерію Донецька, — крізь сміх почав чоловік. — Питаємо «У вас доставка по всьому городу, да? Ну тоді нам, будь ласка, пару штук в аеропорт Прокоф'єва». Вони спершу не зрозуміли, а потім слухавку кинули. Отак розважаємося.

Іра уже сміялася разом із чоловіком і його хлопцями.

Але був й інший дзвінок, про який Максим розповідав вже вдома, під час першої відпустки. Телефонували вони в міліцію Донецька з криками «допоможіть, тут озброєні нападники!» А їх питають адресу. Аеропорт Прокоф'єва!

— Знаєш, ми думали — кинуть слухавку. А вони після паузи нам: «Хлопці, тримайтеся».

А невдовзі Іра прочитала, як українські воїни відбили атаку російських загонів «Вимпел» і «Альфа». І коли

дочекалася чоловіка у відпустку, то насмілилася спитати, що це була за історія.

— Ми їх називали «космонавтами», бо вони спускалися з верхніх поверхів у повному обмундируванні. Нас тоді загнали в куток, як пацюків, і нам нічого не залишалося, окрім того, щоб відбиватися. Тоді ми маленькою групою якимись надлюдськими силами змогли відбити атаку тьми цих спецпризначенців. Я лиш пам'ятаю, як в рацію нам кричали: «Хлопці, зупиніться, хай вони заберуть своїх «двохсотих». А потім ми повернулися на базу, і командування з квадратними очима спитало нас: «Хлопці, а ви хоч знаєте, хто це був?» «Вимпел», як з'ясувалося, за всю історію свого існування втратив здається, менше 20-ти осіб, а в цьому бою, за різними даними, вони втратили від 36 до 50-ти.

Додому Максим приїздив двічі: першого разу — на день народження старшого сина, зробив йому сюрприз у грудні 14-го. І тоді він сказав, що має повертатися й тримати оборону, щоб його «діти могли жити тут спокійно й ходити до школи, а під Києвом не було російського війська». Тому повернувся. А вдруге Максим приїхав хоронити свого друга Володю Гнатюка на початку березня.

— Він змінився і зовнішньо, і психологічно: в очах — пуста, перед тобою ніби не кохана людина, а абсолютно чужий чоловік. Ми дивилися одне на одного й просто мовчали, ми не могли підібрати слів. А до того я сильно нервувала, бо він майже тиждень не виходив на зв'язок. І лише Красота набрав мене й сказав: «Гра, не хвилюйся,

з Максимом все добре. Коли він повернеться, то все тобі пояснить і ти все зрозумієш». Так і вийшло.

Максим був у Києві тоді три дні й останнього дня вони з друзями та сім'ями зібралися в улюбленому закладі Максима. Мовчазний «Адам» почав поволі оговтуватися від втрати друга. Він розповідав про аеропорт, про вихід його групи в січні.

— Він говорить, як на пожежному депо їх залишилося семеро, як вони бачили, коли здавалися в полон, — пригадувала Ірина. — Група Максима виходила в ніч з 23-го на 24-те, у повному оточенні, і сепаратисти чітко знали про це, але не знали кількості. А їх було семеро... усього семеро: п'ятеро з групи Максима й двоє кулеметників з іншої групи. Вони вже знали, що Кузьмініх у полоні, і можете уявити стан хлопців у лігві найманців. Але Максим усе чітко продумав, як їм бути. Зв'язку не було, і про них згадали лише 23—го числа, дякуючи тодішнім командувачам Віталію Баранову та Володимирові Красоті: вони на свій страх і ризик прийняли рішення відправити туди зв'язкового. Максим не знав його, і він саме з хлопцями почав вихід уночі, уже добре прорахований: тоді трапився такий казус, що того зв'язкового сприйняли спершу за сепаратиста, і допоки комбат не вийшов на зв'язок, Максим був на грані, щоб стріляти. А перед виходом була така мить, що вони зрозуміли: уже все — бк, вода і їжа практично вичерпалися. Максим став розпитувати хлопців, чи вони не бояться померти. Хлопці на адреналіні, звісно... але страх був у кожного. І коли, нарешті, вони дійшли серйозної розмови, то домовилися, що лишають на собі по одній гранаті, і якщо підходять російські військові, то вони якомога

ближче їх підпускають і підриваються разом із ними. Вони змогли замінувати периметр вежі й фактично чекали. І для мене було страшним оце розуміння, що його уже в той час могло біля мене не бути. Я тоді сказала до себе: «Ну, все — вже гіршого бути не може». Перша ротація — складна й напружена в ДАПі, друга — коли під завалами залишилося стільки наших хлопців... я думала, що це все Бог його, мабуть, береже, і з ним уже нічого не трапиться. Я для себе й усім навколо сказала: жодного слова, жодної думки про те, що він може не повернутися. Коли він йшов на полігон і вже мав їхати, я йому кажу: «Повертайся живим і неушкодженим», на що він відповів: «Як я можу не повернутися? У нас троє дітей!!!»

...І усі троє пишаються батьком. Він був для них авторитетом. Його бракує фізично, але Іра певна, що чоловік поруч неї і дітей незримо, а іноді «дає про себе знати».

— У нас у місті дуже красивий парк, і щовихідних ми збиралися туди всією сім'єю: старший син брав велосипед, молодший — скейт, донька — ролики, і ми всі вихідні проводили в тому парку. Максим дуже любив гори, і діти з трирічного віку і сплавлялися з ним на байдарках, і ходили в походи. А щороку дев'ятого травня, ще до усіх цих подій, піднімалися в Кримські гори. Нам тепер цього дуже бракує, бо ми вп'ятох були одним цілим, а від нас раптом забрали найбільший шматок того цілого. Але часто мені здається, що він досі з нами й навіть іноді щось хоче мені сказати... я це дуже відчуваю. І з тим відчуттям стає легше...

ЄВГЕН РЕПІН («ГЕРКУЛЕС»)

18.08.1994 — 20.03.2015

81 ОАЕМБр

Під час бойового завдання під донецьким Опитним, прикриваючи пораненого побратима, «Геркулес» упав біля командира «Адама» — ворожий кулемет із декількох метрів поцілів у шию. «Адама» ж скосила автоматна черга. Вони обоє їхали рятувати хлопців, які потрапили в засідку. Але ворог аж надто ретельно підготувався і був готовий зустріти підмогу українців.

Тетяна Василівна осамотіла після смерті єдиного сина. Із першим чоловіком вона розлучилася, а з батьком своєї дитини так і не одружилася. Женю, якого народила в 35 років, виховувала сама, зізнається — батько не допомагав, тому найбільшою опорою у вихованні сина була її мама, яка пережила II світову війну й знала ціну життю.

У Тетяни Василівни зажурені й вицвілі очі самотності, сиве волосся, стягнуте в довгий хвіст або «мушлю», і завжди в очах зблискує сльоза, коли вона згадує про свого Женю — такого бадьорого, веселого й завзятого двадцятирічного хлопчиська, зростом під два метри з міцною чоловічою статуєю.

— Народила богатиря, бо він у перший день життя важив 5 кілограмів. Не плакав ніколи. Мене навіть мами інші питали, чи Женя коли-небудь плаче, а я відверто зізнавалася, що ні. Ну бо не плакав, і не сварила я його — не було за що. Не хворів, от справді, хіба що зрідка. І розумненький він у мене видався, кмітливий: до року пішов, і дякуючи моїй мамі, став швидко складати цифри й читати букви. Читав багато, і я завжди знала, якщо Жені ніде не чути, значить він у бібліотеці, ще й молодших діток зі школи усіх агітував записуватися в бібліотеку. Знаєте, що читав? А гуморески! Як він їх любив, ковтав пачками! Тому, певно, і веселуном у мене таким був: що не слово — то жарт, з якого смієшся до сліз. А пам'ять яку мав: раз-два прочитав і вивчив. Вірш. Оповідку. Та що завгодно. Але ж лінивий трохи був, а юнаком ще й неслухняний, ну абсолютно звичайна дитина, такий середньостатистичний хлопчик, який хіба любив читати.

Але хоч і міцний ріс хлопчисько, та любив до мами притулитися, любив, як вона йому казку на ніч прочитає та й в щічку цьомне. Яюсь, стомлена після роботи, сіла вона ввечері читати своєму трирічному сину казки, і одну за одною читає та й читає, а Женя побачив, що мама змучена, і він вже позіхати почав, то глянув на маму, поклав руку на книжку й каже: «Мам... а може я вже спать буду, а? Та й ти тоже».

— А я йому читаю і читаю... тільки от, як то кажуть, не дочитала, не доспівала, не долюбила я його... Що ж там Жені було — лиш двадцять з половиною, як він загинув. Ні дружини, ні діточок, ні навіть дівчини синачок не мав: якісь були біля нього подруги-дівчатка,

але коханої не мав він. І, знаєте, отак пізно, здавалося, родила дитину, думала, ніби родила для себе. А він, ба-
чите, зробив усе по-своєму в житті.

До війська Женя тягнувся змалечку, хоча в родині військових не було, а він марив тим. Ще малим зовсім зброю і танки роздивлявся, длубався в тих іграшках. Мама пригадує, як казав: «У міліцію не піду — буду воєнним». До спорту тяжів, тому такий дужий і сильний виріс. Хоча, хитрющий, пригадує мати: якось на перекладині з хлопцями «хто довше» висіли, то хлопці йому завжди програвали, а потім глядь — а він зі своїм зростом на землі стоїть, не висить. Хоча, каже пані Тетяна, міг і провисіти — сили в руках ого як мав. Але от не брали хлопця до війська, бо мама одиначкою була. То він як навчався в коледжі (Національного університету водного господарства та природокористування у Рівному), почав собі тихенько проходити комісію.

— Мам... мені би до армії, — завів якось за чаєм Женя і благально глянув на матір. — А поговори з комісаром, щоб мене в армію взяли.

— Так хочеш служити?

— Дуже, мам... Аж сниться мені та армія. Кажу тобі.

Женя був хлопцем самостійним, мама знала, що в будь-якій ситуації собі раду дасть. І заробить на себе сам, коли треба. Ще, пригадує мама, тринадцятирічним до світанку вставав перед уроками, товари на базарі розвантажував, а тоді додому приходив і хвалився, що 150 гривень заробив. Так натягав тих ящиків собі на телефон, у матері грошей не просив, все сам хотів.

Стріляв Женя ще з дитинства. У тирі. А зі школи в тир уже водили хлопців перед армією від військкомату. Добре він стріляв. Кулеметник-розвідник. То як мамі було перечити?

Майдан. Женя був і там, і сприймав він той Майдан, як щось таке фантастичне, яке «не кожному в житті випадає пережити». Так матері й казав. Він вкладав у ту Революцію всю свою силу, душу, ідею й енергію: щось треба міняти...

— Пам'ятаю, як він у тому полушубку додому повернувся з Майдану — замузаний, у кіптяві... Він був всюди, і всюди його було багато, і усім щось хотів добре зробити, до дрібниць: хворому товаришу кукурудзу варену ніс, бо він її любить. Останню сорочку б віддав. Весело б її віддав. Я ще жартувала, він і відслужить, і жениться зі сміхом. А про Майдан він, знаєте, отак аж взахльоб розповідав, що я, стара, сиділа й слухала з відкритим ротом.

А після Майдану хотів йти добровольцем. Зголосився. Але, згадує пані Тетяна, якось їх там не могли до купи зібрати, і хлопець вирішив таки до Збройних сил вступити, а потім продовжити служити на контракті. Та й форма, здавалося матері, Жені личила. Але з Новоград-Волинського його відправили в Дружківку. Казав: «учебка тут». Мати навіть посилку йому спакувала й відправила до тієї Дружківки. А тоді Женя попросив більше нічого не відправляти, бо в них місце розташування змінюється й адреси нової він сказати не може.

— А я чую, що то вже давно не учебка, і кажу йому: «Ти мене, синку, обманюєш». З того моменту я стала відчувати, що він не далеко від лінії фронту, він на ній, на «нулі». А Женя мені за своє — «все буде добре, мам, та я фартовий, чуєш, я фартовий і зі мною нічого не може случитися». Але случилось...

Про війну Женя не говорив, а от про борщ, який вони з хлопцями зварили, казав, що такий майже, як мамин. Але все одно не такий. Розповідав, як воду зі снігу й бурюльок добували й збирали, щоб помитися, як він провалився в кучугуру снігу й ледве видерся звідти, бо висока була. Про таке. І весело ж розповідав, бадьоро, ніби він не на війні, а тут на подвір'ї біля хати в сніг із хлопцями вгруз. Сміявся і не витримував, як мама плакала, казав, що мама має сміятися, як він, бо доведеться йому сісти й заплакати, а «ти ж мене, мамо, вчила, що мужчини не плачуть, — вони огорчаються». І вони разом сміялися по телефону з отого його «мужчини огорчаються».

Женя стояв на обороні Водяного, що під самим Донецьком. Потім деякий час був у Донецькому аеропорту. Матері не розповідав: із братом двоюрідним ділився більше. А з матір'ю йому завжди було весело, іноді він так сміявся, що вона трохи лякалася, як йому насправді: чи весело дійсно чи то сміх такий від страху.

— Женя, ти що закурив? — почула мати синів тяжкий і незвичний вдих.

— Ма, а ти звідки знаєш? — здивувався Женя і аж закашлявся від несподіваного питання.

— Та я синку, чую ж, як ти дихаєш. Нащо тобі то?

— Та, мамо, мені легко кинути; як почав легко — так і кину, — спокійно відповідав Женя, але мати підозрювала, що чогось син не каже, бо не так просто затиному спортсменові отак раптом взяти й закурити.

Євген Рєпін

— Як там, сину? Скажи правду!

— Ой, мам, дали мені в помічники кулеметника такого маленького хлопчика, що мені його шкода, — підсміювався Женя. — То я того кулемета сам ношу. Мене, мамо, наймолодшого, поставили старшим у розвідроті, уявляєш?

— Ну не даремно позивний у тебе «Геркулес».

— Мам, ти не представляєш, — хвалився Женя. — Я в 20 років уже командір, представляєш?

— Командір...

Тетяна Василівна продовжувала слухати Женині враження і захват, а сама пригадувала той день, як Женя їхав на війну, як одягав форму і як того дня до них у гості приїхала сестра її й подруга з чоловіком.

— І я йому, високому такому, от сюди, навіть не до ший, так впала на груди йому... я так тримала ту форму,

так тримала... Я тоді зламала три нігті, так не могла його відпустити. І рідні мені ще кажуть: «Боже, що ж ти його так тяжко відпускаєш? Не можна так дитину тяжко відпускати». А я не могла інакше. І дивилася, знаєте, як в останній раз. А він мені: «Мам, да що ти... я вернусь». Шуткував завжди: «Ма, я вернусь: трохи послужу, і вернуся». Але потім він подзвонив до свого брата, мого племінника, і казав: «Ти знаєш, тут так страшно...» Та ясне діло, що він міг у двадцять років там ще побачити? Такий молодий... І я так сумую за тією його молодістю, але я ним і горджуся, що він цілеспрямовано йшов туди й справді був вихований в такому дусі, що найбільше любив Україну. Як в тій пісні — «На могилі моїй посадить молоду яворину»... чогось вона мені так про нього нагадує. А він мені казав завжди: «Мам, не плач, бо не буду дзвонити тобі». А я не можу стримати сліз... і він: «Мам, я не можу дзвонити, якщо ти плачеш, чуєш?».

Женя встиг набрати маму восьмого березня 2015-го, привітав її зі святом і вибачився, що найближчі кілька днів не матиме зв'язку. До речі, це ж пані Тетяна навчила сина всіх рідних і близьких шанувати й вітати з днем народження. Він навіть уже як поїхав на навчання до Дружківки в жовтні, то пам'ятав, що мамину сестру тьотю Люду треба привітати з днем народження. Пам'ятав... і оте восьме березня також.

То був останній дзвінок Жені. І вже п'ять років він не дзвонить.

— І так прошу його: присниись мені... хочу знову почути твій голос, а він не сниться. А того страшного дня мені все падало з рук, і я ще собі так втішно подумала:

«О, точно певно приїде. До Паски та й приїде». А серце калатає, та й калатає, і краплі вже п'ю, а воно калатає. І коли вже лягла спати, то так мені подумалося: може, не дай Бог, поранений. Але припустить, що він мертвий, я тоді не могла. Для мене то було щось нереальне, я думала: та ні, двадцять років, ні... А наступного дня рано-вранці, у вісім, дзвонить мені командір його частини та й каже: «Ваш син загинув, виконуючи бойове завдання. Прийміть мої співчуття». І все... більше нічого, кладе трубку.

— Хлопці, ви чого сюди приїхали? У вас діти, в кого онуки. То такі молоді, як я, мають тут бути, вас-то чого від сімей відірвали, а? — згадував після похорону побратим Жені, як він колись цілий монолог виголосив.

Розповідав і як рятував Женя двох поранених тоді, далі — стрілянина, черга, вибухи й одразу смерть, мит-

тева.

Хлопці-побратими якийсь час після похорону Жені приїздили до Рівного, але потім припинили. Коля, який віз тіло Жені, іноді з мамою розмовляв телефоном, але потім зв'язок обірвався і з ним, та й все.

— А хто такий Женя Репін, знало все місто, вулиця, школа, коледж, та усі. В інституті теж, водному, де

Мама Жені Репіна

я працювала, то всі знали: на кафедрі він до мене часто приходив. А йому все ж цікаво, все розглядає. А як питали, чи він не хоче хіміком стати, відповідав — я буду військовим. І все казав мені: «Мам, я відслужу, вивчуся і завжди у всьому тобі допомагати буду». А я його й не обманювала ніколи, як він хотів якусь іграшку, я казала: буде в мами зарплата, тоді купимо. І він знав, що мама не обманює, і чекав. І не наказувала його ніколи, обіцяла: пальцем тебе не трону, тільки ти кажи мені правду. І він ніколи не брехав.

— Мам, то я не брешу, я фантазую, — часом таки обманював Женя з-під аеропорту, коли говорив з матір'ю, коли недоговорював про передову. — Та й далеко я, ти ж мене не зможеш наказати. І ти ж в мене не з тих: наказувати — то не твоє, воно тобі точно не личить...

Дорослим Женя мамі не хоче снитися: лише зрідка маленьким школяриком прийде в сні й сміється собі, а воїном — не сниться, а вона все на те чекає...

ДМИТРО СВИДЕРСЬКИЙ («ЖИГАН»)

15.10.1994 — 06.04.2015

81 ОЕАМБр

Фото Віталія П'ясецького

Маленьке й майже порожнє село Білівські Хутори, що за 20 кілометрів від Рівного, по суті в полі. Воно знане завдяки Різдво-Богородичному монастиреві й паломникам, які сюди часто приїздять за спокоєм і молитвою.

У монастирі монахів і монахинь мало, а працювати навколо треба багато: і на городі, і в самому монастирі, і на кухні. Тому часто молодь приїздить сюди допомогти — на вихідні чи канікули.

— От приїдуть сюди Свідерські, — казала двоюрідна сестра Романа та Дмитра Свідерських своїй кращій подрузі Катрусі, — я тебе з ними познайомлю. То такі хлопці!

— Ох, я вже собі навіть уявити не можу, що ж то за хлопці, що стільки розмов про них, — усміхалася Катя і не могла дочекатися, аби побачити Діму з Ромою.

А юнаки як приїхали — високі, красиві, і роботи не цуралися в монастирі ніякої: сіно возили, буряки сапали, картоплю чистили, помідори закривали. Рома

більше на кухні порався, а Діма, як згадує Катя, був фанатом чистоти, все прибирав.

— Пам'ятаю, як Діма навіть на мене раз насварив, бо я його взуття помила, — пригадує Катя і примружується від кумедної ситуації. — Оххх, як він гнівався.

І отак бачилися вони щодня всі при монастирі та й мешкали неподалік. А потім пороз'їжджалися — кожен у своїх справах. Побачилися всі знову на весіллі двоюрідної сестри хлопців — тієї, яка колись при монастирі їх познайомила з Катрусею.

— То був жовтень 14-го. Діма вже у Яворові, на полігоні, але вирвався на весілля. А за три місяці, в січні, ми з Ромою одружилися. Отак я «вписалася» до їхньої чудової родини Свідерських.

— Діма давно знав Катю, і вони коли так по монастирях всі роззнайомилися, то він не раз казав братові: «Рома, бери її за жінку, а я прийду з армії і відгуляємо весілля», — пригадує мініатюрна й ще доволі молода бабуся хлопців — Надія Свідерська. — От Роман і прислухався до Дімкиної поради, та й добре зробив: ми Катрю тут всі дуже любимо.

Пані Надія присвятила пів свого життя хлопцям, своїм онукам: дуже молодим загинув їхній батько — Діма тоді тільки йшов до першого класу, і бабуся допомагала матері впоратися з двома малими хлопчиськами.

— Я біля них по сусідству мешкала, тому допомагала. А вони завжди усі на свята приходили до мене: коляди, Святвечір, дні народження, Великдень. У мене ціла хата в їхніх малюнках, привітаннях, фотографіях, ще як вони маленькими були. Багато Діминих

подарунків досі бережу. От дивіться, «колобок» Дімін із табору, який він отримав за перемогу в якихось змаганнях, він досі в мене стоїть, нагадує. А тут, дивіться, скільки валентинок від хлопців моїх зосталося — з кожного року. Оця от яскрава — то Діміна. Дрібнички такі дитячі, але мені то важливе. Нікому не віддам.

Бабуся згадує, що Діма з дитинства заступався за менших і слабших і ще зі школи його дратувало, коли хтось шахраював у грі. Діставалося хлопцеві за те його правдолюбство й правильність, але він таким був. Школярем Діма зайнявся плаванням. А після школи пішов до аграрного коледжу, звідти — до війська, на строкову службу.

— У них із Ромою різниця у віці — 11 місяців й 15 днів. Але молодший, Діма, був якийсь наче відповідальніший і серйозніший, — усміхнулася Ромина дружина Катя. — Вони спали в одній кімнаті, вчилися в одній школі, а потім — в одному коледжі, разом в армію пішли, разом із неї повернулися і влаштувалися вдвох на одну й ту ж роботу. Звільнилися з тієї роботи, бо щось там їм не пішло, і влаштувалися на іншу.

— На Металобазі працювали, простими робітниками, — доповнила бабуся.

Дмитро Свідерський

Служили строкову хлопці у Києві й страшенно були щасливі, що вони у війську — то був для них як один із пунктів виховання справжнього чоловіка. Бабуся згадує, що Діма постійно повторював: усім хлопцям треба побувати в армії, ну хоч би відбути той рік строкової, щоб зрозуміти, що таке дисципліна й «далеко від батьків», щоб стати самостійними. І завжди зізнавалися бабусі, як легко розрізнити того, хто був в армії, а хто не був. Хоча хлопці не планували пов'язати свого життя з військом. Діма, наприклад, столяром хотів стати.

Почалася війна. Загинув Дімин армійський товариш Артем із Луцька. І от тоді Дмитро не всидів.

— Я дуже добре пам'ятаю той день, коли вони прийшли до мене і сказали: «Хто, якщо не ми, бабусю?.. ти тільки мамі не кажи». А мати думала, що він на роботу пішов вранці. Бабуся заплакала й сильніше зав'язала хустинку на шиї, яка сповзла на плече.

— Росли ж хлопці без батька й забрати обох не могли. Діма комісію пройшов, а Романа терміново викликали на роботу, і він не зміг пройти її. І того ж дня ввечері ми зібралися за вечерею, а Діма дзвонить мені й каже: «Бабусю, я в Яворові». Нічого з собою не взяв і поїхав на полігон. Ми хіба наступного дня зібрали все потрібне і повезли Дімі в Яворів: одяг, продукти, термобілизну, бо жили вони там на «учебці» в наметах, самі розумієте ті умови. Ми часом приїздили до Діми, то там їх вчили і стріляти, і першу допомогу надавати. Вже і вони, і ми розуміли, що от-от їх відправлять на війну.

Свої двадцять він відсвяткував на полігоні, із новими друзями-побратимами.

— Бабусю, уявляєш, я перше місце посів із надання першої медичної допомоги! — хвалився телефоном Діма.

— Ти мій розумничку! Пишаюся тобою.

— Певно, не піду я в столяри, а вивчуся на фельдшера.

— Я, онучку, до тебе певно днями приїду, — ніби питаючи дозволу говорила пані Надія.

— Ой, ні, ні, бабуню, ми на навчаннях і мене до тебе не відпустять, — заклопотано говорив Діма, і було очевидно, що він щось приховує, чогось бабусі недоговорує. — Давай якось сплануємо іншим разом?

Але той інший раз не настав, бо уже за кілька днів їх відправили до Костянтинівки на Донеччині. Діма мовчав. Все рідним казав — навчання та й навчання.

Дмитро Свідерський серед побратимів (другий справа).
Фото Віталія П'ясецького

— Знаєте, ще раніше, тут у Рівному, він із братом прислуговували в церкві, і він у вільні години приходив до церкви й там. І якось прийшов до батюшки з питанням «як мені вчинити: стільки часу до мене хочуть рідні приїхати, а я не зізнаюся, що я тут?». — переповідає вже фронтові переживання онука бабуся. — А батюшка порадив зізнатися. Тоді лиш Діма подзвонив мені й усе розповів. Сказав, що вже з автоматом, що вже ходить на бойові пости, сказав, що довго не знав, як мені то сказати. І що батюшка лиш підказав. А в кінці розмови попросив надіслати йому бронезилет. Цілим світом збирали на нього...

Власне той бронезилет, згадують рідні, і врятував Діміне тіло: його не понівечив розірваний снаряд.

— Коли чули «Костянтинівка», то ми здогадувалися про аеропорт... — глибоко зітхнула заплакана бабуся й глянула на маленьке фото Діми із ДАПу. — Але... дізналися ми, що Діма був в аеропорту, посмертно. Як орден привезли. Він не хотів, щоб я і мама його переживали. Єдине, що він говорив, — після аеропорту, здається, їм давали 5 днів на якісь санаторії, оздоровлення, якась маленька реабілітація. А Діма тоді відмовився, бо хотіли забрати в армію Романа. І він сказав: «Не треба мені ніякої реабілітації, я їду спасати брата». Прийшов у військкомат, розгніваний страшенно, і сказав: «Забере-те брата, коли я повернуся з зони АТО, вам усе ясно?». І пішов. А Роман мав у воєннику вже запис про мобілізацію, вже також збирався їхати. Але після того вже Ромчику квитка вернули й не взяли. Хоча той дуже рвався до Діми. Він навіть себе тепер картає, що ніби

якби він пішов, то може з братом такого б і не трапилося. Але, слава Богу, не взяли ще й його. Бог знає, як воно все тоді було б...

Сердився Діма й тоді, як рідні його вмовляли не їхати на Схід і навіть пропонували відкупитися від фронту. Казав, що біда буде, як усі до кущів поховаються зі своїми відкупками. Злий був на таке. «Я військовозобов'язаний, я — солдат. І буду захищати вас, бабусю, і маму свою, і Ярославчика». Ярославові, меншому братові Діми, від другого маминого шлюбу, тоді було чотири роки.

— Голодали, — зізнавався іноді Діма, коли говорив телефоном із фронту з бабунею. — Пам'ятаєте, бабусю, як ви робили на буряках, то на руках такі мали порепані пальці... ото і в мене такі були.

— Що ж ви робили, Дімочка, що таке вам поставалося? — йойкнула пані Надія.

— Та кинули нас на плацдарм — у чисте поле — стріляють навкруги, а ми ту мерзлу землю саперними лопатками й руками вигрібали, викопували, щоб хоч трохи вгрузнути в землю і вижити. Бо кожен, бабцю, хотів жити, кожен, хто був біля мене. І мусили копати ту землю.

— Коли ж воно все закінчиться, коли та біда піде?

— Колись, а закінчиться, — заспокоював Діма, — головне, бабусю, щоб була своя сім'я і кусок хліба, а все решта якось буде.

Катя розповідає, що Діма з війни міг тільки фотографії надсилати. І то — їй із Романом, а вони вже бабусі декотрі відфільтровані показували. То були фотографії переважно побуту: як хлопці жили, що їли, яка

в них була кухня і який душ, іноді — зі зброєю, рідше — «на броні», ніколи — із ДАПу. Щоправда, фото Діма не коментував і телефоном про них не розповідав нічого. Просто надсилав.

— Нам тільки після похорону розповіли, що «Жиган» — це Дімин позивний там був, — згадує Катя. — Але знаєте, сказали про це так в стилі: «Ну, так, він там був, але ж нічого страшного з ним там не сталося». І це говорили нам про аеропорт. Ну, ви знаєте самі, що там творилося. А нам — «нічого ж не сталося». Це злить. А рівненський «кіборг» Федір Мисюра, який вижив і приніс нам медаль Діми «За оборону Донецького аеропорту», розповів нам згодом більше: перший раз Діма

Рідні Дмитра Свідерського біля меморіальної дошки

дуже рвався в ДАП, але він був наймолодшим, і його не взяли; тоді Діма пересварився з усіма командирами. А вдруге його уже взяли в термінал. Але більше нічого ми не знаємо, ніхто не розповідає нам подробиць й досі. Хоча, можливо, це ми не хочемо дізнаватися: ми не дзвонимо ні до кого з його побратимів і не розпитуємо: знаємо те, що знаємо. Мабуть, так правильніше: ми не хочемо змушувати хлопців все те переживати по кілька разів, знову й знову.

Діма не любив ходити у формі серед цивільних; та й навіть якщо «там» мав день-два на відпочинок, то скидав кітель й одягав футболку. «Кому треба, той і так знає, що я служу в зоні АТО, чого хвалитися?» — казав хлопець.

Романові Діма також намагався багато про фронт не казати — більше все тримав у собі. А приїхав додому в березні, одразу після аеропорту, і вони з братом дуже довго сиділи за розмовою на кухні.

— Я лише почула, як Діма каже: «розчарування...», а після довгої паузи додав: «Немає державників, немає очільників, за кого б вартувало там стояти; а я стою лише заради вас — своєї сім'ї», — пригадує Катя, ніби добираючи кожне слово. — Діма був для Роми стоп-кран: виваженіший, спершу добре подумає, а тоді зробить, бо Рома спершу робив, а потім думав. І досі Рома каже після своїх часом необдуманих вчинків: «Був би Діма живий, я б уже від нього дістав», або: «Діма б мені не дав цього зробити, він би мене зупинив». Ромі зараз дуже тяжко... бо вони всюди були разом, ще навіть

чоловік розповідав, як підлітками були й ввечері з дівчатами ходили на побачення, то один одного під під'їздом чекали, щоб додому прийти удвох. І досі Рома шкодує, що він не поїхав з ним, навіть не від військкомату, а просто не поїхав — добровольцем там чи волонтером, байдуже, просто що не був біля нього. Він навіть... каже Рома, що брат загинув через те, що все життя вони були разом, а війна їх розлучила: один поїхав воювати, а інший zostався вдома. І так сталося, думає Рома, що розлучила війна їх назавжди...

— Діма багато не встиг, а так багато хотів. Сарай хотів побудувати там, де вони жили... А ще казав: «Ах, Роман не почистив вам коври, я от повернуся з АТО й обов'язково ті коври вам почищу, бабусю, обов'язково». Але не вернувся. Хотів гарну роботу мати, сім'ю, — такі звичайні людські плани на майбутнє, — хлопчачі, чоловічі, прості й буденні, — йому так хотілося жити, хотілося бути. Недожив, недобув наш Діма. Недобув...

Перед смертю Діма ще встиг поговорити з матір'ю. Не прощався, і навіть голос не задривав — він питав... про млинці.

— Мамо, привіт! Ану скажи, як мені тут блінчики приготувати? — сміявся хлопець. — Бо я хочу нам із хлопцями обід гарний влаштувати.

— Ох, синку, добре, що з такими питаннями ти мені дзвониш, — тішилася мати. — Записуй, що за чим.

Бабуся думає, що це він так хотів рідних відволікти, аби вони не питали про всі ті жахи, які він пережив і набачився.

Відчайдуха «Жиган», який дивом вийшов із пекла аеропорту й попри все пережите продовжив службу, загинув через два місяці після ДАПу — підірвався під Авдіївкою. Після вибуху на мінному полі пораненого хлопця перевезли до лікарні тодішнього Красноармійська (нині — Покровська), а потім — у Дніпро. Але не врятували...

— Була б мати їхня жива, вона б набагато більше про Дімочку розповіла, бо він з нею розмовляв найбільше й найчастіше. Але померла згодом — не витримала синові загибелі на фронті; через півроку після похорону Діми поховали ми і її. Лишилися тільки Ромочка з дружиною, я і наймолодший їхній братик — дитина ще зовсім, маленький ще наш Ярославчик.

ПЕТРО ЯЦКІВ

04.01.1966 — 20.01.2015

93 ОМБр

Село Літиня на Львівщині зовсім невеличке, але ми звернули майже одразу не в ту вулицю й трохи заблукали: не всюди авто могло легко розвернутися на листопадовому болоті й мокрому розкиданому щербені. Ми почали питати в мешканців, чи вони не підкажуть, де будинок родини Яцківих.

— Йой, та як не знаємо, де Петрова хата! Дивіться, виїжджаєте звідси, минаєте два повороти...

Тут його знали всі: село патріотичне, а про Петра тут говорять лише як про героя — єдиного зі села. А допоки ми доїхали до будинку Петра Яцківа, то дружині односельці вже подзвонили й сказали, що «приїхали про нашого Петра слухати».

Пані Оксана чекала нас біля невеличкої металевої брами, яку вона відчинила, як тільки наша автівка наблизилася до подвір'я.

Я пішла вслід за пані Оксаною — вузенькою, викладеною бруківкою, стежкою до будинку. На подвір'ї Яцківих було тихо, лиш злегка чути, як біля дерев шелестить впале листя. Робочі будівельні інструменти її чоловіка Петра лежать акуратно складені на широкій призьбі

біля недобудованої хати. Він хотів все завершити, щоб за кілька років тут мешкали його двоє вже дорослих синів — Назар і Петро, та й вони з Оксаною жили б поруч, дітям би допомагали.

Завжди Петро мріяв про велику хату, де жили б кілька поколінь і збиралися на свята чи у вихідні за великим столом. Такою вимріяв хату в Літині — батьківську хату. Не встиг. І тяжко тепер і Оксані, і хлопцям завершувати почате, після загибелі господаря ніяк не вдається. Так ті інструменти й лежать. Родині надали квартиру в Дрогобичі, але мешкати в ній наразі вони не можуть: там потрібен капітальний ремонт. Тому зараз вони всі тісняться тут.

У вітальні — великий п'єц, обідній стіл і куток пам'яті про Петра Яцківа на полиці. «Командиру ОТД. 2 ВЗВОДА от «Змея». «Там созвонимся». «Вечная пам'ять» — писав його побратим на синьо-жовтому прапорі, який хлопці передали Оксані після загибелі чоловіка. Поряд — фотографії Петра, орден «За мужність» і статуетка Богородиці.

— Тут шматочок наших спогадів і нашої шани татові, — зі сльозами встигла сказати пані Оксана, як почувся стукіт і до хати хтось зайшов. — Назаре, ти?

— Я, мам! — озвався Оксанин син. — Щось потрібно вам?

— Сину, ходи про тата розповіси?.. — спитала жінка, але наче знаючи відповідь.

— Мамо... ви ж знаєте, я не зможу. І Петро не буде.

— Не можуть вони про тата, тяжко, — зітхнула пані Оксана, звертаючись уже до мене. — Хоча він їм трохи більше розповідав про війну, ніж мені: чоловіками

виховував. Він заради них і йшов туди. Сам був із багатодітної родини: народився дев'ятим із десяти дітей. І тому, певно, так сильно любив своїх хлопців: вони для нього — усе життя. А коли почалася війна, то він миттю, щоб тільки встигнути до того, як де синів мобілізують, кинувся добровольцем на фронт сам. Оберегав наших хлопців. І мені казав: «Це війна, і ту війну мають вести не такі молодесенькі хлопці, як наші Петро з Назаром, які життя не бачили. Чому ж на фронт тягнуть 19-тирічних дітей, яким ще сім'ї будувати? Хай діти вдома сидять і вчаться, а не на війні гинуть, а я своє прожив — мені зараз воювати». Отак зголосився й потрапив до 93 бригади... у найгарячіші часи... у Піски, під Донецький аеропорт.

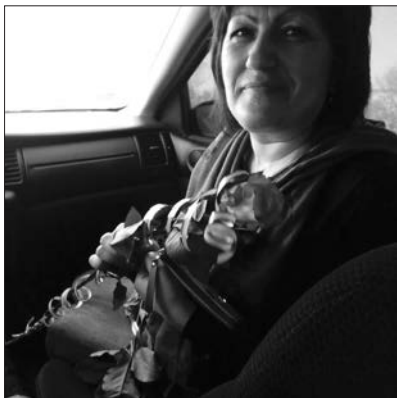
Пані Оксані дуже непросто говорити, згадувати, як чоловік приймав таке складне рішення у вже поважному віці, як нелегко і їй було тоді відпускати чоловіка, з яким прожила двадцять п'ять років разом.

— Мені ніби бракує слів і сили щось казати. Я навіть сама для себе намагаюся не згадувати той час, як він був на війні, бо в мене одразу сльози, заспокійливе... А в житті... до війни: футбол він любив, от навіть нагороди його є переможні, і працював багато: багато й тяжко. Не завжди можна було в селі на сім'ю і хату заробити, то він їздив за кордон на заробітки.

Війна, до речі, Петра у Франції, заскочила, і він швиденько повернувся додому. Чоловік не хотів розповідати ні дружині, ні хлопцям усю правду, яку довелося побачити й відчути на фронті. Він був відвертий, коли йшов, але мовчав, куди саме. «На відбудову міст на Донбасі,

тут стільки потрощених будинків», — заспокоював Петро найрідніших. Але Оксана відчувала, що, мабуть, він не підіймає і не зачищає там міста, а їх відвоює.

— Була часом тривога, таке нав'язливе й гнітюче відчуття, що щось може статися. Рап-

Дружина Петра Яцківа

товий дзвінок чи Петро «поза зоною» — все, у мене починалася паніка. Тривога особливо посилилася на Різдвяні свята. Тоді Петро обіцяв подзвонити, але дзвінків від нього не було, та й телефон його був вимкнений. Ми домовлялися, що він буде дзвонити мені, ну або хоча би писати повідомлення, «я живий», бо що важливіше могло бути за ті два слова, коли твій чоловік під прицілом ворога?

І на Водохреща Оксана чекала їх, оті два слова. Жінка сиділа перед телевізором, обхопивши долонями обличчя й дивилася страшні репортажі з Донецького аеропорту. Молилася, дивилася на телефон і чекала.

— Я живий, Оксано, — Петро подзвонив трохи згодом із чужого номера. — Тут наступ на аеропорт, ситуація складна, тому дзвонити часто не зможу

— Слава Богу! Живий! — радісно скрикнула Оксана. — А це що за телефон? На нього можна дзвони...

— То чужий, побратима. Не дзвони на нього, — одразу перебив дружину Петро. — Я сам наберу, коли

зможу. А мій телефон взагалі побився-поламався, поквапливо додав чоловік і попрощався.

Більше Петро не телефонував: ні дружині, ні синам. Наступного дня після Водохреща, допоки в самому терміналі ДАПу точилися найзапекліші бої й бойовики штурмували й підривали «кіборгів» зусібіч, за якісь п'ять кілометрів від аеропорту, осколок пронизав Петрові груди, і він отримав важке поранення. Побратими миттю підхопили його й повезли до першого шпиталю, за 50 кілометрів — до Покровська (тоді — Красноармійська). Але лікарі центральної лікарні не встигли врятувати чоловіка: тут він і помер. Того ж дня побратими подзвонили Оксані й сказали, що Петра більше немає.

— Майже відразу привезли його додому, і ми за тиждень Петра хоронили: то було 28 січня. І знаєте, коли труну з його тілом виносили з церкви, то все село й побратими, які приїхали на похорон, стояли на колінах: від старого до зовсім малесеньких дітисьок. Мені того дня все всередині за Петром рвалося й мучилося, а тепер я собі так думаю: отака повага людей до нього, а саме тих діток — то власне те, чому він туди пішов. Думаю, він це бачив собі згори й розумів, що заради тих дітей, заради синів своїх... не даремно.

Олександр Гарбуз

10.08.1987 — 22.01.2015

25 ОПДБр

У вокзалі й потягах є щось болюче й меланхолійне: тут частіше плачуть і сумують, аніж тішаться, тут частіше прислухаються до себе та своїх близьких, тут частіше розумієш, як все навколо тебе швидко рухається — тут не зупиняється час. Я чекала прибуття потягу Чернівці-Львів: на ньому Сашків батько — Валентин Іванович — майже щодня слухає вистукування коліс по колії й чує запах розпеченого на сонці креозоту, яким просочують дерев'яні шпали. Він живе потягами. Здаля я побачила, як із передостанньої сходинки першого вагону щойно прибулого й задимілого потягу вистрибнув невисокий чоловік. Він трохи сутулився, йшов доволі швидко в моєму напрямку: спершу трохи потер руку до руки, хухаючи на долоні, а тоді сховав руки до кишені чорної короткої шкіряної куртки. Коли я зрозуміла, що це той чоловік, на котрого я чекаю, рушила назустріч. А він усміхнувся в густі вуса.

Потяг стоятиме тут кілька годин, й у Валентина Івановича є час для розмови про його сина — Олександра Гарбуза.

— Він ваш одноліток, — знову усміхнувся пан Валентин, перекрикуючи відлуння юрми чужих голосів у вокзальному тунелі між перонами. — Правда, женився рано: раз, потім другий; і мав трьох діток, як ми його похоронили. Хлопців Михайлика і Романа від першого шлюбу — вони ще до школи й не встигли тоді піти, і Софійку — від другого, їй було два рочки, як тата втратила.

Сашко — простий хлопець із села Путрине Кельменецького району, що на Буковині. Тут мешкали його батьки й виховували трьох своїх синів: Сашка та його двох старших братів — Івана й Анатолія. Тут вони й до школи пішли. А тоді Сашко вступив до Кельменецького училища на кухаря. Після закінчення його призвали до армії — служив у сусідній області, у Мукачеві. Після Збройних сил вступив до вишу на економіста, але не довчився: тяжко захворіла його бабуся Ганна, і він переїхав із сім'єю жити до неї в село Анадоли, аби доглядати. До самої смерті бабусі Сашко був поруч, а тоді й залишився жити в її хаті. Там і мешкав до війни.

— Тату... є розмова. Коротка.

То був початок 2014-го, перша хвиля мобілізації, син приїхав додому, у батьківську хату.

— Йду на війну.

— Сину... чого? Нащо? — спантеличено розпитував батько, намагаючись зробити розмову не такою короткою й однозначною.

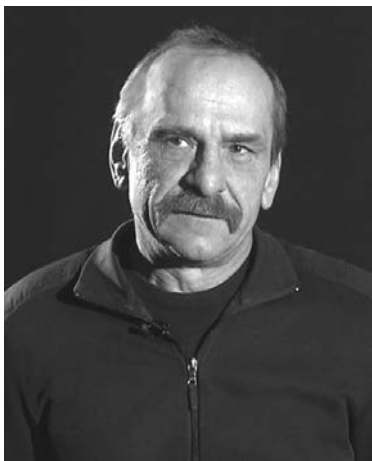
— А хто піде? — як відрізав Сашко. — Я не хочу, щоб під моєю хатою стояв російський танк, а мої діти говорили російською мовою.

Батько мовчав. Він кілька секунд незворушно дивився синові в очі, тим часом як його наповнювалися слізьми. А тоді обійняв і поплескав по спині.

— З Богом, сину! З Богом! — заледве мовив Валентин Іванович, намагаючись ніби переконати себе, що син — один із небагатьох і кращих, і що батьківську землю треба комусь обороняти.

Так батько провів свого Олександра на фронт. Тихо й стримано, без зайвих слів і довжелезних розмов-умовлянь, по-батьківськи, правильно.

— І він, і я добре розуміли, куди це дорога, бо на війні ворог вбиває не лише тих, хто наступає, а й тих, хто там опиняється, — аналізував свої розмови з сином пан Валентин. — Він був повністю свідомий свого вибору — вибору чоловіка, у якого троє дітей і дуже сильна мотивація: не віддати їх на поталу ворогу. Він не особливо любив роздумувати над тим, що бачив, та й говорив про таке мало. Подробиць — ніяких. Але зі мною, як з батьком, був досить відвертий — я знав і розумів, куди поїхав мій син. А потім так сталося, що Сашу

Батько Олександра Гарбуза

ранили під Добропіллям, і приїхав він до хати ненадовго. То був липень чотирнадцятого. Так от я вам скажу, що то вже приїхала людина, яка тою війною жила, і якби не поранення, то він би й не приїхав певне. А так — прийшлося йому ще й трохи затриматися, підлікуватися і привести себе до бойового стану. Геройство? Своє? Ні, такого не говорив. Воно й правильно.

Хоча, одразу виправився тато, іноді міг мимоволі завести розмову про війну, але швиденько ловив себе за язик і переводив розмову на щось інше: на маму, на дітей своїх, на що завгодно.

— А про війну, що казати? Там нема нічого доброго, щоб про неї казати. Я то розумів: голодні, холодні, без води, у полях... ну що тут доброго? Але добровольці вони такі — відстоюємо, як тільки можемо, бо дороги назад нема, і вони в першу чергу приносили в жертву себе. І я от гордий, що мій син не побоявся туди поїхати, та й побратими його, які вижили, розповідали, що Саша був відчайдухом і не мав страху. Так буває, це правда: він всюди рвався першим. А ще й кулеметник.

Куди саме їде, Олександр не хотів зізнаватися навіть батькові, якось зводив такі розпитування нанівець або просто мовчав чи казав: «Їдемо в дуже погане місце, а вам то для чого знати, яке саме?» Не всидів Сашко після поранення, навіть добре не долікувався, зле зрослися його поламані три ребра, нерівно. Але Саша не зважав на це: мав важливіше завдання.

14 січня Сашко виїздив із частини на Дніпропетровщині до Авдіївки. Того дня він набрав свого батька востаннє.

— Як ти, сину? Ви ще в частині?

Олександр Гарбуз

— Все в нормі, тату. От розмовляємо з тобою. Форми нові отримали, термобілизну, видали нам нарешті зброю, тому от-от виїзд.

Батько згадує, що в Олександра ще з дитинства і юності було загострене відчуття справедливості, стосовно усього — і в мирний час, і на війні. Власне ж, спершу Олександр служив у Білій Церкві — це зенітно-ракетний полк. Після тримісячного навчання й тренувань Олександр почав розвозити по всьому фронту боєприпаси.

— Розповідав, як підривали його машину, про поранення говорив. А знаєте, чому пішов звідти? Його мама

працює в Італії, і довгий час зароблені нею гроші йшли на ремонт автомобіля, на якому він возив ті боєприпаси. І коли він показав усі ті чеки, мабуть, зампотеху, не знаю, кому саме, то з нього ще посміялися: мовляв, де ти набрав тих чеків. Його це дуже обурило — що ремонті техніки більшість потрібних речей — це гроші та сили волонтерів або й самих вояків, хто де дістав, той і має. Хіба то по-армійськи, та хіба то по-правді? От його це й гнівало. А ще... якимось було, що літак з Америки привіз військову форму, яку бійцям мали видати безкоштовно. Та не сильно її видавати спішили, повільно дуже, а наступними днями така ж форма поодинокі з'являлася у воєнторгах. Ну як то так? Його взагалі злило, що бронезилети десь по складах знаходили, поки волонтери ці речі купували, часто за кордоном, і привозили за немалі гроші, зібрані зі світу по нитці. Це все сина жажливо злило. Він не знаходив собі місця від такого тилового безладу. От він і психанув одного разу й написав заяву на переведення. Ну, і тоді була 25-та бригада.

А потім був його перший серйозний бій — на Водохреща, 19 січня. Батько згадує розмови з сином, що на боці ворога були регулярні російські війська, у військових формах РФ і з шевронами російських підрозділів. А за три дні Сашко загинув...

— Того страшного дня я повернувся додому, і під хатою вже були хлопці з військкомату й голова сільської ради. Вони сказали, що мій син зник безвісти. Ви розумієте, що таке статус «зник безвісти», так? Це означало, що Сашка треба шукати. Але вже за тиждень, 27 січня, мені принесли «похоронку» про його смерть.

Поїхав я за ним у Дніпро й забрав із моргу лікарні імені Мечникова.

Зовсім трохи не дожив Олександр до своєї демобілізації: у березні він мав би повернутися додому, до дружини, до маленької Софійки, у березні він мав навідатися до своїх старших синів у Чернівці, а потім приїхати, аби обійняти вдома батька, щоб той знову поплекав його по спині.

Допоки в терміналі ДАПу полонили «кіборгів», а на «Пожежці» й на Радіолокаційній вежі точилися останні битви за аеропорт, у тоді ще небезпечній і тривожній Авдіївці тривав затяжний бій. «Працювала» 25 бригада десантників, серед них — кулеметник Олександр Гарбуз.

Олександр Гарбуз

Він мав їхати до аеропорту — на підмогу зі своїми хлопцями, але штурм під Авдіївкою їх спинив. З розповідей побратимів, під час відступу Олександр відходив з поля бою останнім, гукаючи хлопцям: «Відступайте, я прикрию», але влучила ворожа куля і обірвала його життя. У тому бою 22 січня загинули ще 10 хлопців із 25-ки. Живі продовжили тримати оборону, аби забрати тіла побратимів, серед яких — і Сашкове.

Потяг випустив сірий дим й заскреготав по рейках. Валентин Іванович жваво махнув мені рукою.

— Дякую!

— Щасливої дороги, — відповіла я.

— Ту-тух-ту-тух, ту-тух-ту-тух... — поїзд рівно йшов, зникаючи в сірому осінньому, уже сутінковому, тумані.

ДМИТРО ЛОМЕЙ («ЛОМ»)

02.02.1982 — 22.02.2015

ДУК «Правий сектор»

Із початком лютого 2015-го термінал ДАПу ніби завмер, під ним тільки лишилися мертво лежати тіла «кіборгів» — тіла, які брухт і бетон поховали під собою. Лише згодом волонтерів пускатимуть на цю територію, і вони по одному діставатимуть тіла українських хлопців. Але не стихли бої довкола терміналів — гуділи й Піски, що за кілька кілометрів від ДАПу. Тут досі точаться артилерійські дуелі й час до часу туркотять ДШК.

В одну з таких світлих від блиску снарядів ночей, на 23 лютого, ворог влучив у будівлю, де перебували хлопці-добровольці ДУКу. Першим ударом «Лома» контузило, кров пішла з вух. Не встиг чоловік оговтатися, як вслід прилетів ще один снаряд — потужніший: ймовірно, працював танк, хоча дехто з побратимів каже, що то був обстріл «Градом». Стіна будівлі повністю завалилася, і кількох хлопців підкинуло в повітря й жбурнуло вибуховою хвилею на кілька метрів. «Лом» — Дмитро Ломей — і «Правий» — Дмитро Колесніков — загинули, їх завалило уламками. Ще п'ятеро їхніх побратимів отримали поранення.

— Ви про тата хочете спитати? Він на війні загинув, надіюся, ви мені повірите, — дивився на мене своїми

великими голубими оченятами Ломей-молодший — Святослав.

— Звісно, я вірю тобі, Святнику, — відповіла я. — А хтось має в тому сумнів?

— Тато нікому нічого не сказав: просто сам взяв і пішов на війну, — пояснював першокласник Святослав, намагаючись говорити дуже по-дорослому. У свої шість він вже добре знав, що таке війна й що це вона забрала тата. — Тепер чужі діти кажуть, що в мене тата нема. Я їм пояснюю, що він є, що він на війні загинув, а вони не вірять.

Святник відвертав обличчя, щоб ніхто не бачив, як ось-ось заплаче.

Надя, Дмитрова дружина, почувши синове зізнання, швидко стала біля нього на коліна й обійняла. Святослав не плакав — він стискав кулачки.

— То наш тато, — підійшов тим часом молодший братик Святника, чотирирічний Артур, і приніс мені велику фотографію «Лома» в камуфляжі й із темною стрічкою в кутику. — Нема вже тата.

Надя притулила до себе й другого, разом із фотографією.

— Наш старший — Святослав — Дмитрів любимчик, і він має якийсь дивний тісний зв'язок із татом, — трохи заспокоївшись сама й заспокоївши хлопців, мовила Надя. — Навіть у день похорону, хоч ми й не сказали ще вранці, що помер його батько, дитина плакала й такий у нього був жаль — «Де мій тато? Де ви поділи мого тата?» Все питав і питав. А перед сороковинами Дмитра він наснився малому.

— Тато тоді питав, де мама й де Артур? Питав, чи в нас все добре? І сказав, що він має від нас йти.

— Бачите, все пам'ятає. І навіть зараз, дитина вже в школу ходить, але щодня мені нагадує, що йому бракує тата, питає, чого він помер? «Хочу такого самого тата, як у мене був».

— Бо чому у всіх є тато, а в мене нема? — перебив Святик й уткнувся носиком у материн заквітчаний светр.

— От і я не знаю, що їм відповісти, — схлипнула Надя і глибоко вдихнула повітря.

Артур потягнув за руку Святика, і вони побігли в іншу кімнату розбирати якісь свої іграшки.

— А мені Діма після смерті якось і не сниться. Хіба один раз: наснилося, ніби забирає в мене Святика. І, знаєш, після того малий сильно почав хворіти: аж поки не відбули роковини по чоловіковій смерті. До речі, Святик його згадує майже завжди тільки в теперішньому часі: так, ніби він з нами, а просто сьогодні пішов на роботу. Досі Святик сперечається з Артуром, що то тільки його тато. Мені здається, це тому, що Артур був ще зовсім малям, як тата не стало, він, напевне, не до кінця усвідомив, що трапилося, та й не дуже його пам'ятає. От фото тобі показав, бо воно в нас тут стоїть на шафі, і я йому розповідаю, що це от тато твій, він захищав нас на війні, а зараз він біля Бога на небі. Мабуть, має минути час, щоб Артур це все доросліше зрозумів, як от зараз розуміє Святик. Бо ж старший добре Дмитра пам'ятає: він малого і на роботу зі собою часто брав, і в гості ми все разом ходили, на природу їздили, та й от просто — з татом у магазин. Тому так тата бракує. Артурові ж наразі важливо, щоб я була в полі зору. Малий ще. Але питає про тата, питає...

Дмитро йшов на фронт добровольцем, у добровольчий корпус, без повістки й примусу, у своїй старій «альфівській» чорній формі, яку мав ще з часів служби спецпризначенцем в СБУ. Їхав на тренування в «Десну», а Надя й не знала: думала, що чоловік на роботу поїхав, до Києва. Зрештою, так він їй і сказав. Діти малі були, а коштів їх забезпечувати треба було — от Дмитро й підзаробляв у столиці. Свого часу він уже так приховував від неї поїздки на Революцію Гідності, а тепер і на війну потайки поїхав — теплого серпневого ранку.

— Звично прокинувся, випив кави, хапнув уже зібраний рюкзак, цьомнув дітей, мене й вийшов з хати. Казав: «Маю з товаришем зустрітися, а потім, певно, на Київ, на роботу: підзароблю трохи грошей і повернуся, бо на що жити будемо?»

Вона ж нічого не підозрювала: на роботу він їздив часто.

Дмитро Ломей

— Досі виню себе, що не розпитала, що відпустила. Знала б тоді... А я й гадки не мала.

Дмитро зізнався, куди їде, тільки батькові — батько й провів сина на війну. Після Дмитрової загибелі батько поклав руку на домовину сина зі словом «Помщуся!» А згодом одягнув форму й також пішов воювати.

Дзвонив Дмитро нечасто, але продовжував переко-
нувати дружину, що він на роботі. Вона спершу вірила,
а потім якось почула автоматну чергу в слухавці. Тоді
«Лом» і розповів, що вже в Пісках.

— Що за заробітки такі? — стрепенулася Надя
і нагримала на чоловіка в слухавку, коли почула бабах-
кання.

— Надя, ну так, я на війні, пробач, що не сказав
одразу. Але скоро буду, от на Святвечір приїду. Обіцяю.
Чекайте. І не гнівайся, мала.

На Святвечір «Лом» і справді приїхав. На кілька
днів. Надя згадує, що заблокував у соцмережах усіх сво-
їх друзів з Росії, бо колись до Революції Гідності їздив на
заробітки туди. Дуже тяжко «Лому» було спостерігати
гультайство однолітків, тринькання на дурниці грошей
знайомими й сусідами. Він бачив іншу реальність —

Дружина і діти Дмитра Ломея

страшну й небезпечну. Тоді захопив того ж потріпаного рюкзака й поїхав до своїх побратимів вдруге. Дружині лиш сказав, що має недобре передчуття. Але обіцяв приїхати на день народження Святика — 27 березня. Та не встиг...

Розмова з фронту на Дмитрів день народження досі у Наді у вухах.

— Дякую за повідомлення, мала, — дзвонив Дмитро з напіврозтросчених лютневих Пісків; зв'язок був паскудний, і Надя чула його через слово. — Пробач, що не зміг відповісти, як ти дзвонила — зв'язку не було. Ти знаєш... мене більше ніхто і не привітав. Тільки ти й батьки...

Надя мовчала: вона відчувала, як чоловікові було боляче.

— Як діти? Здорові? — перервав мовчання Дмитро.

— Так, все добре, іноді підсмаркують, але то пора така, що всі застуджуються.

— Я сумую за вами...

Дмитра перервали крики його побратимів і кілька пострілів з автомату.

— Діма! Де ти? Що у вас там відбувається?

— Війна... Ти не переживай, все буде добре: скоро буду дома, мала.

Він вимкнув телефон. Надя ж подумала, що це знову зв'язок підводить, і набрала чоловіка ще раз, але його телефон вже був поза зоною досяжності. Майже три тижні «Лом» не виходив на зв'язок: Надя набирала щодня і чекала, що саме сьогодні він візьме слухавку, що вона от саме зараз і почує його голос. Але оце «скоро буду дома» стало останнім, що почула жінка.

— А того злочасного 22 лютого я дзвонила, напевне, разів двадцять. Чогось була дуже нервова, мене аж трусило всю. Пам'ятаю, навіть казала мамі, що в мене якесь дуже погане передчуття. А 27-го десь певно о сьомій ранку мені подзвонила свекруха. «Діму розірвала міна». Години зо дві я напевне просто просиділа мовчки: я не могла ні слова сказати, ні мамі подзвонити, ні Діму набрати, ні свекруху, ані зрушити з місця не було сил. Здавалося, що весь світ впав навколо мене, і я одна лишилася. Знаєш, я досі напевне з нього толком не вийшла, з того відчуття. Уже скільки часу минуло, ми його похоронили, а мені досі здається, що то все зовсім не насправді, і він от зараз постукає в двері, і я почую його: «Мала, я дома». Мали ми їхати всі разом до бабусі, але так та поїздка тільки в планах і лишилася. А ми й дійсно лишилися самі: я і хлопці.

Надя каже, що найтяжче, коли навіть найменша дрібничка асоціюється з чоловіком — улюблена страва, подарована на весілля постіль, та навіть чоловікові светри й кросівки, яких вона не може ні віддати, ні сховати, бо це — Діміне. Згадуються спільні сімейні свята, дні народження, садочкові конкурси. Згадує Надя, як у день села (тоді вони мешкали в селі Цуцилів на Івано-Франківщині) Діма взяв за руку дворічного

Дмитро Ломей

Святика, вклав до возика місячного Артура й пішов з ними на свято: на якомусь конкурсі хлопці навіть взяли призове місце й принесли додому подарунки.

— А ще, знаєш, згадала одну таку приємність... вона зі мною напевне назавжди в пам'яті. Ми познайомилися в кафе, і на якись 20-ій хвилині знайомства він запропонував вийти за нього заміж. Отак відразу, уявляєш? Я тільки усміхнулася. Романтик був... А коли було три місяця з дня нашого знайомства, він якось подзвонив, у мене сильно забилося від переживання серце, як це буває в юності, коли ти сильно-сильно закохався, і каже: «Мала, вийди на двір». Я виходжу й бачу: стоїть таксі під моїм будинком. З нього виходить таксист із гігантським букетом моїх улюблених фіолетових гербер і дає мені квіти. Без жодного слова той чоловік сів до машини і поїхав. Я навіть не встигла якось зреагувати, така була подивована. Досі не знаю, звідки на той час він дізнався мою адресу і які я люблю квіти. А потім він мені став дарувати квіти дуже часто — ми зустрічалися, а через рік одружилися, але кожне свято — чи то день народження, чи Валентина чи восьме березня, чи ще щось, — він дарував мені квіти. От якось мені так млосно тепер від того, що вже нікому квіти мені дарувати, ніхто не спече мені дерунів, ніхто не візьме наших хлопців на рибалку й не побачить їхніх перших перемог. Тепер мені лишилися хіба кілька отих наших фотографій... і шкода, що їх зовсім мало, нагороди, його ніж, оцей ось — я його просто подалі від малих тримаю. А ще — речсумка і той натрунний... Боже мій, натрунний прапор мого Дмитра... натрунний прапор.

Микола Флерко («Танчик»)

22.08.1978 — 28.02.2015

ДУК «Правий сектор»

ДУК: друга штурмова, п'ятий бат — це хлопці рідні й близькі, це рота друга «Барса». З ними й на «Небо» було не страшно, і в покинутому домі чай з протермінованими «снікерсами» пити. Тут усі, як на підбір: мотивовані, жваві, завзяті, із розмаїтими автоматами — ну бо не було з чим, тож що вхопили з хати свого мисливського, що відібрали в бою, тим і воювали. Пам'ятаю стареньку рапіру «Арійку» й тяжкий трохи поржавілий трофейний кулемет «Максим» — позиція «Сауна». І навіть все старе працювало у «правосеків». Бо як щось ламається, хлопці кличуть друга «Танка», «Танчика»: він умів полагодити все, від слова «взагалі». Коли хтось каже «золоті руки» — то це не банально й пафосно, це про «Танка». Про Колю. Про Миколу Флерка з Хмельниччини.

«З купи брухту Коля зробить «лялю» — машину що треба. Якщо «Танчик» не зможе зробити, то ніхто не зможе», — хвалився його комбат, легендарний «Чорний».

Живчик і добряк, який зніме сорочку й останнє віддасть, щоб комусь допомогти. Так і на війні: не всидів

Микола вдома — поїхав воювати, коли російські найманці вдерлися на нашу землю.

Розстріляні триповерхівки лютневих Пісків, між якими розорана підмерзла земля — сліди воронки від впалих мін навколо закинутого майже безколірного дитячого іржавого майданчику. «Танчик» йде попереду, за ним — ще кілька хлопців і журналісти.

— Бачте, яке все покошене тут... — каже Коля. — То все сепарські міни, «Гради», а от і осколки: бачте, яке, мало не покажется, коли долітає. Ну, давайте, хлопці, вертаємо вже!

— Да, давайте, — відповів один із журналістів, а потім зупинився і заглянув у вічко фотоапарата. — О, ідеальний кадр: этот покинутый самокат... прямо здесь.

Слова журналіста перервав мінометний обстріл. «Лягло» зовсім поряд, і коли розсипана від снаряду земля впала донизу й розсіявся дим, побратими побачили, що «Танк» і журналіст «Сьогодні» Сергій Ніколаєв лежать навznak. У руці «Танчика» була рація, залита кров'ю: він ще намагався викликали допомогу. Але рація не спрацювала, та й говорити він уже не міг.

— Осколкові! — заволав один із хлопців, хто підбіг першим до поранених Колі й Сергія. — Біжіть хтось по допомогу. Джгути, потрібні джгути.

У Сергія поранення в праву ногу та в ліву руку й тіло посічене уламками, «Танк» стікав кров'ю, бо отримав поранення у шию — зачепило артерію. По рації викликали підмогу, і хлопців взяли на польові ноші побратими. Медик п'ятого батальйону, подруга «Арійка», була неподалік й одразу впала на коліна перед ними.

— Заносим головою вперед! — кричав хтось чи то з добровольців, чи то з медиків. — Андрюха, їдь якомога швидше, нема часу!

«Танчик» не говорив, хоча й був при свідомості, як і журналіст.

— Ти шо, без броніка був? — питали Сергія медики.

— Да в броні, бокових не было, — ледь видушував із себе Сергій.

— Е нього нижня щелепа зламана, — сказав медик про «Танчика».

— Серце! Качай серце, — додав інший лікар.

Але медики не змогли врятувати хлопців: і Коля, і Сергій померли. Того вечора по Жаб'ячому давали залпи на честь «Танка».

Микола Флерко з командиром

...18 січня Микола назвав своїм другим днем народження: тоді в лобове скло його машини влучила куля і пройшла в кількох сантиметрах від його голови: та ще не час був тоді «Танку» загинути. А того 28 лютого...

Миколина молодша сестричка Катя каже, що все, що в неї є в серці — то все від Колі й поселилося там завдяки братові. Він їй і за брата був, і за друга, і за наставника. Найстарший був у матері серед її п'яти дітей.

Якби не маленькі Катині дітки, задля яких вона живе, то, певно б, зійшовся світ клином тільки на Колі.

— Отак Коля фронту помагав, і я стараюся, чим можу, — каже Катя, і її виразні карі очі зблискують від набіглої сльози.

Катя з початку війни — волонтерка, звісно, передовсім допомагала й досі допомагає «Правому сектору». Не мала спокою ні вдень, ні вночі, аби знайти гроші на все, що просили «Танчикові» побратими. Тому Катя й знала усе — від першого дня, коли Коля їздив на Революцію Гідності, коли згодом доєднався до бойового «Правого сектору». Знала, що планував, знала, коли взяв автомат, знала, що ДУК і «гарячі» Піски. Комусь Коля казав, що їде до матері, комусь — що їде до сестри, ще комусь — що на роботу, а Катруся знала все.

— Сестро, я, певно, на фронт... — казав Коля навесні 14-го. — Я тут не допоможу сильно грошима, бо в мене їх не так багато, щоб армію рятувати. Але я можу там допомогти своїми руками.

Катя мовчала, а потім міцно обійняла брата на знак згоди.

Микола Флерко. *Фото Сергія Ніколаєва*

— Ти в мене дуже мудрий чоловік і добре знаєш, як правильно. А я завжди буду з тобою і допомагатиму звідси.

Коля знав, що Катя часом вночі не спить, бо має багато клопотів, тому й дзвонив їй о такій порі. А вона тих дзвінків щонаочі чекала. То означало: брат живий, можна після дзвінка й кілька годин поспати.

— Привіт, ти як там? Не спиш? — сміявся в слухавку «Танчик». — Ану, слухай, — і вмикав гучномовця: лупила артилерія і розривалися десь недалечко снаряди.

— Чорт забирай, то по вас? — непокоїлася Катя.

— Неподалік. Я тобі бажаю добраніч, сестричко. Все 4-5-0! — і вони обоє сміялися. А тоді «Танчик» відправив свій «цьом» у слухавку сестричці й вимикав зв'язок.

Коля навіть не натякав у розмовах, що йому страшно чи боляче, що йому тяжко чи холодно. Але Катя точно

знала, що таке бувало. Бо як він приїхав на 10-тиденну ротацію додому, то сестричка його не впізнала: якась така була приреченість і спустошеність — втома від постійного очікування штурму, бою, обстрілу. Хлопці, які приїздять з «нуля»... у них в багатьох такі очі.

— Кать, хочу тобі таке про всяк випадок сказати... — почав Коля перед виїздом уже назад, на фронт.

— Коля, тільки без дурниць, добре? — попереджала Катруся.

— Та добре.. але ж... Словом, щоб не трапилося, знай — я хочу бути вдома. І ще... Живим сепарам я не здамся! Чула? Як танки будуть йти, то я ліпше заберу пару сепарів зі собою.

— А ти що, гранату біля себе носиш? — зрозумівши, про що мова, сестра намагалася вивідати в брата побільше.

— Маю, сестричко, і не одну, — засміявся «Танчик». Повний бардачок назбирав уже.

Найстрашнішим для Колі була смерть побратимів і розуміння, що їх ніким замінити. Йому боліло, що втікали, боліло, що не хотіли й боялися: по-всякому боліло — зі співчуття і зі злості.

— Яюсь він віз загиблих побратимів... Тоді я чула в трубку по його голосу, що Коля плаче. Хоч і усвідомлювала, яких страшних зусиль він докладає, щоб приховати той свій стан. Але брат плакав, і я плакала разом із ним. «Нада людей», — він говорив як з грудкою в горлі. Просив мене спитати, чи чоловіків брат не хоче до них піти. Знаєте, яюсь тоді до них прийшло трохи хлопців. Але дуже багато з них не змогли залишитися: уже після першого-другого бою, вибухів і перестрілок із сепарами

вони просилися назад додому. А декотрі психологічно не витримали — погано їм було. Але були й такі, хто йшов і лишався, такі як Коля.

Коли підривали ДАП, то подих затамували рідні всіх хлопців, які були в аеропорту й околицях, усі, хто чув від своїх: Спартак, Піски, Веселе, Жаб'яче, Опитне, Водяне... Без сну була й Катруся: її «Танк» не виходив на зв'язок. Але Катя дзвонила безупинно, як тільки отримувала смс: «абонент знову на зв'язку, зателефонуйте...»

— Коля! — крикнула в слухавку Катя, почувши, що довгі гудки завершилися клацанням.

— Так холодно, Катя, так холодно... — ніби з якогось підвалу говорив «Танк» слабким голосом.

— Коля, ти не в терміналі? Ти не ранений?

— Живий... Наберу сам.

За кілька днів Коля й справді подзвонив сестрі й пояснив, що хлопці мусили перечекати люті обстріли під ДАПом у підвалах, тільки замінюючи одне одного на позиціях. Каті відлягло. А тижні за два Коля приїхав ненадовго додому. Казав — за інструментами.

— Коль... — звернулася Катя до брата. — Може, не поїдеш того разу?

Коля видихнув і якийсь час не наважувався нічого сестрі відповісти.

— Кать, я приїхав за інструментами... Я ж казав, нема рук і засобів техніку полагодити, а все в нас стареньке. То я мушу їхати.

— Коль, ти якби що, то ти кажи мені, що вам треба.

— Кать, там все є, волонтери, хвала Богу, все привезли просто до нас у Піски, тому не турбуйся.

Катя не зізнавалася: коли брат від'їздив, їй було страшенно не по собі, не хотілося їй «Ганчика» свого провозжати. А коли Коля вийшов з хати, то вона вибігла на вулицю й дуже довго дивилася йому вслід, доки його бувале в бувальцях фронтове авто зовсім не зникло. Серце калатало так, що жінка й забула, що стоїть у домашньому взутті й без куртки...

— А того страшного дня я звично лягла в обід із донечкою, аби вкласти її на денний сон. Та й сама біля неї на півгодинки заснула. І сниться мені, що стою на обгорілому полі — чорному-чорному — дим, понищена техніка, хлопці виносять одне одного в тому мороці, жи-

Сестра Миколи Флерка

вих, мертвих, поранених, без рук, без ніг, закривавлених. А я стою і криком розпитую у всіх, кого бачу: «Де мій Коля? Де мій «Танк»? Де мій «Танчик»?» А потім один із хлопців підійшов до мене, притулився своєю головою до моєї і шепнув: «Не клич, «Танчика» більше нема».

Катя прокинулася як з лихоманки. Тремтячою рукою заварила кави й відкрила ноутбук. Стрічка новин... тихо. Катя заглянула до фейсбука й побачила пост Андрія Цаплієнка з фотографією її Колі. Спершу втішилася, що має ще одне братове фото, бо він не показував знімків із війни. А тоді почала читати повідомлення журналіста.

— Андрій писав: «Танчика» більше немає». Але я відразу не повірила, знаєш. Я собі стала сама ніби пояснювати: та це, певно, помилка, бо він ж у мене не «Танчик», а «Танк» мав позивний. То ми його так ніжно називали. Дочитати я одразу все не могла, бо сльози не давали. У чому була вдягнута, у тому й вибігла на вулицю, щоб ковтнути повітря... І тільки як повернулася, то знову відкрила той пост, і таки дочитала. А тоді набрала сестру, потім тата, а мамі так і не змогла сказати. І коли татко з сестрою приїхали до мене, то ми вирішили викликали таксі для мами: сказали, що треба, аби вона побула з дітьми, допоки я збігаю в лікарню. Вже як мама приїхала, то я тоді викликала «швидку» й сказала, що Колі більше нема... хоча сама не вірила в це. А потім мені подзвонив Цаплієнко. Він багато не говорив.

— Катю, це все правда.

— Може, то помилка, Андрію, може Коля живий? Я не хочу в це вірити, він не міг нас покинути. Може ти помилився! — кричала Катя Андрієві в слухавку.

— Вибач, Катю, але це так... Дуже співчуваю вашій сім'ї...

Родина п'ять днів чекала на тіло Колі з фронту. І навіть хоронячи брата, Катя не вірила, що він мертвий.

— Не встиг доню з днем народження привітати. Хлопці розповідали, що сам собі нагадував: тільки б не забігатися, тільки б не забути привітати малу... А за два з половиною роки після Колі пішов від нас і наш тато... тепер вони разом згори бачать нас і допомагають. А я буду допомагати воякам. Скільки буде сил, бо так робив мій брат, так хотів би Коля, таким був і наш тато. Я знаю...

Якось журналіст Андрій Цапленко написав дуже незвичну історію про пригоди «Конячки» — щасливого позашляховика ДУКівців, який вивозив хлопців живими з найстрашніших точок Пісків і Донецького аеропорту. А «Танк» так ніжно називав авто «Конячкою» і вмів виправити будь-яку неполадку, що, здавалося, машина тільки й чекала, аби в її салон всівся життєрадісний і завжди усміхнений Коля. Авто везло його в аеропорт, ухиляючись від мінометних обстрілів, аби доставити побратимам на позицію воду, маневрувало з ним прострілюваними стежками й дорогами розбитих Пісків, зрештою, своїм металевим тілом рятувало його від осколків 120-ої між «рукавами» нового терміналу. «Конячку» називали «фартовою». І, може, якби того сірого лютого дня «Конячка» була біля «Танка», то він би й не загинув. Хто зна... але її тоді не було.

ГЕННАДІЙ ДОЩЕНКО («Дощ»)

28.11.1965 — 17.06.2015

ДУК «Правий сектор»

Світлана відкрила свій кулінарний зошит, щоб приготувати чогось смачного, а звідтіля «літачком» вилетіла малесенька записка. «Певно, щось собі колись позначала», — подумала, піднімаючи клаптик паперу. Але він був дуже акуратно складений.

«Сонечко, я тебе кохаю», — прочитала вона

в тій малесенькій записочці. То була рука її Гени. Він загинув влітку 2015-го в Пісках, але в останню відпустку перед смертю залишив їй записки в найрізноманітніших закутках їхньої квартири. Світлана досі знаходить їх — у записниках, у шафах, у комодах, у косметичках. Вона збирає їх до купи й береже в «його» альбомі: тут і ці записки, і його фото, і якісь важливі речі для них обох. Гена обожнював свою дружину й навіть у свої п'ятдесят був шаленим романтиком: завжди їй дарував якісь подарунки, смаколики, квіти... Він її зустрічав звідусюди з квітами, навіть із пробіжки приходив з квітами, які десь в полі назбирав. А коли знав, що Света з подругами,

то купував квіти й для них. Навіть після його смерті... друг «Мойсей» приніс Світлані чоловіків телефон. Там було фото її Гени з оберемком польових квітів, які він назбирав нашвидкоруч у полі під Донецьком, як мав вільну хвилю.

— Света, там ж він для тебе залишив дещо, і написав привітання. То він у переддень твого дня народження, — розповів «Мойсей».

— Справді? — здивувалася Света. — Так він мене і дзвінком вітав у переддень, 17-го вранці. Я ще його питала, а чого сьогодні, у мене ж завтра.

Світлана відкрила фотоповідомлення на чоловіковому телефоні: «Сонечко, я тебе кохаю, вітаю з уродинами. Все буде добре!»

Він так і не встиг відправити дружині це привітання: одного дня не дожив до її дня народження, а кілька місяців — до свого п'ятдесятиліття. Після смерті Гени його син встановив великий пам'ятник: Геннадію Дощенку із позивним «Дощ» — бійцеві «Правого сектора». А на пам'ятнику — те ж фото, з оберемком польових квітів: у ньому весь «Дощ» — романтичний, ніжний і люблячий.

Світлана і Геннадій завжди й всюди були разом, від моменту знайомства: разом подорожували й відпочивали, разом виходили з дому за руку, майже одночасно перейшли з російської на українську й у здебільшого російськомовному Кривому Розі були україномовною парою в яскравих вишиванках. А на Святвечір, Різдво, Великдень Світлана застеляла стіл вишиваною скатертиною й розклала кутю, вареники й пампухи у глиняний посуд. І зараз Світлана часто одягає свою

улюблену вишиванку або вишукану чорну сукню з дрібними кольоровими квітами на грудях — і ніби «Доц» її обіймає, ніби це він поруч прогулюється.

— Мені б дуже хотілося прокинутися отак наприклад, восьмого березня, коли Гена тихенько будить сина, і вони бігом летять за квітами й цукерками для мене, для бабусі. Я чула зі спальні, як вони крадуться, але очей не розплющувала, бо хотіла, аби їм сюрпризи вдавалися. А Гена, до речі, усе життя своє був спортсменом — займався постійно і собою, і мною, бо це саме завдяки чоловікові я весь час тримала форму. Він і до інших, і до себе був суворий і вимогливий: ніколи не дозволяв собі повністю розслабитися. Але був добрим... таким добродушним, що як в когось біда — завжди допоможе. І він дуже допомагав будувати Українську церкву у нашому місті. А синові заклав зі самого дитинства: треба вчитися. Я як мама була доволі м'яка, а батько суворіший. І ще я любила на батьківські збори ходити, бо мого сина, завдяки настановам Гени, завжди в школі хвалили. А як він онука свого любив, ти собі не уявляєш... А третього березня (2018-го) у мене ще один онучок з'явився, хоча Гена ще й онучку хотів... Шкода, що Гена його так і не побачив... Хоча, він бачить, все він бачить...

Геннадій був вимогливий до себе й коли вчив українську. Навіть Світлана казала у якусь мить: «Ген, ти так некрасиво розмовляєш», а він їй суворо так: «Нічо! Вибалакаюся! От побачиш!» І таки «вибалакався»: за якісь півроку він розмовляв такою розкішною українською, що мало хто б і подумати міг, що донедавна Гена говорив тільки російською. Він так надихнув цим дружину,

що й вона почала вчити українську й одне з одним вони розмовляли тільки українською.

Коли я зараз розмовляю зі Світланою, то вона навіть вибачається за кожне випадкове російське слово, а тоді усміхається й додає: «Гена б мені зробив за це зауваження».

Геннадій Дощенко

— Тоді ніхто не думав про війну, а він уже так любив усе українське. Якось, пригадую, знаєш, у нас тут в місті свято завжди велике — отой «Праздник металургів»; і от на стадіоні якісь завжди концерти. На одне з таких святкувань ми з Геною прийшли вдвох у вишиванках: усі навколо тоді на нас дивилися, як на інопланетян, бо ніхто не носив тоді ще так масово вишиванок, та ще й у Кривому Розі.

*«Митцю не треба нагород,
Його судьба нагородила,
Коли в людини є народ,
Тоді вона уже людина»,*

— Гена цитував Ліну Костенко й навіть хлопців своїх на фронті до її віршів привчив: вони брали його збірничок і читали, часом вчили напам'ять, а після смерті — ще дужче й ще більше. Шевченка Геннадій любив... наче знав, що щось буде, де він братиме безпосередню участь.

— Політику не любив, хоча свого часу був депутатом Тернівської райради V скликання, і як міг боровся з нашою криворізькою владою, а коли хлопці стали на Сході гинути, то разом із друзями стояв блокував офіс Ахметова, щоб не їздили його фури туди-сюди. Ти знаєш, а він у душі був військовим, і ми з ним навіть говорили про те, що з нього був би добрий вояка чи навіть якийсь полководець. Він і на Майдані ж був: як тільки побачив, що дітей побили, то його аж тіпало всього. Думаю, не було б потягу, то він би, напевне, ногами до того Києва побіг. Поїхав на Революцію з братом й отак її фактично усю й відстояв у Києві. А я тим часом вдома телевизор не вимикала ні вдень, ні вночі, я під нього засинала, якщо вдавалося, і прокидалися: ті ритмічні барабани Майдану били на всю хату.

А тоді — війна. Геннадія не брали до армії: мав проблему з оком — бачив тільки одним. Приїхав із медкомісії Києва розчавлений додому.

— Гена, що сталося? Ти чимось засмучений?

— Уявляєш, Света, пройшов усю медкомісію, я ж фізично такий дужий, сама знаєш, що спорт то для мене все, скільки я бігаю, скільки ходжу, віджимаюся... Я, Света, все пройшов, а мені не підписали. Знаєш чого? Бо ока не маю. Ну як так? Я стріляю краще за багатьох з двома. А вони мені — ока нема...

Світлана не знала, як правильно відреагувати.

— Він узагалі був у мене дуже сміливий і хоробрий.

Світлана усміхнулася і глянула на чоловікову світліну з ДАПу — у британському «вудленді» й у касці з тактичним кавером на голові; він усміхається й показує пальцями «Victory».

— У мене навіть зберігся його лист, якого він писав Президентові, щоб його призвали. От, дивися, чітко тут прописав все — мотивація, досвід, спортивна форма. Я справді тоді була якби й не проти, щоб він йшов, ну бо ж війна й треба захищати країну, але як будь-яка жінка чи мама я переживала. Чесно, коли йому відмовили, я його як обійняла, то майже була впевнена, що Гена вже не поїде.

Геннадій, певно, зрозумів, що дружина не хотіла би його відпускати, тому вирішив не зізнаватися, що після відмови й нульової реакції на його лист до Президента він все одно шукав шляхів на фронт. А потім запропонував їй з'їздити до матері на день народження самій і трохи відпочити, та й його, казав, хлопці запросили на кілька днів на полювання. Світлана поїхала й вірила, що чоловік з друзями на полюванні. Думки іншої не мала. Але минули чотири дні, й Гена не повернувся з полювання: уже перебував на базі ДУКу.

А тоді були Піски. Не раз хлопці згадували завжди прибрану «хату Доща», в якій було затишно, як вдома. Далі — відпустка, і «Дощ» після неї гнівався, бо хлопці не дотримувалися в його хаті порядку.

І потім був аеропорт. Тільки про це Світлана не знала, хоча багато читала й цікавилася. Аж раптом почула пісню Василя Лютого...

*«Дощ» з «Браконьєром» щогодини
по черзі в темінь стріл давав.
«Терміт» на вишці днями плинув
і звідти подавав сигнал.*

*Резервна стала вже залізна:
тримала мур, тримала вал,
Бо сотня захистила грізно
старий донецький термінал...*

— Гена! Ти що, в аеропорту?

— Ой, Света, аеропорт — це одна з віх тієї війни...
Ну, так сталося. Я не за аеропорт, я за країну!

— Я тут пісню про вас чую... Про «Богему», «Доща»,
про «Данді» та «Каспера», — додала Світлана й почала
наспівувати рядки пісні.

— Ого... а я й не чув, що про нас уже й пісні скла-
дають, — здивувався Геннадій. — Ну, бач, як приємно,
значить, точно не даремно ми тут. Света, я через пару
днів буду вдома.

Цієї пісні «Дощ» так і не почув, як і не побачив фільму
про ДУК — «Добровольці Божої чоти»: Світлана їздила
на показ уже сама. В інтерв'ю до цього фільму ще чути
«Дощеві» мотиваційні слова: «Мені вже пізно боятися,
мені вже 50 років. У мене вже все є: у мене діти є, онуки.
Я не хочу, щоб боялися такі, як ви — молоді хлопці...»

— Якийсь близький йому був той «Правий сек-
тор» — людський і народний, як от УПА. У нього ж
завжди у машині висів прапор УПА, ще до всього цього.
Чому? Я навіть не знаю. Вони з хлопцями ще до війни
поставили в нас в місті пам'ятник Голодомору, узакони-
ли його, внесли його до переліку архітектурних споруд
міста. А в центрі нашого району поставили пам'ятник
Шухевичу й пом'янули всіх воїнів УПА — там гран-
діозний мармуровий пам'ятник був, навіть вирізки
з газет в мене лишилися. Шок був вранці в Кривому

Розі, ужас, що творилося: звісно ж, розбили того пам'ятника, прибрали... А вони знову поставили. Якось він навіть пожартував: мовляв, може і йому поставлять колись пам'ятник... Мабуть, існують якісь знаки чи що... Таки поставили невдовзі пам'ятник воїнам АТО: у Парку Героїв на плиті цього пам'ятника викарбуване і його ім'я — «Доща», мого Гени.

Світлана схлипнула, а після паузи заплакала. Ми трохи перемкнули нашу розмову й поговорили про пам'ятники воїнам. І стало якось мені не по собі, що в Кривому Розі от уже кілька років стоїть цей пам'ятник воїнам, і люди покладають до нього квіти, вшановують пам'ять. А в моєму рідному Львові такого пам'ятника ще не встановили.

— Втримати Гену вдома було нереально: ні для мене, ні для сина. «Я там повинен бути, чи краще хай наш син йде?» Всьо! — розводила руками Світлана. — Ну що я могла сказати? Та нічого! І ми з сином його просто стали підтримувати, дзвонити й цікавитися ним і допомагати щось дістати для фронту.

Гена обіцяв приїхати після аеропорту у відпустку, але дзвонив з іншого свого номеру, бо основний під час бою вилетів йому з підсумка «розгрузки». Звісно, у тих умовах шукати його було нерозумно, і «Дощ» просто «плюнув» на мобілку. А Світлані почали дзвонити чужі.

— Тебе что-нибудь говорит ПС? — питали огидні голоси.

— Кто вы? — перелякалася Світлана й кинула слухавку, але вони набрали її знову.

Геннадій Дощенко з дружиною

— Говори, хто у тебе там в «Правом секторе»? Ты его не жди, мы его завалили. Мы вас всех завалим.

— А ты кто такой? — розгнівалася Света.

І не почула відповіді.

Світлана не могла місця собі знайти, аж доки її Гена не відповів з іншого номеру. А тоді «Доц» приїхав удруге у відпустку додому й все розповів про загублений телефон.

— Може, ти туди більше не повертатимешся? — просила перелякана дружина, бо той дзвінок не давав їй спокою. — Вони страшні люди...

— Света, вони просто збирали інформацію. А туди більше нас не повернуть. Та куди вже, ми тепер вчимося рити окопи.

— Гена, ти мені дивися: день не подзвониш, — ти ж мене знаєш, — приїду за тобою, — сміялася Світлана, повіривши чоловікові про «окопи».

Але «Доц» тоді лукавив: і після відпустки повернувся на «нуль» — Шахта «Бутовка». Не сиділося йому вдома: думав, як там хлопці його. Завжди сердився, як вони влаштовували безлад у їхній «хаті» в Пісках: він прибере й наготує, — поїде додому — а як повернеться, то там знову все розкидане. Злився, бо хотів, щоб «у хаті Доцца все було чисто». Казав: треба ж хлопцям колись і відпочити, і Ліну Костенко почитати — не тільки в боях. Це тепер хлопці Світлані потрохи переповідають, і вона дуже вдячна їм за це, бо чоловік би таких подробиць їй не розповів, — а вони все пам'ятають.

Світлана й гадки не мала, що щось може трапитися: чоловік був спокійним як ніколи, та й не лякали її уже «орки». Зрештою, «Доц» взагалі був емоційно дуже виважений і про себе мало говорив, як і про свою війну. А якось, пригадує Світлана, вони вдвох дивилися новини про полонених на Донбасі, і тут він трохи розговорився.

— Я в полон не здамся, — мовив «Доц», не відриваючи погляду від екрану.

— А ви що, на передову не ходите? На «нулі» ж усі, як по лезу ходять. І полон буває.

— У мене з собою завжди є граната, я в полон не здамся.

— Гена! Ти мені такого страшного навіть не говори.

А потім на «Бутовці» поранили «Доща» в ногу й хотіли евакуювати. Не дався, бо до ротації лишалося 3—4 дні, і він не хотів лишати хлопців. Звісно, Світлана про це не знала: ні про позицію, яку «Дощ» тримав, ні про поранення.

— Гена, де ти? Як ти? Тобі щось треба?

— Та все добре: їсти є що, лише одні окопи риємо і більш нічого не робимо. Як я і казав тобі.

— Ти знаєш... я не хочу без тебе святкувати свій день народження, — сумно говорила жінка.

— Света, не видумуй! От син додому їде, то збери подруг, і він вам свято організує.

— Гена, заспокой мене: ти цієї ночі нікуди не збирається на передову? Щоб я не переживала...

— Ні, нікуди на передову не їду, дорога, — хитрував Геннадій, уже несучи варту на «гарячій» шахті Бутовці.

А наступного дня приїхав до Світлани їхній син і Геннадійів брат із невісткою. Вони зайшли до дому Дощенків одночасно, вже знаючи, що «Дощ» загинув. Це вони повідомили страшну звістку.

— І ніколи б не могла й подумати, що доведеться таке перенести, я ж завжди звикла, що він є і буде, завжди поруч. А тут... в це було страшно повірити. Сильно мені не вистачає його зараз... усі його любили. І син, і мама, і племінники, уся рідня. Але знаєш, якби він от зараз був живий, то він би досі воював. Такі хлопці йому стали близькі, що він, коли додому приїздив, то не міг дочекатися, коли повернеться туди.

Тепер, окрім теплих записок «Доща», які Світлана досі знаходить вдома, Гена їй сниться: щось розповідає, чимось ділиться, підказує і навіть дає поради, а часом — навіть якісь знаки, що має відбутися, про щось попереджає.

— От їду я, наприклад, від мами до Кривого Рогу, а мені сниться, що він біля мене в потязі сидить, щось розповідає. І часто в снах мене захищає. Сниться, як приходить додому і я питаю: «Гена, а що ти такий сумний?». І тут за ним хлопець військовий приходить: «Час йти», а він мені: «Боюся, кохана, йти, бо прийдуть вороги». І не раз отой хлопчина снівся, що приходив забирати Гену, а чоловік ніяк не міг від мене піти. А ще за життя Гени, коли він був ще вдома, сниться мені, що я не можу додзвонитися до нього. І ми вранці з ним сміялися з цих снів, і я казала: ще раз не візьмеш слухавки, Гена, — дістанеш від мене. І досі мені сниться, що я або його шукаю, або бачу стіну, за якою Гена, але ступити крізь неї не можу: то вода унизу, то рів, то ще щось. І постійно в сні йому дзвоню тепер, знаю, що він там, а додзвонитися не можу, злюся, сумую через це, але не додзвонюся ніяк. Відчуваю його завжди й люблю, коли він мені сниться, бо він тоді ніби живий, можна до нього доторкнутися. А потім прокидаєшся, заплющуєш знову очі й просиш: «Гена, ну приснився ще, приснився мені ще раз...», і у ці хвилини, як він у моїх снах, він для мене живий, я його відчуваю... Насправді це аж надто тяжко перенести його смерть... Та все одно я дуже пишаюся ним.

Є воїни, яких бояться вороги за життя, а «Доща» бояться й після смерті. Двічі невідомі вчиняли наругу над його могилою: спершу зламали плиту пам'ятника, вдруге — зрізали прапор. Поруч могила десантника, загиблого в літаку ІЛ-76 над Луганськом, Іллі Гайдука: його пам'ятник двічі руйнували. І двічі місцеві активісти відновлювали пам'ятники й підіймали новий прапор. Так ніхто й не знайшов, хто це накоїв, але Світлана отримувала смс із «поясненнями», мовляв, за те, що Дощенко пам'ятник Леніну зніс.

«Доц» не даватиме спокою кривдникам українського: на нього і мертвого полюють, але в нього є тут надійний захист — його Світлана, його син, онуки, і він їх тепер боронитиме з неба...

ЗМІСТ

МЕТАЛІСТ (ЦВІТНІ ПІСКИ)	3
АНДРІЙ ЮРКЕВИЧ («ГРІЗЛІ»)	5
ОЛЕГ ВИШНЕВСЬКИЙ («ВИШНЯ»).....	18
ВІКТОР КУМЕЦЬКИЙ («КУМ»).....	25
ІВАН ІСИК («ПОВАР»).....	34
ВІКТОР БРАЖНЮК.....	44
СТЕПАН БРОДЯК.....	51
ОЛЕКСІЙ ВАЩУК.....	60
ІВАН ЛЕМЕЩУК.....	69
ІВАН СОВА.....	78
МИКОЛА ФЕДУС.....	88
АНДРІЙ МАЛАШНЯК.....	100
ВОЛОДИМИР КИЯН («ТАЙФУН»).....	109
32 БЛОКПОСТ.....	125
ВІКТОР ГУРНЯК («ГАРТ»).....	127
ЮРІЙ КРУГЛІКОВ («ЛОМ»).....	142
ДМИТРО ЖОВТИЙ («СКОРПІОН»).....	155
ІГОР ПАНЬО.....	163
ЛЕОНІД ЛУЦИК.....	171
ДОНЕЦЬКИЙ АЕРОПОРТ	181
ЄВГЕН ПОДОЛЯНЧУК («СКАУТ»).....	185
СЕРГІЙ АНДРЕЄВ («КАСПЕР»).....	202

АНТОН КІРЄЄВ («СІФОН»)	212
ЯРОСЛАВ КОСТИШИН	221
СЕРГІЙ ТАБАЛА («СЄВЕР»)	230
ВОЛОДИМИР БАЙДЮК («МОРПЕХ»)	239
ВСЕВОЛОД ВОЛОВИК («СЄВА»)	250
ІВАН АНДРУХІВ	258
МАКСИМ ПРЕСНЯКОВ («АРТИСТ»)	268
ЮРІЙ КУШНІР («РОМЕО»)	278
ОЛЕГ МУСІЄНКО («МУСЯ»)	288
ВОЛОДИМИР БУЗЕНКО («ІТАЛІЄЦЬ»)	294
ПЕТРО ПОЛИЦЯК («ЧОРНИЙ»)	304
ОЛЕКСАНДР БОДНАРЮК («БАНДИТ»)	314
АНДРІЙ ГРИЦАН («КАПТЬОР»)	322
ВАЛЕНТИН ОПАНАСЕНКО («ПАРТИЗАН»)	332
ВАДИМ ДЕМЧУК («ДИМ»)	341
ВОЛОДИМИР КОЗАК («КОЗАК»)	352
ВАЛЕРІЙ ЛІЗВІНСЬКИЙ	359
В'ЯЧЕСЛАВ МЕЛЬНИК («АНЧОУС»)	368
ІВАН ЗУБКОВ («КРАБ»)	380
ІВАН МАРЧЕНКО («МІМ»)	391
ПЕТРО САВЧУК	398
ІГОР ЗІНИЧ («ПСИХ»)	405
ІВАН ВІТИШИН («ТЕСТЬ»)	418
ЄВГЕН ЯЦИНА («БЄНЯ»)	426
РУСЛАН КОНОШЕНКО («ПОЕТ»)	435
ІГОР БРАНОВИЦЬКИЙ («НАТРІЙ»)	449
АНДРІЙ ГАВРИЛЮК («БУР»)	463
ІВАН АЛЬБЕРТ	472
ВОЛОДИМИР ГНАТЮК («ФОТОГРАФ»)	480
МАКСИМ РИДЗАНИЧ («АДАМ»)	493
ЄВГЕН РЕПІН («ГЕРКУЛЕС»)	506

ДМИТРО СВИДЕРСЬКИЙ («ЖИГАН»).....	515
ПЕТРО ЯЦКІВ	526
ОЛЕКСАНДР ГАРБУЗ	531
ДМИТРО ЛОМЕЙ («ЛОМ»)	539
МИКОЛА ФЛЕРКО («ТАНЧИК»).....	547
ГЕННАДІЙ ДОЩЕНКО («ДОЩ»)	557

Літературно-художнє видання

Серія «Хроніка»

ВОВК Ірина Олегівна

НА ЩИТІ
Спогади родин загиблих воїнів

ДОНЕЦЬКИЙ АЕРОПОРТ

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Відповідальна за випуск *І. В. Мазінг*
Художній редактор *О. А. Гугалова-Мешкова*
Технічний редактор *Г. С. Таран*
Коректор *А. Р. Коник*

Підписано до друку 12.05.20. Формат 84×108 ¹/₃₂.
Умов. друк. арк. 30,24. Облік.-вид. арк. 21,84.
Тираж _____ прим. Замовлення № _____ .

ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016

Сайт та інтернет-магазин видавництва:
www.folio.com.ua
Електронна адреса:
market@folio.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016